

Giới thiệu Hoa Hồng Nhỏ Của Anh

Một phát hiện thú vị trong truyện Hoa Hồng Nhỏ Của Anh của tác giả Song Du, đó là khi hài tử lớn hơn một chút, Lục Cảnh Hành liền phát hiện ra rằng nếu như nâng nó lên cao thì nó liền cười khanh khách. Vì thế mà hắn liền đem hài tử nâng lên, hạ xuống...

Điều này khiến cho Kiều Gia Thuần nhìn một lúc thật lâu.

Lục Cảnh Hành: "Sao em lại không nói gì?"

Kiều Gia Thuần liền lộ ra biểu tình trông đợi: "Người ta cũng muốn được ôm ôm hôn hôn nâng lên thật cao"

Ai đó muốn cùng bảo bảo tính toán sao?

Lục Cảnh Hành: "..."

Sau đó cô liền bám lấy anh nói: "Anh vì sao không ôm ôm hôn hôn người ta rồi nâng lên thật cao?"

Lục Cảnh Hành bị quán lấy không có biện pháp, không thể làm gì hơn là nói nhỏ bên tai cô: "Chờ buổi tối"

Trong truyện hot này, Kiều Gia Thuần gặp gỡ một nam nhân ngôn tình sắc đáng đáp cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô, liền truy đuổi rồi trên ghẹo.

Kiều Gia Thuần then thùng: "Em có thể thêm anh vào weixin* được không?"

--"Không thể."

Kiều Gia Thuần: "Em có thể theo đuổi anh được không?"

--"Không thể."

Kiều Gia Thuần: "Em có thể..."

--"Không thể."

(Weixin: còn gọi là Wechat, là ứng dụng chat giống yahoo hay skype ấy, cái này bên TQ họ dùng nhiều.)

...

Sau đó đôi phương tìm đến: "Em đã mang thai hài tử của anh, chúng ta kết hôn đi."

Kiều Gia Thuần chỉ chỉ vào bụng mình, kêu lên: "Người đi đi, ta không phải là hài tử của người."

Đón đọc tựa truyện đô thị hay mới ra mắt các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới Thiệu

Lúc hài tử hơi lớn một chút, Lục Cảnh Hành phát hiện, chỉ cần hắn đem hài tử nâng lên cao, nó liền cười khanh khách. Vì vậy hắn liền đem hài tử nâng lên, hạ xuống, nâng lên, hạ xuống, ...

Kiều Gia Thuần đi đến nhìn một thật lâu.

Lục Cảnh Hành: “Em sao lại không nói gì?”

Kiều Gia Thuần lộ ra biểu tình trông mong: “Người ta cũng muốn được ôm ôm hôn hôn nâng lên thật cao.”

Ai đó còn muốn cùng bảo bảo tính toán sao.

Lục Cảnh Hành: “...”

Sau đó Kiều Gia Thuần liền quần lấy hân: “Anh vì sao không ôm hôn hôn người ta rồi nâng lên thật cao?”

Lục Cảnh Hành bị quần lấy không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ở bên tai nàng nói: “Chờ buổi tối.”

Kiều Gia Thuần gặp gỡ một nam nhân dáng dấp cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của nàng, liền truy rồi đuổi.

Kiều Gia Thuần thẹn thùng: “Em có thể thêm anh vào weixin* được không?”

--“Không thể.”

Kiều Gia Thuần: “Em có thể theo đuổi anh được không?”

--“Không thể.”

Kiều Gia Thuần: “Em có thể ...”

--“Không thể.”

(Weixin: còn gọi là Wechat, là ứng dụng chat giống yahoo hay skype ấy, cái này bên TQ họ dùng nhiều.)

...

Sau đó đối phương tìm đến: “Em đã mang thai hài tử của anh, chúng ta kết hôn đi.”

Kiều Gia Thuần chỉ chỉ vào bụng mình, kêu lên: “Người đi đi, ta không phải là hài tử của người.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Edit: Meimei

“Vì vậy sau đó em cự tuyệt, người kia không phải là cao phú soái (cao ráo, giàu có, đẹp trai) sao?

“Ừ.”

“Trước đó không phải nói có hảo cảm với người ta sao?”

“Chị biết em không có cách nào mà. Anh ta cao to như tượng vậy, em không biết vì sao đột nhiên cảm thấy rất bài xích ...” Kiều Gia Thuần một tay bưng dũ, một tay cầm một bên dây balo sắp rơi xuống đeo lên vai, còn vừa dùng vai còn lại kẹp chặt điện thoại đang gọi.

Nếu có người qua đường, nhất định sẽ nhìn nàng chằm chằm, không phải bởi vì tư thế kỳ cục mà là vì gương mặt làm người khác ấn tượng sâu sắc.

Kiều Gia Thuần lớn lên rất xinh đẹp lại còn nhờ vào dáng người mỹ mạo, chị họ nhiều lần ghen tị nói: “Kiều Gia Thuần, có ngày em sẽ bị báo ứng.”

Kiều Gia Thuần biết chị họ tư tưởng truyền thống, cổ hủ hơn nữa nhanh nhồm nhanh miệng. Cô biết chị họ nói lời này không phải ác ý cho nên cũng không để bụng. Huống hồ cô tự nhận cô cũng không có làm việc gì xấu.

Chẳng qua là mỗi lần nhìn thấy soái ca thì trong lòng liền như nai con chạy loạn, sau đó bản thân không kiềm chế được mà đến gần trêu chọc một phen.

Nói là trêu chọc một chút, kỳ thực cô cũng không có làm gì đặc biệt. Cô thường kim lòng không được nhìn soái ca, cùng anh ta nói chuyện, sau một hai lần như vậy, những nam nhân kia đều bị cô mê hoặc chạy theo cô. Nhưng mà đến lúc đó, Kiều Gia Thuần sẽ nói xin lỗi. Chính bởi như vậy, chị họ mới trách cứ Kiều Gia Thuần, em không phải là đang đùa giỡn con trai nhà người ta hay sao?

Kỳ thực Kiều Gia Thuần cũng có chút ỳ khướt. Cô cũng không biết vì sao có đôi khi sẽ đột nhiên cảm thấy một người con trai nào đó đặc biệt soái hoặc chỉ vì một ánh mắt hay một động tác thân sĩ hay là thanh âm đặc biệt êm tai của hân, cô lại đột nhiên mê luyến. Thế nhưng nếu đối phương chỉ cần

bày tỏ hay đụng vào người cô thì trong chớp mắt loại mê luyến này liền biến mất.

Bạn tốt Quan San là một người cực kỳ bao che khuyết điểm. Cô ấy nói Kiều Gia Thuần là một thiếu nữ khả ái, cảm tình đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Lúc này một đầu bên kia điện thoại của Kiều Gia Thuần chính là Quan San.

Nghe Quan San và Kiều Gia Thuần nói chuyện, cô gái bên cạnh Quan San nhìn không được nói chen vào: “Là Lý Tuấn kia sao? Kiều Gia Thuần, cậu được lắm!”

Một cô gái cũng tiếp cận câu chuyện: “Có phải là Lý Tuấn phú nhị đại lớn lên rất đẹp trai lại có nhiều tiền còn có công ty riêng kia không?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chính là anh ta!” Cô gái có chút kích động.

Quan San ngồi trên ghế salon bất chéo chân, thấy có chút âm ỉ không nhìn được làm động tác xuyt. Những nữ nhân này thật là, thấy một tên đàn ông điều kiện tốt một chút là hận không thể nhào tới a.

Kiều Gia Thuần nghe đầu bên kia điện thoại có chút âm ỉ, cũng không biết các cô ấy đang nói cái gì.

Mưa không biết lúc nào thì ngừng, Kiều Gia Thuần quyết định thu dù lại như vậy mới có thể cầm điện thoại được.

Lúc cô vừa mới thu dù lại thì bên cạnh một chiếc xe chạy đến, chỉ nghe một tiếng “ào ào”, nước bên lề đường bị xe chạy qua giống như thủy triều bùng đánh tới.

Kiều Gia Thuần hôm nay mặc một cái quần ống rộng màu trắng đen và mang một đôi giày đế bằng màu trắng. Lúc này quần của cô từ bắp đùi trở xuống và một chiếc giày đều bị nước làm ướt hết.

“Ta đi!” Kiều Gia Thuần theo bản năng nói, cầm cây dù vung phía sau quát: “Có đạo đức hay không hả?”

Thanh âm cô vừa dứt, chiếc xe SUV màu đen đột nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông thân hình cao lớn bước xuống xe.

“Xin lỗi, mới vừa rồi không có chú ý, cô không sao chứ?”

Thanh âm ôn nhu từ tính như vậy, mặc dù quần bị ướt dính vào bắp đùi, hơi lạnh thấm vào người nhưng cũng không làm ảnh hưởng cô hoa si.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông ấy lại hỏi.

Kiều Gia Thuần đang ngẩng người đáp: “Ừ... Àch, không sao không sao, đừng lo cho tôi.” Để tỏ lòng cô không có bị gì, nét mặt cô dị thường kiên định nhưng hai mắt lại cong cong hàm chứa ý cười.

Cho dù là ai, thấy một nữ hài khả ái như vậy đều sinh lòng hảo cảm, chỉ nghe người đàn ông đó nói: “Có cần tôi đưa cô về không?” Anh ta nhìn đường nói tiếp: “Ở đây đón xe rất khó.”

Kiều Gia Thuần cần phải về nhà thay quần áo, cô liền lên xe của anh ta.

Thăng đến khi ngồi bên cạnh ghế lái, người thấy mùi da thật trong xe, cô vẫn còn có chút sững sờ.

“Giấy nịt an toàn.”

Kiều Gia Thuần hoàn hồn: “Ừ, hảo.”

Lúc xe khởi động, Kiều Gia Thuần nhớ tới lúc này đang cùng Quan San trò chuyện, không biết Quan San bên kia có cúp điện thoại không.

Kiều Gia Thuần mở điện thoại lên, trên màn hình vẫn đang trong cuộc gọi, cô đưa điện thoại lên tai thanh âm nhẹ nhàng uy một tiếng.

“Gia Thuần! Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Kiều Gia Thuần vẫn nói với thanh âm nhỏ như trước.

“Cậu sao vậy? Lúc này có chuyện gì xảy ra sao? Tớ còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, tớ cúp trước nha.” Kiều Gia Thuần không để ý tới thắc mắc của Quan San phía bên kia, liền cúp điện thoại.

Cô hơi nghiêng đầu về phía bên trái, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh ta dường như phát hiện, quay đầu nhìn nàng một cái lại lập tức quay mặt nhìn về phía trước. Kiều Gia Thuần thoáng chốc có loại cảm giác kẻ trộm bị phát hiện.

Không sao, chính là không có phát sinh chuyện gì.

Cô ở trong lòng tự an ủi bản thân, tiểu bạch thỏ trước ngực vẫn đang đập.

“Địa chỉ?” Lúc nói lời này, ánh mắt của anh ta vẫn nhìn về phía trước.

Kiều Gia Thuần lúc này mới nhìn phía trước, thì ra đã sắp đến giao lộ, chỉ cần rẽ chỗ khúc cua này nữa thôi. Cô khẩn trương nói địa chỉ nhà mình.

Sau đó, Kiều Gia Thuần không dám nhìn lên người đàn ông này nữa, anh ta khí thế có điểm mạnh.

Kiều Gia Thuần nhìn chăm chăm túi của mình, ánh mắt không tập trung, tay nắm chặt dây an toàn, trong đầu cô đang tính toán nên nói cái gì cho người bên cạnh trả lời. Nơi này cách nhà cô không xa, tốt nhất là nói mấy câu mà có thể biết được thông tin cơ bản của anh ta, còn có thể biết được số điện thoại hay weixin của anh ta.

Nên tìm lý do gì nhỉ? Kiều Gia Thuần trong lòng tính toán, cô vắt hết óc cũng không nghĩ ra được một lý do nào cho tốt. Không biết vì sao lúc này não của cô giống như đang bị đình trệ, thiếu đầu bối tron. Bỏ đi, hay là trực tiếp hỏi số weixin.

Trước tiên tự nhủ thầm trong lòng, móng tay khảy khảy dây an toàn, sau đó lắp bắp mở miệng: “Ừ....Àch...cái kia....” Cô không biết giọng nói của cô lúc này nhỏ như muỗi kêu.

“Là ở đây sao?” Người đàn ông đó hỏi

“A?” Kiều Gia Thuần lúc này mới nhìn về phía trước, trước mắt cô là cổng của tiểu khu nhà cô, hai người bảo vệ mặc đồng phục đứng đó, bên cạnh cổng chính là cổng vào gara để xe của tiểu khu.

Vì sao lại nhanh như vậy! Rõ ràng mới có vài phút thôi mà, xe này có thể bay sao? Kiều Gia Thuần lần đầu tiên trong đời hận tốc độ xe đi quá nhanh.

Nhất định phải xuống xe rồi, Kiều Gia Thuần nói: “Cám ơn.”

“Không sao.”

Là anh hại cô bị ướt áo quần, nên đưa cô ấy về nhà là việc phải làm.

Kiều Gia Thuần biết ý tứ trong lời của anh ta nhưng cô cố ý xuyên tạc một chút: “Uhm... Tôi muốn đặc biệt cảm ơn anh, anh thật là một người tốt ...”

Có trời mới biết cô đang nói cái gì vậy.

Khuôn ngực tiểu bạch thỏ xinh đẹp dưới vạt áo không ngừng nâng lên hạ xuống.

“---Đề to lòng cảm tạ, tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Trời ạ, cô đang nói cái gì vậy, dưới loại tình huống này không cần phải mời người ta ăn cơm? Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận. Tâm tư của cô có phải đã mềm yếu đi?

May mà đối phương cũng không ngại, chỉ coi như cô đang khách khí, “Không cần.”

Đối phương nhìn cô một cái liền nhìn hướng cửa xe, đây là ý bảo cô nên xuống xe rồi.

Kiều Gia Thuần mở cửa xe nhưng không muốn xuống xe, lần cuối cùng lấy hết dũng khí: “Xin lỗi, làm lỡ thời gian của anh, cái kia, tôi có thể kết bạn trên weixin với anh được không?”

Đối phương khước môi nhếch lên.

A a a a a, thật đẹp trai a. Cô đã nói rồi, anh ta sẽ không cự tuyệt một cô gái đáng yêu như cô a. Tiểu bạch thỏ trong lòng Kiều Gia như muốn bật ra ngoài rồi lại nhảy vào trong.

Đối phương cho nàng một nụ cười nhạt, phun ra ba chữ: “Không thể.”

Xe lái đi, Kiều Gia Thuần ngốc lảng xoay người, cứng nhắc đi tới cổng tiểu khu cứ đứng như vậy, không cả thể. Bảo vệ thấy cô liền thay cô mở cửa. Cô một đầu gỗ đi vào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Editor: Meimei

Kiều mẫu thấy cô một thân ướt nhẹp, vội hỏi: “Bị ngã vào vũng nước?”

Kiều Gia Thuần chết lặng lắc đầu.

“Sao vậy? Nhanh đi thay quần áo đi.” Kiều mẹ lôi kéo cô lên lầu.

Tắm rửa thay áo quần xong, Kiều mẫu cầm áo quần ướt sũng của Kiều Gia Thuần cho vào giỏ đựng áo quần bẩn, “Vừa rồi đi taxi về?”

“Có người chở con về.”

“Ai?”

“Một....Ừ...Người qua đường.” Nghĩ đến người kia, Kiều Gia Thuần không nhịn được ức chế nhếch miệng.

“Con cười ngốc cái gì? Xe của người lạ mà cũng dám lên? Sau này không được lên xe của người lạ, hiện tại có rất nhiều kẻ xấu, biết không?”

“Nga.”

“Xe của con đem đi bảo dưỡng lúc nào mới lấy được?”

“Ngày mai.”

“Đã nói con lấy xe của mẹ mà đi nếu không cũng sẽ không bị ướt như vậy.”

“Xe của mẹ con lái không quen, con chỉ biết lái xe của con a.”

“Đi, mẹ lát nữa nói đi nấu nước gừng cho con, đừng để bị cảm.”

“Ừ.”

Kiều mẫu đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Kiều Gia Thuần gọi điện thoại cho Quan San: “San San! Cậu biết lúc nãy xảy ra chuyện gì với tớ không?”

Quan san quả thật bị hù dọa, nghe Kiều Gia Thuần nói xong liền quay về ghế sofa ngồi xuống: “Đại sự lớn như thế nào mà khiến cậu kích động như vậy?”

Kiều Gia Thuần ngã người xuống nệm in hoa tường vi trên giường lớn: “Anh ấy thực sự siêu cấp soái, lại cực kỳ có khí chất.”

“Thiệt, cậu lần nào chả nói như vậy.” Quan San khinh bỉ.

“Lần này không giống như lần trước, thực sự. Trước đây tớ không sợ người ta không phản ứng với tớ, nhưng lần này tớ đặc biệt sợ a, trước đây tim cũng không đập nhanh như vậy. Hơn nữa tớ xin weixin, anh ta cũng không cho. Ô ô ô ô ô ô, anh ấy cứ như vậy biến mất trong mắt người a. Tớ thật đau lòng a.”

“Cậu có nhớ biển số xe của anh ta không?”

“A!” Kiều Gia Thuần đột nhiên từ trên giường bật dậy, tóc rối tung, “Tớ hoàn toàn không nghĩ tới cái này!”

“Ngu ngốc! Vậy cậu nhớ anh ta lái xe gì không? Nếu là loại xe đắt tiền số lượng ít thì coi như có chút manh mối.”

“Không có chú ý. Chỉ nhớ xe màu đen, khung xe cao, là SUV.”

“Ha ha, vậy còn tra cái P a”

“Ô ô ô ô ... “

“Bất quá là người đàn ông đầu tiên cự tuyệt cậu phải không? Người anh em này được a.” Quan San tất nhiên không bỏ qua cơ hội cười nhạo Kiều Gia Thuần.

“Ngươi cút.”

“Bất quá nghe cậu miêu tả như vậy, anh ta hẳn là khoảng 30 tuổi. Như vậy rất có khả năng anh ta đã có bạn gái, thậm chí kết hôn rồi cũng nên a.”

Kiều Gia Thuận như bị sét đánh: “Không a.”

Cô hoàn toàn quên lo lắng vấn đề này.

“Cậu có hay không cảm thấy anh ta vẫn còn độc thân?”

“Ừ.”

“Ha hã, tớ chỉ biết lúc cậu mê trai, bộ não liền không dùng được. Đàn ông đều giống nhau sẽ không cự tuyệt mỹ nữ a. Anh ta cự tuyệt cậu, chỉ có 3 khả năng. Thứ nhất, anh ta đã kết hôn hoặc đã có bạn gái mà anh ta là người đặc biệt có trách nhiệm gia đình, không có triêu tam mộ tứ. Thứ hai, anh ta là gay. Thứ ba, anh ta chỉ đơn thuần không muốn cậu bị cảm mạo. Cậu mong muốn anh ta thuộc loại nào?”

“Thứ ba.” Kiều Gia Thuận đau lòng nói.

Còn hơn là anh ta có bạn gái hoặc gay. Vẫn là anh ta không có hứng thú với cô nghe vẫn tốt hơn. Nhưng vừa nghĩ tới anh ta không có hứng thú với cô liền thấy thực khổ sở a.

“Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, thành phố này lớn như vậy, các cậu không có cơ hội gặp lại nhau nữa đâu.”

Quan San thật rất biết cách cắm một dao vào ngực Kiều Gia Thuận, dao này đâm vào đủ ngoan đủ chuẩn, Kiều Gia Thuận lần nữa ngã vào trên giường lớn.

Bởi vì lúc trước nàng thay quần áo nên rèm cửa sổ được kéo lên (Ta cũng không biết vì sao thay áo quần mà kéo rèm lên nữa T^T), ánh sáng bên ngoài vì trời mưa nên cũng không mạnh, cho nên trong phòng phải mở đèn.

Kiều Gia Thuận nhìn nhìn chằm chằm bảy tám bóng đèn nhỏ trên trần nhà, trong đó có một bóng đèn nhỏ chớp một cái liền tắt ngúm, giống như tâm tư thiếu nữ của cô, rơi trên mặt đất nát bét. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2

Editor: Meimei

Hôm sau, Kiều mẫu lái xe đưa Kiều Gia Thuận đến tiệm 4S lấy xe, sau đó hai mẹ con cùng nhau đến nhà cậu của cô. Hôm nay là sinh nhật của cậu Kiều Gia Thuận, công ty ba Kiều có việc nên đến trễ một chút.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Kiều mẹ và mợ say sưa nói chuyện, Kiều Gia Thuận chán muốn chết cảm điện thoại chơi.

Chị họ ngồi bên đang nghe điện thoại: “Lần này họp lớp cũ, cậu có đi không ... tớ muốn đi a...”

“Nên đi. Nên cùng nhiều bạn học trước kia tiếp xúc nhiều một chút, nói không chừng sẽ có đối tượng thích hợp. Con tuổi không còn nhỏ nữa nên nắm bắt cơ hội.” Mợ chen vào nói, nói xong liền quay sang hỏi Kiều Gia Thuận: “Được rồi, Gia Thuận có bạn trai chưa?”

Kiều mẫu giận trách: “Không có, nó suốt ngày không đứng đắn, đến bây giờ vẫn không có chút đoan trang nào.”

Mợ nói: “Không sao, Gia Thuận còn nhỏ, hơn nữa lại lớn lên xinh đẹp như vậy, con trai muốn theo đuổi nó ... ít nhất ... cũng phải xếp hàng dài từ nhà em đến nhà chị.”

Kiều mẫu cười rộ lên: “Nào có ai nói khoa trương như em.”

Kiều Gia Thuận đối với lời nói của trường bối sớm đã có miễn dịch, nhìn chằm chằm màn hình đi động ngáp.

Kiều mẫu nhìn thấy, có chút trách cứ: “Tối hôm qua lại thức khuya?”

“Mất ngủ.”

“Nói với con bao nhiêu lần, buổi tối không nên thức khuya chơi điện thoại.”

“Không có chơi điện thoại, con chính là không ngủ được.”

“Vô duyên vô cớ tại sao lại không ngủ được, con ngủ thì trong não suy nghĩ cái gì.”

Chị họ ở một bên nói: “Gia Thuần, em nếu mệt thì đến phòng chị ngủ một tí đi.”

Kiều Gia Thuần nằm trên giường chị họ ngủ thiếp đi. Trong mơ, cô đứng trên con đường ngày hôm qua, Quan San gọi điện đến, hét thây tất cả đều giống như hôm qua. Chỉ có điều cô từ chối không tiếp điện thoại của Quan San, sau đó đi đến cạnh vũng nước chờ chiếc xe kia chạy tới làm cô bị ướt. Mỗi lần có chiếc xe SUV nào chạy đến cô đều đề cao chú ý thế nhưng những chiếc xe không có chiếc nào đến gần cô, càng không có chiếc nào chạy qua văng nước vào cô. Cô chờ a , chờ thật lâu, chờ đến độ sắp muốn từ bỏ. Cuối cùng một chiếc xe SUV màu đen chạy tới, chạy qua bên người cô, văng nước bắn lên người cô, làm ông quần cô ướt nhẹp.

“Này!” Cô ở phía sau chiếc xe quát, nét mặt lại là một nụ cười thật lớn. Nhưng cùng ngày hôm qua bất đồng là chiếc xe màu đen không có dừng lại mà ngênh ngang rời đi. Xe chạy càng ngày càng xa, thân xe càng ngày càng nhỏ, quẹo qua một khúc cua rồi biến mất. Để lại cô một thân ướt nhẹp đi bộ về nhà.

Giữa cô đơn và uể oải trong mơ cô tỉnh lại. Trước mắt không phải là phòng của cô, lúc này mới nhớ tới là mình đang ở trong phòng chị họ ngủ trưa.

Kiều Gia Thuần ngồi xuống, nhớ về cảnh trong mơ, trong đầu có chút mơ hồ.

Chỗ cô ngồi đối diện với giá sách, trên đó có dán các sổ mà chị họ đánh dấu, còn có một vài đồ vật trang trí, sau đó là vài khung ảnh. Trong đó có bức ảnh chị họ mặc áo học sĩ lúc tốt nghiệp đại học, còn có ảnh tốt nghiệp thời cao trung. Kiều Gia Thuần nhìn tấm ảnh tốt nghiệp thời cao học tìm hình dáng của chị họ bởi vì cô không nhớ rõ thời cao trung đáng đáp của chị họ ra sao. Cô không tìm thấy chị họ nhưng lại thấy được một người.

Nếu như trong đầu nàng là cái chuông thì lúc này nhất định có người dùng cây gậy gõ gõ liên tục lên đầu cô.

“Đông-”

Tiếng vang không dứt.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, chị họ cầm đồ tiến vào, thấy Kiều Gia Thuần tỉnh, liền hỏi: “Tỉnh? Có ngủ được không?”

Chỉ thấy Kiều Gia Thuần ôm một khung ảnh trong lòng, “Anh ta là ai vậy?”

“Cái gì?” Chị họ có chút mơ hồ.

Kiều Gia Thuần chỉ người trong hình cho cô xem: “Chính là người này. Anh ta cùng học cao trung với chị?”

Chị họ vừa nhìn: “Lục Cảnh Hành? Em biết anh ta?”

Kiều Gia Thuần đột nhiên nhớ đến cuộc gọi điện thoại lúc trước của chị họ nói tham gia họp lớp, lập tức hỏi: “Chị tham gia họp lớp cũ cao trung hay đại học?”

“Cao trung.”

Kiều Gia Thuần thoáng cái đứng lên, kéo kéo tay của chị họ: “Mang em đi với! Mang em đi với!”

“Em không phải học lớp chị, mang em đi mọi người hỏi em là ai thì chị biết trả lời sao?”

“Thì nói em là người nhà của chị.”

“Người nhà của người khác là chồng hoặc là bạn trai, của chị là em họ?”

“Thì sao? Em họ cũng là người nhà mà.”

“Em đi làm cái gì?”

“Người này, hôm qua lái xe văng nước lên người em ướt hết, kết quả anh ta đặc biệt tốt bụng đưa em về nhà. Thế nhưng em xin weixin của anh ta mà anh ta không chịu ...”

Kiều Gia Thuần lái nhai nói, chị họ rót cuộc cũng nghe rõ: “Em nhìn trúng anh ta?”

“Thông minh.”

“Ha ha”

“Vậy chị sẽ mang em đi?”

“Không.”

“Tại sao a?”

“Người bị em gieo họa còn thiếu sao? Em a, lúc đi không phải mang bộ dáng mê trai để theo đuổi, kết quả đuổi tới tay lại không cần. Người bị em hại nhiều như vậy còn muốn gieo tại họa lên bạn học của chị? Tương lai nếu bạn học nói chuyện của em, ta đây không phải bị vùi dập a.”

“Em lần này là nghiêm túc.” Kiều Gia Thuần giơ một tay lên thề.

Chị họ cười ha hả, có quỷ mới tin em, liền mở cửa đi ra khỏi phòng.

Kiều Gia Thuần ngăn chị họ lại: “Một bộ mỹ phẩm của C.”

Chị họ hình như có dao động.

Kiều Gia Thuần không ngừng cố gắng, phe phẩy tay của chị họ: “Chị họ, chị họ. Chị họ hiền lành tốt bụng, chị họ xinh đẹp như tiên nữ. Giúp em đi mà, mang em đi cùng, em biết chị họ là tốt nhất.”

“Em chỉ gặp anh ta một lần, làm sao biết người trong ảnh và anh ta là cùng một người? Dù sao tấm ảnh này cũng chụp cách đây nhiều năm rồi a.”

“Ngũ quan a, còn có đường nét khuôn mặt này. Cái cằm này đẹp như vậy, có mấy người có thể có a?”

Chị họ: “...” Kiều Gia Thuần, em có thể bớt mê trai một chút không?

Trong lòng Kiều Gia Thuần tám chín phần nắm chắc xác định người trong ảnh này cùng với người ngày hôm qua là một. Người đàn ông kia lúc không nói chuyện thì môi mỏng khẽ mỉm, thực sự giống y như trong ảnh tuy rằng trong ảnh nhìn anh ta ngây ngô một chút. Cho dù người trong hình không phải anh ta thì cũng là một soái ca a, coi như mình đi xem soái ca cũng được a.

Kiều Gia Thuần nói: “Ai nói đồng phục học sinh Trung Quốc của chúng ta khó coi, em thấy anh ấy mặc đồng phục thật dễ nhìn a.”

Chị họ: “...”

“Ài, soái ca mặc gì cũng soái.”

Chị họ: “...”

“Chị họ, có phải chị thấy em rất mê trai không?”

“Quen rồi.”

“Kỳ thực em không phải thích vẻ ngoài của anh ấy mà là bên trong của anh ấy a.”

Chị họ: “...”. Chị mới gặp một lần, em làm sao thấy được con người bên trong của anh ta?

“Chị đừng không tin, là thật a.”

Chị họ khoanh hai tay trước ngực, nói: “Em cùng những học muội thời cao trung thích anh ta thật giống nhau.”

“Anh ấy là nam thần của trường chị?”

“Xem như vậy đi, bắt quá không cuộc thi bình chọn nào.”

Chị họ trước đây học hành rất chăm chỉ. Cao trung Độc Địch là trường trung học tốt nhất thành phố. Học sinh trong trường không giống những trường khác suốt ngày bình chọn hoa khôi giảng đường hay nam thần gì gì đó.

“Lúc ấy anh ta là học bá, được hạng nhất giải vật lý toàn quốc. Lúc anh ta chơi bóng rổ, luôn có một đám nữ sinh vây quanh, vẻ mặt của họ giống y như em bây giờ vậy.” Chị họ nhìn cô nói.

(Học bá: là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc)

Cho dù nói cô mê trai giống nữ sinh cao trung, Kiều Gia Thuần cũng không tức giận. Đây không phải chứng tỏ cô vẫn còn rất trẻ sao. Cô ngồi trước bàn đọc sách của chị họ, một tay nâng cằm, hai mắt mở to, trong mắt tràn đầy tò mò: “Sau đó thì sao?”

“Có một lần, lúc chị đi ngang qua sân bóng rổ, thấy có hai nữ sinh lớn mật đứng bên cạnh cổ vũ anh ta, nhưng thực ra khi đó chỉ là thời gian nghỉ ngơi sau bữa trưa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta liền đi.”

“Không chơi.”

“Ừ. Để người khác thay vị trí của mình, anh ta bỏ đi.”

“Tại sao?”

“Có thể là khiêm tốn a. Anh ta không thích khoa trương.”

“Khi đó mà anh ấy đã thành thực như vậy sao? Nam sinh lúc đó không phải nên thể hiện mình đẹp trai gì đó sao?”

“Anh ta không giống vậy. Hơn nữa lúc đi học, mặc dù anh ta học giỏi nhưng sẽ không chủ động giơ tay trả lời câu hỏi. Chỉ lúc nào có câu hỏi khó, thầy giáo gọi, anh ta mới đáp. Chính là không thích thể hiện.”

“Có người viết thư tình cho anh ấy không?”

“Có. Lúc ấy bọn chị không có bị quản lý chặt chẽ như nội trú, hơn nữa trường quy định không được phép mua này nọ ở bên ngoài. Khi đó có nhiều người len lén gọi người mang KFC đến, vì vậy thường có nữ sinh cho anh ta gà rán hoặc những thứ khác.”

“Vậy anh ấy có nhận không?”

“Chị thấy rất nhiều nữ sinh đều nhờ người trong lớp chị chuyển cho anh ta, đa số đều không lưu lại tên, mà đồ ăn đều bị lũ nam sinh hồ đồ kia chia nhau ăn hết. Những nam sinh kia đều biết anh ta sẽ không nói gì cho nên có đồ ăn đưa tới đều lập tức chia nhau ăn, rất lâu sau anh ta cũng không biết.”

“Ừ, Sao lại không kể tiếp?”

“Không có, kể xong rồi.”

“Kể xong rồi? Chị có nghe thời cao trung anh ấy có nói chuyện yêu đương gì không?”

“Không có.”

“Thực sự? Cao trung không có nói chuyện yêu đương gì?”

“Theo như chị biết thì không có.”

“Vậy hiện tại có đối tượng chưa?”

“Chị làm sao biết, chị cùng anh ta không thân quen, làm sao biết sinh hoạt cá nhân của anh ta ra sao?”

“Chị có phương thức liên lạc với anh ấy không?”

“Không có.”

“Weixin?”

“Không có.”

“Lớp chị không có lập nhóm nói chuyện sao?”

“Có a, bắt quá chị không có kết bạn với anh ta.”

“Vậy trong thành viên cũng có thể thấy weixin của anh ấy a!”

Sau đó Kiều Gia Thuận nhõng nhẽo cố gắng lấy weixin của người kia. Kiều Gia Thuận lấy điện thoại của chị họ, tìm được người kia trong danh sách thành viên trên weixin. Tên của anh ta trong nhóm chính là tên thật, số weixin là chữ phiên âm tên của anh ấy cộng thêm một cái con số ở phía sau, hình đại diện là hình phong cảnh. Đại khái bởi vì không có kết bạn với nhau, cho nên không xem được ảnh và chữ ký của anh ta.

“Em giúp chị kết bạn với anh ấy nha.”

“Không được!” Chị họ đoạt lấy điện thoại.

“Hừ, không được thì không được, dù sao em cũng có số weixin của anh ấy.”

“Được, nhưng em đừng nghĩ chị dẫn em đi theo.”

“Ai nha, chị họ, em sai rồi.” Kiều Gia Thuần xin khoan dung. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, có chút bận tâm hỏi: “Anh ấy sẽ đến chứ?”

“Chị làm sao biết?”

“Vậy lần trước họp lớp anh ấy có đi không?”

“Có.”

Kiều Gia Thuần yên tâm một chút, nếu lần trước đi như vậy lần này cũng có khả năng đi ... ít nhất ... có 50% cơ hội.

...

Kiều Gia Thuần đứng trước tủ quần áo, cửa tủ quần áo toàn bộ bị mở ra, trên giường đầy áo quần của cô.

Cửa phòng bị mở ra, Quan San đi vào: “Tớ tới rồi, bảo bối còn chưa có chọn xong?”

Kiều Gia Thuần chán nản ngồi trên giường: “Không biết mặc cái gì.”

“Tỷ đến tặng người một lễ vật, chúc người kỳ khai đắc thắng.” (Kỳ khai đắc thắng: thắng ngay từ trận đầu tiên.)

“Là cái gì?” Kiều Gia Thuần ngồi dậy.

Quan San từ phía sau lưng lấy ra một cái hộp đen: “Sản phẩm mới ra của D, bộ trang điểm hoa đào.”

“Cảm ơn cảm ơn, San San đối với tớ tốt nhất.” Kiều Gia Thuần nhận cái hộp, thuận tiện ôm Quan San một cái.

“Cái gì gọi là chị em, còn nữa, nhìn này.” Trong tay Quan san cầm một cái túi giấy đưa lên.

Kiều Gia Thuần nhận túi giấy, mở ra, bên trong là một cái váy. Kiều Gia Thuần mặc vào, nói: “Này, quá khoa trương đi?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3

Editor: BiFeng

Đây là một chiếc váy dài màu hồng đào, lưng trần, trước ngực gần như lộ hết một nửa.

"Cậu có biết tại sao lần trước cậu thất bại không? Nhất định là bởi vì lần trước cậu ăn mặc không phù hợp thẩm mỹ của đàn ông rồi, đặc biệt là thẩm mỹ đàn ông cái tuổi đó, cho nên lần này cậu cần phải ăn mặc thật gợi cảm, những thứ cần lộ phải để nó lộ ra, tớ cũng có lòng trước rồi, trông có được không?"

"Không được a, tớ xấu hổ lắm."

"Má ơi*, cậu không phải là thân kinh bách chiến rồi sao, còn xấu hổ cái gì."

Nguyên văn: "我去" (viết tắt của 我勒个去) - "我勒个去" là "đậu xanh rau má" - "我去" gần nghĩa với "nhĩ muội" nhưng ko phải là câu chửi bậy.

"Cút. "Kiều Gia Thuần ném một cái gối về phía Quan San.

Cuối cùng, Kiều Gia Thuần không mặc cái váy mà Quan San mang đến, nàng mặc một cái váy liền áo màu đỏ chiết eo, vô cùng đơn giản lại mang phong cách hoài cổ, không lộ ngực cũng không lộ lưng, lần váy có cảm giác phát phơ, váy dài đến đầu gối, để lộ ra hai chân trắng nõn. Không cố ý nhưng có thể hoàn toàn phô bày ưu thế thân hình của cô. Thật ra thì có khi, che lại còn trâu người hơn so với lộ ra, không phải sao? Đặc biệt là đối với cái loại nam nhân cấm dục như anh ta mà nói.

Đeo đồ trang sức trang nhã, mang giày cao gót, xách một cái túi nhỏ, Kiều Gia Thuần nhìn chính mình trong gương, làm điệu bộ thắng lợi.

Kiều Gia Thuần lái xe đi đón chị họ, cùng chị họ đi đến khách sạn.

Trên đường chị họ vẫn không quên lái nhái: "Chị dẫn em đi, nhưng em đến đó phải nghe lời chị, ăn nhiều đồ ăn, ít nói, đừng gây chuyện."

Kiều Gia Thuận ngoài miệng liên tục đáp ứng: "Dạ dạ dạ, em nhất định không để cho lão nhân gia ngài mất thể diện đâu", trong lòng lại nghĩ tới một...chuyện khác.

Lên tầng khách sạn, một người đàn ông tóc húi cua đang tiếp đón mọi người, lơ đãng quay đầu liền thấy được Kiều Gia Thuận, bị kinh diễm một chút.

Người đàn ông mập mạp đứng bên cạnh cũng phát hiện, dùng cùi chỏ chọc chọc nam nhân tóc húi cua, "Trương Minh, đó là người của lớp chúng ta sao? Sao tớ không nhớ lớp mình lại có mỹ nữ nhỉ? Đây là ai phẫu thuật thẩm mỹ đấy hả?"

"Lão Mập, cậu nói nhiều quá đấy. " Trương Minh nói.

Kiều Gia Thuận đứng ở cửa nhìn quét qua toàn bộ hội trường, giống như đang tìm ai đó.

Trương Minh cùng Lão Mập đi tới, "Cô tìm ai à?"

"Tôi tìm -- "

Đúng lúc này, cửa sau lưng Kiều Gia Thuận bị đẩy ra, chị họ đi tới, kéo Kiều Gia Thuận: "Không phải bảo em chờ chị sao? Ai bảo em chạy loạn. "Cô mới vừa rồi đi nhà vệ sinh, kêu Kiều Gia Thuận đợi cô, nhưng Kiều Gia Thuận rõ ràng không có kiên nhẫn, tự mình đi trước.

Trương Minh cùng chị họ chào hỏi: "Em dâu Vương đến đây, vị này là?"

"A, đây là em họ tớ."

"Em họ a, em họ tốt, em dâu Vương nhất định là biết lớp chúng ta còn có rất nhiều thanh niên tài俊 thông minh giống tớ, cho nên thay mặt mang muối muối tới. " Lão Mập vui tươi hơn hờ nói.

"Lão Mập, nói cái gì vậy! " Trương Minh nghiêm mặt nói.

"Khụ, tớ không có ý gì khác, chẳng qua thấy mỹ nữ kim lòng không đậu, ha ha. "Lão Mập gãi đầu.

"Tiểu tử nguoi -- "

Kiều Gia Thuận đưa tay ra: "Xin chào, em tên là Kiều Gia Thuận."

Trương Minh cùng Lão Mập lập tức đưa tay ra. Hai người thấy đối phương cũng đưa tay ra, đều nghiêng mắt nhìn đối phương một cái.

Kiều Gia Thuận lần lượt bắt tay cùng bọn họ, "Em là tới ăn tiệc, có làm phiền mọi người không."

" Không phiền, không phiền!"

"Hoan nghênh hoan nghênh!" Chị họ mang Kiều Gia Thuận ngồi xuống trước một cái bàn tròn, chị họ thì ngồi cạnh bạn thân thời trung học, Kiều Gia Thuận ngồi bên cạnh chị họ.

Kiều Gia Thuận quét mắt nhìn toàn bộ hội trường cũng không thấy bóng dáng người kia, xem ra còn chưa tới, ánh mắt của cô luôn chú ý tình hình ở phía cửa.

Không ngừng có người từ cửa đi vào, mọi người lục tục vào chỗ, hỏi han nhau, mấy người phụ nữ bàn này đang tán gẫu chuyện chồng con. Chị họ cũng cùng bạn học cũ bên cạnh trò chuyện hăng say.

Cho đến khi sắp bắt đầu yến tiệc, người kia cũng không xuất hiện, Kiều Gia Thuận không khỏi thất vọng, chẳng lẽ này anh ta không tới?

Đúng lúc ấy thì, một bóng dáng cao to xuất hiện ở cửa.

Thật sự là anh ấy! Là người ngày hôm qua.

Rất tốt, Kiều Gia Thuận mỉm cười, thật sự là không uổng phí thời gian đến đây.

Lúc này, toàn hội trường chỉ còn lại có một chỗ trống, không sai, chính là bên cạnh Kiều Gia Thuận. Bởi vì mọi người cũng không quen biết cô nên mấy người phụ nữ sẽ không ngồi bên cạnh cô, còn đàn ông lúc này cũng có một vài người gan lớn lại đây bắt chuyện, nhưng Kiều Gia Thuận đều nói: "Thật xin lỗi, nơi này có người ngồi rồi."

Cô bất động thanh sắc, khóe mắt liếc qua nhìn thấy người kia đang đi tới phía cô, càng đi càng gần, sau đó, lướt qua lưng ghế của cô, đi tới bàn của Trương Minh.

Kiều Gia Thuận quay đầu, chỉ thấy phục vụ bàn bỏ thêm một cái ghế.

Kiều Gia Thuận: "..."

--

"Lục Ca, tới trễ a, phải phạt."

Lục Cảnh Hành nói: "Lái xe."

"Lục Ca bây giờ phát đạt rồi, không cho bạn học cũ mặt mũi, vốn đang nghĩ cậu không tới đâu."

Lục Cảnh Hành nói: "Trương Minh nói tất cả mọi người đều tới còn thiếu mỗi tớ, tớ làm sao dám không đến. Nhưng bây giờ nhìn lại hóa ra Trương Minh lừa tớ."

Trương Minh nói: "Tớ lừa cậu cái gì?"

Lục Cảnh Hành nói: "Cậu nói tất cả mọi người đều tới, tớ thấy vẫn chưa đủ người."

"A, còn thiếu Lão Trịnh, đi công tác. Còn có hai người liên lạc không được. Phi Phi nghe nói lấy chồng nước ngoài rồi. Viên Mộng, xuất ngoại rồi."

Uống xong vài ly rượu, tất cả mọi người đều buông tha.

"Năm tháng đúng là không buông tha ai, các anh em ta năm đó cũng rất đẹp trai a, chẳng qua bây giờ tàn tạ cả rồi, bằng không sao phụ nữ các người đều chỉ mời rượu Lục Ca?"

Một bạn học nữ nói: "Lục Ca người ta bây giờ là tổng giám đốc chấp hành, cậu là cái gì, một cái nhân viên công vụ nhỏ nhoi."

Người nọ không phục lắm cãi với bạn học nữ: "Nhân viên công vụ thì thế nào, nhân viên công vụ ổn định..."

Lão Mập đi tới trước mặt Lục Cảnh Hành, dùng ánh mắt ý bảo: "Lục Ca, cậu nhìn cô gái xinh đẹp kia, vẫn luôn nhìn chúng ta bên này, cậu nói cô ấy có phải đang nhìn tớ hay không?"

"Người nào? "Lục Cảnh Hành hỏi.

"Ách, là cái người ngồi bên cạnh em dâu Vương kia! Là em họ của cô ấy."

"Lúc này tớ trò chuyện cùng cô ấy, cô ấy rất đáng yêu, cậu nói tớ có nên theo đuổi cô ấy hay không?"

Không đợi Lục Cảnh Hành trả lời, Kiều Gia Thuần cũng cảm giác được có người đang nhìn cô, quay đầu, ánh mắt hai người giao nhau.

Kiều Gia Thuần đứng dậy.

"Cô ấy tới rồi! "Lão Mập kích động đứng dậy.

Lão Mập đứng dậy nói chuyện cùng Kiều Gia Thuần, Kiều Gia Thuần giống như là là đột nhiên phát hiện được sự tồn tại của Lục Cảnh Hành, "Ồ, thật là trùng hợp, anh còn nhớ tôi không?"

Lão Mập nhìn Kiều Gia Thuần, lại nhìn Lục Cảnh Hành, "Lục Ca, quen cô ấy sao?"

Lúc này, điện thoại di động của Lục Cảnh Hành vang lên, hắn cầm lấy điện thoại di động, đứng lên, "Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại."

Kiều Gia Thuần bỗng nhiên sững người ở đó, cô cứ không được để ý tới như vậy sao? Cũng may có Lão Mập cho cô mặt mũi, vẫn luôn tìm đề tài nói chuyện cùng cô.

Không lâu sau, Lục Cảnh Hành trở lại, nói xin lỗi mọi người, công ty tạm thời có việc phải đi xử lý.

Mọi người tất nhiên không chịu bỏ qua cho.

"Chuyện gì hả, còn cần cậu tự mình ra tay sao."

"Đúng vậy, hôm nay là Chủ nhật a."

Lục Cảnh Hành rót cho mình một ly rượu, một ngụm uống sạch, uống xong đem chén miệng dốc xuống: "Xin lỗi các cậu."

Hắn như vậy, mọi người cũng không tiện giữ lại nữa.

Lục Cảnh Hành bước nhanh rời đi.

Kiều Gia Thuần vội vàng đuổi theo.

Chị họ kéo cô lại: "Đi đâu vậy?"

"Nhà vệ sinh."

"Chị cũng đi, chúng ta đi cùng nhau."

Trên đường, chị họ nói: "Chị nhìn người ta đối xử với em lạnh nhạt, em cũng đừng có vội vàng, nếu không nháo ra chuyện gì, chị cũng khó nhìn mặt người ta."

Chị họ vào phòng rửa tay, Kiều Gia Thuần ở bên rửa bên ngoài rửa tay, bên trong truyền đến thanh âm khép cửa, Kiều Gia Thuần chạy đi.

Cô sử dụng hết sức lực bản thân giống như chạy thi trăm mét năm đó, chạy nhanh xuống bãi đậu xe dưới đất.

Kiều Gia Thuần tìm kiếm ở bãi đậu xe, thấy xe SUV màu đen nào cũng phải nhìn một chút. Lúc này, cô nhìn thấy một người đang vừa mở cửa xe vừa gọi điện thoại, anh ta ngắt điện thoại, ngồi vào trong xe.

Kiều Gia Thuần mở cửa xe.

Người nọ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô một cái.

Kiều Gia Thuần nói: "Tôi tiền anh. Anh uống rượu, không thể điều khiển xe."

"Tôi thuê người lái."

"Anh không phải có chuyện gấp sao? Tôi so với lái xe thuê nhanh hơn? Anh đừng hiểu lầm. Ngày đó anh một người xa lạ giúp tôi, tôi vô cùng cảm động, hôm nay coi như là báo ân. Hơn nữa anh không cảm thấy chúng ta đặc biệt có duyên sao? Tôi hôm nay vốn là nghe chị họ nói tới buổi họp lớp, tôi chỉ là muốn tới ăn tiệc mà thôi, không nghĩ tới gặp được ân công."

"Không dám nhận." Hai chữ ân công không dám nhận. Kiều Gia Thuần nhể nhẽ kiên quyết, mà Lục Cảnh Hành thật sự có việc, không muốn lãng phí thời gian. Cuối cùng, anh thỏa hiệp, ra khỏi ghế lái, đi qua ghế phó lái.

Kiều Gia Thuần ngăn cản hấn: "Ngồi xe tôi đi, cái đó..., tôi chỉ biết lái xe của mình thôi."

Lục Cảnh Hành không biết mình phải làm như thế nào với cô bé xa lạ trước mắt này. Chỉ thấy cô ngồi ở ghế lái, hơi nhấc chân, giày cao gót rơi xuống đất, lộ ra hai chân. Chân của cô rất trắng, lại hơi gầy, không lớn không nhỏ, móng chân tô màu đỏ. Cho đến khi cô mang giày đế bằng, anh mới phản ứng lại, nhanh chóng quay đầu đem tâm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

Kiều Gia Thuần lần này mặt đủ dày, hoàn toàn ném đi mặt mũi. Gan cô rất lớn, hai tay đặt ở trên tay lái, một bên chú ý đến tình hình giao thông, một bên vừa nói "Hôm nay thời tiết thật không tệ" hay giống như hỏi: "Anh có bạn gái chưa?"

Anh dựa vào lưng ghế, tư thế thoải mái, hiển nhiên anh cũng không bị câu hỏi lộ liễu này của cô dọa đến, có thể cũng là thân kinh bách chiến.

"Có." Anh phun ra một chữ.

Trong lòng Kiều Gia Thuần hơi trầm xuống, nhưng cô lập tức nói: "Như thế này người bạn kia của anh có nói gì anh không?" cùng lúc đó, cô thật nhanh quay đầu nhìn anh, đem vẻ mặt của anh giờ phút này thu hết vào mắt.

Lục Cảnh Hành mới vừa rồi thật sự có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, vẻ mặt anh vừa mới điềm tĩnh có nửa giây đã lộ ra khe hở. Nửa giây kia rất nhỏ nhưng lại nói cho cô biết anh ta không có bạn gái.

Mắt Kiều Gia Thuần nhìn phía trước, tiếp tục lái, cười nhẹ nơi khóe môi, "Thật ra mới vừa rồi là tôi nói bừa thôi, nhưng theo bản năng phản ứng của anh mới vừa rồi chứng tỏ anh đang nói dối tôi."

Lục Cảnh Hành không nói gì.

Lúc này đã đến dưới lầu công ty anh ta, Kiều Gia Thuần đem xe dừng lại, cô quay đầu, mỉm cười: "Lần này có thể thêm tôi vào weixin không?"

Lục Cảnh Hành gọi lên khóe môi: "Không thể."

Kiều Gia Thuần mỉm cười có chút suy sụp, chỉ nghe một thanh âm cùm cụp vang lên, hấn mở cửa xe, tay phải đặt ở trên tay lái, hấn nói: "Nhưng cảm ơn cô đã tiến tới đây."

Thấy hấn bước nhanh rời đi, Kiều Gia Thuần vội vàng còi dây nịt an toàn xuống xe. Cô sẽ không buông tha đâu, hiện tại phải tìm đường vào công ty hấn.

"Tiểu thư, nơi này không thể đỗ xe." một bảo vệ ngăn cô lại.

"Tôi sẽ trở lại ngay."

"Không được, cô phải lập tức lái đi."

Kiều Gia Thuận bị an ninh ngăn lại, mắt thấy Lục Cảnh Hành đi vào Cao ốc mất hút sau cánh cửa. Cô dậm chân, xoay người lên xe.

--

"Xem ra cậu lần này gặp đến xương cứng rồi. "Ngón tay Quan San lướt trên màn hình điện thoại di động của Kiều Gia Thuận, trên là hình Kiều Gia Thuận chụp ảnh những người khác ở buổi họp lớp.

"Anh ta thật sự rất khó trị. " Kiều Gia Thuận buồn rầu nói.

" Thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm "

"Cậu không biết đâu, bộ dáng cự tuyệt tở của anh ấy có bao nhiêu mê người!"

"Ha ha."

"Anh ấy càng không để ý tới tớ, tớ càng muốn anh ấy để ý, muốn cho anh ấy yêu tớ."

"Tớ đã thăm dò hành trình mỗi ngày anh ấy. Chuẩn bị dính chặt anh ấy giống như kẹo da trâu." Trong mắt Kiều Gia Thuận lóe lên vẻ giảo hoạt.

" Người thích cậu còn ít sao? Sao lại cứ muốn phải là anh ta? " Quan San không rõ.

"Nhưng những người kia tớ cũng không thích a."

" Biết đâu anh ta là gay thì sao."

"Gay mà có hơi thở nam tính mạnh mẽ như vậy sao?"

"Anh ta là công a."

"Tớ mà đã nhắm đến, cho dù là gay cũng phải thắng." Kiều Gia Thuận khí phách nói.

"Cậu đúng là không thể khiến cho người ta bớt lo, chơi đàn ông chứ có phải là nghiên cứu khoa học tấn công đàn ông đâu."

"Tớ không phải là chơi, Tớ rất nghiêm túc."

"Ha ha, cậu lần nào cũng nói như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 4

Editor: Meimei

Rất nhanh sau đó, Lục Cảnh Hành phát hiện mình đã làm một quyết định sai lầm.

Anh đi phòng tập thể dục, chạy trên máy chạy bộ.

Một nữ nhân đi đến bên cạnh máy anh đang chạy bộ: "Thật là khéo a, chúng ta lại gặp mặt."

Sau khi tập xong, anh đi ăn cơm. Có người bụng khay đồ ăn đến ngồi đối diện anh: "Ồ đây không có ai ngồi?"

Anh cười: "Cô ý?"

Kiều Gia Thuận mở to mắt mờ mịt: "Cái gì?"

"Cô cố ý đi theo tôi."

"Bị anh nhìn ra?" Kiều Gia Thuận cười.

"Cô rõ ràng như vậy tôi không thể không nhìn ra." Anh nói.

Kiều Gia Thuần dùng nĩa ăn thịt và mì trong khay: "Vậy anh sẽ đồng ý tôi chứ?"

Anh thấy khoe miệng của cô dính nước sốt, ánh mắt của cô không phải quyến rũ hay trêu đùa mà là ngây thơ và vô tội. Anh nghe thấy chính thanh âm của mình: "Sẽ không."

"Vì sao không?" Cô đưa tay trái lên chống cằm, nhìn anh, vẻ mặt kia như đang thưởng thức châu báu trong tủ kính.

"Còn phải hỏi sao?"

"Đương nhiên muốn hỏi, anh nói cho tôi biết có gì không được, tôi liền thay đổi a." Kiều Gia Thuần bộ dáng một lòng tiếp thu.

"Cô luôn tự tin với bản thân như vậy?"

"Đúng vậy."

Lục Cảnh Hành cùng hai vị đối tác đánh quần vợt, trợ lý bên cạnh nói: "Tôn tổng, chúng tôi nghe nói kỹ thuật đánh quần vợt của ngài rất cao, trước đây đều muốn cùng ngài so tài một phen."

Tôn tổng cười.

Sử Mật Tư tiên sinh đến Trung Quốc nhiều năm rồi, tiếng trung của anh ta vô cùng tốt: "Chúng ta đáng đối đi, thế nào?"

Một cô gái bộ dạng như con thỏ từ trong hành lang đi ra: "Lục Cảnh Hành, đã lâu không gặp, không nghĩ đến ở chỗ này chúng ta cũng gặp nhau, anh cũng tới đây đánh quần vợt sao?"

Lục Cảnh Hành tuyệt không thấy ngoài ý muốn, cái kẹo da trâu này đã dính trên người hắn rất nhiều ngày rồi.

Nghe cô nói như vậy, mọi người đều cho rằng Kiều Gia Thuần và Lục Cảnh Hành là bạn bè.

Tôn tổng nhìn Kiều Gia Thuần rồi nhìn Lục Cảnh Hành, nói với anh: "Lục tổng, sao không giới thiệu bạn của anh một chút?"

Lục Cảnh Hành căn bản không biết tên cô, hần phủ nhận: "Cô ấy không..."

"Tôi là Kiều Gia Thuần." Kiều Gia Thuần cực nhanh cắt đứt lời nói của anh ta, "Là bạn của Cảnh Hành." Cô nói xong, hoàn toàn bất động thanh sắc nhích lại gần anh ta, một bộ dạng muốn nói quan hệ giữa chúng tôi rất tốt.

Lời nói của cô hoàn toàn ngăn chặn lời nói muốn phủ nhận của Lục Cảnh Hành, anh tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Sử Tư Mật tiên sinh thật cao hứng: "Vậy thì tốt quá, vốn tôi cho rằng chỉ có bốn người nam nhân chúng ta sẽ rất buồn chán, giờ có tiểu mỹ nhân đáng yêu như vậy cùng đi thực sự tôi thực may mắn."

Vì vậy, trợ lý của Lục Cảnh Hành bị vứt sang một bên. Kiều Gia Thuần thay thế chỗ của anh ta, cùng Lục Cảnh Hành một đội, Tôn tổng và Sử Mật Tư tiên sinh một đội.

Kỹ thuật của Tôn tổng rất ổn, Lục Cảnh Hành sắc bén mà trầm ổn, Sử Mật Tư tiên sinh thì rất sinh động, có khi giống như một tiểu tử cùng với tuổi tác của hắn không tương xứng. Mà Kiều Gia Thuần, kỹ thuật của cô so với bọn họ có chút tầm thường.

Lúc kết thúc, trên người bọn họ đều mồ hôi đầm đìa.

Lúc Kiều Gia Thuần thay áo quần xong đi ra, Lục Cảnh Hành đã đưa hai vị kia ra xe. Sử Tư Mật tiên sinh nhìn thấy cô, liền vẫy tay với cô: "Tạm biệt, tiểu mỹ nữ."

Kiều Gia Thuần cười thật ngọt ngào, nàng cũng vẫy tay: "Tạm biệt."

Xe rời đi, trợ lý đi lên trước: "Lục tổng."

Lục Cảnh Hành nói: "Cậu đi về trước đi."

"Vâng." Trợ lý liếc mắt nhìn Kiều Gia Thuần, sau đó nói.

Kiều Gia Thuần vừa tắm, gió nhẹ lướt qua, cô cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, nói: "Anh làm thế nào cảm ơn tôi đây?"

"Cái gì?"

"Hôm nay tôi giúp anh làm cho bầu không khí sinh động, giúp anh khách hàng của anh thấy rất vui vẻ. Anh thế nào cảm ơn tôi?"

"Cô hại tôi thua còn muốn tôi cảm ơn cô?"

"Ồi chào, bọn họ là khách hàng của anh không phải nên thua bọn họ sao nhưng cũng không thể để thua quá rõ ràng như vậy mới có thể làm bọn họ vui về sao? Như vậy công ty của anh mới có thể cùng bọn họ hợp tác a. Anh rất lợi hại, có anh ở đây bọn họ đánh rất thỏa mãn nhưng bởi vì có sự tồn tại của tôi nên chúng ta thua rất tự nhiên, vì vậy họ chơi rất vui về a."

"Tôi thấy đen cũng bị cô nói biến thành trắng."

"Này, đừng đi a. Tôi không muốn tiền của anh, tôi chỉ muốn weixin của anh a." Kiều Gia Thuần đuôi theo Lục Cảnh Hành. Thân hình anh ta cao lớn, chân lại dài, cô khó nhọc đuôi theo.

Anh đột nhiên dừng lại, quay người lại.

Kiều Gia Thuần bị bất ngờ không kịp đề phòng, dưới chân không kịp đứng lại, bởi vì quán tính mà đụng vào ngực Lục Cảnh Hành. Thoáng chốc, một mùi hương nam tính bao phủ quanh cô.

Cô đụng vào người hắn, bởi vì tác dụng của phản lực, cô ngã lui sau. Lục Cảnh Hành vô ý thức đem tay đỡ sau lưng cô.

Bởi vì chênh lệch chiều cao và cái tay đỡ phía sau lưng cô, lúc này Kiều Gia Thuần có một loại cảm giác được bảo vệ.

Lục Cảnh Hành cũng đã thay áo quần, lúc này anh mặc một cái áo sơ mi trắng, cúc áo phía dưới yết hầu mở ra, tay áo được xắn lên cẳng tay, không có nét chính chắn mà thêm vài phần tùy ý.

Kiều Gia Thuần nghĩ thầm: "A! Mình yêu chết áo sơ mi trắng." Nhưng cô không dám ôm lấy anh, tay cô giờ lên trời không biết phải đặt vào đâu.

Hai tay của anh bắt trên vai cô, Kiều Gia Thuần ngẩng đầu nhìn anh, nhìn môi mông của anh. Cô biết dựa theo tình tiết trong phim thì sau đó sẽ là một nụ hôn. Làm sao bây giờ? Lúc này nếu như cô nhón chân lên có phải hay không cô quá chủ động? Cần phải chờ anh ấy cúi người? Nhưng chiều cao của bọn họ có điểm chênh lệch khá lớn, anh ấy có hay không cần khom lưng mới có thể đặt môi của anh ấy lên môi của cô? Cô có nên nhắm mắt lại hay không, lúc này nhắm mắt lại tương đối tự nhiên?

Lúc này, tay của Lục Cảnh Hành đặt trên vai cô, đẩy cô ra, giữa hai người liền cách nhau một khoảng lớn. Bàn tay của anh vẫn đặt trên vai cô khiến cô không bị ngã sấp xuống nhưng hai chân của cô chỉ có thể theo thân thể mà lùi về sau. Sau khi xác nhận cô đã đứng vững, Lục Cảnh Hành liền buông tay.

A! Anh ấy chẳng những không hôn cô còn đẩy cô ra. Kiều Gia Thuần có chút tức giận. Lẽ nào trong mắt anh ấy cô không có nửa điểm sức quyến rũ nào?

Anh cúi đầu nhìn cô: "Cô thật rảnh?"

"Cái gì?" Kiều Gia Thuần có chút không kịp phản ứng.

"Cô còn tiếp tục đi theo tôi không?"

Kiều Gia Thuần không nói lời nào, đáp án là ngầm thừa nhận.

Lục Cảnh Hành không nói gì, lướt qua người cô đi về phía trước, lấy hành động biểu thị sự cự tuyệt. Cự tuyệt quá tàn nhẫn, còn chưa nói xong, anh ta đã tự lựa chọn điểm dừng.

Buổi tối ngày hôm sau, Kiều Gia Thuần chán muốn chết, Quan San liền gọi điện thoại đến: "Bảo bối, đoán xem tối nay tỷ gặp ai?"

"Cậu không phải đang tham dự tiệc rượu thương nghiệp sao? Tìm được người đầu tư sao?"

"Cái này không phải là trọng điểm. Tỷ nói với người a, tỷ thấy nam thần của người."

"Lục Cảnh Hành?"

"Đúng vậy, bên cạnh anh ta còn có một mỹ nữ, vẫn luôn gọi anh ta là học trưởng học trưởng, hai người còn vừa nói vừa cười. Thế nào, người có muốn đến nhìn?"

Kiều Gia Thuần bỗng từ ghế sofa đứng phắt dậy: "Cậu chờ."

Kiều Gia Thuần đến hội trường, Quan San đi đến đón: "Nhìn thấy không? Váy màu xanh lam kia."

Kiều Gia Thuần nhìn bộ dạng hai người kia nói cười, lại nghĩ đến anh ta đối với cô tựa tiểu phi tiểu, còn có bộ dạng giáo huấn cô, đột nhiên liền tức giận không chỗ phát tiết. Đối với cô thì một nụ cười thôi cũng keo kiệt, còn đối với học muội thì tốt như vậy, dựa vào cái gì chứ?

Chả trách đêm qua cô cảm thấy buồn buồn, thì ra là mọi tức giận đều bị cô dồn xuống đáy lòng. Mà hình ảnh trước mắt cô chính là ngọn lửa châm nổ kíp bom.

"Xin lỗi, em đến trễ." Kiều Gia Thuần tiến lên, kéo cánh tay của Lục Cảnh Hành.

Cô gái áo lam vẻ mặt ngạc nhiên, Lục Cảnh Hành cũng không ngờ Kiều Gia Thuần lại lớn mật dám xuất hiện ở đây như vậy. Anh muốn kéo cánh tay về nhưng Kiều Gia Thuần âm thầm dùng lực mà anh lại không muốn ở chỗ này phát sinh đụng chạm thân thể gì với cô dẫn đến phiền toái không cần thiết. Bởi vậy tay của anh vẫn bị cô kéo.

Anh nhìn cô, trong mắt hiện rõ mất hứng.

"Anh đừng tức giận a. Tôi đến trễ là vì tối hôm qua quá mệt mỏi a. Bất quá cơ thể của anh thật tốt a, hôm nay tinh thần vẫn sáng láng a." Kiều Gia Thuần nói với Lục Cảnh Hành, vì vậy âm thanh tận lực dè dặt xuống thế nhưng người cách bọn họ rất gần vẫn có thể nghe thấy được.

Tỷ như cô gái áo lam kia, lúc này trong mắt đều đầy vẻ kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, hiển nhiên là biểu cảm không thể tin được.

"Phốc." Quan San ở đầu lưng Kiều Gia Thuần cố gắng nhịn cười.

Kiều Gia Thuần quay đầu cho cô ấy một ánh mắt, ý tứ đừng đi theo ta.

--

"Anh tức giận sao?" Trong bãi đỗ xe, Kiều Gia Thuần nhắm mắt theo đuôi Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành không thêm để ý, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Kiều Gia Thuần chạy nhanh lên phía trước: "Anh đừng tức giận nha."

Lục Cảnh Hành dừng lại, cứ như vậy nhìn cô

"Nam tử hán đại trượng phu không nên dễ dàng tức giận như vậy." Kiều Gia Thuần dùng ngón tay chọc chọc cánh tay của Lục Cảnh Hành.

Anh đột nhiên thuận thế cầm lấy cổ tay cô, Kiều Gia Thuần bị đau, nhỏ giọng: "Đau."

Anh buông tay cô ra: "Cô lúc này là quá rối tình dục, cô biết không?"

Kiều Gia Thuần mở to hai mắt, vẫn là vẻ mặt vô tội.

Lục Cảnh Hành có điểm tức giận.

"Xin lỗi, đây chỉ là một trò đùa, anh có thể tha thứ cho tôi không?" Kiều Gia Thuần rất nhanh nhận lỗi, trong giọng nói còn có một chút ủy khuất cùng thành khẩn.

"Có thể." Anh mỉm cười nhìn cô. Kiều Gia Thuần trong lòng nhảy nhót bởi vì nụ cười đẹp mắt của anh.

"... chỉ cần cô không xuất hiện nữa." Nói xong, anh mở cửa lên xe, khởi động xe lái đi, để lại cho cô một làn khói xe.

Kiều Gia Thuần: "..."

--

Lục Cảnh Hành đến cửa, đi Ngô liền mở cửa cho anh

"Biết cậu hôm nay sẽ đến nên sáng sớm lão thái thái đã nấu canh gà cho cậu."

"Bà nội gần đây thân thể thế nào?"

"Rất tốt, còn rất khỏe mạnh nữa."

Lão thái thái đang chăm sóc hoa cỏ bên bệ cửa sổ, thấy Lục Cảnh Hành đi tới, nói: "Tới a."

"Bà nội, lại chăm hoa của người."

"Đúng vậy, hôm qua trời mưa, hôm nay thời tiết rất tốt, ta muốn đem mấy chậu cây này ra phơi nắng a." Lão thái thái cười, khóe mắt hiện ra nếp nhăn.

"Đề cháu." Lục Cảnh Hành cởi nút áo nơi cổ tay, vén tay áo lên làm việc.

Di Ngô và nãi nãi đứng bên bệ cửa sổ, xuyên qua cửa sổ nhìn Lục Cảnh Hành đem mấy chậu hoa dời ra sân.

Di Ngô tự đáy lòng cảm thán: "Lục tiên sinh thực sự rất hiếu thuận, công tác bận rộn như vậy nhưng cuối tuần đều đến thăm ngài."

Lão thái thái đang tưới nước nước cho hoa.

Di Ngô còn nói: "Lục tiên sinh đến tuổi này, ngay cả bạn gái cũng không có, ngài tại sao không có thúc giục cậu ấy a. Cháu của tôi mới tốt nghiệp đại học có 2 năm chưa có bạn gái, trong nhà từ trên xuống dưới đều thúc hấn nhanh kết hôn, mọi lễ vật đều lo cho hấn hết a."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5

Edit: Bifeng

Lão thái thái đang kiểm tra một chậu hoa thạch trúc, nghe vậy nói: "Ở thời đại này, xã hội phát rất triển nhanh, hoàn cảnh bên ngoài thay đổi từng ngày, xã hội thay đổi, nhu cầu và cách nghĩ của con người cũng thay đổi theo. Suy nghĩ của người trẻ tuổi, chúng ta lớn đến tuổi này sao có thể hiểu. Tôi cuối cùng là sợ theo không kịp thời đại, cho nên dù cho hai mắt chịu không nổi, cũng phải thường xuyên lên mạng. Người già, không nên chỉ luôn nói "ta ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm", không nên luôn muốn sắp đặt mọi việc thay con cái. Không điếc không cảm không làm phú ông, con cháu tự có phúc con cháu, tôi chưa bao giờ quan tâm. Cảnh Hành là người có chủ kiến, chuyện của nó trong lòng nó đều biết hiểu rõ, nó không chịu kết hôn tôi cũng ủng hộ. Tôi không muốn suốt ngày can thiệp làm cho nó thêm phiền."

Di Ngô nói: "Bà không hổ là giáo sư lịch sử học về hưu, gia đình của bà giáo dục thật sự là quá tốt, tôi rất thích nói chuyện cùng bà, ở cùng bà tôi học được rất nhiều. Thảo nào cháu của tôi mỗi lần nghe mẹ nó can thiệp thì một là không nói gì hai là chạy ra bên ngoài chơi."

Hàng rào hoa tường vi trong sân bị lỏng, Lục Cảnh Hành lấy dây kẽm và kim nhỏ đính, tu sửa hàng rào.

Di Ngô cùng bà nội thân thiết nhiều năm, rất nhiều chuyện trong nhà bà nội di cũng biết. Di hơi hạ thấp giọng, nói: "Mặc dù Lục tiên sinh không phải là cháu trai ruột của bà, nhưng cậu ấy đối với bà như vậy thì đúng là không thể chê vào đâu được."

Lúc này, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên mặt bà nội, khiến cho ánh mắt của bà thoát nhìn dị thường nhu hòa, bà nhớ lại chuyện cũ: "Thời điểm nó 7 tuổi đi theo mẹ nó đến nhà tôi, khi đó nó trốn ở phía sau mẹ nó, rất sợ người lạ, vừa thấy là biết mò cội cha chỉ sống với mẹ chịu không ít khổ. Năm thứ hai mẹ nó vừa sinh Hành Chi, hai vợ chồng xuất môn liền bị tai nạn ô tô, khi đó tôi đã về hưu, chỉ có tiền lương hưu, một người nuôi hai đứa trẻ, tôi biết, khi đó Cảnh Hành rất sợ tôi bỏ rơi nó."

"Nghe nói bà vì để có tiền cho hai đứa đi học, ngay cả những hiện vật khảo cổ sưu tầm trong nhà cũng đều phải bán đi."

Bà nội ngắt đầu, "Bà đây lại là nghe ai nói hay sao?"

Di Ngô im lặng.

Bà nội hiểu rõ cười, "Lại là Lão Lưu nói cho cô biết chứ gì?"

Di Ngô ngượng ngừng cười.

Lúc ăn cơm, bà nội nói với Lục Cảnh Hành: "Hôm trước bà nấu đồ ăn cho Hành Chi mang đi, bà thấy nó mấy ngày này tốt hơn nhiều rồi."

Lục Cảnh Hành múc thêm một chén canh gà cho bà, nói: "Chủ nhật này để cháu qua xem nó một chút."

"Mấy giờ rồi?" Bà nội hỏi.

Lục Cảnh Hành nhìn đồng hồ, "Một giờ."

"A, hai giờ rồi bà muốn đi sang chỗ Lão Lưu, bà phải lên nghỉ trưa một chút." Trong lòng bà nội tính toán thời gian, đột nhiên nói: "Ông ấy mới tìm được một khối Cổ Ngọc, nói là từ đời Minh đấy, bà phải đi qua giúp ông ấy giám định một chút, không chừng ông ấy lại bị lừa rồi."

Di Ngô ngồi một bên nhìn không được nói chen vào: "Tôi thấy bà là gấp rút muốn nhìn thấy nó đi, người nào sáng nay mới vừa gọi điện thoại cho ông ấy a."

Lục Cảnh Hành biết rõ bà nội thích hiện vật khảo cổ, lập tức nói: "Cơm nước xong cháu cũng phải đi, vậy để cháu làm tài xế đưa bà tới đó."

"Không cần, bà hện xe taxi trên internet."

Lục Cảnh Hành cười, "Bà còn có thể dùng internet đặt xe ư? "

Bà nội ảm ức, "Đừng quên bà nội của cháu cũng là tầng lớp trí thức. Rồi hướng đi Ngô nói: "Điện thoại di động của tôi đâu? Lấy ra cho Cảnh Hành nhìn lịch hẹn xe trên mạng của tôi một cái. "

Di Ngô cười nói:" Bà có cái gì không biết chứ, còn có thể đặt hàng trên Taobao (淘宝Taobao-giống Ebay) đấy, hoa tường vi trong sân không phải là bà tìm mua đó sao. "

Bà nội khoát tay: "Đừng nói nữa, mười gốc hoa tường vi, người ta đưa tôi ba cây giả, trồng đến khi nở hoa mới phát hiện. Sau đó tôi còn muốn đi mua tranh Hoa Điều a. "

- - -

Chuyên gia bán đấu giá đang giới thiệu trên đài một bức tranh hoa điều* đời Thanh.

(*) tranh hoa điều: tranh hoa và chim (tranh Trung Quốc)

Quan San ngồi ở dưới đài, ngáp một cái thật to, cô dùng cùi chỏ chọc Kiều Gia Thuần đang ngồi bên cạnh: "Khi nào thì xong hả?"

Tay chống cằm, ánh mắt của Kiều Gia Thuần nhìn chằm chằm vào bóng dáng cách đó không xa, đang mím môi, vắt chéo chân, giày da sáng loáng, thấy thế nào cũng phong độ.

" Mê trai! " Quan San khinh bỉ Kiều Gia Thuần, "Người ta không phải là không cho cậu đi theo sao? "

" Tôi không bám theo, tôi chỉ là tới tham gia buổi đấu giá. " Kiều Gia Thuần đương nhiên nói.

" Ha ha. " Quan San cười nhẹ, "Cậu chừng nào thì cảm thấy hứng thú với mấy cái đồ cổ này? Cậu là cảm thấy hứng thú đối với người ta thôi. "

" Ai, cậu mua bức tranh này đi, treo ở trong phòng khách, người ta đi vào nhìn thấy sẽ nghĩ cậu là người có văn hóa. " Kiều Gia Thuần đề nghị.

" Tôi có bệnh sao, quăng vào vài chục vạn vài trăm vạn chỉ để lấy cái danh tiếng. " Quan San khinh thường.

Kiều Gia Thuần nói: "Có thể đợi nó tăng giá, phú bà, cậu không phải là rất có tiền sao?"

" Tôi có tiền bao giờ? Có tiền còn tới chỗ này tìm người đầu tư sao? Hơn nữa, tôi nếu có tiền, cũng sẽ mua nhà. " Quan San chẳng hề để ý*.

大喇喇 : ngạo nghễ; chẳng hề để ý

" Ai, cậu nói anh ấy sao chỉ nhìn vậy, cũng không đấu giá? Kiều Gia Thuần liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hành, hỏi.

Quan San nói: "Người tôi nhất định là có mục tiêu, chờ mục tiêu xuất hiện anh ta sẽ ra giá mua, cậu không nhìn ra sao."

Quả nhiên, thời điểm đến lượt một khối Ngọc Tuyền đời Minh khoản thủy thú chân gấp Điền Hoàng đấu giá, Lục Cảnh Hành xuất thủ.

Thời điểm vừa mới bắt đầu đấu giá, bảng hiệu của mọi người giờ tương đối nhiều, anh ta cũng không giờ bảng hiệu, lúc giá được đội lên ba mươi vạn , chỉ còn lại vài cái người đấu giá, sau đó mấy người đấu giá đem giá đội lên bốn mươi vạn .

" Bốn mươi vạn lần thứ nhất, Bốn mươi vạn lần hai, bốn mươi vạn lần thứ ba - - "

Lục Cảnh Hành giờ bảng hiệu, bốn mươi lăm vạn. Kiều Gia Thuần kích động lên, "A a a! Anh ấy ra tay rồi. "

Quan San im lặng, nam thần giờ bảng hiệu cũng rất là đẹp trai, thật là trong mắt người tình hóa Tây Thi.

Sau đó, người mua ban đầu ra giá bốn mươi vạn bắt đầu cùng Lục Cảnh Hành đấu giá, cuối cùng hai người nâng giá lên đến sáu mươi vạn.

Người mua kia giờ bảng hiệu sáu mươi vạn, nhưng Lục Cảnh Hành không tăng giá nữa. Anh ta chỉ khì định thần nhàn ngồi đó, phảng phất như đang xem TV ở nhà.

Kiều Gia Thuần cũng rất khấn trương bởi vì bởi vì đấu giá sư bắt đầu nói: "Sáu mươi vạn lần thứ nhất, sáu mươi vạn lần thứ. . . "

Kiều Gia Thuần nhiều lần ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hành, nhưng là anh ta ngay cả một cái biểu cảm cũng không có.

" Sáu mươi vạn lần ba. "

Đấu giá sư lời còn chưa dứt, Kiều Gia Thuần giờ bảng hiệu: "Sáu mươi một vạn. "

Quan San Một bên bị cử động của cô sợ hết hồn, cô kéo tay cô: Cậu Cậu điên rồi ah, cái đồ chơi kia có ích lợi gì? Còn đắt như vậy! "

"Tốt, vị nữ sĩ xinh đẹp này ra giá sáu mươi mốt vạn." Đấu giá sư vui sướng nói.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lục Cảnh Hành và rất nhiều người trong hội trường đều quay sang đây. Thấy Kiều Gia Thuần, ánh mắt anh híp lại, lần này cô cũng là bám theo anh tới đây sao? Hay là nói chẳng qua chỉ là trùng hợp?

Cuối cùng, Kiều Gia Thuần cùng người mua kia đấu giá, Kiều Gia Thuần so với người kia còn cố chấp hơn, cô dùng tám mươi vạn đoạt được món đồ đấu giá lần này.

Nhiều lần ngăn Kiều Gia Thuần đấu giá mà không có kết quả, Quan San rốt cục bùng nổ tức giận, "Cậu đúng là yêu thành bệnh hả, cho dù muốn tán trai cũng không cần vùng tiền như rác tiêu xài phung phí* như vậy chứ!"

一擲千金揮金如土 nhất trịch thiên kim huy kim như thổ

Kiều Gia Thuần cũng chỉ mỉm cười, cô chỉ muốn thay anh mua, đồ anh muốn cũng là đồ cô muốn mà thôi.

Kiều Gia Thuần đi ra khỏi cao ốc, thấy Lục Cảnh Hành thọc tay vào túi quần đứng ở cách đó không xa.

Quan San đi một bên chọc chọc cánh tay Kiều Gia Thuần, thức thối đi trước.

Kiều Gia Thuần mỉm cười đi tới chỗ Lục Cảnh Hành, "Anh là đang đợi tôi sao?"

"Có thời gian rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm."

--

Đây chỉ là một nhà hàng Tây bình thường, nhưng Kiều Gia Thuần cảm thấy miếng bí-tết trước mắt là món miếng bí-tết ngon nhất mà đời này cô được nếm qua. Miếng bí-tết được cắt thành miếng nhỏ thấm dấm nước sốt, bỏ vào trong miệng, vừa mềm lại vừa tươi ngon.

"Kiều Gia Thuần?" Cô nghe thấy anh ấy lần đầu tiên gọi tên của cô. Tên của cô từ trong miệng của anh ấy nói ra, giống như có được một ý nghĩa khác, cô lần đầu tiên cảm thấy tên của mình dễ nghe như vậy.

Kiều Gia Thuần nuốt xuống miếng bí-tết tay chống cằm "Làm sao anh biết tên của tôi?"

"Trước cô đã từng nói qua."

"À."

"Tôi không có nhớ lắm chứ?"

"Không có."

"Cô bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi ba."

"Còn ít tuổi." Anh nhấp một ngụm rượu đỏ.

Anh ấy muốn nói anh lớn hơn cô rất nhiều, anh là cảm thấy bọn họ không thích hợp sao? Kiều Gia Thuần có chút nôn nóng, "Tôi không còn nhỏ rồi."

"So với tôi nhỏ hơn rất nhiều. Tôi lớn hơn cô tám tuổi." Anh nói.

Kiều Gia Thuần không nói lời nào, tôi không để ý a, cô nghĩ.

"Cô bằng tuổi em trai tôi, tôi vẫn luôn xem nó như là con trai mình."

"Nhưng cậu ấy cũng không phải là con của anh, các anh là cùng thế hệ." Kiều Gia Thuần lập tức nói. Cô và anh cũng là cùng thế hệ, cho nên, không có gì là không thể.

Anh gạt đầu một cái, cũng không có đuổi theo vấn đề này đến cùng, mà là hỏi: "Cô có nghiên cứu về Cổ Ngọc ư?"

Kiều Gia Thuần lắc đầu.

"Vậy tại sao cô muốn đấu giá?"

Kiều Gia Thuần không nói lời nào.

"Là vì tôi ư?" Anh cười một tiếng.

Kiều Gia Thuần nhìn anh, lại lần nữa cảm thán bộ dạng anh ấy cười sao lại đẹp mắt như thế. Cô có thể nghe thấy thanh âm của mình, kim lòng không được, "Tôi muốn mua nó tặng cho anh."

"Tôi sợ rằng không nhận nổi món quà quý giá như vậy." Anh thả dao nữa xuống, nói: "Hiện tại thủ tục vẫn chưa hoàn thành, cô có thể từ chối trả tiền, đến lúc đó cô chỉ cần trả tiền làm trái với điều ước là được rồi."

Kiều Gia Thuần có chút giật mình: "Anh bảo tôi làm trái với điều ước?"

"Đúng."

"Tại sao? Nhưng tôi đã ấn định giá. Anh không muốn nó sao?" Kiều Gia Thuần nói.

Lục Cảnh Hành nói: "Cái người là đầu giá cùng cô là do bọn họ sắp xếp, món đồ đầu giá này căn bản không đáng giá này."

Kiều Gia Thuần không hiểu mảnh lời trong đầu giá, vì vậy cô hoàn toàn không nghĩ tới mình bị lừa. Cô có chút giật mình.

Lúc này, chỉ nghe anh tiếp tục nói tiếp tục nói: "Còn có, tôi hi vọng cô không nên lãng phí thời gian và tiền bạc để làm những chuyện không cần thiết."

Tay của Kiều Gia Thuần nắm chặt khăn ăn, giọng cô có chút nhỏ: "Nhưng tôi không cảm thấy đây là chuyện vô nghĩa. . ."

"Chuyện này sẽ không có kết quả, cô cảm thấy thế nào?" Anh nói.

"Đi đâu làm gì là quyền của tôi." Kiều Gia Thuần nhìn cả buổi mới nói ra được câu này.

"Tôi biết cô rất đẹp, chính cô cũng biết cô rất đẹp. Từ nhỏ đến lớn nhất định có rất nhiều nam nhân vây quanh cô, vô luận cô nghĩ muốn cái gì đều là dễ như trở bàn tay, vô luận cô thích cái gì cũng đều có thể đạt được. Nhưng ngẫu nhiên xuất hiện một người không chịu vây quanh cô, thì cô nhất định phải làm cho người đó thích cô. Tôi nói như vậy đúng không?"

Kiều Gia Thuần nhìn anh, không nói chuyện, những gì anh nói làm cô ngay cả khí thế cũng không còn. Cô làm sao có thể thừa nhận rằng anh ấy nói đúng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 6

Edit: Meimei

Kiều Gia Thuần nhìn anh, không thể nói chuyện, lời nói khí thế như lúc này cũng không có. Cô tại sao lại có thể thừa nhận anh ta nói đúng. Hay là trước đó cô không ý thức được điểm này, không nhận ra mình theo đuổi anh ấy là vì không phục, vì anh ấy không giống những người khác không để ý đến cô, cô kim lòng không được bị anh hấp dẫn. Thật ra cô cũng không biết cô bị anh hấp dẫn chỗ nào, cô cũng không có tự hỏi qua bản thân tại sao cô thích anh ta.

Quan San và chị họ đều luôn không tin cô thích anh. Cô luôn nói lời thề son sắt cô thích anh, lần này khác với những lần trước đây, lần này là cô nghiêm túc nhưng bọn họ đều không để ý. Chính cô cũng chẳng bao giờ nghĩ ngờ, anh lớn lên đẹp trai như vậy, vóc người cao ngất, khí chất xuất chúng, mọi hành động đều hấp dẫn cô, sự nghiệp của anh thành đạt, anh hơn cô tám năm trải đời thê nhưng những năm tháng đó đều không để lại dấu tích trên anh - anh lại chính đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất, lẽ nào những điều đó không đủ để cho cô thích anh?

Nhưng mà bây giờ anh nói toạc ra những điểm này, cô đột nhiên ý thức được, anh hấp dẫn cô tựa như ánh sáng hấp dẫn côn trùng, thế nhưng đây là tình yêu sao? Cô yêu anh sao? Bọn họ có thực sự chung đụng sao? Cô có thật sự thích anh không? Hay chỉ vì không chiếm được cho nên tiểu ác ma trong lòng nàng trong phục.

"Vẫn là câu nói kia, cô không nên làm những chuyện vô vị. Tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian đáp ứng cô. Cô cũng có thể đi làm những chuyện có ý nghĩa khác. Còn có đem miếng ngọc trả lại đi, về sau cũng không cần mua nữa, tôi không nhận đâu."

Kiều Gia Thuần ngẩng đầu, chưa từng có người cự tuyệt cô, anh ta là người duy nhất, đây cũng không phải lần đầu anh cự tuyệt cô.

Anh nói với giọng điệu khinh thường rồi đưa ly rượu đỏ lên uống một ngụm. Cô nhìn thấy sự khinh thường trong mắt anh.

Lòng tự ái và tự tin của cô chưa từng bị xem thường như vậy. Kiêu ngạo của cô, vì anh mà vứt bỏ lại không nghĩ rằng đối lấy sự khinh thường từ anh. Từ một khác bị anh xem thường kia, cô quyết định không theo đuổi anh nữa, cô không cần hạ thấp tự tôn của mình.

Kiều Gia Thuần không nói gì, cô chết lặng đứng lên, chết lặng đi ra ngoài.

Khăn ăn của cô rơi xuống đất, Lục Cảnh Hành nhặt lên, tiếp tục ăn bò bít tết.

--

"Thực sự không theo đuổi nữa?" Quan San nghe Kiều Gia Thuần nói buông tha theo đuổi Lục Cảnh Hành, vẻ mặt khó có thể tin.

"Tớ cảm thấy tớ không thật sự thích anh ấy, hơn nữa anh ấy vẫn một lòng cự tuyệt tớ." Ngón tay Kiều Gia Thuần đảo qua từng hàng áo quần trong cửa hàng áo quần, lấy ra một bộ đứng trước gương khoa chân múa tay.

"Vì vậy cậu bỏ thật sao?"

"Uhm."

"Vậy cậu vì sao mua nhiều đồ như vậy a!"

Một đồng túi lớn túi nhỏ trên tay Quan San bị ném xuống đất, tất cả đều là do Kiều Gia Thuần mua, "Ồi chào, cậu thật sự rất giống loại nữ nhân lúc thất tình thì không không chế được bản thân đi mua sắm."

"Tớ thực sự không theo đuổi anh ấy nữa!" Kiều Gia Thuần nghiêm mặt nói. Tuy đang nói cho Quan San nghe nhưng thật ra là tự thuyết phục bản thân.

Quan San đột nhiên nhãn tình sáng lên, nói: "Này, theo đuổi đàn ông đích thật rất mệt mỏi. Không bằng hảo hảo hưởng thụ được theo đuổi đi."

Kiều Gia Thuần còn chưa kịp phản ứng, Quan San đã đưa tay lên vẫy vẫy, hướng bóng dáng cách đó không xa hô: "Ồ đây! Lý Tuấn!"

Một người đàn ông trẻ tuổi nghe tiếng gọi liền nhìn qua. Anh ta thấy Quan San, sau đó thấy Kiều Gia Thuần đứng bên cạnh Quan San liền lộ ra nụ cười rục rịch như ánh mặt trời, phát phát tay với 2 cô, lập tức chạy đến.

Kiều Gia Thuần kịp phản ứng, giậm chân một cái, trách móc lại không dám to tiếng nói: "Này, cậu gọi hấn làm gì a." Thật là, Quan San biết rất rõ chuyện Kiều Gia Thuần cự tuyệt Lý Tuấn lúc trước. Ở trên đường thấy Lý Tuấn, cô cũng sẽ lúng túng làm bộ như không thấy sau đó quay bỏ đi. Đáng giận là Quan San còn cố ý gọi hấn.

Quan San vẻ mặt không đồng ý: "Không gọi hấn, nhiều đồ như vậy tớ xách không nổi."

"Tớ hình như cũng không thể xách nổi." Kiều Gia Thuần nói thăm.

"Tớ là đang giúp cậu xách đồ đấy, tiểu vô lương tâm." Quan San chọc Kiều Gia Thuần một cái, "Hơn nữa có sức lao động miễn phí, tội gì không cần a."

Kiều Gia Thuần xoay lui chọc Quan San một cái.

Quan San biết lỗi, ngăn cản hành động của Kiều Gia Thuần nói: "Đừng, tỳ đây đang giúp người nha. Tớ thấy hồn của cậu chưa quay trở về mới để cho cậu xem thế nào mới là đàn ông tốt. Lý Tuấn đẹp trai, nhà giàu, quan trọng là anh ta luôn quan tâm, để ý, chiều chuộng cậu. Tại sao cậu lại có thể coi trọng cái gã đàn ông không để ý đến cậu chứ?"

Lý Tuấn đi đến, Kiều Gia Thuần nhéo Quan San một cái ý bảo cô không nên nói nữa.

Quan San ngậm miệng, song bộ dáng chính là hi hi ha ha cười.

"Nói cái gì đó?" Lý Tuấn đi đến trước mặt các cô, lộ ra nụ cười sáng lạng.

Quan San cười: "Chính là nói anh soái."

"Thật là vinh hạnh của tôi, được hai vị mỹ nữ khen."

Quan San ôm vai Kiều Gia Thuần nói: "Vậy anh có muốn mời hai vị mỹ nữ này đi ăn không?"

"Vinh hạnh."

--

Lục Cảnh Hành đến phòng làm việc để tặng ca, trên bàn có hộp com mà thư ký đã giúp anh mua từ bên ngoài. Đã mười giờ đêm, phòng làm việc trống trải và yên tĩnh, nhưng Lục Cảnh Hành đã tập nãi thành quen, không còn cảm thấy buồn.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc rung lên. Anh liếc mắt nhìn, là điện thoại của Trương Minh, bạn học thời cao trung, liền nhận.

"Cảnh Hành, bạn sao?" Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Trương Minh.

"Không, có việc?" Anh và Trương Minh làm cùng nghề, lúc đi học quan hệ cũng khá tốt, cho nên cũng thường xuyên liên lạc với nhau.

"Nga, là thế này." Trương Minh đi thẳng vào vấn đề: "Không phải lần trước cậu hỏi tớ chuyện của Viên Mộng sao? Gần đây thật sự trùng hợp, tớ nghe bạn nữ cùng lớp nói chuyện điện thoại, thì ra Viên Mộng đã về nước."

"Cô ấy trở về?" Lục Cảnh Hành lẩm nhẩm, tay nắm chặt điện thoại.

"Đúng vậy, cô ấy hiện tại đang dạy học tại trường song ngữ Hampton. Tớ lấy được phương thức liên lạc của cô ấy, cậu có muốn không?"

"Cậu đưa tớ."

"Tốt."

Hai người nói thêm vài câu trong chuyện làm ăn, nhưng Trương Minh rất nhanh cảm thấy tâm tư của Lục Cảnh Hành không đặt ở đây liên tục.

Lục Cảnh Hành cúp điện thoại, rất nhanh có tin nhắn gửi đến, là số di động. Anh lưu vào danh bạ, ghi chú Viên Mộng.

Dựa người trước bàn làm việc, một tay cầm điện thoại chơi, anh đột nhiên không muốn làm việc. Anh cảm cái điều khiển từ xa ấn một cái, màn hình cửa sổ từ từ mở ra hiện ra cửa kính thủy tinh.

Lục Cảnh Hành mở một cánh cửa sổ, hơi lạnh ban đêm ulla vào.

Bên ngoài cửa sổ là âm thanh ồn ào của thành phố lúc về đêm. Trên đường từng ngọn đèn sắp xếp trật tự thành hàng, đèn xe ô tô đều được bật sáng, người trên xe có lẽ về nhà cũng có lẽ đi chợ. Cách đó không xa là những đèn neon màu sắc sặc sỡ trên đường. Thành phố này, chưa bao giờ thiếu náo nhiệt nhưng lúc này lại làm anh cảm thấy thật cô đơn.

Không biết sao, anh đột nhiên nhớ đến câu nói - Độc tự mạc bằng lan.

Trí nhớ của anh trở lại thời cao trung, lúc kì thi tháng vừa kết thúc. Trường cao trung trọng điểm luôn chú trọng hiệu suất, các thầy cô phải dùng tốc độ nhanh nhất để chữa bài thi sau khi phát ra, trước cho học sinh tự làm sau đó mới đưa đáp án, cho học sinh có thể tự mình tìm ra lỗi sai, nếu không lưu lại càng nhiều vấn đề, lúc thầy cô giảng bài càng dễ không theo kịp.

Lục Cảnh Hành đang viết chữ, Viên Mộng tóc buộc đuôi ngựa ngồi trước mặt hần quay đầu lại hỏi: "Lục Cảnh Hành, có thể cho tớ mượn bài thi vật lý một chút không?"

Lục Cảnh Hành hỏi Bằng Từ ngồi bên cạnh: "Cậu xong chưa?"

Trong lớp, điểm vật lý của Lục Cảnh Hành thường đứng thứ nhất, không chỉ điểm cao mà còn khác những học phách khác, anh chỉ viết vài công thức đơn giản liền giải được đề thi, hình vẽ thì vừa rõ ràng vừa trực quan, nhìn đáp án của anh giải còn dễ hiểu hơn trong sách tham khảo.

Bằng Từ đang hăng hái chép đáp án: "Chờ một chút."

Lục Cảnh Hành đem bài thi đưa cho Viên Mộng.

Viên Mộng cười ngọt ngào: "Cám ơn." Liền nghiêng đầu qua nhìn Bằng Từ có chút ủy khuất nói: "Bằng Từ, tớ chép xong liền lập tức đưa cho cậu."

Bằng Từ nhân cơ hội đòi hỏi yêu cầu: "Vậy cậu cho tớ chép bài anh văn của cậu đi."

Viên Mộng quay đầu, liền đem sách bài tập tiếng anh đưa cho Bằng Từ, dặn dò: "Đừng cho người khác mượn, chốc nữa giống nhau nhiều lão sư anh ngữ lại nói tớ."

"Uh, uh." Bằng Từ liên tục đáp ứng.

Bài tập thời cao trung giống như vĩnh viễn không bao giờ làm xong, tựa như thời gian học cao trung dài đằng đẵng, thế nhưng lúc nhớ lại cảnh tượng năm ấy giống như một giấc mơ.

Lục Cảnh Hành dùng đầu bút bi chọc chọc cổ áo đồng phục của Viên Mộng, Viên Mộng quay đầu lại.

Lục Cảnh Hành đang sửa bài thi ngữ văn, phía trên có một câu điền khuyết <độc tự="" mạc="" bằng="" lan="" ...=""="">

Viên Mộng nhìn nhìn liền nhẹ giọng nói: "Độc tự mạc bằng lan, vô hạn giang sơn, biệt thời dung dị kiến thời nan."

Tim của anh lúc đó đột nhiên đập mạnh một cái, không biết là bị ý cảnh từ bài thơ hay vì giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của người con gái ngồi trước mặt kia, hoặc có lẽ là do cả hai.

Lục Cảnh Hành liền nhanh chóng thu hồi lại suy nghĩ của mình. Hôm nay anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, gió đêm thổi vào có chút lạnh. Đóng cửa sổ, anh trở lại bàn làm việc ngồi xuống, mở hộp thức ăn ra, gấp miếng sườn ném thử, miếng sườn đều là dầu, màu sắc kì quái, hơn nữa thức ăn đều đã nguội lạnh.

Suy nghĩ của anh thoáng cái lại bay xa.

Ngày đó, mẹ của Viên Mộng mang thức ăn đựng trong hộp giữ nhiệt đến kí túc xá, Viên Mộng phải đến phòng bảo vệ lấy. Bên trong là những chiếc bánh sủi cảo thơm phức được xếp ngay ngắn thẳng hàng.

Viên Mộng cùng với cô bạn ngồi cùng bàn đang cùng nhau ăn sủi cảo. Bằng Tử ngửi thấy mùi liền sáp lại gần: "Sủi cảo cá thu! Tớ cũng muốn, cũng muốn."

Viên Mộng nói: "Không có đâu."

Bằng Tử nói: "Không sao, tớ có tay." Nói xong liền dùng tay cầm một miếng sủi cảo lên bỏ vào miệng, hít mất ăn, một bộ dạng ăn rất ngon.

Viên Mộng hỏi Lục Cảnh Hành: "Cậu có muốn ăn không?"

Lục Cảnh Hành nói: "Không ..."

Chữ "Cần" còn chưa nói ra, Viên Mộng đã gấp một miếng nhét vào miệng anh.

Viên Mộng lần đầu tiên thấy bộ dạng ngốc lăng của anh, cô nở nụ cười.

Anh cúi đầu ăn sủi cảo. Đó là miếng bánh sủi cảo ngon nhất mà anh đã từng ăn.

Sủi cảo cá thu mà mẹ Viên Mộng làm là sủi cảo ngon nhất trên đời, đáng tiếc anh không có mẹ bằng không anh sẽ hỏi mẹ anh có biết làm sủi cảo cá thu hay không

Lúc này, có tiếng gõ cửa làm cắt suy nghĩ của anh.

"Mời vào." Lục Cảnh Hành nói.

Thư ký cầm văn kiện đi vào, thấy Lục Cảnh Hành đang cầm đĩa ăn hộp đồ ăn mà anh đã mua 3 tiếng trước, đồ ăn đã nguội lạnh. Thư ký nhìn qua, hỏi: "Có cần mua cho ngài một hộp thức ăn khác không?"

Lục Cảnh Hành nói: "Uh, mua bánh chèo đi."

Thư ký nói: "Vâng, vậy tôi điện thoại đặt 1 phần sủi cảo ở D Ký, ngài thấy được không?"

"Có sủi cảo cá thu không?" Anh hỏi.

"Hình như ... không có."

"Vậy bỏ đi." Anh dựa lưng vào ghế, nói: "Công việc nếu đã làm xong thì anh có thể về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 7

Ngày hôm sau, Lục Cảnh Hành hẹn gặp mặt Viên Mộng ở một nhà hàng. Bầu không khí của nhà hàng rất yên tĩnh, Lục Cảnh Hành đã đến sớm nửa giờ, anh ngồi cạnh cửa sổ trước bàn ăn chờ đợi, vị trí này có thể thấy phong cảnh ngoài sông. Vài cái bàn bên cạnh cách khá xa nhưng cũng có thể thấy có một vài người đàn ông đang ngồi chờ bạn gái, bọn họ cũng đều cúi đầu chơi điện thoại di động. Nhưng Lục Cảnh Hành không như vậy, bởi vì anh không muốn làm cho Viên Mộng vừa đến đã nhìn thấy anh cúi đầu đùa nghịch điện thoại, anh cho rằng như vậy không lễ phép. Hơn nữa anh cũng muốn thấy bộ dạng Viên Mộng vào cửa, nhìn xem bộ dáng của cô có thay đổi hay không.

Ánh đèn của nhà hàng có ý tối đi, ánh sáng mờ mờ, Lục Cảnh Hành nhìn thấy một cô gái tóc dài xõa ngang vai mặc một bộ váy dài mai hồng tuyết đi tới hướng anh. Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, ai cũng thấy không rõ mặt ai, nhưng gần cửa sổ bên này chỉ có vài cái bàn, anh có dự cảm vị giai nhân đi về hướng anh chính là Viên Mộng, vì thế anh đứng lên.

Thấy có người đứng lên, cô gái kia càng thêm chắc chắn mà đi về phía bên này. Đợi hai người thấy rõ đối sắc mặt phương diện, đều có chút kinh ngạc

Lục Cảnh Hành khẽ nhíu mắt: "Cô lại đi theo tôi sao? "

Kiều Gia Thuần dẫu miệng: "Anh thật không biết xấu hổ, tôi tới vì có hẹn đấy! "

Lý Tuấn chơi điện thoại di động ở bàn bên cạnh đã phát hiện tiếng động, anh đi tới, nhìn xem Kiều Gia Thuần, lại nhìn xem Lục Cảnh Hành, anh hỏi Kiều Gia Thuần: “Gia thuần, làm sao vậy? ”

Kiều Gia Thuần nói: “Không có việc gì, chỉ là có người nhầm thôi.” Cô hăm hờ, không có nói là ai nhầm cái gì, kiều ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, bước trên giày cao gót đi tới một cái bàn khác ngồi xuống.

Kiều Gia Thuần ngồi vị trí Lý Tuấn vừa mới ngồi, Lý Tuấn nói: "Bộ đồ ăn bên kia tôi đã dùng qua rồi, Gia thuần, em ngồi bên này, tầm nhìn bên này rất được, nhìn thấy cảnh sông nhiều hơn... "

Kiều Gia Thuần đã ngồi xuống, nói: “Không sao, đem bộ đồ ăn đổi lại một chút là được rồi.” Kiều Gia Thuần cố ý ngồi vị trí này, vị trí đối diện là đưa lưng về phía bàn Lục Cảnh Hành, ngồi bên kia không nhìn thấy tình hình bàn Lục Cảnh Hành được.

Lý Tuấn ân cần đổi lại bộ đồ ăn, vừa mời Kiều Gia Thuần gọi món ăn: "Gia thuần, cá và kem ly của nhà hàng bọn họ là ngon nhất, em nên thử một lần. "

Gần đây Lý Tuấn tán công Kiều Gia Thuần, kỳ thật hôm nay Kiều Gia Thuần đồng ý đến cuộc hẹn là muốn cự tuyệt Lý Tuấn lần nữa, xin anh không nên lại tiếp tục đuổi theo cô.

Nhưng đến đây trông thấy Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuần đã hoàn toàn quên mất mục đích chuyến đi này của chính mình .

Đợi đến lúc bắt đầu mang thức ăn lên bàn của Kiều Gia Thuần, cô lại thấy Lục Cảnh Hành lại đứng lên, ánh mắt của cô nhìn theo ánh mắt của anh dừng trên người cô gái mặc váy trắng cửa ra vào. Đợi cô gái này đến gần, Kiều Gia Thuần rốt cục thấy rõ mặt mũi của cô ấy, đó là một mỹ nữ, nhưng là thuộc loại vẻ đẹp không có tính uy hiếp.

Thì ra là Lục Cảnh Hành thích loại này, Kiều Gia Thuần kéo khóe miệng

Lý Tuấn Đối diện vừa vặn nhìn thấy, hỏi Kiều Gia Thuần làm sao vậy.

Kiều Gia Thuần nói: “Đám cá Tây Hồ này quá chua, chua đến mức răng tôi đau. "

Lý Tuấn nghi hoặc: "Thật sao? Đề anh ném thử."

Lúc này, Viên Mộng ngồi xuống đối diện Lục Cảnh Hành, lễ phép hỏi: "Đợi lâu rồi sao?"

“Không có, tớ cũng vừa mới tới. "Lục Cảnh Hành nói.

Viên Mộng cười một cái, “Đã lâu không gặp, mấy năm nay khỏe không? "

Đây là một cái chủ đề làm cho Lục Cảnh Hành cảm khái ngàn vạn, nhưng là Lục Cảnh Hành dù không thích cũng không có ý định bỏ qua, anh nói: "Rất tốt, cậu thì sao?"

Viên Mộng vuốt tóc bên tai một chút, nói: “Tớ cũng vậy, rất tốt.”

Bồi bàn đưa lên menu, Lục Cảnh Hành đưa cho Viên Mộng, nói: "Trước gọi món ăn chứ, nhìn xem thích ăn cái gì. "

Gọi món ăn xong, Viên Mộng nói: "Lúc trước trong điện thoại cậu nói tiểu bằng hữu kia muốn vào trường học của chúng tớ... "

Hai tay Lục Cảnh Hành chống trên bàn, mười ngón tay đan chéo vào nhau, tự nhiên tiếp nhận chủ đề Viên Mộng: "Là con của bạn tớ ... "

Nhiều năm không thấy liên hệ với đồng học, cái cơ mà Lục Cảnh Hành lấy đề hẹn gặp mặt Viên Mộng là con của một người bạn của anh muốn vào học trường học song ngữ Hampton.

Đơn giản nói một chút tình huống căn bản của đứa nhỏ, món ăn liền được bung lên.

Viên Mộng nhìn thấy sủi cảo mới vừa đưa lên, có chút kinh ngạc, nói với bồi bàn: "Có phải làm rồi hay không, chúng tôi không gọi cái này. "

Bồi bàn nói: "Không lầm, là vị tiên sinh này lúc trước có gọi."

Lục Cảnh Hành nhún vai, ý bảo Viên Mộng thử món ăn này một lần .

Ở trong mím cười ôn nhu của Lục Cảnh Hành, Viên Mộng dùng chiếc đũa gấp một cái sủi cảo đưa vào trong miệng. Sủi cảo Trắng trắng mập mập tiến vào đôi môi màu hồng phấn của Viên Mộng. Qua vài giây, Viên Mộng vui vẻ nói: "Cá làm nhân bánh thật tươi."

Lục Cảnh Hành cũng gấp một cái sủi cảo, nói: "Nhà hàng bọn họ nổi danh nhất đúng là cá. "

Viên Mộng nói: “Ở nước ngoài tưởng niệm nhất là sủi cảo cá của mẹ tớ, tớ vừa trở về còn chưa có được ăn của mẹ tớ nấu đây này. "

Tớ cũng rất tưởng niệm. Lục Cảnh Hành nghĩ như vậy, chẳng qua không có nói ra.

Lúc này, chuông điện thoại di động của Viên Mộng vang lên, nàng mới vừa tiếp điện thoại, sắc mặt liền thay đổi: "Bối Bối bị bỏng ở đâu?"

Cùng bên kia nói hai câu hiểu rõ tình huống, Viên Mộng lập tức cầm túi, nói: "Thật xin lỗi, tớ phải đi về trước."

Viên Mộng là giáo viên chủ nhiệm, Lục Cảnh Hành cho là học sinh trong lớp của cô liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Khỏe mặt chân mày Viên Mộng đều là lo lắng cuống cuống, có chút chân tay luống cuống không biết làm thế nào vuốt đầu tóc: "Con tớ bị bỏng, tớ phải chạy nhanh đi xem một chút."

Trong lòng Lục Cảnh Hành chấn động mạnh một cái, cố nén không thể hiện trên mặt, nhưng vẫn muốn nói: "Vậy tớ đưa cậu đi?"

"Không cần, chồng tớ tới đón tớ. Đứa nhỏ đã đi bệnh viện băng bó rồi bây giờ còn ở nhà nháo muốn mẹ, vậy tớ đi về trước. Chuyện đứa bé kia muốn chuyển trường chúng ta về sau liên hệ qua điện thoại."

Trong lòng Lục Cảnh Hành lại bị một kích.

Viên Mộng đi rồi, lưu anh một mình ở lại đó.

Một người đối mặt với bàn đầy thức ăn. Ngồi trong chốc lát, Lục Cảnh Hành rời khỏi nhà hàng.

Đêm nay lòng anh pháp phồng, tự hỏi mình một trăm lần tại sao lúc trước không nghĩ tới tình huống Viên Mộng đã kết hôn. Sự thật là người ta không chỉ có kết hôn, ngay cả con đều đã có.

Trong lòng của anh ghen phần uất, nhưng việc này có thể trách Viên Mộng sao? Không thể, anh chưa từng có biểu lộ tình cảm với Viên Mộng. Năm đó cuộc sống của anh khó khăn, không cha không mẹ, dựa vào bà nội đã về hưu bán đồ thủ công trong công viên gom góp học phí, hưởng chỉ anh còn có một đứa em trai. Anh như vậy, làm sao có tư cách biểu lộ tâm ý với cô ấy, như thế có mang đến phiền phức cho cô. Giả sử cô không thêm để ý, hai người ở cùng một chỗ, vậy cũng chỉ làm liên lụy cô. Anh không muốn khiến cho tình cảm tốt đẹp nhất lãng phí tổn hại ở trong cuộc sống tạm bợ, cho nên mỗi lần muốn thổ lộ, lời nói đều ngăn ở trong cổ họng.

Bất kể là ở trung học hay cao trung, Viên Mộng cũng chưa từng yêu ai. Anh cảm thấy có lẽ là lòng có linh thông, sâu thẳm bên trong anh cảm thấy Viên Mộng cuối cùng sẽ ở bên anh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh liều mạng cố gắng gây dựng sự nghiệp. Hôm nay coi như công thành danh toại, song Viên Mộng không còn chờ anh. Trong khoảng thời gian xuất ngoại mất liên lạc với anh, cô đã kết hôn sinh con.

Đêm nay cảm xúc giống như đi cáp treo chấn động pháp phồng, Lục Cảnh Hành nghĩ thầm cho dù về nhà ngủ cũng khó tránh khỏi mất ngủ còn không bằng về công ty làm việc, sửa chữa một chút dự án gần nhất. Chỉ cần bận rộn, phiền não gì cũng quên.

Anh mới vừa lái xe vào bãi đậu xe của công ty, điện thoại di động đổ chuông. Anh nhận điện thoại, là Trương Minh. Trong điện thoại Trương Minh nói anh vừa mới biết tin tức Viên Mộng đã kết hôn.

"Thật xin lỗi, Cảnh Hành, là tớ không có tìm hiểu rõ ràng tình huống."

"Không trách cậu." Lục Cảnh Hành giữ vững bình tĩnh, trong thế giới của người trưởng thành, luống cuống là điều tối kỵ.

Cùng lúc đó, Kiều Gia Thuần và Lý Tuấn sau khi ăn xong đang đi tản bộ.

Vừa rồi ăn cơm ở vào nhà hàng, hiện tại bọn hắn vừa lúc đi tới dưới lầu một tòa thương vụ, Kiều Gia Thuần cảm thấy có chút quen thuộc, giương mắt vừa nhìn, phát hiện đây là cao ốc công ty của Lục Cảnh Hành.

Một bên, Lý Tuấn vẫn đang thuyết phục cô chủ nhật cùng anh ra biển chơi.

Kiều Gia Thuần nói: "Lý Tuấn, tôi đã có người mình thích. Lúc nói lời này, Kiều Gia Thuần không nhìn Lý Tuấn, mà là nhìn lên cao ốc, "Vốn nghĩ lúc ăn cơm nói, nhưng là tôi sợ khi đó anh liền không muốn ăn nữa, bây giờ nói cũng không muộn chứ."

Lý Tuấn sững sốt một chút, lập tức nói: "Gia thuần, tôi sẽ chờ em."

Kiều Gia Thuần nói: "Thật xin lỗi, không cần chờ tôi."

Lý Tuấn đi rồi, Kiều Gia Thuần ngửa đầu nhìn cao ốc, cô biết rõ văn phòng Lục Cảnh hành nằm ở tầng mười chín, cô từ dưới đếm lên.

Lúc này, một người đi qua bên cạnh cô, người nọ đi vài bước về phía trước, đột nhiên quay đầu.

Kiều Gia Thuần phát hiện có người nhìn mình, cô nhìn lại hướng người nọ.

"Cô đang làm gì vậy?" Lục Cảnh Hành một tay cầm túi quần, một bộ bận tới mắt mà vẫn thong dong.

Hành động ngồi chồm hổm dưới tòa nhà công ty của người ta thật là có thật là đủ mất mặt, Kiều Gia Thuần đột nhiên muốn giấu mặt đi, cô cũng muốn thọc vào túi quần làm hình dáng thanh thoi, đáng tiếc hôm nay cô mặc váy không có túi, cho nên tay nắm chặt túi xách: "Tôi đi tản bộ a."

Anh cười một cái, vân đạm phong khinh: "Thật sao? Tôi thiếu chút nữa nghĩ đến cô lại đang đi theo tôi. "

“Anh yên tâm, tôi đã không còn thích anh rồi, dĩ nhiên cũng sẽ không đi theo anh."

Bên cạnh cô là bồn hoa, cô đi tới trên bậc thang bồn hoa, bậc thang có chút hẹp, cô mang giày cao gót, giang hai tay giữ vững thăng bằng.

Lục Cảnh Hành đi ở ở bên cạnh song song với cô, anh giống như là lơ đãng hỏi: "Là có mục tiêu mới? Là người đêm nay sao?"

"Anh ta đuổi theo tôi, không phải là tôi đuổi theo anh được không? Anh đừng tưởng rằng giá thị trường của tôi kém như thế, người yêu tôi có rất nhiều, chỉ là tôi không thích bọn họ mà thôi."Kiều Gia Thuần cường điệu nói.

Anh hơi cúi đầu sờ lên cái mũi.

"Đêm nay cô gái ở nhà hàng cái kia, là đối tượng ngưỡng mộ trong lòng anh sao?" Kiều Gia Thuần hỏi, “Tôi thấy cô ấy bỏ đi giữa chừng nha.”

Lục Cảnh Hành không nói gì.

Kiều Gia Thuần cho là anh cam chịu nói: "Anh yên tâm tôi sẽ không phá hư đâu, tôi đã không có hứng thú đối với anh rồi."

Không hiểu sao, trong lòng Lục Cảnh Hành có chút khó chịu.

Lúc này, giày cao gót của Kiều Gia Thuần giẫm phải khoảng không, mất trọng lượng ngã xuống, cô nghĩ thầm thật là không nghịch ngu sẽ không chết.

Không như cô tưởng tượng mình sẽ bị ngã như chó gặm đất, mà là ngã vào trong ngực ai đó.

Lục Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô, nâng đỡ trọng lượng của cô, rất nhẹ. Hơi thở của cô giống như thiếu nữ, làm cho người ta nhớ tới kẹo đường màu hồng phấn, thân thể của cô cũng mềm giống như kẹo đường.

Là Kiều Gia Thuần đẩy anh ra trước, sau khi cô đứng dậy liền đẩy anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 8

Edit: Meimei

Một tiểu cô nương bán hoa ở bên cạnh nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau. Lúc người con gái đẩy người con trai đó ra, tiểu cô nương thấy vậy tưởng người con trai này đang theo đuổi cô gái kia liền đi đến, hướng Lục Cảnh Hành nói: "Ca ca, mua cho vị tỷ tỷ này một bông hoa nhé."

Kiều Gia Thuần khoát tay: "Không cần."

Tiểu cô nương liếc nhìn Kiều Gia Thuần một cái, nghĩ mình đã nghĩ đúng, mục tiêu của bé chính là đàn ông anh tuấn này liền hướng Lục Cảnh Hành nói: "Ca ca, mua cho vị tỷ tỷ xinh đẹp này một bông hoa nhé, có thể trả tiền qua weixin."

Kiều Gia Thuần nói: "Tiểu muội muội, em nhầm rồi,... "

Lời của cô bị Lục Cảnh Hành cắt ngang, anh nói: "Được."

Tiểu cô nương hỏi: "1 bông 10 tệ. Ca ca, anh muốn bao nhiêu bông a?"

Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn giỏ hoa trên tay tiểu cô nương: "Anh mua hết."

Tiểu cô nương thật cao hứng. Thổ hào (ý bảo nhà giàu) là cái gì, hôm nay bé cuối cùng cũng gặp được.

Tiểu cô nương nhảy nhót rời đi. Trong tay Lục Cảnh Hành cầm hoa, có chút không được tự nhiên, anh ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Em lái xe đến?"

"Không có." Kiều Gia Thuần nói, xe của cô cho một người bạn mượn đi đám cưới của người thân, cho nên hôm nay cô phải đi taxi.

"Anh chở em về." Lục Cảnh Hành nói.

Kiều Gia Thuần không khách khí đồng ý. Đi giày cao gót lâu như vậy, chân của cô cũng đã bắt đầu đau.

Trên xe, hai người đều không nói gì, bầu không khí có vẻ không được tự nhiên.

Lục Cảnh Hành mở cửa sổ xe, gió đêm thổi vào.

Tóc của Kiều Gia Thuần bị gió thổi, cô nghĩ, hay là cuối cùng anh ta cũng trở thành một thân sĩ. Sau lần đó, hai người bọn họ không có gặp mặt nhau. Lần trước là cô đơn phương quyết định không theo đuổi anh ta nữa, nhưng lần này lời cô nói là thật lòng.

Có chút mất mát, cô nói: "Tôi mở nhạc nhé."

"Ừ." Anh nói một tiếng.

Trong radio đang phát một ca khúc:

"你会不会突然的出现

在街角的咖啡店

我会带着笑脸挥手寒暄

和你坐着聊聊天

我多么想和你见一面

看看你最近改变

不再去说从前只是寒暄

对你说一句只是说一句

好久不见"

(Dịch nghĩa:

Có khi nào em sẽ chợt xuất hiện

Ở quán cafe nơi góc phố kia?

Anh sẽ quay đầu tươi cười và hỏi han một chút

Ngồi xuống cùng em chuyện trò

Anh muốn gặp lại em biết bao nhiêu

Nhìn xem em dạo này thay đổi thế nào

Không nhắc chuyện ngày xưa nữa

Chỉ đơn giản chào hỏi

Nói với em một câu chỉ một câu thôi

Đã lâu không gặp.

Đây là lời bài hát 好久不见 do Bell Yu Tian trình bày)

Giọng nam ca sĩ ưu thương trầm thấp vang lên trong xe. Lục cảnh Hành và Kiều Gia Thuần cùng nhau nghe lời bài hát này thấy có chút ám muội. Kiều Gia Thuần thấy bầu không khí còn lúng túng hơn.

Đèn đỏ, xe dừng lại. Lục Cảnh Hành giống như thuận tay đổi kênh trên đài radio.

Kênh này đang phát tiết mục tương thanh (tương thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt). Hai người đều im lặng nghe.

Đến cửa tiểu khu, Kiều Gia Thuần tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe: "Cám ơn anh hôm nay đã chờ tôi về. vậy... Tạm biệt, hẹn gặp lại." Nga, sai sai, chắc cũng không gặp lại, cô ở trong lòng nghĩ.

"Ừ." Lục Cảnh Hành ừ một tiếng.

Kiều Gia Thuần xuống xe. Lục Cảnh Hành cách một cánh cửa xe gọi cô lại: "Em quên đồ."

"Đồ gì vậy?" Kiều Gia Thuần hỏi anh, liền kiểm tra đồ bên trong túi đang đeo trên vai, điện thoại di động vẫn ở trong túi xách.

Lục Cảnh Hành mím môi, không nói gì.

Kiều Gia Thuần đi vòng qua đầu xe, mở cánh cửa bên ghế phụ, thấy trên ghế không có đồ vật gì, phía dưới sàn xe cũng vậy.

Ngón tay Lục Cảnh hành chỉ chỉ phía ghế sau, Kiều Gia Thuần nhìn sang, nơi đó là một hoa hồng mà lúc nãy anh mua cho tiểu cô nương kia.

"Em quên hoa." Anh nói.

Kiều Gia Thuần nhìn anh, trên mặt một bộ dạng "lời anh nói là có ý gì".

Lục Cảnh Hành che dấu vẻ mặt tự nhiên, ho nhẹ một tiếng: "Em nói em không theo đuổi tôi nữa. Vậy, tôi có thể theo đuổi em chứ?"

Kiều Gia Thuần hỏi: "Tôi muốn xác nhận một điều, anh là nghiêm túc sao?"

Lục Cảnh Hành gật đầu: "Lúc này em hỏi người phụ nữ tối hôm nay cùng anh ăn cơm có mối quan hệ gì. Cô ấy là bạn học thời cao trung với anh. Hôm nay anh có việc muốn nhờ cô ấy giúp đỡ, cũng không phải quan hệ trai gái gì. Nếu em còn chưa có bạn trai, vậy, anh có thể theo đuổi em được không?"

"Tại sao anh lại thay đổi suy nghĩ? Không phải trước đây anh vẫn luôn cự tuyệt tôi sao?"

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần như có mười vạn câu hỏi tại sao, anh có chút đau đầu. Thực sự quyết định ở chung với Kiều Gia Thuần này, anh cũng chỉ mới quyết định trong lúc lái xe đưa cô về. Viên Mộng đã kết hôn, cho dù không muốn, anh vẫn chỉ có thể dùng một câu "Đã lâu không gặp" để có thể tiếp tục trò chuyện. Anh cần phải quên tình cảm thâm mến đã nhiều năm này, mà quên một đoạn tình cảm này, biện pháp tốt nhất là bắt đầu một đoạn tình cảm mới. Kiều Gia Thuần sức sống tràn đầy, vừa đúng lúc xuất hiện ở trước mặt, cho nên cô ấy là lựa chọn phù hợp nhất, anh đỡ phải mất công đi tìm.

Lục Cảnh Hành xoa xoa ấn đường, nói: "Một người trước khi quyết định làm việc gì thì cần phải có một khoảng thời gian và trải qua một vài việc, em nói có đúng không?"

Anh cầm giỏ hoa ở phía ghế sau đưa cho Kiều Gia Thuần. Tay Kiều Gia Thuần đỡ lấy giỏ hoa. Trên tay cảm nhận sự thô ráp của giỏ mây nói cho cô biết đây không phải là mơ, cảnh trong mơ sẽ không chân thực như vậy.

"Vậy anh thích tôi sao?" Kiều Gia Thuần chống lại ánh mắt của Lục Cảnh Hành, nghiêm túc hỏi.

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần nói: "Ừ!"

Một giây sau đó, môi của anh bị một thứ gì đó ướt át dán vào, giống như anh đang bị một con thú nhỏ liếm. Bình tĩnh như Lục Cảnh Hành cũng phải ngốc lảng ngẩn người. Kiều Gia Thuần là người làm việc không theo khuôn phép, anh vô pháp tiếp chiêu.

Kiều Gia Thuần hôn được môi Lục Cảnh Hành, rất nhanh liền rời đi, làm một động tác thắng lợi: "Thành công, em đã theo đuổi thành công!"

Lục Cảnh Hành đen mặt.

Kiều Gia Thuần còn nói: "Nói cho anh biết một bí mật, thật ra em vẫn còn một chút thích anh."

Lục Cảnh Hành nghĩ thầm, không quan hệ, anh cũng nói dối.

Kiều Gia Thuần cầm lăng hoa lên, vừa xuống xe vừa nói: "Lái xe cẩn thận, em về trước."

Về đến nhà, ba mẹ đã ngủ, Kiều Gia Thuần đi thẳng về phòng. Sau đó đem lăng hoa đặt trên bàn, bật đèn cho sáng rồi cô lấy di động chụp hình lăng hoa, chỉnh sửa một chút rồi gửi ảnh cho đám bạn trong weixin, không nói lời nào chỉ có một biểu tượng thắng lợi.

Sau đó cô cắm hoa hồng vào bình, tháo trang sức rồi đi tắm.

Chờ đến lúc cô tắm rửa xong, nằm dài trên dài thì đám bạn hồ hởi cầu đã nhao nhao.

"Ngọa, có chuyện?"

"Chuyện gì vậy?"

"Cậu cũng khôn phải lần đầu được tặng hoa. Vì sao lần này lại gửi ảnh khoe khoang, nói, có chuyện gì xảy ra?"

Chỉ có Quan San nói toạc ra: "Theo đuổi thành công?"

Ngay sau đó đám bạn hồ hởi nhao nhao truy hỏi Quan San.

Kiều Gia Thuận rời khỏi nhóm bạn bè, nhìn một dây hắc hữu liền vỗ ột một cái. A! Cô vậy mà quên trao đổi phương thức liên lạc với Lục Cảnh Hành. Cô nhớ cô có số weixin của Lục Cảnh Hành, vậy, cô có cần chủ động kết bạn với anh ấy không nhì. Trước đây cô giống trống khua chiêng theo đuổi anh, ngay cả hành tung của anh cô cũng biết, có lẽ trong lòng Lục Cảnh Hành nhất định nghĩ cô biết phương thức liên lạc của anh, như vậy cũng không kỳ quái. Quên đi, mặt mũi là cái gì, lúc trước theo đuổi người còn không cần mà.

Cô lục tìm số weixin của Lục Cảnh Hành, sau đó gửi đến cho anh một tin nhắn "Tôi là Kiều Gia Thuận [mỉm cười]"

Lục Cảnh Hành vừa tắm xong, mới bước ra phòng tắm liền nghe thấy tiếng tin nhắn trên điện thoại, anh mở ra liền nhìn thấy tin nhắn kết bạn của Kiều Gia Thuận trên weixin.

Anh nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ, ngưng mi, một lúc lâu mới điểm nhẹ đầu ngón tay, thêm Kiều Gia Thuận vào danh sách hắc hữu. Sau đó anh gửi một tin nhắn cho Viên Mộng, ngụ ý nói bởi vì có chút nguyên nhân nên bạn anh không muốn chuyển trường cho con nữa. Viên Mộng ở đầu bên kia nói không sao.

Tiện tay đem di động đặt trên bàn, anh nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, cứ như vậy cho đến khi quên đi quá khứ.

--

"Trời ạ! Hai tháng!" Quan San ngồi trên ghế salon lắc lắc đôi chân trần, cầm điện thoại di động trong tay.

Kiều Gia Thuận ngồi bên cạnh đang ăn kem, nghe vậy cắn muống nhỏ, ngửa đầu hỏi Quan San: "Cậu mang thai?"

Quan San từ trên ghế salon đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn Kiều Gia Thuận: "A phil! Cậu mới mang thai!"

"Vậy có chuyện gì?" Kiều Gia Thuận múc một muống kem bỏ vào miệng, bình tĩnh hỏi.

"Tớ nói là lần này cậu quen bạn trai đã hai tháng mà chưa chia tay, kỷ lục a." Quan San hôm nay mặc bộ đồ ở nhà size lớn nhìn không khác gì mấy bác gái.

"Làm sao cậu biết là hai tháng?" Kiều Gia Thuận lại múc một muống kem bỏ vào miệng hỏi.

Quan San cầm điện thoại di động ra đưa cho Kiều Gia Thuận xem.

Đó là ứng dụng lịch xem ngày có thể ghi nhắc nhở công việc trong điện thoại di động của Quan San. Kiều Gia Thuận biểu hiện chịu phục Quan San.

Điện thoại của Kiều Gia Thuận có tin nhắn gửi đến, cô nhìn một chút, lập tức cầm túi đứng lên: "Anh ấy đến đón tớ, tớ đi đây."

"Vui vẻ như vậy. Lần này thật sự yêu?" Quan San hỏi Kiều Gia Thuận.

"Nhất định." Lời còn chưa dứt, người đã chạy ra khỏi nhà Quan San.

Ngồi vào xe Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận lên tiếng, thanh âm mang theo mùi vị của kem ô mai: "Hôm nay chúng ta làm gì?"

Lục Cảnh Hành suy nghĩ một lát, nói: "Đi xem phim. Không phải hôm trước em nói có một bộ phim muốn phim sao?"

Kiều Gia Thuận thất đảm an toàn, ngọt ngào nói: "Được a."

Trên đường đi, điện thoại của Lục Cảnh Hành reo lên, anh mang tai nghe lên nghe, là điện thoại của công ty. Cúp điện thoại, anh nói với Kiều Gia Thuận: "Xin lỗi, hôm nay không thể đi xem phim được rồi. Công ty đột xuất có việc..."

"Anh phải quay về công ty sao? Vậy để em xuống đây bắt xe taxi về cũng được." Kiều Gia Thuận có một chút thất vọng, bất quá không biểu hiện ra lời nói.

Đúng lúc đến ngã tư, Lục Cảnh Hành chuyển động tay lái, quay đầu xe: "Anh về nhà, bật video họp, còn em?"

Kiều Gia Thuận nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, mặt trời còn chưa xuống núi, cô nói: "Vậy, em có thể về nhà anh không?"

--

Đây là lần đầu tiên Kiều Gia Thuận đến nhà Lục Cảnh Hành.

Không có dép đi trong nhà cho khách, Lục Cảnh Hành đưa dép của anh cho Kiều Gia Thuận. Cô cởi giày, không mang dép, đi chân trần, hỏi: "Em có thể tham quan không?"

Tay Lục Cảnh Hành đang cầm nắm cửa thư phòng, nghe vậy quay đầu lại: "Đương nhiên, tham quan xong nhớ đặt gọi thức ăn." Anh nói xong liền mở cửa đi vào thư phòng.

Kiều Gia Thuần ngắm nhìn bốn phía, không gian rất lớn, màu trắng đen là màu chủ đạo. Đập vào mắt phòng khách với TV màu xám tro, sofa màu xám tro và đèn trang trí màu đen trên trần nhà. Phòng bếp rất sạch sẽ. Phòng ngủ không giống như phòng ngủ của cô, áo quần, đồ vật này nọ vứt tán loạn mà sạch sẽ, không có những đồ vật nhỏ linh tinh, cảm giác như không có quá nhiều sinh khí.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 9

Editor: Bifeng

Trong gian phòng chiếu phim gia đình, Kiều Gia Thuần chọn xem một bộ phim ngoại mới ra bán rất chạy. Kiều Gia Thuần thấy thư phòng còn đóng kín cửa, cũng không quấy rầy Lục Cảnh Hành, cô cũng không đói, liền đem điều khiển đặt ở trên bàn ăn tiếp tục xem phim.

Xem trong chốc lát không thấy đói mà thấy buồn ngủ.

Trong mộng bị cái gì đó đè nặng không thở nổi, Kiều Gia Thuần bị nghẹn thở đến tỉnh. Có người đang vùi đầu trên cổ cô, bàn tay đặt ở bên eo của cô, Kiều Gia Thuần giật mình, con buồn ngủ lập tức hoàn toàn biến mất. Cô thét lên, thanh âm khàn khàn. Bởi vì thể lực nam nữ chênh lệch, cô đương nhiên là không đẩy được Lục Cảnh Hành ra, mà Lục Cảnh Hành chủ động buông cô ra.

Hai người kết giao hai tháng, đã từng nắm tay đã từng ôm, cũng hôn môi hoặc là mặt rồi, nhưng mỗi lần đều là Kiều Gia Thuần chủ động. Cừ chi của cô hồn nhiên đáng yêu, vì vậy càng giống như đang chơi đùa hơn. Hôm nay Lục Cảnh Hành nhân lúc cô ngủ, giống như hành động giữa các cặp tình nhân, không phải là kiểu non nớt như Kiều Gia Thuần, mà là muốn súng thật đạn thật.

Lục Cảnh Hành buông Kiều Gia Thuần ra ngồi ở bên cạnh. Kiều Gia Thuần liếc mắt nhìn màn hình, phim đến đoạn tình cảm mãnh liệt, lúc này cảnh tình cảm mới vừa kết thúc, một nam diễn viên nước ngoài từ trên giường bước xuống, bấp chân dây lông lá, đang mặc quần.

Lục Cảnh Hành đưa tay cầm lấy điều khiển tắt phim.

Kiều Gia Thuần thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, nói xin lỗi: "Vừa rồi gặp ác mộng "

Lục Cảnh Hành nói: "Ăn cơm đi. "

Kiều Gia Thuần quyết định gọi món ăn của nhà hàng, mặc dù hơi lạnh, nhưng hương vị cũng tạm được, nhưng cô không có khẩu vị gì.

Vội vàng ăn xong nửa bát cơm, Kiều Gia Thuần nói phải đi về.

Lục Cảnh Hành cũng ăn không được bao nhiêu, khẩu vị cũng không được tốt lắm.

Kiều Gia Thuần về nhà liền gửi tin nhắn cho Quan San.

Kiều Gia Thuần: [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

Quan San:?

Quan San:??

Kiều Gia Thuần: Vẫn không được [khóc lớn]

Quan San: Cái gì ?

Kiều Gia Thuần: Tôi không làm được.

Quan San: [Hắc nhân mặt dẫu chấm hỏi]

Kiều Gia Thuần: Tôi có chút muốn chia tay

Quan San: Chết tiệt.

Quan San: Cái gì tới rồi cũng vẫn phải tới, không phải nói lần này là chân ái sao? Chân ái cũng không được sao?

Kiều Gia Thuần: [nước mắt] Hôm nay anh ấy đụng vào tôi, tôi cảm thấy rất sợ hãi [khóc lớn]

Quan San: Chờ một chút, trước giờ anh ấy chưa từng chạm vào cậu sao?

Kiều Gia Thuận: Trước đây đều là tớ chủ động, nhiều nhất chính là ôm hôn nhẹ nhàng như vậy . . .

Quan San: Hai tháng, tính nhẩm nài anh ấy so với nam nhân khác tốt hơn nhiều.

Kiều Gia Thuận: Đây không phải là trọng điểm. . .

Quan San: Trọng điểm là cái gì?

Kiều Gia Thuận: Trọng điểm là tớ sợ hãi! Ngay cả anh ấy tớ cũng sợ! !

Quan San: [buông tay]

Kiều Gia Thuận: Ô ô ô ô ô ô ô ô ô, tớ phải làm sao bây giờ?

Quan San: Hoặc là chia tay hoặc là đi gặp bác sĩ tâm lý...

Kiều Gia Thuận: Bác sĩ tâm lý vô dụng thôi.

Quan San: Vậy chia tay đi.

Kiều Gia Thuận: Thật ra thì tớ có chút không muốn chia tay...

Quan San: Chết tiệt!

Quan San: Cậu rốt cuộc có muốn chia tay hay không?

Kiều Gia Thuận: Lúc anh ấy chạm vào tớ, tớ thật sự muốn chia tay, muốn chạy trốn thật xa, nhưng sau đó ngẫm lại tớ còn thích anh ấy, nếu anh ấy không chạm vào tớ thì ..., tớ còn chưa muốn chia tay.

Quan San: Cậu chỉ muốn anh ấy ở bên cạnh cậu thôi sao?

Kiều Gia Thuận: Có thể không?

Quan San: Không có khả năng. Đàn ông làm sao có thể kiêng ăn mặn, huống chi vẫn là đồ ăn danh chính ngôn thuận đặt ngay bên miệng. Lúc cậu khát tớ đem chén nước đưa tới bên miệng cậu, cậu có thể không uống sao?

Kiều Gia Thuận: 333333

Quan San: Tớ đột nhiên nghĩ đến một chủ ý

Kiều Gia Thuận: Cái gì?

Quan San: Cậu có thể nói với anh ta cậu là một người tư tưởng đặc biệt bảo thủ, không thể chấp nhận hành vi tình dục trước hôn nhân. Ngay cả động chạm cũng không được.

Kiều Gia Thuận: Cậu cảm thấy tớ giống loại người này sao? Ngay từ đầu là tớ theo đuổi anh ấy...

Quan San: Vậy tớ không còn chiều nào đâu [buông tay]

--

Vài ngày kế tiếp, Kiều Gia Thuận đều không liên lạc với với Lục Cảnh Hành, cô đang do dự giữa chia tay và không chia tay. Thường thường là buổi tối trước khi ngủ quyết định phải chia tay, nhưng sáng ngày thứ hai tỉnh lại liền không nỡ chia tay. Có một lần cô soạn một tin nhắn chia tay, do dự suốt mười lăm phút mới chọn gửi đi, nhưng là vừa mới gửi đi ngực cô liền lập tức nhảy dựng thu hồi tin nhắn trở về. Qua nửa giờ Lục Cảnh Hành hỏi cô vừa rồi gửi cái gì, cô nói gửi nhầm vốn muốn gửi cho Quan San. Bên kia cũng không tranh luận gì.

Kiều Gia Thuận không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Lục Cảnh Hành cũng không liên lạc với cô, ngoại trừ lần tin nhắn bị thu hồi kia. Trước kia cũng đều là Kiều Gia Thuận chủ động liên lạc, hiện tại Kiều Gia Thuận không liên lạc với anh cho nên số lần liên lạc giữa hai người họ càng ít đi.

Ngày đầu tiên không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận rất tự tại.

Ngày thứ hai không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận tiếp tục tự tại.

Ngày thứ ba không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận rất vui vẻ.

Ngày thứ tư không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận cảm thấy nhàm chán một chút.

Ngày thứ năm không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuần mơ hồ có chút lo lắng.

Ngày thứ sáu không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuần bắt đầu khẩn trương, Lục Cảnh Hành sao vẫn không liên lạc với mình?

Ngày thứ bảy không liên lạc với Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuần hoàn toàn không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Kiều Gia Thuần lập tức gửi tin nhắn ấy cho Quan San.

Kiều Gia Thuần: Anh ấy đã bảy ngày không liên lạc với tớ!

Quan San: Cậu nói chia tay với anh ấy rồi à?

Kiều Gia Thuần: Không có. Chỉ là lần trước mất hứng bỏ về thôi, tớ đã nói với cậu rồi đấy.

Quan San: Có phải là anh ta quá thông minh, cho rằng cậu không liên lạc với mình chính là lặng lẽ chia tay anh ta rồi?

Sợi dây kéo căng trong não Kiều Gia Thuần bị chặt đứt, lặng lẽ chia tay? Không thể! Cô cũng không nói chia tay, làm sao có thể chia tay không minh bạch như vậy.

Kiều Gia Thuần thờ hồn hển, quả nhiên là cô chủ động theo đuổi nên đối phương cũng không quý trọng, cô mới vài ngày không liên lạc với anh ấy, quan hệ của hai người liền phai nhạt như vậy, anh ấy đã hoàn toàn đem cô ném ra sau đầu rồi.

Kiều Gia Thuần về sớm, dù sao cô đang đi làm ở công ty của bố cô, đi muộn về sớm là chuyện thường như cơm bữa. Lúc cô đi vào công ty Lục Cảnh Hành, đúng lúc tan tầm. Dừng xe xong, thời điểm đang suy nghĩ là mình tự đi tìm hay là gọi anh xuống dưới. Cô bỗng nhiên phát hiện đôi chân dài của Lục Cảnh Hành trong đám người đi ra văn phòng. Cô đang muốn đi qua gọi anh, đột nhiên phát hiện anh đang nghiêng đầu cùng mỹ nữ đi bên cạnh nói chuyện. Hai người đi cùng nhau, cười cười nói nói.

Trong lòng Kiều Gia Thuần giận dữ, nhanh như vậy đã có niềm vui mới sao?

Lại nghĩ tới bộ dáng đẹp trai khí độ của anh, có nhà có xe, là CEO của công ty Thượng Thị, cũng coi như là cực phẩm rồi, đương nhiên không thiếu phụ nữ coi trọng anh. Nghĩ đến đây, trong lòng Kiều Gia Thuần chua chua.

Kiều Gia Thuần theo đuổi hai người kia đến phụ cận của một nhà hàng, cô đi theo vào ngồi ở trong góc phía sau bình phong điêu khắc hoa văn nhỏ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, quan sát hai người.

Cô vốn nghĩ thu thập chứng cứ Lục Cảnh hành ngoại tình nhiều hơn chút nữa, nhưng quan sát 20 phút phát hiện bọn họ vẫn chỉ cười cười nói nói, nói chuyện phiếm ăn cơm, không có cử chỉ thân mật nào khác. Kiều Gia Thuần không đành lòng được, từ phía sau bình phong đi ra, đi tới hướng hai người kia.

Thấy cô đi tới bên này, mỹ nữ kia nghi hoặc nhìn cô, bởi vì phương hướng của cô là từ phía sau lưng Lục Cảnh Hành, bởi vậy anh ngay từ đầu tới giờ vẫn chưa phát giác, cho đến anh phát hiện mỹ nữ kia nhìn phía sau anh, lúc này anh mới theo bản năng quay đầu lại.

Lúc này, Kiều Gia Thuần vừa vặn đi đến sau lưng Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nhìn thấy Kiều Gia Thuần, vẻ mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc: "Gia Thuần, sao em lại ở chỗ này?"

Sắc mặt Kiều Gia Thuần cũng không tính là tốt, cô ngồi xuống bên cạnh Lục Cảnh Hành, còn lôi kéo anh.

Kiều Gia Thuần không trả lời Lục Cảnh Hành, anh cũng không thêm đề ý, quay đầu đối diện với ánh mắt nghi hoặc của mỹ nữ, giải thích với đối phương: "Yên Nhiên, đây là bạn gái của tớ Kiều Gia Thuần."

Tần Yên Nhiên kinh ngạc: "Giờ mới biết được cậu có bạn gái."

Lục Cảnh Hành cười một cái: "Cô ấy tuổi tương đối nhỏ."

Lời này có ý nói là cô ấy tuổi nhỏ không hiểu chuyện, xin cậu bỏ qua cho sự không lễ phép của cô ấy. Kiều Gia Thuần nghe được rõ ràng, cô mới không phải đứa trẻ không hiểu chuyện, vì vậy giải thích: "Em vừa rồi ăn cơm ở bên cạnh, lơ đãng nhìn thấy anh, ban đầu em còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi đó."

Sau đó cô lại đột nhiên khen móng tay của Tần Yên Nhiên đẹp, hỏi làm nơi nào, Tần Yên Nhiên nói với cô, cô lại hỏi xin Weixin, nói cảm thấy hai người rất hợp duyên có rảnh cùng đi làm móng tay vân vân. Hai người tán gẫu kinh nghiệm làm móng tay, túi xách, quần áo và trang sức ngược lại coi như là hợp nhau, cuối cùng làm Lục Cảnh Hành bị gạt sang một bên.

Đến cuối cùng, lúc cơm nước xong xuôi, Tần Yên Nhiên mới có thời gian nói một câu với Lục Cảnh Hành: "Dự án hợp tác chờ bên chúng tớ sửa chữa lại một chút tớ lại gửi sang cho cậu."

Tần Yên Nhiên đi, Kiều Gia Thuần lập tức bắt đầu hưng sư vấn tội: "Anh gần đây sao không liên lạc với em?"

Lục Cảnh Hành đang ở trong ga-ra tìm xe, nghe vậy cũng không dừng lại bước chân: "Anh đi công tác, lúc trước không phải là đã nói với em rồi sao? "

Kiều Gia Thuần lúc này mới nhớ tới lúc trước anh thật sự đã từng nói qua anh phải đi công tác một tuần, nhưng là về sau hai người xảy ra một màn lúng túng, làm cô hoàn toàn quên mất anh đã nói mình phải đi công tác.

“Em quên rồi.” Kiều Gia Thuần nói.

Lục Cảnh Hành tìm được xe của anh, quay đầu hỏi Kiều Gia Thuần: "Xe của em ở đâu? Em ngồi xe anh hay là tự lái xe của mình?"

Kiều Gia Thuần nói: "Em tự lái xe của mình." Cô có chút sợ Lục Cảnh Hành lại mang cô về nhà.

Lục Cảnh Hành nói: "Được, vậy quà tặng ngày mai anh mang cho em."

Kiều Gia Thuần mắt sáng rực lên: "Quà tặng cho em sao? "

Lục Cảnh Hành gật đầu, "Em bây giờ tự mình đi lấy, hay là ngày mai anh đưa cho em."

Kiều Gia Thuần nhin không được hỏi: "Quà tặng là cái gì?"

Lục Cảnh Hành mở cửa xe vị trí tài xế: "Bí mật."

Lòng hiếu kỳ của Kiều Gia Thuần rất mạnh, nếu như hôm nay cô không biết quà tặng là cái gì, lòng hiếu kỳ và hưng phấn nhận được quà tặng nhất định sẽ làm cho cô đêm nay mất ngủ. Cho nên cô dứt khoát nhảy lên xe Lục Cảnh Hành.

Đến chỗ ở của Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuần lập tức bắt đầu đòi quà của anh. Thời khắc mở quà là hạnh phúc nhất, Kiều Gia Thuần thấy sợi dây chuyền tinh tế đặt trong hộp. Món quà này tuy rằng không sáng tạo nhưng dù gì cũng không rẻ, Kiều Gia Thuần ồ ồ nói cảm ơn, sau đó lập tức chụp hình dây chuyền upload lên cho bạn bè.

Lập tức nhiều bạn bè trả lời cô: "Có thể xem được không? Tớ muốn sờ vào cái này một cái, tớ còn chưa từng thấy vật nào đẹp như vậy."

Kiều Gia Thuần: "Cũng được á."

Kiều Gia Thuần kéo xuống phần bình luận, thấy bình luận của một người bạn hỏi: "Bạn trai tặng sao?"

Kiều Gia Thuần vân đạm phong khinh trả lời: "Ừ." Lúc này mới cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh.

Quan San sắc bén lập tức bình luận phía dưới chữ “Ừ” của Kiều Gia Thuần: "Trách gì mà nói phách lối như vậy. "Kiều Gia Thuần trả lời bằng một cái vẻ mặt mỉm cười.

Lúc này, Lục Cảnh Hành đang ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, anh rót cho mình một ly rượu vang, đang mím môi. Tâm tình của Kiều Gia Thuần rất vui vẻ, sẵn quạ vui vẻ nói: "Em cũng muốn uống! "

Lục Cảnh Hành không có động tác gì, vẫn lười biếng tựa vào trên ghế sofa như cũ, một tay cầm ly rượu, một tay tùy ý khoác lên chỗ tựa lưng ghế sofa.

Kiều Gia Thuần tự mình uống rượu trong ly rượu của anh. Anh vốn đang dùng hai ngón tay nhẹ nhàng phủ lên ly rượu, đầu của Kiều Gia Thuần đụng vào, ly rượu ở đầu ngón tay hấn trượt xuống, miệng chén đổ, rượu vang cũng rớt xuống trên quần áo của Kiều Gia Thuần. Hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi trắng không cổ, cổ áo chữ V, loại thiết kế này khiến cho áo sơ mi ít đi một phần trung tính, nhiều hơn một phần quyến rũ của phái nữ. Áo sơ mi vốn là hơi xuyên thấu, bị đổ rượu vang liền biến thành xuyên thấu toàn bộ. Ở phía dưới áo sơ mi cô phối một cái váy dài chữ A màu đen, làn váy rất rộng, lúc này, vài giọt rượu vang còn sót lại đang trượt xuống làn váy của cô, rơi xuống trên mặt thảm, bị thảm lông xù hấp thụ, biến mất không thấy gì nữa.

Kiều Gia Thuần cũng không phải sợ để lộ bản thân, ngại ngừng che cảnh xuân.

Hầu kết Lục Cảnh Hành giật gật, Kiều Gia Thuần không phát hiện, cô đang rút khăn giấy trên bàn trà.

Kiều Gia Thuần thấy lau không sạch, liền đứng lên, nói: "Em đi rửa một chút."

Cô đi vào nhà vệ sinh, phát hiện trong phòng vệ sinh chỉ có bồn tắm lớn không có vòi sen. Vì vậy chạy vào phòng vệ sinh của phòng ngủ chính, cô phát hiện phòng vệ sinh của phòng ngủ là tắm vòi sen. Cô nghĩ tại sao Lục Cảnh Hành lại thiết kế nơi này như vậy, trái ngược với người khác như vậy chứ?

Chẳng qua Kiều Gia Thuần cũng không suy nghĩ nhiều, áo sơ mi dính ở trên người rất khó chịu. Cô tắm nhanh chóng, lúc này mới nhớ mình không có quần áo để mặc. Cô nhìn bên cạnh thấy treo một cái khăn tắm, liền kéo xuống vây lại, nhưng khăn tắm này quá ngắn, ngay cả cái mông của cô cũng che không hết. Cô thất vọng đem khăn tắm ném trở về.

Kiều Gia Thuần đi ra phòng vệ sinh, đi ra phòng ngủ tìm quần áo mặc, cô mở một cửa tủ treo quần áo, bên trong treo một hàng áo sơ mi đủ màu sắc chỉnh tề, phần lớn là màu trắng.

Thời điểm Kiều Gia Thuần còn là thiếu nữ nhìn thấy nhân vật nữ chính trên TV mặc áo sơ mi của nam chính, lúc ấy tâm thiếu nữ nhộn nhạo cắn ngón tay. Không nghĩ tới cuộc đời cô cũng có lúc có thể mặc vào áo sơ mi trắng của bạn trai một lần. Nghĩ đến đây không khỏi muốn thử xem sao.

Chẳng qua chưa được sự cho phép lại tùy tiện mặc quần áo người khác giống như không được tốt lắm, vì thế Kiều Gia Thuần đi tới bên cạnh cửa, đem cửa mở ra một cái khe nhỏ, xuyên qua khe nhỏ gọi Lục Cảnh Hành: "Em có thể mặc quần áo của anh không?"

Lục Cảnh Hành ở phòng khách đang xem tin tức trên TV, cho nên anh không nghe rõ Kiều Gia Thuần nói gì.

"Em nói cái gì? "Anh bước đến cửa phòng ngủ, không suy nghĩ nhiều, liền thuận tay đẩy..."

Kiều Gia Thuần bên kia cũng không dùng sức, đợi cô kịp phản ứng lập tức hô nhẹ một tiếng, sau đó chống lấy cánh cửa, như vậy còn chưa đủ, cô còn móc khóa lại.

Lục Cảnh Hành ở ngoài cửa lúng túng một chút, nói: "Anh chưa nhìn thấy gì hết."

Kỳ thật anh đã nhìn thấy toàn bộ, cô đang cởi trần, làm hại anh liền nổi phản ứng rồi.

Kiều Gia Thuần không muốn anh nghĩ nhiều, hướng về phía ngoài cửa nói: "Em có thể mặc quần áo của anh không? Quần áo của em đều ướt rồi. "

Lục Cảnh Hành nói có thể, còn nói: "Lát nữa em đem quần áo của em đưa ra đây, máy giặt giặt xong có thể sấy khô. "

Ha ha, áo sơ mi trắng, ta tới đây.

Kiều Gia Thuần xoa tay chọn lựa áo sơ mi trắng của Lục Cảnh Hành giống như bình thường cô ở trong siêu thị chọn mua quần áo, cuối cùng cô hài lòng chọn một cái áo sơ mi trắng mặc vào.

Cô bắt đầu đứng trước gương tự sướng, chơi chán mới mở cửa ra, cô đem quần áo ném vào máy giặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 10

Edit: Meimei

Lục Cảnh Hành đang đứng bên cạnh cửa sổ gọi điện thoại. Kiều Gia Thuần ngoạn tâm nổi lên, nhón chân đi đến phía sau anh. Lục Cảnh Hành cúp điện thoại, sau lưng liền có hai khối mềm mại cách lớp quần áo mỏng dán vào lưng anh. Chết tiệt. Anh đem tay của Kiều Gia Thuần buông ra, xoay người lại ôm Kiều Gia Thuần như ôm một đứa trẻ, kéo nàng lên giường trong phòng ngủ.

Nằm ở trên giường, Kiều Gia Thuần mới biết cô chơi đùa quá trốn rồi, trong đầu như vang lên hồi chuông cảnh báo.

Lục Cảnh Hành ngồi trên giường nhìn cô. Mái tóc đen dài bung sỏa trên giường, trong mắt cô chút khấn trương cùng ngây thơ. Anh cúi đầu ở bên cổ cô ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào, tay từ từ luồn vào trong áo sơ mi của cô, nắm một bên ngực nhéo một cái. Kiều Gia Thuần không khỏi run rẩy một cái, nhẹn không được rên lên một tiếng. Anh hôn lên cổ cô, động tác có chút thô lỗ.

Kiều Gia Thuần chống hai tay lên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Tay anh vuốt loạn lên làn da nhẵn nhụi của cô, làm cho cô nổi lên một tầng da gà. Mỗi anh dọc theo đường cong duyên dáng trên cổ cô hướng xuống dưới. Kiều Gia Thuần lấy tay ôm ngực lại, ngăn chặn môi của anh.

Anh lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô. Cô thấy trong mắt anh tràn đầy tình dục không giống như ngày thường, bị dọa cho giật mình: "Em, em, em, có chuyện muốn nói với anh."

Anh buông cô ra, nói: "Đợi chút nữa rồi nói."

Kiều Gia Thuần ngồi dậy, kéo chăn mỏng qua bọc kín người lại, hai tay ôm đầu gối.

Lục Cảnh Hành thấy cô như vậy, ngồi lại ngay ngắn, ho nhẹ một tiếng: "Em nói đi."

Kiều Gia Thuần suy nghĩ tìm tòi, nói: "Mặc dù là em theo đuổi anh, thế nhưng anh biết không? Kỳ thực ..."

Cô liếc mắt nhìn thần sắc Lục Cảnh Hành, thấy đối phương một bộ dáng ý bảo cô cứ tiếp tục nói.

Kiều Gia Thuần nhắm mắt nói: "Em cũng không phải là một người cởi mở, anh có thể không biết, em thật ra là một cô gái ngoan đấy. Kỳ thực em đặc biệt bảo thủ. Em, em, ... Không muốn làm chuyện đó trước khi kết hôn."

Kiều Gia Thuần nói xong, lấy hết dũng khí nhìn sắc mặt Lục Cảnh Hành, sợ nhìn thấy sự không cao hứng trên mặt anh. Chỉ thấy Lục Cảnh Hành nghiêm túc nói: "Anh hiểu. Nếu như vậy, lần sau không nên trêu chọc anh."

Sau khi Lục Cảnh Hành rời khỏi phòng ngủ, Kiều Gia Thuần ôm đầu gối đờ người. Cô biết anh mất hứng, nhưng trong lòng cô thật sự có chướng ngại, cô cũng không có biện pháp nào a.

Từ lúc đó trở đi, Lục Cảnh Hành quả nhiên không hề chạm đến cô. Kiều Gia Thuần cũng không dám cùng anh làm những hành động thân mật, bởi vì anh đã nói qua nếu không được cũng không cần trêu chọc anh. Cô nhớ kỹ, cho nên không dám trêu chọc anh.

--

Hôm nay Kiều Gia Thuần thay áo quần, trang điểm xong, đang chuẩn bị ra ngoài, đi tới cửa, Kiều mẹ đang ngồi trên ghế salon xem tivi, nghe thấy động tĩnh, liếc mắt nhìn Kiều Gia Thuần hỏi: "Đi đâu?"

"Sinh nhật San San."

"Đừng chơi đùa quá muộn, ngày mai còn có sinh nhật của anh họ con, phải đi sớm."

"Dạ." Kiều Gia Thuần vừa đáp vừa mở cửa đi ra.

Sinh nhật của Quan San mời rất nhiều bạn bè đến. Lúc đi vào hộp đêm, bởi vì các cô đều là mỹ nữ nên mọi người đều ghé mắt nhìn.

Hai người đàn ông ngồi trong góc, một người nói với người bên cạnh: "Ai, người mới tới là mỹ nữ a, tớ thấy sao có điểm quen mắt."

Người bên cạnh cười nhạo: "Cậu đối với tất cả mỹ nữ đều thấy quen mắt."

Hai người kia, một là Trương Minh, một là Bằng Tử. Hai người đều đang độc thân, ban đêm không có việc gì sẽ tới quán bar tiêu khiển.

Lúc này Bằng Tử mới chợt nhớ đến cái gì, hỏi Trương Minh: "Lục Cảnh Hành ở gần khu này phải không?"

"Ừ."

"Gọi cậu ấy ra đây chơi đi."

Trương Minh biết rõ trong lòng Bằng Tử đang nghĩ cái gì, nói: "Hạng mục của công ty cậu, tớ đoán cậu ấy không có hứng thú."

Bằng Tử cười: "Này, tớ chính là muốn cùng bạn học cũ liên lạc một chút cảm tình, cậu nghĩ gì thế."

Trương Minh lấy di động ra: "Vậy được rồi."

Trương Minh nhắn tin cho Lục Cảnh Hành, anh nói không tới.

Bằng Tử gửi tin nhắn trên weixin cho Lục Cảnh Hành: "Lục ca, thật không tới! Chỗ này nhiều mỹ nữ lắm a."

Lục Cảnh Hành còn chưa có hồi âm, Bằng Tử đã quay video gửi qua chứng minh chỗ này có rất nhiều mỹ nữ.

Trong ảnh, ánh đèn chớp chớp, lơ lơ có thể thấy được một đám cả trai lẫn gái cách đó không xa. Nữ thì mặc quần áo mát mẻ, khắp nơi đều là những cặp đôi trắng bóng. Lúc này trong màn hình xuất hiện hình ảnh một cô gái mặc áo ba lỗ màu đen, quần đùi jean, lộ ra vòng eo tinh tế.

Vóc người đẹp không cần phải nói, nhất là khuôn mặt được trang điểm kỹ càng. Tất cả phụ nữ ở đó đều trang điểm trang điểm, cô gái ấy cũng như vậy. Nhưng viền kẻ mắt không quá đậm, phấn mắt màu nâu pha một ít màu hồng ở phía trên, lông mi được chải chuốt tinh tế, đôi môi đỏ mọng giống như quả anh đào vừa mới được hái xuống.

Những người phụ nữ đều trang điểm, trang điểm tốt thì cảm thấy yêu nghiệt câu người, trang điểm không tốt thì thấy xấu xí giống như yêu quái. Mà người con gái này, nói yêu nghiệt cũng không sai, nhưng gương mặt của cô gái này lại nhiều hơn là một loại cảm giác khác, năm phần ngây thơ, năm phần quyến rũ. Thiên hạ tại sao lại có thể có một gương mặt như vậy?

Cô gái xuất hiện trong màn hình, Bằng Tử nhìn thấy lắm bả nói: "Thật nhìn có chút quen mắt a."

Lục Cảnh Hành bên này còn chưa có trả lời tin nhắn weixin đã trực tiếp gọi điện thoại: "Ồ nơi nào?"

Kiều Gia Thuần lúc này vừa mới vào phòng vệ sinh liền nhận được điện thoại của Lục Cảnh Hành. Trong điện thoại nghe giọng Lục Cảnh Hành hỏi "Ồ nơi nào?" không giống bình thường.

Kiều Gia Thuận nói: "Trước có nói với anh a, hôm nay là sinh nhật của Quan San, hiện đang ở KTV a." (KTV: quán karaoke)

Hai cô gái đứng bên cạnh bồn rửa tay nghe Kiều Gia Thuận nói như vậy đều đưa mắt nhìn cô.

Lục Cảnh Hành ở đầu bên kia nói: "Lúc nào xong, anh đến đón em."

Kiều Gia Thuận không nhận được nói: "Ai nha, cái này không được a. Em đêm nay ngủ ở nhà San San, em sẽ về cùng với cô ấy."

Lục Cảnh Hành ở đầu bên kia nói đã biết, hai người nói hai ba câu liền cúp điện thoại.

Trước đó bị phạt là cô gái tên Tô Duyệt Duyệt vì vậy lúc này cô ấy là người chủ trì trò chơi.

Lúc Kiều Gia Thuận từ phòng vệ sinh về thì mọi người đang chơi trò đại mạo hiểm. Chờ Kiều Gia Thuận ngồi xuống, cô ấy mới bắt đầu di chuyển chai rượu. Chai rượu nhanh chóng xoay tròn rồi tốc độ dần dần chậm lại, chậm chậm xoay một vòng lại thêm một vòng, cuối cùng chai rượu dừng lại, miệng chai rượu chỉ hướng Kiều Gia Thuận.

Tô Duyệt Duyệt vỗ tay một cái, kêu tên Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận nhú mày.

Tô Duyệt Duyệt và Kiều Gia Thuận từ trước tới nay đều không hợp nhau. Nguyên nhân là do Tô Duyệt Duyệt thích Lý Tuấn, mà Lý Tuấn lại một mực theo đuổi Kiều Gia Thuận. Tô Duyệt Duyệt ở trước mặt Lý Tuấn là một bộ dáng tội nghiệp, mà đến trước mặt Kiều Gia Thuận lại kiêu ngạo vênh váo. Lúc này Tô Duyệt Duyệt kêu tên Kiều Gia Thuận, còn làm bộ dáng một mặt quỷ khá ái.

Kiều Gia Thuận đứng lên, có điểm lười biếng.

Tô Duyệt Duyệt hỏi: "Lời thật lòng hay đại mạo hiểm?"

"Lời thật lòng."

Tô Duyệt Duyệt lập tức hỏi: "Lần đầu tiên của cậu còn hay không?"

"Ngô ... " Mọi người đều phát ra một tiếng ý vị thâm trường.

Vấn đề này rất gay gắt vì trả lời như thế nào cũng thấy rất xấu hổ. Nếu như nói lần đầu tiên đã không còn nhất định sẽ bị mọi người , còn nếu như nói còn thì sẽ bị mọi người cười nhạo là lão xử nữ.

"Ai, bỏ qua câu hỏi này a." Quan San nỗ lực giải vây cho Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận không thèm để ý, cô nghĩ nói ra thì cũng không có vấn đề gì. Vì vậy Kiều Gia Thuận vô tư trả lời: "Còn."

Người khác nói câu trả lời đó, mọi người sẽ không cảm thấy bất thường, nhưng Kiều Gia Thuận nói còn lại làm cho bọn họ miên man bất định.

Tô Duyệt Duyệt co rút khóe miệng, liếc Kiều Gia Thuận: "Thật đúng là không nhìn ra a." Bất quá cô ta không dám nói lớn tiếng.

Kiều Gia Thuận lớn lên xinh đẹp, chơi cũng được, tính tình lại phóng khoáng. Mọi người hầu như đều biết hôm nay cô theo đuổi ai, ngày mai lại chia tay ai cho nên tất cả mọi người đều không nghĩ tới cô ấy còn là xử nữ.

Kiều Gia Thuận căn bản không để tâm xử hay không xử, mà là do cô có chứng ngại tâm lý.

Kiều Gia Thuận nghĩ đến vấn đề này liền buồn chán bất quá cũng không để chuyện này trong lòng. Thế nhưng qua mấy vòng, lại đến lượt Tô Duyệt Duyệt chủ trì, lúc này miệng chai rượu lại chỉ hướng Kiều Gia Thuận. May mà Kiều Gia Thuận không ngốc thừa biết Tô Duyệt Duyệt cũng sẽ nhắm vào cô.

Lần này Kiều Gia Thuận lựa chọn đại mạo hiểm. Tô Duyệt Duyệt liền nói Kiều Gia Thuận lên sân khấu nhảy.

Lúc này trên sân khấu có một nam một nữ đang nhảy.

Kiều Gia Thuận mặt không nhăn nhó, bình tĩnh lên sân khấu, cùng người đàn ông kia nhảy. Người phụ nữ thấy Kiều Gia Thuận lên liền tạm thời đi xuống.

Mọi người thấy Kiều Gia Thuận đi lên cướp sân khấu liền xôn xao cổ vũ.

Lục Cảnh Hành đi tới đứng lúc nhìn thấy một màn này. Anh hí hóp mắt nhìn cô gái đang cuồng nhiệt nhảy cùng với một người đàn ông trên sân khấu kia, thật khó mà tin được cô gái ấy là bạn gái của mình.

Trương Minh và Băng Tử rất nhìn thấy Lục Cảnh Hành liền kéo anh đến quầy rượu.

Lúc này Kiều Gia Thuận cuối cùng cũng nhảy xong, đi xuống sân khấu. Cô chỉ nhảy có một phút đồng hồ thế nhưng dưới sân khấu có không ít người vỗ

tay cổ vũ cô.

Oan oan tương báo đến bao giờ, vòng kế tiếp đến phiên Tô Duyệt Duyệt. Kiều Gia Thuần bắt cô ấy lên sân khấu hát bài "Cao nguyên Thanh Tạng".

(*Bài hát Cao Nguyên Thanh Tạng - Lý Na)

Tô Duyệt Duyệt bình thường nói nghe có chút khả ái nhưng mỗi lần hát thì không khác gì giọng vịt đực, ngũ âm hoàn toàn không phân biệt được. Cô ta nghẹn đỏ mặt khó khăn hát cho xong bài, mọi người đều cười nhạo cô ta.

Kiều Gia Thuần tùy ý cầm một chai bia đưa lên miệng, khước miệng khẽ nhếch, mắt híp lại, lông mày nhướng lên, tà mị cười, thấp phàn kiêu ngạo. Thế nhưng khi cô làm những biểu tình này lại thêm vài phần ngây thơ.

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần đột nhiên nhớ tới một câu nói đã từng nghe thoáng qua ở đâu nơi nào đó - Hải tử rất ngây thơ cũng rất tàn nhẫn.

Ngày hôm nay thực sự rất quý quai, lần này lại đến phiên Kiều Gia Thuần. Tô Duyệt Duyệt cũng coi như là cao thủ xoay bình rượu.

Kiều Gia Thuần lại tiếp tục chọn đại mạo hiểm.

Tô Duyệt Duyệt lần này yêu cầu Kiều Gia Thuần hôn một người đàn ông trong vòng 10 giây.

Kiều Gia Thuần nhìn khắp bốn phía. Đàn ông ở đây, một người bạn của Quan San, bỏ qua; hai người đã có chủ, bỏ qua; còn có hai người cô không quen, bỏ qua; cuối cùng chỉ còn lại Lý Tuấn đang ngồi bên cạnh cô.

Lý Tuấn nhìn Kiều Gia Thuần, nét mặt tươi cười, ôn nhu mà vô lại, trong ánh mắt trái lại có điểm khích lệ.

Kiều Gia Thuần chậm chậm sáp lại gần Lý Tuấn, sau đó đặt tay lên vai anh ta, ổn định lại cơ thể.

Mọi người bắt đầu làm ồn, có người huýt sáo, có người vỗ tay.

Kiều Gia Thuần nhắm mắt lại, từ từ hướng đến gần Lý Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 11

Đột nhiên Kiều Gia Thuần bị một cánh tay hữu lực ở phía sau níu lại kéo về. Cô bị bất ngờ không kịp đề phòng bị kéo đứng lên, lao đảo hai cái, Kiều Gia Thuần ngã về phía sau, đụng vào một cái tường thịt. Đau. Sau đó tiến vào một cái ôm vững chắc.

Lý Tuấn đứng lên hỏi: "Anh là ai?"

Lục Cảnh Hành mím môi, để Kiều Gia Thuần đứng lại ngay ngắn, nói: "Hỏi cô ấy."

Mấy cô gái đứng bên cạnh cũng châu đầu ghé tai xì xào bàn tán: "Ai a?"

Kiều Gia Thuần cúi đầu, bộ dáng y hệt một học sinh tiểu học đứng trên bục bị thầy giáo phạt đứng bị ép phải thừa nhận sai lầm. Cô cười khổ một tiếng nói: "Bạn trai của tớ."

Mọi người ồ lên. Hóa ra đây chính là bạn trai chỉ nghe tiếng mà chưa gặp bao giờ của Kiều Gia Thuần.

Lục Cảnh Hành khí tràng cường đại, bộ dáng người lạ chớ đụng. Mọi người đều không dám nói đến chuyện đại mạo hiểm bị gián đoạn của Kiều Gia Thuần. Tô Duyệt Duyệt cũng không dám chỉ có thể đứng ở một bên bủn môi.

Kiều Gia Thuần bị Lục Cảnh Hành lôi đi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Quan San. Không ngờ Quan San lại không có nghĩa khí. cười nói: "Trở về nhớ kiểm điểm nhé, hắc."

Kiều Gia Thuần tuyệt vọng.

Cô bị Lục Cảnh Hành kéo đi, giữa đường gặp Bàn Tử, anh ta nhìn chằm chằm bàn tay Kiều Gia Thuần bị Lục Cảnh Hành nắm chặt kéo đi, hỏi Lục Cảnh Hành: "Lục ca, bạn gái?"

Lục Cảnh Hành không đáp, chỉ nói: "Tớ đi về trước, giúp tớ nói với Trương Minh một tiếng." Nói xong liền kéo Kiều Gia Thuần nhanh chóng rời đi.

Lục Cảnh Hành kéo Kiều Gia Thuần giống như điều hâu lồi kéo gà con. Kiều Gia Thuần cơ hồ không tình nguyện bị anh kéo đi, trên mặt tràn đầy ủy khuất.

Bàng Tử trở lại chỗ ngồi, nói với Trương Minh: "Ngọa cái rãnh! Lúc nãy tớ vừa mới thấy bạn gái của Lục ca!"

"Ai?" Trương Minh đang uống rượu có chút không phản ứng kịp.

"Kháo! Không nghĩ tới Lục ca kín miệng như vậy. Cô gái kia thoát nhìn tuổi còn nhỏ, giống thiếu nữ, chỉ là trang điểm đậm." Bàng Tử trở về chỗ mình ngồi, tự mình nói.

"Trước đây không nghe qua cậu ấy có bạn gái a ..." Trương Minh có chút hoài nghi: "Cậu có làm hay không?"

"Chính xác 100%, còn cầm tay kéo đi nữa. Cô gái kia chính là cô gái lúc nãy nhảy trên sân khấu." Bàng Tử vừa nghĩ vừa nói: "Ài, cậu nói xem có phải là cậu ấy bao dưỡng nữ sinh? Tớ nghe nói có rất nhiều hội sở có loại phục vụ này."

"Cậu đừng nói lung tung." Trương Minh nghiêm mặt nói.

Bàng Tử không thích Trương Minh giả đúng đắn. Anh ta vuốt cằm, suy nghĩ: "Nhất định là như vậy. Cô gái nhỏ kia thích chơi trò người lớn, cậu ấy không quản được bạn gái liền đến bắt người đi. Trở về nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn." Bàng Tử cười rộ lên, biểu tình có chút bí ối.

Trương Minh không trả lời.

Bàng Tử còn nói: "Trước đây tớ vẫn nghĩ cậu ấy thích loại nữ nhân thuần lương như Viên Mộng."

Trương Minh nói: "Cậu nói cô gái lúc nãy lên nhảy trên sân khấu đó à? Tớ thấy cô ấy có điểm quen mắt ..."

Bàng Tử kích động: "Đúng, đúng, đúng! Tớ cũng thấy có điểm quen mắt, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào. Chẳng lẽ là tiểu minh tinh nào đó?"

Trong đầu Trương Minh liền lóe lên một cái: "Tớ nhớ ra rồi. Là em họ!"

Bàng Tử nghe vậy cũng nhớ ra: "Vương Đệ! Đúng, đúng, đúng. Chính là em họ của Vương Đệ. Lần trước họp lớp có gặp qua, rất xinh đẹp."

Trương Minh thì thảo: "Lúc nãy tớ không nhận ra. Cậu nói xem, phụ nữ trang điểm liền biến hóa lớn như vậy?"

Bàng Tử thì nghĩ đến vấn đề khác: "Hai người bọn họ có phải cấu kết với nhau từ lần họp lớp trước a? Hay là do Vương Đệ làm bà mai?"

"Ai mà biết?" Trương Minh bưng ly rượu lên uống một ngụm.

Bàng Tử lại tiếp tục bát quái: "Ài, nghe nói em họ của Vương Đệ là bạch phú mỹ a."

Trương Minh liếc mắt nhìn: "Cậu tin tức đủ nhanh nhẹn a. Tớ nhớ ra rồi, có phải cậu cũng coi trọng người ta từ lần họp lớp đó?"

Nếu hiện tại Kiều Gia Thuần đã là bạn gái của Lục Cảnh Hành, Bàng Tử đương nhiên không thể thừa nhận mình đã từng ham muốn bạn gái của Lục Cảnh Hành lại còn nghe ngóng tin tức của cô ấy, lập tức xua tay nói: "Không, không có chuyện đó."

Sau đó hai người liền không đàm luận về vấn đề này nữa.

--

Kiều Gia Thuần bị Lục Cảnh Hành đẩy vào trong xe. Đóng mạnh cửa, Lục Cảnh Hành vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Kiều Gia Thuần nhìn anh cười nịnh nọt: "Thân ái, đưa em về nhà sao?"

Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn cô, ngoài cười trong không cười nói: "Em đang nhắc nhở anh người nhà của em quản giáo em rất nghiêm, mẹ em quy định em mỗi đêm phải về nhà trước mười giờ sao?"

Kiều Gia Thuần cứng đờ, chột dạ cúi đầu.

Lục Cảnh Hành đột nhiên sáp lại gần Kiều Gia Thuần. Trong xe cực kỳ yên tĩnh, có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở.

Kiều Gia Thuần nhìn vào mắt Lục Cảnh Hành, mắt của anh đen nhánh tựa như vực sâu.

Kiều Gia Thuần bắt đầu sợ hãi, giấy dựa một cái.

"Cùm cụp." Là tiếng của dây cài an toàn. Lục Cảnh Hành giúp cô cài dây an toàn, sau đó xoay người về lại vị trí của mình, khởi động xe.

--

Đến nơi ở của Lục Cảnh Hành, anh mở cửa ý bảo Kiều Gia Thuần đi vào, anh đi vào sau giúp cô khép cửa lại.

Kiều Gia Thuần vẫn không có mang dép, đi chân trần trên mặt đất.

Lục Cảnh Hành đi đến bên giường kéo rèm cửa sổ lại.

Kiều Gia Thuần đi từng bước một về phía trước. Cảm giác mát lạnh từ sàn nhà thấm vào lòng bàn chân, hoàn cảnh xa lạ khiến cô bất an. Cô biết kể tiếp sẽ phát sinh ra chuyện gì nhưng cô còn chưa có chuẩn bị tốt.

"Hay là em đi về nhé." Cô lấy dũng khí nói.

Lục Cảnh Hành không nói gì, Kiều Gia Thuần không dám ngẩng đầu nhìn anh, sợ anh mất hứng.

Kiều Gia Thuần xoay người đi ra ngoài, bị một bức tường người chặn lại, sau đó cô liền bị bế lên. Thoáng cái chân bị mất điểm tựa trên mặt đất, tim đập thình thịch. Để không bị ngã, cô quàng hai tay lên cổ Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành ôm cô, thì thầm nói: "Tiểu yêu tinh miệng đầy lời nói dối, xem anh làm thế nào trừng phạt em, hửm?" Chữ cuối cùng, nói ra rất ôn nhu cũng tràn đầy mùi vị mê hoặc.

Kiều Gia Thuần không dám nhìn vào mắt anh, chỉ nhìn chằm chằm cổ áo sơ mi trắng của Lục Cảnh Hành. Hai cúc áo phía trên không cài, lộ ra da thịt của anh, phía trên là hâu kết. Kiều Gia Thuần bị một cỗ tính khí của người đàn ông vậy hăm, cô tự hỏi bản thân, không phải đây là người đàn ông cô thích nhất sao, tại sao lại sợ hãi?

Lục Cảnh Hành đá văng cửa phòng ngủ, đem người trong lòng ném xuống giường, động tác không coi là ôn nhu nhưng cũng không tính là thô bạo.

Kiều Gia Thuần ngửa mặt nằm trên giường, như một con cá chết, mắt không động đậy, nhìn anh cời thất lung. Bốn phía đều im lặng, vì vậy thanh âm thảo thất lung nghe thấy đặc biệt lớn. Thần kinh của cô căng cứng.

Hai chân của Kiều Gia Thuần buông thõng bên mép giường vì vậy hai bàn chân chằm đất. Lục Cảnh Hành ngồi xổm xuống, cầm một chân của cô lên. Đôi chân thanh tú trắng nõn, móng chân và móng tay đều son đỏ. Bởi vì được sơn đã lâu lên chỗ tiếp giáp giữa móng và thịt lộ ra móng mới màu hồng nhạt biểu thị sự khỏe mạnh.

Lục Cảnh Hành cảm thấy Kiều Gia Thuần rất giống với móng chân của cô (Mei: Anh này so sánh kì lạ ghê, kkk). Mặt ngoài thì khoa trương, bên trong lại nhất gan. Bình thường thì cô kiêu ngạo, âm ỉ, thậm chí là mỉa mai hoặc quyến rũ giống như tôi này, nhưng lúc đến nhà anh thì tựa như một con mèo nhỏ sau khi bị bắt quả tang dùng ánh mắt bất lực hốt hoảng nhìn anh.

Lục Cảnh Hành xoa mát cá chân của cô, dùng bàn tay đo cổ chân của cô. Ngón giữa chạm vào ngón cái, anh có chút kinh ngạc, không nghĩ mắt cổ chân của cô nhỏ như vậy.

Kiều Gia Thuần cảm nhận được bàn tay của Lục Cảnh Hành trên cổ chân cô. Cô giống như bị còng cổ chân lại, hai chân không dám động đậy.

Lòng ngực không ngừng đập thịch thịch. Kiều Gia Thuần tự tặc nã mình: "Không sợ, không sợ, ..."

Ngón tay của Lục Cảnh Hành bắt đầu di động từ cổ chân của cô đến mon tròn ngón chân nhỏ, mỗi nơi ngón tay đi qua đều nổi lên một tảng da gà. Anh dùng bàn tay xoa nhẹ đầu gối của cô. Nơi đầu gối đang lạnh như bị lòng bàn tay của anh thiêu đốt.

Bàn tay của Lục Cảnh Hành di chuyển, mon tròn bấp đùi cô, như lưu luyến bịn rịn khiến Kiều Gia Thuần hít sâu.

Lục Cảnh Hành ngồi bên mép giường nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, con ngươi màu đen, đôi môi đỏ như cánh anh đào nổi bật giữa làn da trắng nõn của cô. Anh đưa tay lên xoa xoa mặt cô, dùng ngón cái vuốt dọc gò má. Cô nhắm hai mắt lại, con ngươi màu đen bị che đậy chỉ còn lại đôi môi đỏ tươi.

Lục Cảnh Hành kéo dây áo bên ngoài xuống, tiện thể kéo xuống luôn dây áo ngực trong suốt. Bàn tay anh luồn vào trong, cách áo ngực cảm lấy một bên ngực. Cô nhin không được um một tiếng.

Thân thể Lục Cảnh Hành bao phủ lên người Kiều Gia Thuần, lật người cô lại, cởi áo quần, áo ngực cũng bị anh cởi ra, vứt trên mặt đất.

Một bên mặt Kiều Gia Thuần dán trên giường, mang theo cảm giác trơn trượt của khăn trải giường. Cô mờ mắt, khoảng cách quá gần cho nên cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khăn trải giường màu xám.

Trên lưng của cô là một lồng ngực nóng như lửa, cách một lớp áo quần, tay của Lục Cảnh Hành vuốt ve trước ngực cô, không có trình tự gì, chỉ theo ý chí của anh. Anh bóp một bên núm ti, cô bị đau, muốn kéo tay anh ra: "Dừng ..."

Lúc này cô kinh ngạc khi nghe thấy thanh âm của mình quyến rũ, ham muốn dục vọng như vậy, giống như không phải của mình mà là của người khác.

Lục Cảnh Hành kéo váy của Kiều Gia Thuần xuống. Cảm thấy mát lạnh, cô giãy dụa một chút liền bị anh chế trụ. Lục Cảnh Hành ở sau lưng cô, bụng của cô dán vào thành giường, đầu gối quỳ dưới đất, cho dù bên dưới đã có một lớp thảm lông nhưng cô vẫn bị đau.

Cô cái gì cũng không thấy, trước mặt chỉ là thấy khăn trải giường màu xám. Trong ngực cảm thấy bất an, cô giùng giàng muốn quay đầu lại. Lúc này, thoáng một cái anh liền tiến vào. (Mei: Chị đã bị anh ăn, kk)

"Ách ..." Là thanh âm bị nghiền nát của cô.

Đây chính là bồn chồn lo sợ của người lần đầu tiên. Kiều Gia Thuận muốn nhúc nhích đầu gối nhưng bị hai chân của Lục Cảnh Hành chế trụ, cô hoàn toàn bị anh trói buộc, không thể nhúc nhích.

Cô nghe thấy trong tiếng anh thờ dốc có sự hưng phấn. Anh rất nhanh di chuyển, cô muốn nắm lấy khăn trải giường nhưng khăn trải giường này bọc niềng đệm bốn phía không giống như loại bình thường, cô không nắm được, chỉ có thể nắm chặt bàn tay lại, cả người như rơi vào khoảng không.

Rất nhanh sau đó, Kiều Gia Thuận kịch liệt thờ hỗn hển. Mỗi một khắc, người cô như bị chìm vào nước, kịch liệt ho khan, phía dưới xiết chặt. Lục Cảnh Hành gầm nhẹ một tiếng, anh ôm chặt hông cô, cố nén dừng lại để cảm thụ cô.

Kiều Gia Thuận cuối cùng nhận được ho khan, nửa khuôn mặt dán trên khăn trải giường, cắn chặt môi.

Lục Cảnh Hành nhắc thân thể cô lên, thấy hàm răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng, những sợi tóc tán loạn trên mặt bị mồ hôi dính ướt, cả khuôn mặt tựa như cánh hoa anh đào bị vùi dập sau một cơn mưa lớn, mà đôi môi tựa như quả anh đào chín mọng bởi vì nước mưa mà ướt đẫm.

Hình ảnh này kích thích anh, trong lòng anh lại dâng lên một trận tình triều kỳ lạ, như có một luồng điện chạy qua người, vật dưới thân liền phồng lớn lên lại. Lục Cảnh Hành hít sâu một hơi, lại một lần nữa tiến vào.

Nữ nhân lần đầu tiên mà gặp nam nhân trong thời kì tự do cao độ thì, ..., quan c j (Mei: chữ thể á) càng mãnh liệt hơn.

Đối với Lục Cảnh Hành mà nói thì thời gian không tính là dài anh đã kết thúc, anh còn cảm thấy chưa thỏa mãn. Nhưng đối với Kiều Gia Thuận mà nói thì thời gian đó lại kéo dài như cả một thế kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 12

Edit: Meimei

Lục Cảnh Hành đi vào nhà tắm.

Cơ thể sau một trận vận động ra mồ hôi, nhiệt lượng bị không khí mang đi, Kiều Gia Thuận cảm thấy mát hơn, kéo chăn qua bao bọc lại chính mình. Cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Lúc này cô thấy trong lòng thật

trống trải, lại không biết vì sao cảm thấy rất ủy khuất.

Một lát sau Lục Cảnh Hành từ phòng tắm đi ra, thấy cô nằm nghiêng, hơn nửa khuôn mặt đều vùi vào trong gối. Từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy cái gáy của cô cùng với bờ vai tuyết trắng, trên vai còn có tóc đen rũ xuống, còn lại đều bị chăn che kín.

Lục Cảnh Hành mặc áo ngủ, một thân khoan khoái nhẹ nhàng dùng khăn lông lau tóc, sau đó tùy ý ném khăn đi, vén chăn lên chui vào. Kiều Gia Thuận nhắm hai mắt.

"Ngủ?"

Kiều Gia Thuận mở mắt ra nhìn anh, đôi mắt hồng hồng.

"Khóc?" Anh cười khê.

Kiều Gia Thuận liếc anh một cái.

Một tay của Lục Cảnh Hành cách tấm chăn ôm Kiều Gia Thuận, một tay chống người dậy, bàn tay để sau gáy. Ở tư thế này, khoảng cách này làm anh thấy rõ hơn khuôn mặt của Kiều Gia Thuận. Hàng lông mi run rẩy làm anh nhớ tới cánh chuồn chuồn thỉnh thoảng có thể bắt gặp trên cánh đồng lúc nhỏ khi anh ở nông thôn. Có điều không phải là đàn chuồn chuồn bay phiến nào tới bay lui mà là tinh tế giống như chuồn chuồn kim, đôi cánh điểm lệ mà gần như trong suốt.

Anh làm như không có chuyện gì từ từ tiến gần lại nó, sau đó chờ nó tự mình bay đến đậu trên cành cây trước mặt anh hay thậm chí là trên y phục của anh. Lúc đó anh sẽ vô cùng cẩn thận đưa tay đến gần nó, dùng ngón cái và ngón trỏ bắt được nó. Trên đầu ngón tay anh là cánh của nó. Bị người bắt giữ, nó khẽ động nhưng không thoát được. Sau đó, anh đem tiểu chuồn chuồn kim này bỏ vào chai nhựa trong suốt. Như vậy tiểu chuồn chuồn kim mỹ

lệ sẽ thuộc về anh.

Lúc này, tay anh gầy nhẹ lên "cánh chuồn chuồn" (Mei: ý là lông mi đó, hix), nói: "Khóc cái gì, anh khi dễ em, hửm?"

Kiều Gia Thuần nhìn chăm chăm bao gối, tùy ý anh chạm vào lông mi của cô, đôi môi đỏ mọng khẽ động, không muốn nói chuyện.

Ngón tay cái của Lục Cảnh Hành bao phủ đôi môi của cô. Vừa giống như đang đang đàm luận chuyện thường ngày, lại vừa giống như tiếng thờ dài, anh nói: "Lúc này bộ dáng em cắn môi, rất xinh đẹp."

Kiều Gia Thuần đột nhiên há mồm, thuận thế cúi đầu cắn ngón tay của Lục Cảnh Hành. Cô cắn rất gắng sức, ánh mắt hung ác tàn nhẫn giống như một con thú nhỏ.

Nhưng về mặt của anh không thay đổi chút nào, vẫn hơi sờ nhẹ môi cô, nhìn cô. Anh giống như một chút cũng không thấy đau.

Kiều Gia Thuần buống hàm răng ra, thấy trên ngón tay của Lục Cảnh Hành là dấu răng của cô, còn có một tia máu ứa ra. Lục Cảnh Hành lấy khăn giấy trên đầu giường tùy ý lau một cái, sau đó nhìn khăn giấy nói: "Có giống của em không?"

Có giống vết máu của em lưu lại trên giường kia không?

Kiều Gia Thuần lộ ra hàm răng trắng, há miệng lại muốn cắn. Lục Cảnh Hành nắm chặt cằm cô, cúi đầu xuống hôn môi cô.

Hơi thở của anh giống như cây thuốc phiện.

Một lát sau, anh buông cô ra, nói: "Có muốn đi tắm hay không, trên người không khó chịu sao?"

Trên người tựa hồ có chút khó chịu nhưng cô không có để ý, chỉ trở mình, đưa tay vòng qua cổ Lục Cảnh Hành nói: "Anh phải đối xử tốt với em." Giọng nói giống như tiểu hài tử đòi người lớn cho ăn kẹo.

Một buổi tối này, Kiều Gia Thuần ụy ụy khuất khuất nằm ngủ. Thế nhưng sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn gương mặt đang ngủ say nằm bên cạnh thì cười khanh khách.

Kiều Gia Thuần như con lươn trườn vào trong chăn, chui vào lòng Lục Cảnh Hành, sau đó giống như con bạch tuộc, dùng cả tay và chân ôm lấy anh, đầu tựa vào ngực anh nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh.

Hành động này làm Lục Cảnh Hành bị đánh thức. Anh mở mắt liếc nhìn Kiều Gia Thuần trong lòng. Sáng sớm vật gì đó bắt đầu rục rịch, tay của Lục Cảnh Hành bắt đầu vuốt ve cơ thể Kiều Gia Thuần. Kiều Gia Thuần thấy nhột, cười khanh khách đẩy tay anh ra, cơ thể lùi về phía sau.

Lúc cô sắp rơi xuống mép giường, Lục Cảnh Hành kéo cô lại, đem cô kéo vào lòng, xoay người hôn lên môi cô. Đúng lúc đó điện thoại của Kiều Gia Thuần vang lên.

Kiều Gia Thuần bị ép hôn tới nhuyển cả người: "Điện thoại di động ..."

Lục Cảnh Hành không có chút nào muốn buông ra. Nhưng mà chuông điện thoại so với anh còn kiên nhẫn hơn, cuối cùng chuông điện thoại cũng làm sự hăng hái của anh bị tụt giảm, anh buông Kiều Gia Thuần ra.

Kiều Gia Thuần vuốt lại tóc, dịch người lại gần mép giường, nhìn xuống sàn nhà. Vốn điện thoại di động đặt trong túi quần jeans chẳng biết lúc nào đã rơi ra trên thảm sàn.

Cô nghe điện thoại, lập tức bên trong liền truyền ra âm thanh của mẹ cô. Sáng sớm nghe liền biết tâm tình đang rất không tốt: "Có phải con ăn đồ hư hỏng bị đau bụng?"

Kiều Gia Thuần: "Dạ?"

"Quan San nói con đang ở trong nhà vệ sinh, thế nào bây giờ mới nghe điện thoại?"

Kiều Gia Thuần lập tức liền hiểu. Nhất định là mẹ phát hiện tối hôm cô không về liền điện thoại cho Quan San. Mà Quan San nhanh trí nhất định sẽ nói cô ở chỗ cô ấy. Nghĩ đến đây, Kiều Gia Thuần liền nói với mẹ: "Vâng, lúc này bụng có chút khó chịu, có điều bây giờ không sao rồi."

"Vậy con lúc nào mới đến? Mọi người đều đã đến đông đủ hết rồi, chỉ thiếu một mình con." Kiều mẹ ở đầu bên kia hỏi.

Kiều Gia Thuần vốn đã quên mất hôm nay là ngày gì, nghe mẹ Kiều nói vậy, liền vỗ ót một cái, nói với Kiều mẹ: "Nga, con lập tức đến."

Kiều mẫu biết cô có bệnh hay quên, ở đầu dây bên kia lẩm bẩm: "Thật là, hôm nay là hôn lễ của anh họ, con cũng có thể quên? Nhanh lên một chút ..."

Kiều Gia Thuần dưới sự cảm râm của mẹ Kiều cúp điện thoại.

Hôm nay là cuối tuần, không cần đi làm

Lục Cảnh Hành cúi người, ôn nhu hôn môi cô. Kiều Gia Thuần ôm cổ anh, gần như chìm đắm trong nhu tình mật ý của anh.

Lục Cảnh Hành bắt đầu cởi nút áo sơ mi trên người cô. Tối hôm qua sau khi tắm xong, cô đã mặc áo sơ mi của anh.

Trải qua chuyện tối hôm qua, Kiều Gia Thuần tất nhiên biết chủ ý của Lục Cảnh Hành, cô đẩy anh ra, nói: "Không nên, em phải trở về, nếu không lát nữa mẹ lại gọi điện thoại hỏi thúc."

Lục Cảnh Hành nghe xong liền dừng lại, anh cũng không muốn đang làm nửa chừng lại bị chuông điện thoại làm phiền. Anh nằm thẳng người lại, Kiều Gia Thuần nhanh chóng xuống giường, cầm lấy áo quần ngày hôm qua đã mặc đi vào phòng vệ sinh thay.

Lục Cảnh Hành nhìn bóng lưng của cô cười nhạt, nữ nhân thực sự là động vật kỳ quái, đều đã nhìn qua, sờ qua, còn thấy xấu hổ.

Lục Cảnh Hành đưa dụng cụ vệ sinh mới cho Kiều Gia Thuần. Lúc Kiều Gia Thuần từ phòng vệ sinh đi ra, Lục Cảnh Hành đã bày xong đồ ăn sáng trên bàn, có bánh mì, sữa tươi, còn có trứng ốp la và chân giò hun khói.

Lục Cảnh Hành thì ung dung thông thả mà ăn, còn Kiều Gia Thuần thì ăn bánh mì giống như nuốt cả quả táo vào miệng.

Lục Cảnh Hành nắm cằm của Kiều Gia Thuần, dùng ngón cái lau mảnh vụn dính trên khóe miệng của Kiều Gia Thuần: "Ăn từ từ."

Mối liên hệ giữa quan hệ nam nữ và quan hệ thân thể thập phần kì diệu. Nếu như nói trước buổi tối hôm qua bọn họ chỉ nói những lời thân mật thì bây giờ mối quan hệ đã có sự thay đổi rõ rệt.

Kiều Gia Thuần uống sữa nói: "Em sẽ đến trễ mất."

Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn đồng hồ nói: "Không trễ, anh chờ em."

Kiều Gia Thuần: "Em trước phải đến chỗ của Quan San."

Lục Cảnh Hành đang uống sữa hỏi: "Làm gì?"

"Em phải thay quần áo, chỗ cô ấy có áo quần của em."

Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn quần áo mà Kiều Gia Thuần đang mặc, vẫn là bộ quần áo tối hôm qua. Có điều bất đồng là trên cổ, cánh tay, thậm chí là trên đùi cô đều có những dấu vết hồng hồng, có chỗ còn tím bầm, thoạt nhìn giống như bị ngược đãi.

Lục Cảnh Hành mới phát giác tối hôm qua anh thô bạo như vậy.

Ngược lại Kiều Gia Thuần lại không suy nghĩ nhiều, da cô vốn rất mịn cảm lại rất trắng, có khi cô chỉ chà xát nhẹ vài cái chúng đã nổi những vết hồng.

Có điều bộ dạng giống quý này vẫn là không nên để cho mọi người nhìn thấy. Vì vậy trước khi đi ra ngoài, Kiều Gia Thuần đã khoác thêm cái áo sơ mi trắng của Lục Cảnh Hành, cột tà áo quanh eo như vậy sẽ không bị phát hiện là áo sơ mi nam mà chỉ nghĩ đó là áo khoác sơ mi oversize của nữ. Sau đó cô mang kính râm đi ra ngoài.

Vào nhà Quan San, dưới sự quan sát tinh tường: "Cậu thất thân?"

Thanh âm có điểm lớn, ngay cả bạn trai của Quan San đang ở trong phòng bếp đang làm bữa ăn sáng cũng nhô đầu ra hỏi: "San San, làm sao vậy?"

Quan San quay đầu lại nói: "Không có việc gì, làm việc của anh đi."

Bạn trai liền lập tức quay lại phòng bếp.

Kiều Gia Thuần liếc mắt nhìn gã đàn ông trong phòng bếp, hỏi Quan San: "Tối hôm qua anh ta qua đêm ở chỗ này?"

Quan San vuốt tóc, liếc mắt thờ dãi: "Không có biện pháp, không cản được."

Kiều Gia Thuần không để ý tới vẻ mặt gượng ép của Quan San.

Quan San nói tiếp: "Bất quá lão nương thỉnh thoảng cũng cản được thôi mái chứ."

Kiều Gia Thuần làm bộ dạng muốn nôn, đi vào phòng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 13

Edit: Meimei

Đúng vậy, nơi này của Quan San có phòng dành cho Kiều Gia Thuần.

Trước đây, bố của Quan San ở bên ngoài nuôi người nữ nhân khác. Mẹ của Quan San đã khóc nháo rất nhiều xong không có biện pháp gì, chỉ có thể cố gắng chịu đựng. Sau mẹ Quan San biết được ông ấy ở bên ngoài mua nhà cho người phụ nữ kia, còn đăng kí dưới tên người phụ nữ đó, mẹ Quan San tức giận khóc nháo kiên quyết đòi tự sát làm cho cha Quan San phiền não, lại bị mất mặt trước mặt bạn bè và người thân.

Lúc đó Quan San đang học cấp 3, còn mặc đồng phục học sinh, đem bài thi anh văn 115/120 điểm thi đưa cho bố xem "Ba ba, ba cũng mua cho con một căn nhà riêng nhé. Mẹ mỗi ngày đều khóc, con không có cách nào tinh tâm học bài được."

Bố Quan San một mặt yêu thương nữ nhi hiểu chuyện, một mặt muốn thỏa hiệp với vợ vì vậy liền mua một căn nhà dưới danh nghĩa của Quan San. Mấy năm gần đây giá nhà tăng cao nên hiện tại giá trị bất động sản của căn nhà này cũng theo đó mà lên.

Bởi vậy nói Quan San là một tiểu phú bà cũng không sai.

Có điều bố Quan San sẽ không bao giờ nghĩ tới bài thi anh văn kia là làm dối, Quan San có phải là người cần tinh tâm để mà học đâu.

Lúc đó Quan San ở một mình rất cô đơn cho nên dụ dỗ Kiều Gia Thuần dọn ra ngoài đến ở cùng cô ấy.

Kiều Gia Thuần do dự, chủ yếu là sợ mẹ Kiều không đồng ý.

Quan San liền chiếu theo sở thích của Kiều Gia Thuần mà bố trí cho cô một căn phòng ở hướng nam, còm mua của giường, bàn ghế, tủ áo quần, bàn trang điểm.

Phòng của Kiều Gia Thuần ở nhà đều là đồ gỗ lim, lại còn là màu tím, hoàn toàn đều là thẩm mỹ của mẹ Kiều, Kiều Gia Thuần tuyệt không thích. Vì vậy khi lần đầu tiên nhìn thấy căn phòng mà Quan San bố trí, cô liền yêu thích, vui vẻ kéo hành lí về ở cùng Quan San.

Mẹ Kiều tất nhiên không đồng ý nhưng không lay chuyển được ba Kiều cung chiều con gái và đưa con gái cô chấp kia.

Vì vậy mấy năm nay Kiều Gia Thuần đều dành phần lớn thời gian ở nơi ở của Quan San.

Đến lúc Quan San có bạn trai, Kiều Gia Thuần liền muốn dọn ra ngoài nhưng Quan San không bỏ được Kiều Gia Thuần. Cô ấy nói: "Nam nhân như y phục, tỷ muội như tay chân." Vì vậy Kiều Gia Thuần vẫn không có dọn đi.

Đôi lúc Quan San sẽ nói: "Ai, tớ phải thu tiền nhà." Lúc đó Kiều Gia Thuần sẽ về nhà mình. Không quá vài ngày Quan San sẽ gọi điện thoại cho Kiều Gia Thuần: "Thân ái, ta nhớ ngươi." Như vậy, Kiều Gia Thuần lại trở về.

Quan San theo Kiều Gia Thuần vào phòng, đóng cửa lại, không kịp chờ đợi nói: "Chúc mừng cậu đã phá bỏ được chương ngại tâm lý, cảm giác thế nào?" Ánh mắt có phần trông đợi nhìn Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần không thêm đề ý, ngồi xuống tìm quần áo trong tủ. Quan San đứng ôm ngực, nhìn xuyên thấu lớp áo sơ mi mà Kiều Gia Thuần đang mặc, cảnh tượng phía dưới cổ Kiều Gia Thuần cô ấy nhìn không bỏ sót cái nào.

Quan San tám tác: "Hai người có vẻ tương đối nóng nảy a. Tỷ tỷ ta muốn nhắc nhở ngươi nha, ngươi là người mới phá thân, không nên học tập người ta làm những động tác có trình độ khó cao a."

Kiều Gia Thuần kéo từ dưới đáy tủ ra một cái váy dài màu trắng, liếc mắt nhìn Quan San.

Quan San liếc nhìn cái váy: "Hôm nay mặc bảo thủ như vậy?" Lại nhớ đến những vết tích trên người Kiều Gia Thuần liền cười cười hiểu rõ: "Nga nga, hiểu."

Kiều Gia Thuần mặc cái váy màu trắng vào. Cái váy này có cổ áo cao, hơn nữa còn có một bộ khăn lụa. Cuối cùng cô ấy còn khoác thêm một cái áo khoác màu hồng phấn nhẹ ở bên ngoài.

Trong gương, Kiều Gia Thuần thấy mình đại bộ phận đều được che lại, rất hài lòng. Lại nghĩ thật may là Lục Cảnh Hành không để lại dấu vết trên gương mặt của cô, bằng không cô không thể nào ra ngoài gặp người a.

Cho dù tới kịp lúc, Kiều Gia Thuần vẫn bị mẹ Kiều trách cứ la rầy tới tỗi.

Hôn lễ của anh họ tổ chức theo kiểu truyền thống, sáng sớm nhà trai đã dẫn người thân thích đến nhà gái đón dâu, sau khi ăn điểm tâm ở nhà gái mới được đón dâu.

Lúc Kiều Gia Thuần đến vừa đúng lúc đón dâu xong.

Mẹ Kiều thấy khăn lụa trên cổ Kiều Gia Thuần nói: "Cái khăn này nhìn không đẹp, tháo xuống đi."

Kiều Gia Thuần có điểm phản ứng hơi lớn: "Không được!"

Làm cho mẹ Kiều sững sốt. Kiều Gia Thuần phản ứng kịp, khí thế liền giảm xuống, nói nhỏ: "Con thích nó mà."

Mẹ Kiều lấy lại tinh thần, nói: "Đứa nhỏ này, tùy người."

Chị họ đưa Kiều Gia Thuần đi tham quan phòng tân hôn ở trên lầu. Bên ngoài phòng tân hôn được treo dán những món đồ theo thẩm mỹ của những lão nhân thế hệ trước.

Kiều Gia Thuần vừa bước vào phòng vừa quan sát, miệng nhanh hơn não, cô quay đầu lại hỏi chị họ: "Đây không phải là phòng của chị sao?"

Mặt chị họ biến sắc, dẫn Kiều Gia Thuần đi đến một căn phòng nhỏ phía cuối hành lang, sau đó mới giải thích với Kiều Gia Thuần. Nói là chị dâu ngại căn phòng của anh họ không đủ lớn, không có sân thượng, nói là hài tử sinh ra không thể được phơi nắng, cho nên yêu cầu gộp phòng của chị họ và anh họ lại làm phòng tân hôn.

Hiện tại, căn phòng nhỏ ở bên cạnh phòng vệ sinh ở hướng bắc đã được dọn dẹp để làm phòng cho chị họ.

Mẹ của Kiều Gia Thuần lúc trẻ là một tiểu minh tinh xuất thân từ gia đình bình thường, lúc còn chưa thành danh đã bị cha Kiều nhìn trúng rước về nhà từ đó về sau mẹ Kiều liền từ bỏ sự nghiệp diễn xuất. Nhà của cậu điều kiện cũng bình thường nhưng mẹ Kiều lại tương đối che chở người ca ca này, có thứ gì tốt đều đưa qua cho nhà cậu.

Kiều Gia Thuần nghe vậy lập tức nói: "Chị ấy như vậy có chút ngang ngược."

Chị họ nói: "Quên đi, chị ta mang thai lại nhao nhao ầm ĩ, chị không thèm cùng chị ta tranh giành, vạn nhất hài tử trong bụng chị ta có chuyện gì, chị ta lại đổ cho chị."

"Mợ nói thế nào?"

"Bà còn ước gì chị nhanh nhanh xuất giá ra ngoài, mỗi ngày đều ép chị đi xem mắt."

Kiều Gia Thuần vuốt vuốt tóc, cô phiền nhất là mấy chuyện này.

Chị họ tinh mắt, nhìn thấy mấy vết hồng trên cổ Kiều Gia Thuần lúc cô đang vuốt tóc, chị họ nhanh tay kéo khăn lụa trên cổ Kiều Gia Thuần ra, nhìn mấy vết tích trên người Kiều Gia Thuần kinh ngạc hỏi: "Đây là thế nào?"

Kiều Gia Thuần tháo khăn lụa xuống: "Dị ứng, ha ha." Cô cười gượng đáp.

Chị họ: "Em cho chị là ngốc sao?"

Kiều Gia Thuần cười gượng, giả bộ nhìn xung quanh quan sát phòng.

Chị họ có vẻ nghiêm khắc nói: "Em kiểm chế chút đi, đừng có ở bên ngoài làm loạn."

Kiều Gia Thuần: "Em không có."

"Thật không có? Lần trước bạn của chị nói thấy em ở quán bar, còn cùng một người con trai đi hộp đêm."

"Nào có? Là bạn trai của em đến." Kiều Gia Thuần nhin không được biện hộ.

"Em có bạn trai từ khi nào?"

Kiều Gia Thuần làm dấu bí mật, nói: "Chị không được nói với người khác nhé, đặc biệt là mẹ của em, bằng không bà liền muốn xem vào chuyện của em"

"Em nói em cùng bạn trai đi hộp đêm, là đồng nghiệp hay là bạn học của em?"

Kiều Gia Thuần giống như nghĩ đến chuyện gì buồn cười, nhếch môi nói: "Không phải là đồng nghiệp hay bạn học của em, là bạn học của chị."

Chị họ lập tức giạt mình nói: "Em thực sự theo đuổi thành công?"

Kiều Gia Thuần gật đầu, ánh mắt có chút kiêu ngạo.

Chị họ lại muốn nói gì thì điện thoại của di động của chị ấy reo lên, nghe đầu bên kia nói vài câu, sau đó chị họ nói: "Sáng thứ hai tuần sau, 9 giờ phải không... Tốt, địa điểm phỏng vấn là ở chỗ nào?"

Chờ chị họ cúp điện thoại, Kiều Gia Thuần hỏi: "Phòng vẫn cái gì vậy?"

"Nga, chị sắp đổi công tác." Chị họ trả lời.

Thật ra là cô bị công ty cho thôi việc, gần đây đang tìm việc làm, còn chưa nói qua với gia đình. Điện thoại vừa rồi là cô nhờ một người bạn học cũ giúp cô tìm công việc. Vận khí mấy ngày gần đây thật xấu, chị họ buồn bực phun ra một cữ ai oán.

Hôm sau, Kiều Gia Thuần đi đến chỗ ở của Lục Cảnh Hành. Người mở cửa cho cô không phải là Lục Cảnh Hành mà là một người phụ nữ trung niên, bà ấy cười híp mắt nói: "Là Kiều tiểu thư phải không?"

"Ách, là tôi. Xin hỏi bà là?" Vừa hỏi, Kiều Gia Thuần vừa nhìn số nhà, xác định mình không có đi nhầm.

"Tôi là người mà Lục tiên sinh mời tới quét dọn." Đối phương từ trên kệ giày lấy một đôi dép nữ đưa cho Kiều Gia Thuần: "Đây là tiên sinh mua cho tiểu thư, cô mang thử xem có vừa chân không?"

"Cám ơn." Kiều Gia Thuần đổi giày.

Sau khi hoàn thành công việc quét tước, người phụ nữ trung niên phải rời khỏi cho nên Kiều Gia Thuần cố ý ở lại trông nhà. Cô ngồi trên ghế salon chơi đùa một lúc thì Lục Cảnh Hành về. Anh ngồi bên cạnh cô, kéo cô ôm vào lòng. Anh ngửi một cái trên đỉnh đầu cô.

Kiều Gia Thuần chợt nhớ mình hai ngày gội đầu một lần, thoáng cái đẩy Lục Cảnh Hành ra, cô cư nhiên quên hôm nay gội đầu!

Lục Cảnh Hành thấy vậy đành thu lại cánh tay vắng vẻ.

Kiều Gia Thuần mím môi: "Gọi em tới không phải là có cái gì đó cho em sao?"

Lục Cảnh Hành cầm bàn tay trái của Kiều Gia Thuần, đem đồ vật đặt vào lòng bàn tay cô. Kiều Gia Thuần nhìn trong lòng bàn tay của mình là một cái chìa khóa, liền khó hiểu nhìn Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng: "Chuyển qua đây ở đi."

Kiều Gia Thuần bĩu môi. Quả nhiên mọi đàn ông đều như nhau, ăn được vẫn không đủ, phải đặt bên mình tùy thời có thể ăn mới được.

Kiều Gia Thuần từ nhà Quan San lấy một ít áo quần và đồ dùng hàng ngày chuyển đến nhà Lục Cảnh Hành. Cô đặt bàn chải đánh răng và ly của mình bên cạnh đồ của Lục Cảnh Hành, đem áo quần bỏ vào tủ, sau đó đổi khăn trải giường màu xám thành màu trắng, mặt trên còn được in những cây hoa hồng nhỏ.

Hôm nay là tiết đoàn ngo, Kiều Gia Thuần phải về nhà.

Lục Cảnh Hành đưa Kiều Gia Thuần đến cửa tiểu khu. Kiều Gia Thuần mở cửa xuống xe liền nhìn thấy chị họ phía đối diện.

Chị họ cũng thấy Kiều Gia Thuần, liền đi tới.

Kiều Gia Thuần kêu chị họ một tiếng. Chị họ gật đầu, sau đó chào hỏi Lục Cảnh Hành đang ngồi trong xe. Hai người khách sáo vài câu, sau đó Kiều Gia Thuần cùng chị họ đi vào tiểu khu, Lục Cảnh Hành nhìn hai người đi vào mới lái xe rời đi.

Trên con đường nhỏ của tiểu khu, Kiều Gia Thuần nhìn chị họ mang theo một giỏ quả sơn trà: "Lớn như vậy?"

Chị họ: "Thân thích dưới nông thôn có cây sơn trà, mẹ chị bảo chị mang đến một ít cho nhà em."

Kiều Gia Thuần cầm một quả, lột vỏ ăn.

Chị họ đánh một cái nơi tay Kiều Gia Thuần: "Còn chưa có rửa qua."

Kiều Gia Thuần chu miệng: "Em không có ăn vỏ mà."

Chị họ mặc kệ cô, hỏi một vấn đề khác: "Em và anh ta sống chung như thế nào?"

"Rất tốt a." Kiều Gia Thuần cắn một miếng thịt quả vào miệng.

"Dự định lúc nào thì kết hôn?"

Kiều Gia Thuần nghe xong suýt chút đem lun cả quả sơn trà nuốt vào miệng: "Tuổi còn trẻ, kết hôn cái gì." Cô còn chưa chơi đủ a.

"Anh ta cũng không nói gì sao? Năm nay tuổi cũng không còn nhỏ, chẳng phải là rất gấp sao?"

"Nếu anh ấy đề cập với em chuyện này, em nhất định sẽ chạy trốn a. Kết hôn thật là đáng sợ a." Kiều Gia Thuần giả bộ ôm người run một cái.

"Em chỉ biết chơi đùa, suốt ngày đều không làm gì đứng đắn." Chị họ giận trách.

"Chị học lời nói của mẹ em?" Kiều Gia Thuần nói thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 14

Edit: Meimei

Kiều Gia Thuần tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra, Lục Cảnh Hành đang ngồi ở mép giường. Tivi trong phòng ngủ đang phát một trận đấu bóng.

"Đến đây." Lục Cảnh Hành nói.

Kiều Gia Thuần đi đến ngồi lên đùi Lục Cảnh Hành, hai người mặt đối mặt nhau. Cô đưa tay lên, đặt cánh tay lên vai Lục Cảnh Hành, giống như đang ôm cổ anh vậy.

Kiều Gia Thuần vừa mới tắm xong, trên người còn ẩm hơi nước. Cô mặc một cái váy ngủ màu đỏ bằng lụa tơ tằm. Vì vừa mới tắm xong cho nên da thịt trơn nhẵn, có một loại khí tức của thiếu nữ, có vẻ như bộ váy cô đang mặc trên người quá mức thành thực.

Kiều Gia Thuần đưa tay lên gầy gầy tóc của Lục Cảnh Hành nói: "Ngày mai đi ăn bữa cơm với bạn em được không?"

Lục Cảnh Hành nhớ tới đám hồ bằng cẩu hữu (bạn xấu) của cô lần trước thấy ở quán rượu, đều là phú nhị đại chỉ biết chơi bởi lêu lổng.

"Có ai? Có cái người mà lần trước muốn hôn em không?"

Kiều Gia Thuần đánh nhẹ một cái trước ngực anh: "Lần trước chỉ vì trò chơi ..."

Lục Cảnh Hành cười một tiếng.

"Lần này chỉ có Quan San và bạn trai của cô ấy. Quan San là bạn tốt nhất của em, hai chúng em biết nhau từ hồi còn bé. Trước đây có việc gì đều là cô ấy thay em ra tay."

Tay của Lục Cảnh Hành chơi đùa trên eo của Kiều Gia Thuần, anh không tập trung "Ừ" một tiếng.

Kiều Gia Thuần: "Đừng nhột." Cô cười hi hi. Bộ dáng cô cười phi thường câu người, vừa quyến rũ, vừa ngây thơ.

Lục Cảnh Hành động tình, nhanh chóng thoát áo quần của hai người, tiến vào.

Kiều Gia Thuần um một tiếng. Lục Cảnh Hành vuốt tóc một lọn tóc ở trước trán của Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần chợt nhớ tới mấy lời thoại của tổng giám đốc trong mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm trên mạng, trong đó có một câu: "Ngồi lên, tự mình động."

Hiện tại bọn họ có phải cũng giống như vậy?

Kiều Gia Thuần nhìn không được bật cười một tiếng. Cô cười, phía dưới liền co rút lại. Lục Cảnh Hành rên lên một tiếng đau đớn. Anh cố nén, vỗ một cái lên mông của cô: "Chăm chú vào."

Kiều Gia Thuần cúi đầu vào vai Lục Cảnh Hành, nhìn muốn cười.

Lục Cảnh Hành động, rất nhanh Kiều Gia Thuần liền hô hấp dồn dập. Cô chỉ nghe thấy mỗi tiếng hô hấp của mình, giống như lúc thi chạy tám trăm mét vậy.

"A ... Hô ... A ... Hô ..."

Hô hấp ngày càng gấp rút, Kiều Gia Thuần có chút không chịu đựng được, giống như muốn tắt thở, thở hổn hển cầu xin tha thứ: "Xong chưa, xong chưa?"

"Một chút nữa ... "

"Nhẹ một chút ... Ách ... Xong chưa?"

"Ừ ... "

"Đã xong chưa?"

Lục Cảnh Hành thấy phiền, nâng đầu cô lên, anh cúi xuống ngậm lấy cái miệng của cô.

--

Hôm sau, công ty Lục Cảnh Hành có việc cho nên anh đến trễ một chút. Quan San và bạn trai của cô ấy - Hường Bắc - đã đến, hai người ngồi đối diện Kiều Gia Thuần.

Hường Bắc nâng ly nói: "Đến, chúng ta chúc mừng Kiều Gia Thuần đã thoát kiếp cô đơn, tìm được một người đàn ông tốt giống như anh."

Kiều Gia Thuần hai tay nâng ly: "Cám ơn Hường ca."

Quan San xùy cười một tiếng: "Anh a, là khen người ta hay tự khen bản thân mình? Thật không biết xấu hổ. Người ta là người đàn ông độc thân hoàng kim, có nhà có xe, cha mẹ đều đã qua đời. Đúng không Gia Thuần?"

Lúc Quan San nói lời này, Lục Cảnh Hành vừa đứng lúc đi đến bên cạnh chậu cây xanh lớn phía sau bàn. Anh đứng lại đó một lát, mới đi đến, nói: "Xin lỗi, tôi đến trễ."

Hường Bắc nhìn Quan San ý bảo: "Xem đi, sau lưng nói cha mẹ người ta đã mất đã bị nghe thấy rồi nhé."

Quan San trừng mắt, nhéo một cái trên đùi của Hường Bắc.

Hường Bắc da thịt dày, bị đau cũng không lên tiếng. Bàn tay của Quan San đặt trên đùi của Hường Bắc thuận tiện ăn chút đậu hũ của anh ta.

Quan San thu tay lại thì Hường Bắc liền đem tay đặt lên trên đùi Quan San, năm ngón tay cứ như vậy chậm rãi vuốt ve chân của Quan San.

Quan San đem thìa đang cầm trên tay đặt xuống đĩa, phát ra một tiếng "Đình". Hường Bắc đành ngoan ngoãn thu tay lại.

Quan San nhìn cũng không nhìn Hường Bắc, nói: "Bóc tôm!"

Hường Bắc bộ dạng giống như con chó nhỏ, anh ta dùng khăn ướt tỉ mỉ lau sạch tay sau đó bóc vỏ 3 con tôm, chấm nước tương rồi bỏ vào chén Quan San. Quan San thì đang nói chuyện với Kiều Gia Thuần và Lục Cảnh Hành.

Hường Bắc bóc vỏ tôm xong, định gấp cho mình một miếng thịt sườn, chưa kịp bỏ vào miệng ăn, Quan San lại bắt đầu sai sừ: "Bóc cua."

Hường Bắc để đĩa xuống, lau tay một lần nữa, bắt đầu bóc cua. Anh ta tỉ mỉ bóc cua, đem thịt cua bỏ vào bát của Quan San sau đó mới tự mình ăn mấy cái càng nhỏ của cua. Từ đầu tới cuối, Quan San giống như là một nữ vương được Hường Bắc - một đại nam nhân hầu hạ. Cô trừng mắt nhìn Kiều Gia Thuần.

Kỳ thực Quan San chính là đang cố ý biểu diễn trước mặt Lục Cảnh Hành, muốn Lục Cảnh Hành có thể học một ít công phu cung chiêu bạn gái giống như Hường Bắc. Quan San so với mẹ Kiều còn lo lắng cho Kiều Gia Thuần hơn, cô muốn nhân cơ hội này giúp Kiều Gia Thuần dạy dỗ bạn trai.

Chị họ Vương Đệ của Kiều Gia Thuần gần đây bận rộn chuyện tìm việc làm, có điều chiều hôm đó cô ấy không đi phỏng vấn tìm việc làm mà đi hẹn gặp một người.

Vương Đệ cũng không tính là xinh đẹp, chỉ là hôm nay cô trang điểm, mặc váy bó sát màu đen cùng đôi giày cao gót màu đen làm khí chất tăng lên không ít.

Lúc Vương Đệ đi vào phòng, bên trong đã có một người đàn ông anh tuấn ngồi chờ sẵn đó, anh ta đang ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Vương Đệ đạp gót đi vào, đối phương quay đầu nhìn cô một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vương Đệ hỏi: "Gần đây thế nào rồi?"

"Cũng không tệ lắm" Đối phương nói.

"Khi nào thì thu lượm?" Vương Đệ hỏi.

"Cái gì?" Đối phương hỏi lại cô.

"Ý của tôi là ... Lúc nào thì bỏ cô ấy?"

"Nga ... " Đối phương giống như đang suy tư, một tay xoay nghịch điện thoại di động. "Còn chưa nghĩ đến."

Vương Đệ đôi mắt lơ đãng, nét mặt mang vài phần quan tâm hỏi: "Em trai anh gần đây thế nào rồi?"

Bàn tay đối phương nắm chặt rồi dần dần buông lỏng, đặt tay lên bàn: "Gần đây ổn định rất nhiều."

"Vậy là tốt rồi." Vương Đệ nói.

"Nếu như lần này cô hẹn tôi ra mà không có chủ ý gì muốn nói với tôi, vậy tôi đi trước." Đối phương đứng lên.

"Đều phải thu lưới, còn cần chú ý gì?" Vương Đệ dừng lại một chút, giống như nghĩ tới chuyện gì, "Lẽ nào anh muốn hỏi tôi nên dùng phương pháp gì bỏ cô ấy sẽ làm cô ấy thông khổ nhất?"

Đối phương dừng lại một chút, lại tiếp tục đi ra khỏi phòng.

Lúc đối phương đi đến gần cửa, Vương Đệ nói: "Anh muốn từ bỏ?"

"Cái gì?" Đối phương dừng bước.

"Tôi sợ anh ngủ quá thoải mái, không bỏ được, tôi biết rõ thói hư tật xấu của đàn ông các anh ..."

Đối phương khẽ cười một tiếng, như là tự giễu hoặc như là cười người khác: "Cô yên tâm, tôi là người giữ chữ tín."

"Vậy là tốt rồi." Vương Đệ nói.

Người đàn ông đi ra khỏi phòng, phục vụ tiến lên cung kính nói: "Lục tiên sinh đi thông thả."

Trong phòng, Vương Đệ cảm thấy cánh hoa hồng lên, vò nát. Cánh hoa rơi đầy xuống đất, gót giày dẫm lên cánh hoa nghiền nát. Khóe môi Vương Đệ hiện lên một nụ cười quái dị.

Như vậy, hoa hồng dù sắp nở cũng không thể nở ra được.

Vương Đệ đi ra khỏi phòng liền có nữ phục vụ tiến vào dọn dẹp, thấy thức ăn trên bàn cơ bản không động, hoa hồng bày biện trong phòng thì rơi đầy trên nền, bên cạnh là cuống hoa.

Nữ phục vụ đi ra ngoài, hỏi một nam phục vụ: "Quản lý, lúc này khách nhân trong phòng kia chưa trả tiền ..."

Quản Lý nói: "Nga, vậy cô viết vào sổ nhớ đi."

"Ghi vào sổ nhớ của ai?" Nữ phục vụ hỏi.

"Lục Cảnh Hành tiên sinh."

--

Hôm sau Vương Đệ đi làm. Cô gần đây lại chuyển công tác. Sau khi bị thất nghiệp do giảm biên chế, cô tìm được một công việc mới so với công việc trước thì tiền lương cao hơn, đó là làm kế toán cho công ty ông chủ Hành.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, người phụ trách phòng tài vụ nói: "Cô đem phần văn kiện này đem qua cho quản lý Cổ ký tên."

"Vâng." Vương Đệ cầm văn kiện đi. Vì mới đến nên cô còn chưa rõ công ty, đi trên đường phải hỏi vài người mới tìm được phòng làm việc của Cổ quản lý. Cô đang muốn gõ cửa thì một người đàn ông đi đến.

"Cổ quản lý?" Vương Đệ hỏi.

Đối phương nói: "Cổ quản lý ở bên trong."

Vương Đệ liền đi vào. Bên trong phòng, một người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào máy tính, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn.

Vương Đệ lập tức ngăn ngại người, đợi phản ứng kịp, cô đã bước nhanh ra bên ngoài. Cổ Văn Bán - Cổ quản lý - đứng lên, ở phía sau nhẹ nhàng gọi tên cô: "Vương Đệ."

Vương Đệ ôm văn kiện chạy một mạch vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, không tiếng động chà nước mắt.

"Đi thì đi đi, tại sao còn muốn trở về?" Cô trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng vẫn không tránh khỏi đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 15

Edit: Bifeng

Hôm nay vì việc công mà Trương Minh đến tìm Lục Cảnh Hành. Thời điểm anh tới đúng lúc Lục Cảnh Hành đang họp, đợi nửa tiếng, Lục Cảnh Hành họp xong mới nói chuyện với anh một lát.

Trước khi đi, Trương Minh trừ trừ hỏi: "Cậu gần đây quan hệ với bạn gái còn tốt sao?"

Lục Cảnh Hành giương mắt nhìn Trương Minh, Trương Minh không phải là người hay nghe ngóng chuyện riêng tư của người khác. Cho nên ánh mắt của anh nhìn Trương Minh mang theo chút nghi hoặc.

Trương Minh giải thích: "Là có một chuyện, tớ cũng không biết có nên nói cho cậu hay không, nếu cậu với bạn gái cậu vẫn tốt, vậy tớ cũng không nói nữa."

Hai tay Lục Cảnh Hành đặt lên bàn, mười ngón tay đan nhau. "Cậu nói đi."

Trương Minh nhìn ánh mắt Lục Cảnh Hành, cũng chỉ đành phải nói tiếp, "Viên Mộng sắp ly hôn rồi, cậu biết chuyện này không?"

Lục Cảnh Hành có chút kinh ngạc, "Ly hôn? Tại sao?"

"Cậu cũng ngạc nhiên đúng không? Kể từ khi biết cô ấy đã kết hôn, tớ còn tưởng rằng cô ấy rất hạnh phúc đấy, cả con cũng sinh ra rồi. Nhưng hai ngày trước cô ấy gọi điện thoại cho tớ, nói nhớt giúp liên hệ anh họ tớ, anh họ tớ cậu cũng biết, anh ấy là người của Cục cảnh sát."

"Ly hôn sao không tìm luật sư?"

"Là thế này, tình huống có chút phức tạp, cậu nghe tớ nói. Lúc trước chồng cô ấy ngoại tình, người đàn bà kia còn thường thường khiêu khích, Viên Mộng vốn nghĩ đến đứa nhỏ nên cố chịu nhịn coi như cho qua, nói không chừng qua hai năm chồng cô ấy đối với người phụ nữ kia cũng phai nhạt. Nhưng gần đây người đàn bà kia xúi giục muốn chồng cô ấy phải ly dị. Viên Mộng liền mang đứa nhỏ trở về nhà, gọi điện cho chồng trước nói nếu như ly hôn đứa nhỏ phải thuộc về cô ấy. Không nghĩ tới chồng cô ấy vậy mà thừa dịp mẹ của Viên Mộng mang đứa nhỏ đi tản bộ ở khu dân cư mà đem con ôm đi. Hiện tại Viên Mộng không tìm được chồng cô ấy, cũng không tìm thấy đứa nhỏ."

"Cho nên muốn tìm cảnh sát? "

"Lúc trước cô ấy đã từng báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không giải quyết, việc nhà người ta mà, cô ấy bối rối cho nên mới nhớ tới anh họ tớ. Nhưng tớ nói với anh họ, anh ấy cũng không muốn tranh vào vũng nước đục lẩn này, rất nhiều người phụ nữ đối mặt với việc nhà thì lập trường đều không kiên định, hôm nay báo cảnh sát bắt chồng nói không chừng ngày mai sẽ hối hận, anh họ tớ cũng là sợ loại chuyện này khiến anh ấy bị kéo xuống..."

Lúc Lục Cảnh Hành tìm được chỗ ở của Viên Mộng, Viên Mộng tương đối kinh ngạc.

Lục Cảnh Hành đi vào nhà. Đây là một tòa nhà có chút cũ, bên trong rất sạch sẽ, nhưng là trong hành lang vẫn còn có chút mùi nấm mốc. Gian phòng lấy ánh sáng không được tốt, phòng ở kiểu cũ không có ban công, cửa sổ đều bị dây thường xuân che mất, ánh sáng không được tốt.

Năm đó Viên Mộng không chỉ là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp, hơn nữa còn là nữ sinh có thành tích tốt nhất, cô tự tin lại thích cười, học tập chăm chỉ lại nhu thuận, nhưng bây giờ ở chỗ như thế. Không phải nói chỗ này tệ, mà là trong suy nghĩ của anh con gái không nên ở chỗ như vậy, Lục Cảnh Hành có chút khó có thể tiếp nhận. Trong lòng có chút thất vọng khó hiểu, cũng chưa xốt.

Viên Mộng rót cho Lục Cảnh Hành một chén trà đặt ở trên bàn.

Ngày hôm sau Lục Cảnh Hành cùng Viên Mộng đến nhà bố mẹ chồng cô, mẹ chồng Viên Mộng cách cửa chống trộm nhìn phía sau Viên Mộng thấy Lục Cảnh Hành một thân giầy Tây, nói với Viên Mộng: "Đây là luật sư cô tìm sao, cô tìm luật sư tới đây cũng vô dụng, Bối Bối thật sự không ở chỗ chúng tôi."

Viên Mộng cầu xin mẹ chồng nói cho mình chồng của cô đang ở đâu, mẹ chồng cô chỉ nói không biết, cuối cùng "Bành " một tiếng đem cửa đóng lại. Lục Cảnh Hành đỡ Viên Mộng đi ra ngoài, Viên Mộng đi lên hành lang lầu một chân liền mềm nhũn, cô ngồi xồm xuống khóc, "Tớ không tìm được Bối Bối, anh ta đem Bối Bối giấu chỗ nào rồi? Tớ phải đi đâu tìm Bối Bối? "

Lục Cảnh Hành ôm Viên Mộng, Viên Mộng gục vào trong lòng Lục Cảnh Hành khóc.

Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ lưng của cô, "Van xin bọn họ vô dụng thôi, nếu cậu muốn gặp lại đứa nhỏ, sẽ phải khởi tố ly hôn, để cho toà án đem con phán cho cậu."

Bàng Tử tổ chức tụ họp một đám bạn học trung học, tất cả đều là một đám bạn hữu thân thiết.

Bàng Tử lột một con tôm, bàn tay dính đầy mỡ. Anh đem tôm nhét vào miệng, bắt đầu oán trách với Trương Minh, "Gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hành đi, cậu ấy chưa tới. "

Bị chuối nẩy ly rượu, Trương Minh đã sắp say. Anh ta bình thường nói năng thận trọng, nhưng chỉ cần vừa say liền nói lung.

Anh nói chuyện đã có chút nói ngọng rồi, "Không trách cậu ta được... Cậu ấy.... gần đây bận rộn thương hương tiếc ngọc đấy mà."

Bàng Tử nhớ tới bộ dáng đáng yêu của Kiều Gia Thuần, trong lòng nhất thời chua xót, "Cậu ấy thật đúng là rất cưng chiều cô bạn gái nhỏ của cậu ấy, sao chưa từng thấy cậu ấy mang đi gặp mặt?"

"Không phải là cô ấy." Trương Minh nói.

Bàng Tử nhất thời cảm thấy một trận thích thú, chẳng lẽ là chia tay rồi? Anh vội hỏi: "Lục ca đổi bạn gái rồi sao?"

"Bạn học Viên Mộng của chúng ta, cậu nhớ không? "

"Nhớ rõ, cô ấy trước kia ngồi phía trước tớ, rất xinh đẹp, chăm chỉ, lại ngoan ngoãn."

"Tớ cho cậu biết a, cô ấy là mối tình đầu của Lục Cảnh Hành! "

"Nói dối! Hồi trung học tớ là bạn cùng bàn của Lục ca, căn bản không thấy họ nói yêu đương gì."

"Đó không phải là do thi đại học sao? Người ta tâm tư sâu kín."

"Học đại học cũng không thấy hai người nói chuyện nữa, trường đại học của hai người bọn họ cùng một thành phố, còn cách rất gần."

"Hồi đó cậu ta cái gì cũng không có, không dám theo đuổi, sợ con gái nhà người ta theo cậu ta chịu khổ."

"Vậy còn hiện tại?"

"Lúc trước có liên hệ với Viên Mộng rồi, chẳng qua người ta đã kết hôn, còn có đứa nhỏ, nhưng gần đây tớ nghe nói cô ấy chuẩn bị ly hôn rồi..."

"A, Lục ca đây là vội vàng đi an ủi người ta đây."

"Người ta là chân ái, cậu không hiểu đâu, nếu không sao nhớ thương nhiều năm như vậy." Hôm sau Bàng Tử đi tìm Lục Cảnh Hành.

Thư ký biết Bàng Tử, biết Bàng Tử là bạn của Lục Cảnh Hành, nên đưa anh ta vào phòng làm việc của Lục Cảnh Hành.

Bàng Tử đi đến cửa phòng làm việc của Lục Cảnh Hành, thấy cửa phòng làm việc khép hờ, không nghĩ nhiều liền đẩy cửa ra.

Chỉ thấy một nữ nhân từ phía sau lưng ghế của Lục Cảnh Hành ôm cổ anh, tay Lục Cảnh Hành khoác lên cánh tay nữ nhân, anh quay đầu hôn lên môi nữ nhân kia một cái.

Hai người kia nghe động tĩnh ở cửa đều xoay đầu lại.

Kiều Gia Thuần trông thấy Bàng Tử, vội che mặt mình, lại từ giữa kẽ tay nhìn lên Bàng Tử, một bộ bịt tay trộm chuông, bộ dạng ngượng ngùng.

Bàng Tử nghĩ thầm tại sao lại có thể có nữ hài tử đáng yêu như vậy, đáng tiếc lại bị kẻ bại hoại như Lục Cảnh Hành làm tổn thương.

Trên mặt Lục Cảnh Hành ngược lại là rất bình tĩnh.

Kiều Gia Thuần ngồi vào trên ghế sa lon ăn bánh bích quy.

Bàng Tử đi qua chào hỏi cùng Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nói: "Hạng mục kia của công ty của các cậu, thật sự không được, công ty không phải chỉ có mình tớ quyết định."

Bàng Tử cười: "Xem cậu nói kia, Lục ca, tớ không thể tìm đến bạn học bồi đắp tình cảm sao?"

Hai người nói chuyện một lát thì thư ký đến nhắc Lục Cảnh Hành đã đến giờ đến phòng họp mở một cuộc họp ngắn.

Lục Cảnh Hành đi ra ngoài, Bàng Tử cùng Kiều Gia Thuần chào hỏi: "Mỹ nữ, em còn nhớ rõ anh không?"

Kiều Gia Thuần suy nghĩ một chút, chột nói: "A, anh là cái kia.... "

"Chị họ em mang em đến hộp lớp của lớp bọn anh lần đó. " Bàng Tử lên tiếng nhắc nhở.

Kiều Gia Thuần gật gật đầu, cười hi hi lấy cho anh tờ bánh bích quy, "Anh ăn không? Ăn rất ngon."

Bàng Tử cầm một khối bánh bích quy, dạng bánh quy bơ, bỏ vào trong miệng, mùi vị nồng đậm, vừa thơm mát vừa giòn, mùi vị ngọt ngào của mật ong quanh quần tại đầu lưỡi.

Bàng Tử rất biết nói lời nói khôi hài, chọc cho Kiều Gia Thuần cười khanh khách.

Lục Cảnh Hành trở lại nhìn thấy, nói với Bàng Tử: "Cậu giống như rất rảnh rỗi."

Lão Béo vội nói: "A, tớ nhớ ra rồi, công ty của tớ còn có việc."

Chân của Bàng Tử giống như bôi mỡ chuẩn đi, Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn khoảng không của hộp bánh bích quy, hỏi Kiều Gia Thuần: "Bánh bích quy đâu?"

Kiều Gia Thuần nói: "Ăn hết rồi."

Lục Cảnh Hành mất hứng, "Không phải nói đặc biệt làm cho anh ăn sao? anh mới ăn một miếng liền cho người khác ăn hết."

"Cho anh ăn cho anh ăn. " Kiều Gia Thuần nói xong, liền kiễng mũi chân hôn Lục Cảnh Hành. Lục Cảnh Hành đỡ lấy bờ vai của cô giúp cô giữ vững thăng bằng. Cái lưỡi của Kiều Gia Thuần dò vào giữa hàm răng Lục Cảnh Hành, anh bắt được cô, nếm được hương vị trong miệng của cô, đúng là giống hương vị ngọt ngào của bánh bích quy.

Lục Cảnh Hành đi đến nhà Viên Mộng đón cô, hôm nay là ngày bọn họ hẹn gặp mặt với luật sư, luật sư là Lục Cảnh Hành tìm, đối phương tương đối có danh tiếng, rất giỏi.

Viên Mộng lên xe Lục Cảnh Hành. Xe rời đi, theo trong bóng tối hành lang có một người đàn ông bước ra, người đàn ông kia nhìn theo hướng xe rời đi, sau đó lấy di động ra bắt đầu gửi tin nhắn.

Rất nhanh, Kiều Gia Thuần nhận được một cái tin nhắn ẩn danh: Cô có muốn biết người đàn ông của cô có người phụ nữ khác hay không, nếu muốn biết, mời cô hai rưỡi chiều nay đến số 78 đường Lâm Giang Tây ở cửa tòa nhà Sự Vụ Sở luật sư, cô sẽ thấy bọn họ.

Lúc Kiều Gia Thuần nhận được tin nhắn này tương đối nghi hoặc, cô đem tin nhắn gửi cho Quan San, cô hỏi Quan San: "San San, có phải có người đùa dai hay không?"

Quan San cảm thấy thà tin là có còn hơn không, cô theo Kiều Gia Thuần đến chỗ đó, hai người ở quán cà phê đối diện văn phòng luật sư nhìn qua của sổ thủy tinh quan sát tình hình bên đối diện.

Đến trưa, có vài chiếc xe đến Sự Vụ Sở luật sư, nhưng cũng không có xe của Lục Cảnh Hành, càng không nhìn thấy Lục Cảnh Hành từ chiếc xe nào đi xuống.

Kiều Gia Thuần hơi giận: " Là ai nhảm chán như vậy, trò đùa thật quái đản!"

Quan San đang muốn nói cái gì thì mẹ Quan gọi điện thoại đến.

Mẹ Quan nói gì đó ở bên kia, Quan San nói: "Được, con biết rồi, buổi tối hôm nay con sẽ về nhà"

Kiều Gia Thuần hỏi Quan San làm sao vậy, Quan San nói mẹ Quan đã biết chuyện tình ba Quan mua xe cho người đàn bà kia, giận đến gần chết.

Quan San cũng tức giận, cô nói: "Tớ cũng chưa từng được ngồi xe Porsche, ba tớ lại có thể cho người đàn bà kia mua, lão đầu hai năm qua càng ngày càng điên cuồng."

"Cô ta rất đẹp sao? "Kiều Gia Thuần có chút tò mò.

Quan San nói: "Bộ dạng rất thanh thuần, chẳng qua tính cách cũng không dễ bắt nạt một chút nào, chủ yếu là lớn lên giống mối tình đầu của ba tớ. Ba tớ lúc trẻ nghèo rớt mồng tơi, cậu cũng biết ông ấy dựa vào đồ cưới của mẹ tớ làm ăn buôn bán mới phát tài. Mối tình đầu của ông ngại ông nghèo, gả cho người khác. Cậu không biết, rất nhiều người đàn ông đều có mối tình đầu, ở trong mắt bọn họ, mối tình đầu chính là tốt đẹp nhất chính là thuần khiết nhất, mối tình đầu chính là tăng kinh thương hải nan vì thủy, những người phụ nữ về sau đều không thể so sánh với với mối tình đầu. Đây chính là trường hợp mối tình đầu của đàn ông. Nhưng đổi lại là nữ lại không giống vậy, phụ nữ chỉ cần gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, thì sẽ không còn nhớ rõ người tiền nhiệm, ngay cả mối tình đầu của tớ dài ngắn ra sao tớ cũng không nhớ rõ..."

Kiều Gia Thuần nghe lời nói của Quan San, tay nâng má như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 16

Edit: Meimei

Viên Mộng được Lục Cảnh Hành đỡ đi ra khỏi bệnh viện. Cô đi có chút gian nan, phía trên đầu gối của một chân có quần băng gạc. Viên Mộng nói với Lục Cảnh Hành: "Xin lỗi, nếu như hôm nay tớ không đem đứa trẻ kia nhìn lầm thành Bối Bối, chắc hẳn nói cậu dừng xe lại, chạy qua bên kia đường thì cũng sẽ không bị thương ở chân, lại càng không để cậu lỡ mất buổi hẹn với luật sư."

Lục Cảnh Hành tâm tình rất tốt nói: "Không sao, luật sư bên kia tớ đã đổi ngày hẹn, hai ngày này cậu nhớ hảo hảo dưỡng thương, không thể vận động mạnh."

Lục Cảnh Hành đưa Viên Mộng đi ăn cơm, đưa cô về nhà mới lái xe về chỗ ở của mình.

Kiều Gia Thuần vừa mới tắm xong, thấy Lục Cảnh Hành vừa mới vào cửa liền hỏi: "Ăn cơm chưa?" Lục Cảnh Hành nói ăn rồi.

Lục Cảnh Hành lúc từ phòng tắm đi ra thì thấy Kiều Gia Thuần đang nằm ở trong chăn xem TV. Trên TV đang phát một bộ phim thanh xuân, trên màn ảnh là thiếu nam thiếu nữ lộ non nớt mặc đồng phục học sinh, thiếu nữ thắt đuôi ngựa, thiếu nam thì cướp được bóng đang tiến tới rổ, sau đó là thanh âm cổ vũ, có gió thổi qua, lay động tóc của thiếu nữ, từng giọt mồ hôi của thiếu nam rơi trên bộ đồng phục chơi bóng rổ, tất cả đều là mùi vị thời thanh xuân.

Lục Cảnh Hành vén chăn lên tiến vào bên cạnh Kiều Gia Thuần, anh ôm vai cô lại.

Kiều Gia Thuần mắt vẫn nhìn trên màn hình TV, bàn tay vuốt ve cảm Lục Cảnh Hành. Sáng sớm nay đã cạo râu nhưng mới qua một ngày, trên cằm anh đã lúng phúng những cọng râu nhô ra, sờ có chút đâm tay.

"Nghe chị họ nói, lúc cao trung, trong trường có rất nhiều nữ sinh thích anh?"

"Ngô, không nhớ." Lục Cảnh Hành nằm xuống, tay đặt sau ót.

Kiều Gia Thuần ngồi trên giường cúi đầu nhìn anh: "Loại lịch sử vinh quang này sao lại không nhớ? Đó là thanh xuân của anh nha."

Lục Cảnh Hành cho rằng mình không có thanh xuân, bất quá anh cũng không nói gì, mà hỏi Kiều Gia Thuần: "Còn em? Lúc đi học chắc có rất nhiều nam sinh theo đuổi em?"

"Đó là đương nhiên." Kiều Gia Thuần không khỏi có chút kiêu ngạo nói.

Lục Cảnh Hành khẽ cười một tiếng, có vẻ hứng thú.

Kiều Gia Thuần giống như vô ý hỏi: "Ài, nói một chút về mối tình đầu của anh đi."

Lục Cảnh Hành đương nhiên không thích chủ đề này, anh có chuyện làm cho anh cảm thấy hứng thú hơn, tay anh vuốt ve eo của Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần tránh né một chút, Lục Cảnh Hành đem cô kéo xuống, đặt cô dưới thân. Anh cúi xuống hôn ngực cô, Kiều Gia Thuần lấy tay chặn lại: "Em hôm nay hơi mệt..."

Lúc này phim vừa hết, đang chiếu đạo đoạn cuối. Lục Cảnh Hành tắt TV: "Ngủ đi."

--

Hôm nay công ty liên hoan, Vương Đệ là người mới tất nhiên phải tham dự.

Lúc bữa tiệc bắt đầu, Cổ Văn Bản tới. Theo lý thuyết, cấp bậc của anh không cần phải tới nhưng bất quá mọi người đều rất hoan nghênh anh. Một nam đồng sự bảo phục vụ lấy cái ghế đến cho Cổ Văn Bản ngồi.

Người phục vụ đặt cái ghế vào chỗ trống bên cạnh nam đồng sự nhưng bởi vì bên cạnh nam đồng sự là chỗ ngồi của Vương Đệ cho nên người phục vụ chỉ có thể đặt ghế bên cạnh Vương Đệ. Cổ Văn Bản sau khi ngồi xuống thì tiếp mấy ly rượu của cấp dưới. Sau một vòng kính rượu, thì đến phiên Vương Đệ.

Thấy Vương Đệ bất động, một người đồng nghiệp nhắc nhở: "Tiểu Vương, thế nào lại không kính Cổ quản lý một ly?" Người nọ quay đầu hướng Cổ Văn Bản nói: "Cổ quản lý, đây là đồng nghiệp mới đến của phòng chúng tôi, năng lực chuyên môn rất mạnh a."

Cổ Văn Bản cười nói: "Nếu là nhân tài mới vào công ty của chúng ta hẳn là tôi phải mời cô ấy mới đúng." Cổ Văn Bản giơ ly rượu lên, đối với Vương Đệ đang ngồi bên cạnh nói: "Tiểu Vương, đến, tôi mời cô."

Trước mặt nhiều người như vậy, Vương Đệ không thể không nể mặt Cổ Văn Bản, vì vậy miễn cưỡng cười trừ, gắp ly rượu lên, cụng với Cổ Văn Bản một cái. Cổ Văn Bản trước đó uống với người khác đều là uống một ít, lần này lại uống hết ly, rất cho Vương Đệ mặt mũi.

Cổ Văn Bản uống xong thì tự gắp cho mình một miếng thịt, ăn xong đặt tay lên bàn.

Cổ Văn Bản ngồi phía bên trái Vương Đệ, lúc đặt tay trên bàn thì vô tình đụng tay của Vương Đệ. Hai người tiếp xúc da thịt, Vương Đệ ngốc lảng một chút, sau đó bất động thanh sắc đưa tay xuống đặt trên đùi mình.

Sau khi ăn xong, mọi người lại rủ nhau đi KTV. Cổ Văn Bản mời mấy nữ đồng nghiệp ngồi xe của mình, bao gồm cả Vương Đệ thế nhưng Vương Đệ cố tình không nghe thấy, cùng người khác nói chuyện, quay đầu ngồi trên xe của một nữ đồng nghiệp khác.

Trong KTV, mọi người ồn ào nói Cổ quản lý phải hát một bài, Cổ Văn Bản không từ chối, hát bài

Nếu như si ngốc chờ đợi

Một ngày cuối cùng cũng chờ được người yêu nhất trong cuộc đời

Ai lưu tâm đến em, tình yêu này của anh.

Mỗi khi gặp phải những điều bất trắc

Chưa từng nguyện ý

Trong lòng anh bởi vì yêu

Mỗi ngày đều cô đơn ngắm nhìn biển

Tình nguyện suốt đời không nói lời nào

Đều không muốn nói những lời lừa dối em

Đề ý đến em, tình yêu này của anh

Em sẽ phát hiện có một chút xa cách

Không có mối yêu nào mà anh không dám nói

Nói một câu muốn cùng em đi hết cuộc đời này

Nếu như là giả

Nếu như anh có thể tự đóng vai bản thân này

Sẽ dâng hiến tất cả ôn nhu trong lòng dành cho em, tri kỉ của anh

Như mê như say

Vẫn mong em hãy biết quý trọng bản thân mình

Cho dù có ngày chia cách, anh đều nhớ em

Anh thực sự rất nhớ em

...(Lời bài hát Mei tự dịch, không được hay lắm T___T)

Vương Đệ nghe lời bài hát, nội tâm không bình tĩnh như biểu hiện trên nét mặt.

Năm đó, trong trường đại học, lúc Cổ Văn Bản vừa mới theo đuổi cô cũng hát bài hát này. Cô là lần đầu tiên được người ta theo đuổi, anh cũng là mối tình đầu của cô, chưa từng có người đàn ông nào như Cổ Văn Bản nói lời yêu thương với cô. Cổ Văn Bản đưa cô đi ăn những quán ăn nhỏ trong trường đại học, mang cô đi chơi rất nhiều nơi còn giúp cô giải những bài toán khó. Chuyện cũ giống như đang diễn ra trước mắt vậy. Lúc tốt nghiệp đại học, Cổ Văn Bản nói muốn cùng cô kết hôn, sinh một trai một gái, một nhà bọn họ sẽ sống cùng nhau rất hạnh phúc.

Thế nhưng lại xảy ra chuyện kia, tất cả đều biến thành bọt nước.

Vương Đệ càng ngày càng cảm thấy không yên, trong tiếng ca của Cổ Văn Bản, cô chạy ra khỏi phòng.

Vương Đệ chạy một hơi qua hai dãy hành lang, cuối hành lang có một khung cửa sổ, trời ban đêm đang mưa, không khí có chút lạnh và ẩm thấp. Cô ôm

chặt cánh tay, một áo khoác mỏng khoác lên vai cô. Vương Đệ quay đầu lại, nhìn thấy Cổ Văn Bản. Cổ Văn Bản ôn nhu cười, giống như năm đó.

Trong nháy mắt, Vương Đệ xông lên một tầng nước mắt.

Chân Viên Mộng bị thương khá hơn một chút liền vội vã đi gặp luật sư.

Viên Mộng nói với luật sư: "Chồng tôi hiện tại không nghe điện thoại, cũng không chịu lộ diện, tôi căn bản không biết anh ta đang ở chỗ nào."

Luật sư nói: "Căn cứ luật tố tụng dân sự, người bị tố nếu không rõ tung tích hoặc không thể dùng phương pháp nào liên lạc được, dưới tình huống như vậy, cô có thể đưa đơn lên tòa án nhân dân yêu cầu ly hôn, tòa án sẽ tự gửi đơn cho chồng của cô."

Viên Mộng hỏi: "Vậy nếu anh ta không thấy đơn đó thì sao?"

"Bất luận chồng cô thấy hay không thấy cũng coi như đơn đã được gửi đi. Nếu anh ta không ra tòa, tòa án vẫn có thể thẩm tra xử lý, hợp pháp quyết."

"Chồng tôi ở bên ngoài,... Tòa án có thể xử đưa con cho tôi nuôi dưỡng?"

"Cô có bằng chứng chồng cô ngoại tình ở bên ngoài không? Có điều cho dù cô có chứng cứ cũng chỉ ảnh hưởng đến chuyện phân tài sản, quyền nuôi nấng đứa trẻ không ảnh hưởng lớn. Cô hiện tại có công việc ổn định không? Hoặc là bình thường cô là người chăm sóc, cùng đứa trẻ thân cận nhất?"

"Tôi là giáo viên, đứa trẻ vẫn thường thân cận với tôi nhất, chồng tôi chưa bao giờ dạy dỗ hay chăm sóc nó. Tôi lo lắng anh ta mang con đi, nó sẽ nháo khóc đòi tôi." Viên Mộng mắt có điểm ướt.

Từ văn phòng luật sư đi ra, Viên Mộng bước xuống cầu thang rất gian nan, mỗi bước đi vết thương lại đau thêm một chút. Đột nhiên Lục Cảnh Hành ôm cô, thoáng cái Viên Mộng được nâng lên. Vì giữ vững cân bằng, cánh tay của cô vòng qua ôm lấy cổ Lục Cảnh Hành.

Viên Mộng nhẹ giọng nói: "Mau buông tôi xuống."

Lục Cảnh Hành ôm cô đi xuống dưới: "Ngồi yên, không được nhúc nhích."

Ngực khí và cước bộ của anh giống nhau đều rất nhẹ nhàng, Viên Mộng không khỏi đỏ mặt, chồng cô còn chưa từng ôm cô đi qua đường như vậy.

Lục Cảnh Hành đặt Viên Mộng vào ghế phụ lái, sau đó lái xe rời đi.

Cùng lúc đó, trong quán cà phê đối diện văn phòng luật sư, trên vị trí ngồi trước cửa sổ, một cô gái lấy cái mũ fedora trên đầu xuống, cũng tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Cô cầm điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho người nặc danh phía bên kia: "Người là ai?"

Đối phương rất nhanh trả lời lại: "Tôi là ai không quan trọng."

Cô tiếp tục nhắn lại: "Vậy tại sao người lại muốn nói cho ta biết?"

"Cô ta là mối tình đầu của anh ta, cô ấy ly hôn, bọn họ sẽ hòa hợp lại nhanh thôi. Tôi chỉ không muốn cô bị lừa gạt."

Kiều Gia Thuần lại gửi tin nhắn nhưng đối phương không trả lời lại. Đối phương dường như lúc nói xong tin tức liền giữ im lặng.

Kiều Gia Thuần tính tiền, rời khỏi quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 17

Edit: Meimei

Kiều Gia Thuần tính tiền, rời khỏi quán cà phê.

Bởi vì sợ Lục Cảnh Hành phát hiện nên hôm nay cô không có lái xe đến.

Cô đứng trên đường, mưa phùn không ngừng rơi xuống, đội mũ trên đầu, hai tay cô ôm lấy cơ thể. Đầu hạ là thời điểm chuyển giao nóng lạnh, hôm qua

trời còn nóng oi bức thì hôm nay lại đột nhiên đổ mưa, nhiệt độ hạ xuống.

Bỗng một cơn gió mạnh thổi qua, làm biển quảng cáo cách đó không xa cũng rung lắc dữ dội. Kiều Gia Thuần lấy tay dè cái mũ lại, gió nhỏ mới buông ra. Lại một cơn gió nữa thổi qua trực tiếp thổi bay cái mũ của cô, mũ rơi vào vũng nước đục ven đường.

Kiều Gia Thuần cúi đầu liếc mắt nhìn. Mũ đã bị bẩn cô cũng không cần mang nữa dù cô rất thích nó, loại mũ này nếu giặt qua thì không còn hình dạng như lúc ban đầu nữa.

Kiều Gia Thuần không biết đi đâu, cô không muốn quay về chỗ ở của Lục Cảnh Hành.

Cô ở trong cơn gió lạnh co rúm người lại. Thật kì quái, loại thời tiết này giống như không phải của đầu hạ.

Cô đi đến một góc nhỏ ở trạm xe buýt, hai mặt của trạm xe buýt có tấm bảng chắn gió, phía trên có mái che mưa. Ở đó không có mưa, không có gió, cô cảm thấy ấm áp hẳn.

Cuối cùng cũng có một chiếc xe taxi đi đến, Kiều Gia Thuần đưa tay vẫy, ý bảo muốn đón xe. Lên xe taxi, cô quyết định đến nhà Quan San.

Cô có chìa khóa nhà của Quan San nhưng lúc lục lọi trong túi xách mới phát hiện mình không mang chìa khóa theo. Được rồi, là do cô ngại phiền phức, những thứ trong túi đều tinh giản hết mức, ngoại trừ chìa khóa nhà Lục Cảnh Hành thì những chìa khóa khác cô đều không mang theo.

Kiều Gia Thuần đứng trước cửa nhà Quan San, nhấn chuông. Mở cửa cho cô là Hường Bắc, bạn trai của Quan San.

"Gia Thuần." Hường Bắc mang tạp dề lên tiếng chào hỏi Kiều Gia Thuần, trong mắt có chút ngoài ý muốn bởi vì Kiều Gia Thuần đã lâu rồi không đến nơi này.

"Hường ca." Kiều Gia Thuần không tự nhiên đáp lại.

"Ai vậy?" Giọng của Quan San ở trong nhà vang lên.

Hường Bắc quay đầu nói với Quan San: "Gia Thuần đến." Vừa nói, Hường Bắc vừa mời Kiều Gia Thuần vào.

Quan San liền lập tức từ trong nhà chạy ra, trong miệng còn nhai cái gì đó. Cô đi đến kéo Kiều Gia Thuần vào, hỏi: "Sao lại đến giờ này, ăn cơm chưa?"

Hường Bắc ở phía sau khép cửa lại.

Quan San kéo Kiều Gia Thuần đến ngồi trước bàn ăn, ra lệnh cho Hường Bắc: "Anh lấy chén đũa cho Gia Thuần, rồi lại lấy thêm mấy cánh gà trong lò nướng ra cho cô ấy."

Kiều Gia Thuần đứng lên: "Để tớ tự làm."

Quan San dè cô lại: "Để anh ấy làm, nếu không tớ cần đàn ông để làm gì?"

Hường Bắc trừng mắt nhìn Quan San, bất quá vẫn nghe theo lời cô đi lấy chén đũa và cánh gà.

Kiều Gia Thuần thừa dịp Hường Bắc không có ở đây liền nhỏ giọng nói với Quan San cô muốn ở lại đây mấy ngày.

Quan San vừa ăn cánh gà vừa nói: "Không thành vấn đề a, để tớ đuổi xú nam nhân kia đi. Đã lâu rồi ta không ngủ với người nhà, bảo bối."

Sau khi ăn xong, Quan San nói muốn cùng Kiều Gia Thuần đi dạo phố. Kiều Gia Thuần ngồi trong phòng khách chờ Quan San thay áo quần.

Một lát sau, Quan San từ trong phòng ngủ kêu Hường Bắc vào.

"Sao anh lại làm thế này?" Quan San không vui vẻ nói.

"Sao vậy?" Hường Bắc không hiểu hỏi.

Quan San đem cái vớ đang cầm trong tay đưa cho Hường Bắc, bắt đầu quở trách: "Có phải anh lười biếng đem quần áo nên giặt tay bỏ vào máy giặt giặt sạch?"

"Anh giặt tay. Không phải em nói áo quần tơ lụa màu trắng đều phải giặt tay hay sao?" Hường Bắc sau khi theo đuổi Quan San, làm việc nhà mới biết vớ tơ lụa là gì. Một hán tử mỗi ngày đều cầm vài món áo quần đi giặt.

"Y phục kia tại sao lại rách? Em mua về còn chưa mặc lần nào." Quan San tiếp tục cằn nhằn.

"Đâu đưa anh xem."

Quan San chỉ cho Hường Bắc xem: "Ồ đây."

Trên bộ váy làm bằng tơ lụa màu trắng gò có một ngón tay đâm xuyên. Quan San oán trách: "Thật là, rốt cuộc anh có làm được không?"

Hướng Bắc kéo Quan San qua, hấn dấn người lên lưng Quan San, cố gắng áp chế hạ thể, hạ giọng nói: "Anh được hay không, không phải em biết rõ hơn hay sao?"

Quan San bị hấn chọc cười, giận trách: "Chết đi. Anh phải bồi thường váy cho em đây."

"Được, anh đền." Hướng Bắc miệng nói nhưng tay thì lại không thành thật

Quan San xoay người: "Anh lấy tiền ở đâu ra?"

Hướng Bắc trên mặt có chút mất hứng, không phải là ghét bỏ hấn nghèo chứ?

Quan San ôm cổ Hướng Bắc: "...còn phải thỏa mãn em nữa."

Hướng Bắc đang mất hứng nghe vậy liền lập tức tiêu thất vô tung, ôm lấy Quan San ném lên giường. Quan San đá hấn: "Em không có nói hiện tại." Cô hạ giọng: "Gia Thuần còn đang ở bên ngoài."

Hướng Bắc ngồi trên giường, giống như một đứa nhỏ bị bỏ rơi. Quan San nói: "Mấy ngày này Gia Thuần muốn ở lại đây, anh hay là trở về chỗ ở của anh đi."

Hướng Bắc trên mặt hơi mất mát biến thành mất mát thật, hấn vuốt vuốt mặt nói: "Ừ!"

Quan San đưa tay lên, xoa xoa mặt hấn: "Tiểu hài tử đáng thương, thoát nhìn anh rất thất vọng a."

Hướng Bắc cầm lấy bàn tay non mịn của Quan San, hai người màu da đối lập nhau, Quan San thì trắng mịn, Hướng Bắc thì thiên về đen hơn.

"Cô ấy có phải cãi nhau với bạn trai hay không?" Hướng Bắc không phải là người nhiều chuyện, hấn chỉ muốn biết Kiều Gia Thuần ở lại đây bao lâu, điều đó sẽ ảnh hưởng đến phúc lợi của hấn.

Quan San nói: "Không biết, em còn chưa có hỏi, đợi lát nữa đi dạo phố em hỏi cô ấy một chút."

Trong mắt Quan San, cùng bạn trai cãi vã không phải là chuyện lớn nháo này nháo nọ, mà quan trọng là điều hòa sinh hoạt, cô cùng với Hướng Bắc cũng thường xuyên cãi nhau.

Cửa trong phòng không có khóa lại cho nên Kiều Gia Thuần vẫn có thể nghe loáng thoáng thanh âm nói chuyện và trêu đùa bên trong, cô có chút xấu hổ.

Quan San đi ra, Kiều Gia Thuần đứng lên nói: "Mẹ tớ vừa gọi điện nói tớ phải về nhà một chuyến."

Quan San nhìn tinh thần Kiều Gia Thuần không tốt lắm, so với ngày thường rất thiếu sức sống. Quan San nhìn chăm chăm mặt Kiều Gia Thuần hỏi: "Gia Thuần, cậu không sao chứ?"

Kiều Gia Thuần vuốt mặt: "Không có việc gì a, có thể do đêm qua ngủ không ngon nên thiếu ngủ."

Quan San không suy nghĩ nhiều: "Vậy cậu lái xe cẩn thận."

Kiều Gia Thuần sau khi rời khỏi chỗ ở của Quan San thì về nhà ba mẹ. Hôm nay cô không mang thẻ ra vào có điều may mà đêm nay bảo an trực đêm biết cô nên mở cửa cho cô vào.

Đến cửa nhà, bên trong không sáng đèn, cô nhấn chuông nhưng không có ai mở cửa. Kiều Gia Thuần gọi điện cho Kiều mẹ: "Mẹ, trong nhà không có ai a?"

"Ừ, mẹ với bố hôm nay có tiệc tối nên đã cho đi giúp việc về sớm. Con về nhà sao? Không phải nói gần đây đều ở bên chỗ San San sao?"

"Con về lấy áo quần nhưng lại quên chìa khóa."

"Đứa nhỏ này, luôn không cẩn thận như vậy."

"Lấy áo quần gì a, ngày mai lại lấy không được sao? Gấp lắm à?"

"Không sao, vậy con đi về đã a."

Kiều Gia Thuần không có chỗ nào để về, cô đi ra tiểu khu, lại đi qua hai con đường, trong đầu ngổn ngang, thần tình thoát nhìn có chút cô đơn.

Trước mặt nhìn thấy một quán KFC liền muốn đi vào ngồi một chút.

Người bên trong không nhiều lắm. Kiều Gia Thuần nhìn thấy một đứa bé đang ăn kem dâu tây, mức dâu tây phủ lấy bao bọc kem màu trắng ở bên

trong, cô cũng muốn mua một ly kem dâu tây.

Người bán hàng hỏi cô muốn cái gì, cô nói cô muốn mua một ly kem dâu tây. Người bán hàng nói cửa hàng của họ đang có chương trình khuyến mãi, nếu mua hóa đơn tổng cộng trên 39 tệ thì sẽ được giảm 9 tệ, hỏi cô có muốn chọn thêm một món khác nữa không.

Kiều Gia Thuần liền chọn một cái hamburger, một khoai tây chiên, và dưới sự giới thiệu đề cử của người bán hàng, cô chọn thêm một món mới ra là pizza gà rán, như vậy, tổng hóa đơn của cô hơn 39 tệ.

Kiều Gia Thuần quả thực không đói, lúc này ở chỗ Quan San đã có ăn qua chỉ là hiện tại cô chỉ muốn miệng của mình không trống rỗng cô đơn mà thôi. Trong miệng có đồ ăn, có tư vị tốt đầu óc mới thư thái được.

Cô múc từng muỗng kem dâu tây bỏ vào trong miệng, chuông điện thoại vang lên, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, thấy là Lục Cảnh Hành gọi đến.

Cô không nhận, điện thoại vẫn cứ reo, cô tắt máy. Sau khi cô tắt máy, cô mới nghĩ thật ra cô có thể chuyển điện thoại qua chế độ im lặng.

Cô ăn kem, ngậm muỗng nhỏ, nhin không được mở máy lên liền có tin nhắn báo có hai người đã gọi đến lúc cô tắt máy.

Một lát sau điện thoại lại reo lên, lần này cô bắt máy.

"Em đang ở đâu?" Thanh âm của Lục Cảnh Hành rất bình tĩnh, không giống một số người gọi vài cuộc điện thoại đối phương không bắt máy liền nóng nảy.

Kiều Gia Thuần nói địa chỉ, rất nhanh sau đó Lục Cảnh Hành đến.

Kiều Gia Thuần đang ăn pizza gà rán.

"Em ăn tối cái này?" Lục Cảnh Hành ngồi xuống cái ghế đối diện Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần đẩy cái hộp đựng pizza gà rán qua, hỏi: "Anh ăn không?"

Lục Cảnh Hành bất động thanh sắc nhìn Kiều Gia Thuần nói: "Anh ăn rồi."

Kiều Gia Thuần "Ngô" một tiếng, bắt đầu ăn hamburger.

Lục Cảnh Hành nhìn một đồng hồ ăn trên bàn, hỏi: "Còn có thể ăn hết sao?"

Anh biết sức ăn của Kiều Gia Thuần bình thường không lớn như vậy.

"Không nên lãng phí." Kiều Gia Thuần vừa nhai hamburger vừa nói, kỳ thực dạ dày cô đã đầy, đồ ăn đã lên ngang họng.

Lục Cảnh Hành nắm tay cô, đem hamburger bỏ xuống, lấy khăn giấy trên bàn lau tay cho cô.

Lục Cảnh Hành kéo Kiều Gia Thuần đi. Trở lại tiểu khu, xe lái vào hầm xe dưới nhà, sau đó đi thang máy lên tầng 1. Tầng 1 là công viên của tiểu khu.

Kiều Gia Thuần cựa tay ra: "Em mệt, muốn về ngủ." Kỳ thực không ngủ được.

Lục Cảnh Hành nói: "Theo anh đi dạo một chút."

Hai người đi dạo quanh tiểu khu vài vòng, Lục Cảnh Hành nói: "Hiện tại cảm thấy thế nào?"

Kiều Gia Thuần không hiểu: "Cái gì?"

"Tiêu thực chưa?"

Kiều Gia Thuần cảm thấy có một chút, lúc này có cảm giác muốn nôn, hiện tại quả nhiên đỡ hơn nhiều.

"Ách..." Cô nắc một tiếng.

Lục Cảnh Hành kéo tay cô: "Lên nhà thôi."

Buổi tối, Kiều Gia Thuần nằm trên giường, mắt tròn tròn nhìn trần nhà đến lúc trời sáng. Thế nhưng cô không dám động, sợ Lục Cảnh Hành phát hiện.

Sáng sớm, Kiều Gia Thuần nói: "Bố em đi công tác, mẹ nói em về nhà ở với bà mấy ngày."

Lục Cảnh Hành suy nghĩ một chút, nói một tiếng "Được", ánh mắt anh ngừng một chút rồi dời đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 18

Edit: Meimei

Kiều Gia Thuần trở về nhà, ba Kiêu là người vui vẻ nhất vì đã lâu rồi không nhìn thấy con gái.

Mẹ Kiêu thì nói đi giúp việc hầm canh cho Kiêu Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần đã một tuần rồi vẫn không ngủ được, mỗi buổi tối đều rán bánh ăn, so với trước đây thì bây giờ cô ăn được rất nhiều. Người khác đưa cho cô cái gì cô sẽ ăn cái đấy, nếu không có đồ ăn trong miệng cô sẽ thấy rất tích mịch. Đi giúp việc trong nhà nói bây giờ cô mới khai vị, trước đây ăn ít giống như loài chim.

Kiều Gia Thuần đi bệnh viện, bác sĩ nói cô mắc chứng uất ức, kê cho cô một ít thuốc. Kiêu Gia Thuần có chút mừng.

Mới vừa ra khỏi bệnh viện, Lục Cảnh Hành điện thoại đến, anh mấy ngày mới điện thoại cho cô một lần.

Lục Cảnh Hành hỏi: “Em đang ở đâu? Anh đến đón em.”

Anh đưa cô đi ăn cơm, trong lúc ăn hỏi: “Ba em đi công tác về chưa?”

Kiều Gia Thuần nói đã trở về, Lục Cảnh Hành nói vậy tối nay đến chỗ anh.

Kiều Gia Thuần tắm rửa xong chuẩn bị uống thuốc. Cô thừa dịp Lục Cảnh Hành đi tắm thì uống thuốc, nghĩ thầm đêm nay có thể ngủ một giấc ngon.

Cô sợ hai viên không đủ công dụng nên lấy bốn viên, cô muốn ngủ được lâu một chút.

Lục Cảnh Hành rất nhanh từ phòng tắm đi ra, Kiêu Gia Thuần thấy vậy thiếu chút nữa viên thuốc mắc nơi cuống họng, cô ho lên. Lục Cảnh Hành đi đến vuốt lưng cho cô, đem ly nước đưa cho cô. Kiêu Gia Thuần uống hai ngụm liền hết ho khan.

Lục Cảnh Hành hỏi lúc này cô uống cái gì vậy, cô nói là thuốc cảm mạo, tay trái siết chặt bình thuốc nhỏ màu trắng, lặng lẽ bỏ vào trong túi xách, kéo khóa lại, rồi đặt túi xách trên ghế sa lon.

Lục Cảnh Hành dắt cô vào phòng ngủ, cho cô một nụ hôn chúc ngủ ngon, nói cô bị cảm phải nghỉ ngơi thật tốt.

Một tuần trước trời mưa hạ nhiệt, sau đó nhiệt độ lại tăng trở lại, đêm nay có chút oi bức.

Rèm cửa sổ không được kéo lên, chỉ có một tầng sa lan mỏng được kéo lên. Gió đêm xuyên qua cửa sổ và màn sa lan thổi vào. Cùng tiến vào phòng còn có ánh trăng, chiếu sáng một vài đồ vật trong phòng.

Kiều Gia Thuần nhìn chăm chăm ngọn đèn nhỏ, không có chút buồn ngủ nào, không phải nói được hiệu rất mạnh sao. Cô trở mình, có chút phiền não. Cô nhìn khuôn mặt của Lục Cảnh Hành, trong ánh trăng, đường nét khuôn mặt mạnh mẽ mà ưu mỹ như được họa mà ra. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt.

Lục Cảnh Hành cầm tay cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ.”

Kiều Gia Thuần nói: “Không ngủ được.”

Lục Cảnh Hành kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô

Buổi tối, gió thổi vào, có cảm giác mát mẻ, anh đắp cho cô một cái chăn mỏng. Kiêu Gia Thuần bất tri bất giác ngủ lúc nào không biết.

Kiều Gia Thuần cảm giác mình chỉ mới ngủ được một lúc thế nhưng ai lại ở bên tai cô âm ỉ. Ai a? Thật là phiền, để cô ngủ thêm một lát nữa không được sao? Thực lâu rồi mới ngủ được một giấc. Thế nhưng thanh âm cứ liên tục vang bên tai, ý niệm muốn ngủ và động tĩnh bên tai Kiêu Gia Thuần cứ vậy đấu tranh nhau.

Có người đánh vào mặt cô, rốt cuộc cô cũng bị đánh tỉnh.

Tức giận a, không cho người ta ngủ.

Kiều Gia Thuần mở mắt, cô thấy Lục Cảnh Hành, thần sắc có vẻ lo lắng chưa kịp che giấu.

Anh luôn luôn bình tĩnh, tâm tình ổn định, Kiêu Gia Thuần chưa bao giờ thấy qua bộ dạng gấp gáp của anh như bây giờ.

Lục Cảnh hành hình như thở ra một hơi.

“Kiều Gia Thuần, hiện tại em cảm thấy thế nào?” Anh gọi cả họ tên cô.

“Đầu hơi choáng váng.” Cô nói.

“Em uống mấy viên?”

“Cái gì?” Kiều Gia Thuần có chút mơ hồ.

“Thuốc này, tối qua em uống mấy viên?” Lục Cảnh Hành đưa hộp thuốc nhỏ màu trắng lên.

Kiều Gia Thuần giật mình, cô cuối cùng cũng nghe ra được sự nghiêm khắc trong giọng nói của Lục Cảnh Hành. Cô bỗng ngồi dậy.

“Anh lục túi xách của em?” Kiều Gia Thuần nhớ tối hôm qua cô rõ ràng bỏ vào trong túi sách rất cẩn thận, sau đó còn khóa kéo lại.

Lục Cảnh Hành không phải cố ý lục túi xách của Kiều Gia Thuần, là do tối hôm qua Kiều Gia Thuần đặt túi xách trên ghế salon, vốn là cô đặt túi xách trên cái gối trên ghế salon, trọng tâm không vững cho nên dễ dàng rơi xuống. Bởi vì túi xách của Kiều Gia Thuần có khóa kéo ở giữa, hai bên vẫn có khe hở tương đối lớn, tay không quá lớn thì vẫn có thể lấy đồ ở bên trong mà không cần mở khóa vẫn được. Hai bên có khe hở như vậy cho nên lúc túi xách rơi xuống, bình thuốc nhỏ cũng theo đó lăn ra, sau đó bị dây đeo túi xách ở bên ngoài ngăn cản rồi dừng lại.

Sáng sớm hôm nay, Lục Cảnh Hành vốn có ý muốn để cho Kiều Gia Thuần ngủ thêm một lúc nữa, cho nên sau khi vệ sinh cá nhân xong thì tự mình đi đến phòng khách, thấy túi xách của Kiều Gia Thuần rơi trên mặt đất, khi đó anh mới phát hiện bình thuốc nhỏ này.

Nếu người khác họ sẽ không suy nghĩ nhiều thế nhưng hết lần này đến lần khác đều là Lục Cảnh Hành. Anh lơ đãng quét mắt nhìn chữ trên lọ thuốc, liền bật người cảnh giác, đợi đến khi anh nhìn rõ tên đầy đủ của lọ thuốc, thần kinh anh liền có chút căng thẳng.

Anh biết loại thuốc này, tình huống này giống như đã từng xảy ra, là ác mộng của anh.

Lúc đó anh chính là thấy loại thuốc này đầu tiên, sau đó anh đánh thức em trai, thế nhưng bất luận anh lay người em trai thế nào, bất luận anh gọi tên em trai ra sao, nó vẫn không tỉnh lại.

Lục Cảnh Hành mở lọ thuốc, bên trong còn nửa lọ. Anh không biết Kiều Gia Thuần uống mấy viên, anh nhớ hôm qua cô uống thuốc, lúc đó cô nói cô uống thuốc cảm mạo.

Con mẹ nó thuốc cảm mạo!

Anh vọt tới phòng ngủ muốn đánh thức cô dậy thế nhưng Kiều Gia Thuần vẫn không nhúc nhích. Anh liền vỗ vỗ vào mặt cô, cô vẫn không có phản ứng. Sáng sớm, anh một thân mồ hôi, thần kinh buộc chặt, cô nếu vẫn không tỉnh anh sẽ gọi điện 120.

Lúc này, Lục Cảnh Hành tức giận nói: “Chính em cất không kỹ, bị rơi trên mặt đất.”

Kiều Gia Thuần chỉ là bí mật mình che giấu bị phát hiện nên phát hỏa, sau khi nghe Lục Cảnh Hành giải thích, cô có chút hốt hoảng.

Cô nói: “Ừ.”

“Em uống mấy viên?”

“Bốn viên.”

“Tại sao lại uống loại thuốc này?” Thanh âm của Lục Cảnh Hành vẫn nghiêm khắc như cũ.

“Em bị mất ngủ ...” Kiều Gia Thuần có điểm ủy khuất.

“Vì sao bị mất ngủ?” Tối hôm qua nghe cô nói cô không ngủ được anh không để ý, lại hoàn toàn không nghĩ đến cô phải uống loại thuốc này.

Kiều Gia Thuần lấy điện thoại ra, đưa tin nhắn của người lạ kia nhắn cho cô cho anh xem.

Lông mày của Lục Cảnh Hành từ từ nhíu lại.

“Em trước đây vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng hiện tại hình như có thể tiếp nhận được rồi. Anh sẽ giải thích với em đúng không?” Kiều Gia Thuần hỏi.

“Em nhìn thấy?” Lục Cảnh Hành hỏi.

Kiều Gia Thuần không trả lời, coi như đúng rồi.

“Anh sẽ cho em một lời giải thích chính đáng. Nhưng trước tiên em thay áo quần, theo anh ra ngoài một chuyến.” Lục Cảnh Hành nói.

Lục Cảnh Hành đưa Kiều Gia Thuần đến bệnh viện. Tại khoa tâm lý của bệnh viện Tam Giác, Lục Cảnh Hành kiên trì yêu cầu làm tất cả các loại kiểm tra cho Kiều Gia Thuần. Cả buổi trưa, Kiều Gia Thuần đều ở trong phòng kiểm tra của khoa tâm lý, trước mặt là một cái máy tính, cô cần phải làm các bài kiểm tra trắc nghiệm và đánh giá trên đó. Cuối cùng, cô còn bị đưa đến một căn phòng, y tá dán các điện cực lên đầu cô, trên đầu của cô đều đầy các dây điện cùng điện cực.

Sau khi làm xong tất cả các kiểm tra, bác sĩ đưa ra kết luận: “Cô có uất ức trong lòng nhưng không phải mắc chứng uất ức.”

“Vậy tôi phải làm gì? Phải uống thuốc sao?”

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô: “Cô có thể đi đâu đó giải sầu, dời lực chú ý của bản thân vào vấn đề kia, không cần nhớ đến sự phiền lòng mới có thể tốt hơn.”

“Nga.”

“Cô có cần bã sĩ tâm lý không, tôi có thể giới thiệu, đặt lịch hẹn cho cô.”

“Không cần.” Kiều Gia Thuần không có thói quen đem bí mật của mình nói cho người xa lạ nghe.

Lục Cảnh Hành thấy cô đi ra, liền lấy kết quả khám bệnh từ trong tay cô xem một lần, ngay cả những gì bác sĩ ghi cũng xem qua.

Xem xong, anh nói: “Về thôi.”

Lục Cảnh Hành lái xe, đèn đỏ, anh dừng lại. Kiều Gia Thuần nói: “Không phải anh nói sẽ cho em một lời giải thích sao?”

Lục Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, quay đầu, đèn xanh, anh tiếp tục lái xe, đi được một quãng, thấy có chỗ đậu xe bên đường, anh mới dừng lại.

“Gia Thuần!” Anh gọi cô.

“Ừ?”

“Chúng ta chia tay đi.” Lục Cảnh Hành nói.

Kiều Gia Thuần nghĩ rằng anh muốn giải thích với cô, cho dù anh ấy cùng người phụ nữ có quan hệ gì đó nhưng không phải trong sự lựa chọn của anh ấy cũng còn có cô hay sao?

Kiều Gia Thuần không nhất định lựa chọn tha thứ cho anh nhưng cô không ngờ anh cứ như vậy đơn phương đá cô ra khỏi câu chuyện.

“Cô ấy thực sự tốt như vậy sao?” Kiều Gia Thuần mắt ngấn lệ hỏi.

“Gia Thuần...” Lục Cảnh Hành gian nan mở miệng nhưng anh vẫn phải nói: “Kỳ thực em là một cô gái tốt.”

Cần anh nói sao?

“Nhưng chúng ta thực sự không hợp.” Anh giống như đang tìm từ để nói, cuối cùng anh từ bỏ, nói: “Quên đi, là anh sai.”

Kiều Gia Thuần xuống xe, đóng sầm cửa lại, có chút giận dữ.

Lục Cảnh Hành cũng xuống xe đuổi theo.

“Gia Thuần.” Lục Cảnh Hành đi hai ba bước đã đến trước mặt Kiều Gia Thuần, anh nói: “Nếu như em muốn anh bồi thường, em có thể nói ra.”

Kiều Gia Thuần nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hành, nói: “Em cái gì cũng không thiếu.”

Lục Cảnh Hành trầm mặc, cuối cùng nói: “Vậy sau này em hãy sống thật tốt.”

Kiều Gia Thuần nhìn anh xoay người rồi đi, trong lòng như có ngàn vạn con kiến đang cắn nát.

Lục Cảnh Hành đi hai bước liền quay đầu lại nói: “Em nhớ phải đi tái khám.”

Kiều Gia Thuần nói: “Ừ.”

Lục Cảnh Hành nói: “Không được ăn loạn thứ gì, ăn quá nhiều sẽ không tốt, sẽ bị đau dạ dày, nặng sẽ phải phẫu thuật đấy.”

Kiều Gia Thuần: “Ừ.”

Lục Cảnh Hành nói: “Sau này cũng không nên tùy tiện theo đuổi đàn ông...”

Kiều Gia Thuần không chút khách khí cắt đứt lời nói của anh: “Đó là quyền tự do của em.”

Lục Cảnh Hành cũng không giận: “Em ít nhất trước tiên cũng phải tra rõ đối phương là ai, có đáng cho em theo đuổi hay không.” Nói xong, anh cũng không nhìn Kiều Gia Thuần, nhanh chóng rời đi.

Một luồng khí nóng xông lên, mắt Kiều Gia Thuần phiền hồng.

Cô cố nén, một giây, hai giây, ba giây, cô không nhịn được. Cô chạy đuổi theo Lục Cảnh Hành, đế giày sandals mỏng đạp trên nền gạch rất đau. Cô từ phía sau ôm lấy Lục Cảnh Hành, ôm thật chặt, cô nghe thấy thanh âm mình có chút run rẩy: “Nếu như anh đáp ứng sau này sẽ không bao giờ lui tới với cô ấy nữa, em sẽ tha thứ cho anh.”

Lục Cảnh Hành không hề cử động, một lát sau, giống như suy nghĩ rõ ràng, anh dùng lực gỡ cánh tay đang ôm chặt anh của Kiều Gia Thuần ra.

Một chiếc lá rơi xuống, rơi bên cạnh chân của Lục Cảnh Hành, đó cũng chính là tự tôn cuối cùng của Kiều Gia Thuần.

Lục Cảnh Hành lên xe, anh thấy Kiều Gia Thuần đang khóc, anh chuyển động tay lái, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 19

Edit: Meimei

Lục Cảnh Hành tâm phiền ý loạn, trên đường suýt chút nữa gây tai nạn với xe đối diện. Dưới tình thế cấp bách, anh chuyển động tay lái hướng lên vỉa hè, đồng thời phanh lại. May chỉ là một tai nạn nhỏ, xe của Lục Cảnh Hành chỉ bị mấy vết trầy nhỏ do hàng cây bên đường lưu lại, còn đối phương thì không bị gì.

Do con đường này là đường một chiều, mà xe đối diện đi sai cho nên đối phương phải chịu hòa toàn trách nhiệm. Đối phương không từ chối, chỉ nói gọi điện cho cảnh sát giao thông và công ty bảo hiểm, nên bồi thường bao nhiêu thì bồi thường.

Lục Cảnh Hành lười chờ người của công ty bảo hiểm đến, không cần bồi thường, lái ô tô rời đi.

Anh lái xe đến vùng ngoại thành. Đến nơi, anh xuống xe. Cây xanh hai bên che phủ ánh nắng mặt trời, mát mẻ. Trên cây từng chùm từng chùm đóa hoa nở rộ, mùi thơm dễ chịu đi vào lòng người. Đây là một viện an dưỡng.

Lục Cảnh Hành đi vào, quen đường đi đến một tòa nhà nhỏ. Hai y tá đi đến, biết anh, hướng anh chào: "Anh đến rồi a."

Lục Cảnh Hành gật đầu nhẹ, vừa như trả lời vừa như chào hỏi hai người y tá kia. Anh đi lên lầu, đi đến căn phòng đầu tiên, gõ cửa.

Bên trong nói: "Mời vào."

Là thanh âm của một chàng trai trẻ tuổi.

Lục Cảnh Hành đẩy cửa đi vào, bên trong là một căn phòng nhỏ, có phòng khách, phòng ngủ, nhà vệ sinh.

Một chàng trai ngồi trên ghế salon, trong tay cầm một quyển sách. Chàng trai ngẩng đầu lên nhìn Lục Cảnh Hành, kêu một tiếng: "Anh."

"Cảm thấy gần đây thế nào?" Lục Cảnh Hành nói.

"Cũng được." Chàng trai nói.

"Đang đọc cái gì vậy?"

"Kinh Phật."

"Nga? Có thể đọc hiểu?" Lục Cảnh Hành ngồi xuống ghế salon hỏi.

"Thấy được dục vọng của con người, tất cả dục vọng đều là hư vọng. Nếu có thể buông bỏ dục vọng, con người sẽ vô dục vô cầu. Nếu vô dục vô cầu thì sẽ không cảm thấy đau khổ, không lo lắng hay sợ hãi, cũng sẽ không lo buồn, bởi vì lúc đó đã vứt bỏ hết thảy rồi." Chàng trai nói.

"Hành Chỉ." Lục Cảnh Hành gọi tên của em trai, "Vậy em có thể làm được không?"

Em trai ruột Hành Chi nghe vậy chỉ cười một cái.

Tay của Hành Chi rất trắng, so với con gái còn nhỏ và trắng hơn. Tướng mạo của Hành Chi và Lục Cảnh Hành cũng không phải rất giống nhau. Hành Chi có ngũ quan âm nhu, còn Lục Cảnh Hành thì sâu sắc, là hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Nụ cười của Nhạc Hành Chi là một nụ cười rất thuần khiết. Anh cười: "Đương nhiên em không làm được, nếu em có thể làm được thì em đã không ở lại nơi này."

Lục Cảnh Hành vỗ đầu Hành Chi một cái: "Không nên luôn luôn ở trong phòng đọc sách, em có thể đi ra ngoài phơi nắng, chạy bộ hoặc chơi bóng rổ một chút."

Nhạc Hành Chi cười cười, cúi đầu nghịch nghịch quyển sách.

Lục Cảnh Hành thấy trên bàn đặt một giỏ trái cây đương mai, hỏi: "Bà nội mang đến?"

Nhạc Hành Chi "Ừ" một tiếng.

Lục Cảnh Hành đứng dậy: "Anh về đây."

Lục Cảnh Hành đi đến phòng của bác sĩ.

Bác sĩ chào anh: "Lục tiên sinh."

Lục Cảnh Hành hỏi một chút tình hình của Nhạc Hành Chi, bác sĩ nói Hành Chi gần đây khôi phục rất tốt, với tốc độ khôi phục này, Hành Chi có thể xuất viện, có thể làm những việc như người bình thường.

"Lục Cảnh Hành nói với bác sĩ: "Làm phiền bác sĩ hao tổn tâm trí."

Bác sĩ nói: "Anh cũng vậy."

Bác sĩ còn nhớ rõ ngày đó, lúc Hành Chi uống thuốc tự tử bị phát hiện. Một cái ống luồn vào mũi để vào dạ dày, anh cần phải xúc ruột. Gương mặt của anh lúc đấy vặn vẹo và thống khổ. Một người trẻ tuổi như vậy, lớn lên tốt, có gia đình hậu đãi, là một cậu bé có tâm tư đơn thuần, nên có một cuộc sống hạnh phúc, tiền đồ tốt đẹp. Thế mà anh lại bị bệnh tâm lý dẫn vật, không thể làm việc cũng như không thể sinh hoạt như người bình thường.

Lục Cảnh Hành và Lục Cảnh Hành mở côi cha mẹ lúc còn nhỏ, ngoài bà nội, Lục Cảnh Hành cũng chỉ có Hành Chi, cho nên em trai bị như vậy, tâm Lục Cảnh Hành cũng rất đau.

Lúc Hành Chi được cấp cứu, ý thức của anh cũng dần dần tỉnh lại nhưng tác dụng của thuốc và các máy móc hỗ trợ làm cho anh yếu ớt dây dụa và thống khổ. Lúc đó, Lục Cảnh Hành đến phòng của bác sĩ, anh muốn bác sĩ tâm lý của hành Chi nói cho anh biết bí mật giấu trong lòng của Hành Chi, đó chính là mấu chốt căn bệnh của Hành Chi, thế nhưng bất luận Lục Cảnh Hành nói gì, bác sĩ đều không nói ra.

Bác sĩ nói ông cũng có đạo đức nghề nghiệp của ông, nếu như ông đem bí mật của bệnh nhân nói ra sẽ làm mất đi sự tin tưởng của bệnh nhân, như vậy ông không còn là một bác sĩ tâm lý chân chính. Ông nói: "Nếu như anh muốn biết, có thể chờ Hành Chi nguyện ý tự mình nói cho anh."

Nhạc Hành Chi không muốn nói bí mật đó cho Lục Cảnh Hành cho nên anh tất nhiên sẽ không bức bách em ấy. Nếu như Hành Chi tự nguyện nói, anh sẽ là một người lắng nghe, nếu như Hành Chi không muốn nói cũng không sao. Ai cũng có bí mật của riêng mình, mặc dù là người thân cận nhất cũng không tất yếu phải nói cho đối phương nghe bí mật của mình.

Thế nhưng hiện tại sự tình không giống vậy, mọi chuyện trở nên ngày càng trầm trọng. Lần đầu tiên trong đời Lục Cảnh Hành cảm thấy nôn nóng như vậy.

Lúc này, anh nhận được một cú điện thoại, chính xác là một cuộc gọi đến từ điện thoại của Hành Chi, lúc đó tay anh đang cầm điện thoại của Hành Chi. Người gọi đến chính là bạn học của Nhạc Hành Chi. Đối phương hỏi Hành Chi đã xảy ra chuyện gì đúng không bởi vì hần không liên lạc được với Hành Chi.

Lục Cảnh Hành không muốn để người khác biết được bệnh tình của Hành Chi, nhưng anh có thể thông qua người này để biết một ít tin tức, anh mời người bạn học đó ăn một bữa cơm.

Đối phương là một nam hài không tâm tư, Lục Cảnh Hành bắt quả chỉ nói tâm tình của Hành Chi dạo gần đây không tốt, đối phương liền lập tức hỏi: "Có phải là vì cô ta?"

Từ miệng của bạn học của Hành Chi, Lục Cảnh Hành đã biết được căn nguyên gây bệnh của Hành Chi.

Trong phòng riêng của nhà hàng, người bạn học của Hành Chi có chút căm tức nói: "Cô gái kia, Hành Chi chính là bị cô ta làm hại. Cô ta và Hành Chi ở trong cùng một xã đoàn. Cô ta hẹn Hành Chi đi xem phim, chúng tôi đều nói chắc chắn cô ta có ý với Hành Chi cho nên mới giúp cậu ấy bày tỏ thế nhưng không nghĩ tới cô ta lại từ chối cậu ấy. Trước mặt nhiều người như vậy, cô ta còn đổ nước dập tắt hết mấy ngọn nến. Hành Chi không biết vì sao cậu ấy lại bị đối xử như vậy, hơn nữa bởi vì sự kiện kia mà Hành Chi rất nổi tiếng ở trường, rất nhiều người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu ấy,

bọn họ cười nhạo cậu ấy. Cậu ấy vốn là người rất mẫn cảm. Đáng hận hơn nữa chính là không lâu sau, chúng tôi còn nhìn thấy cô ta theo đuổi một nam sinh khác. Theo đuổi được thì đã. Đừng thấy cô ta lớn lên xinh đẹp nhưng bên trong đều thối rữa."

Khi đó, Lục Cảnh Hành đi tìm cô gái kia, nghĩ thầm, chỉ ít cũng có thể để cô nói lời xin lỗi với Hành Chỉ, tháo gút mắc trong lòng Hành Chỉ. Lúc anh tìm được nhà của cô gái kia, anh không tìm thấy Kiều Gia Thuần mà lại gặp được chị họ của Kiều Gia Thuần. Trùng hợp thay chị họ của Kiều Gia Thuần lại là bạn học cấp ba với anh.

Theo như Vương Đế nói, Kiều Gia Thuần cùng bố mẹ đi du lịch Hawaii.

Em trai anh đang thông khổ như vậy còn đối phương lại đang đi du lịch?

Lúc đó Lục Cảnh Hành quả thực không cách nào bảo trì lý trí. Đứng trên cương vị anh trai, anh chỉ có thể nhìn em mình đau khổ mà không làm được gì.

Sau đó anh cùng Vương Đế gặp mặt nhiều lần, Vương Đế nói anh nên cho Kiều Gia Thuần một bài học nhỏ.

Bây giờ nghĩ lại chuyện này thực sự có chút buồn cười, thậm chí là không thể tưởng tượng nổi. Lúc này anh mới có lý trí phân tích chuyện này.

Lúc thấy Kiều Gia Thuần uống thuốc giống như Hành Chỉ như vậy, anh thực sự rất sợ cô không bao giờ tỉnh lại nữa.

Anh quyết định dừng lại cái kế hoạch buồn cười kia. Thực ra anh đã có thể dừng lại sớm, ngay cả Vương Đế cũng nhắc nhở anh nên thu lui thế nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, anh cũng không biết mình đang nghĩ gì, anh không muốn nói chia tay với Kiều Gia Thuần.

Bây giờ suy nghĩ lại, kỳ thực lúc anh còn chưa biết rõ Kiều Gia Thuần, anh đã nghĩ cô ấy là một cô gái hư hỏng, cái này đối với cô ấy rất không công bằng.

Từ phòng bác sĩ đi ra, Lục Cảnh Hành ninh ninh mi tâm, quyết định không suy nghĩ gì nữa, mọi chuyện đã kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 20

Edit: BiFeng

Trên mặt đất là quần áo hỗn độn, có áo sơ mi, quần tây của đàn ông, bra-áo ngực của phụ nữ, váy ngắn công sở màu đen.

Một cánh tay của người phụ nữ ngả ra bên ngoài giường, cô đang nghiêng người ngủ, đầu gối lên trên cánh tay. Mặc dù là lúc ngủ, môi của cô cũng khẽ gọi lên, là một vẻ mặt thoải mái.

Cả người người phụ nữ xích lửa, chỉ đắp ngang hông một góc chăn màu trắng.

Một cái chân dài của đàn ông gác lên hai chân của người phụ nữ, trong giấc mơ người phụ nữ cảm nhận được áp lực, cảm thấy có chút đè nặng, hơi giật giật.

Một bàn tay của đàn ông đặt lên một bên vú của người phụ nữ, bao trùm toàn bộ, người đàn ông ôm lấy thỏa mãn híp mắt, còn có thể có xúc cảm, anh ta bắt đầu tùy ý vuốt ve.

Trong lúc ngủ mơ màng, người phụ nữ bị người đàn ông nháo tỉnh, người phụ nữ vỗ tay của người đàn ông một cái, "Đáng ghét! "

Người đàn ông hưng trí, xoay người một cái đè lên người người phụ nữ.

Người phụ nữ từ chối, "Không nên, hiện tại chân còn rất đau xót."

Người đàn ông đem tay của người phụ nữ kéo đến chỗ mình: "Bảo bối, em sờ xem, anh cũng cứng ngắt rồi."Anh ta nghịch đảo chữ thứ hai đọc đặc biệt nặng đặc biệt dài.

Người phụ nữ ngắt chéo phía trên hai cái, người đàn ông buồn bực thốt một tiếng, không nói lời gì liền đè ép động tác người phụ nữ.

Hai người định bắt đầu.

"Tôi nghĩ muốn sinh mệnh nộ phóng

Tựa như bay lượn ở bầu trời bao la

Tựa như đi xuyên qua cuồng dã khôn cùng

Có được sức mạnh vùng vẫy

Tôi nghĩ muốn sinh mệnh nộ phóng

Tựa như đứng sừng ở đỉnh cầu vòng

Tựa như đi xuyên qua ngân hà sáng chói

Sẽ vượt qua sức mạnh tầm thường “

Chuông điện thoại di động có chút lớn, người đàn ông tạm dừng lại. Lúc này tiếng chuông lại dừng lại.

Người đàn ông tiếp tục động tác.

”Tôi nghĩ muốn sinh mệnh nộ phóng

Tựa như bay lượn ở bầu trời bao la

Tựa như đi xuyên qua cuồng dã khôn cùng

Có được sức mạnh vùng vẫy

Tôi nghĩ muốn sinh mệnh nộ phóng

Tựa như đứng sừng ở đỉnh cầu vòng

Tựa như đi xuyên qua ngân hà sáng chói

Sẽ vượt qua sức mạnh tầm thường “

Lần này chuông điện thoại di động vẫn còn tiếp tục, không chịu từ bỏ. Người đàn ông lại dừng lại lần nữa, anh ta đang tự hỏi, chẳng qua giờ phút này máu của anh ta đều tụ tập đến cái chỗ bành trướng nào đó, đại não có chút không dùng được.

Được rồi, không quan tâm nó nữa, sung sướng trước một phen đã. Người đàn ông tiếp tục động tác.

”Tôi nghĩ muốn sinh mệnh nộ phóng...”

Ngay cả người phụ nữ cũng chịu không nổi rồi, cô kêu: “Ai vậy.”

Người đàn ông cũng mắng: “Ai...- mẹ nó, mới sáng sớm đã thiếu đạo đức vậy.”

Người đàn ông nhay xuống giường, nhặt lên quần tây trên mặt đất, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, liếc mắt nhìn điện thoại gọi đến, lập tức không tức giận nữa, còn có chút chột dạ.

Người đàn ông nhận điện thoại, trên mặt nghiêm trang: “Này, vợ a... Ân... Buổi tối hôm qua có việc...Ừ... anh gọi điện thoại cho em, em ngủ rồi... à... Ừ... Được được.”

Người đàn ông cúp điện thoại, xoay người, người phụ nữ đã bọc chăn ngồi ở trên giường rồi, trên mặt là biểu tình không quá cao hứng, “Vợ của anh hả.”

Người đàn ông đi tới, ôm bả vai người phụ nữ, “Bảo bối, mắt húng à?”

Người phụ nữ hất tay, lại quay qua, nhìn chằm chằm người đàn ông hỏi: “Anh yêu em hay là yêu vợ của anh nhiều hơn?”

Trên khuôn mặt người đàn ông là vẻ mặt thâm tình, anh ta bắt lấy một bàn tay của người phụ nữ đặt lên mặt mình, “Anh yêu em, Vương Đề.”

”Có thật không?”

Cổ Văn Bản rất có kiên nhẫn, cũng rất ôn nhu, anh ta nói: “Thật.”

”Vậy so với vợ của anh thì sao?”

Cổ Văn Bản lập tức nghiêm mặt nói: “Anh với cô ta chẳng qua là đến tuổi phải kết hôn nên mới chấp nhận, với em mới là tình yêu thanh xuân thời đại tương thức tương tri* đích thực, chẳng lẽ em quên thời gian tốt đẹp thời đại học của chúng ta sao?”

* 相识相知 tương thức tương tri thấu hiểu lẫn nhau

Vương Đệ kêu tên của Cổ Văn Bản, cô dựa vào bả vai của Cổ Văn Bản, “Văn Bản, vậy chừng nào thì anh ly dị cô ta?”

Cổ Văn Bản trầm mặc.

Vương Đệ lập tức mất hứng, thanh âm vốn ôn nhu cũng the thé rồi, “Không phải là anh không muốn kết hôn cùng cô ta sao? Anh với em cũng như vậy rồi... Có phải anh không muốn chịu trách nhiệm không?” Vương Đệ đẩy người đàn ông ra.

“Không phải, Vương Đệ, em hãy nghe anh nói.” Cổ Văn Bản lại ôm Vương Đệ lần nữa, “Em cho anh một chút thời gian, nghĩ biện pháp chuyển tài sản đi, dù sao em cũng không muốn anh hai bàn tay trắng mà đi cùng em ở chung một chỗ chứ.”

Vương Đệ suy nghĩ một chút, Cổ Văn Bản nói rất có đạo lý, cô dựa vào bả vai Cổ Văn Bản, cảm giác có người đàn ông có thể dựa vào thật tốt, người phụ nữ mưu đồ cả đời này vì cái gì, chẳng phải mưu đồ một chỗ dựa sao?

Cổ Văn Bản nắm Vương Đệ tiếp tục nói lời thâm tình: “Vương Đệ, trước kia đều do anh...”

Vương Đệ lập tức ngồi thẳng, bàn tay cô dán lên đôi môi của Cổ Văn Bản, cô không cho anh nói, cô không muốn nghe đến quá khứ, lại càng không muốn nhớ lại quá khứ.

Vương Đệ nói: “Anh không cần phải nói, em đều hiểu được, không phải lỗi của anh, chuyện cũ không cần nhắc lại, em chỉ hi vọng sau này chúng ta đều thật vui vẻ.”

Cổ Văn Bản chợt nhớ tới cái gì, anh ta nói với Vương Đệ: “Bảo bối, anh định tinh giản bộ tài vụ, hiện tại người rảnh rỗi của bộ tài vụ cũng quá nhiều rồi, thật ra thì cần bản không cần nhiều như vậy. Đợi sau khi tinh giản bộ tài vụ, anh sẽ đem công việc quan trọng nhất cho em, đem sổ sách quan trọng nhất đều giao cho em”

“Có thật không?” Vương Đệ mừng rỡ, nhưng rất nhanh cô lại kéo xuống khóe miệng, “Thế nhưng mà em mới tới, tổng giám đốc có thể đồng ý anh thăng chức cho em sao?”

“Đương nhiên, bảo bối, anh cho em biết, anh là tâm phúc của tổng giám đốc đấy.” Trong mắt Cổ Văn Bản có vẻ tự mãn.

Vương Đệ lại cao hứng trở lại, cô hỏi Cổ Văn Bản: “Văn Bản, từ lúc em vào công ty đến nay, sao chưa từng thấy tổng giám đốc công ty chúng ta, anh ta rất ít lộ diện sao?”

“Ừ, anh ta không thường xuyên đến công ty.”

Vương Đệ có chút tò mò với tổng giám đốc công ty thần bí này, chẳng qua cô bận rộn công việc của mình, sinh hoạt còn không kịp, cho nên sớm quên mất chuyện này.

Vương Đệ và Cổ Văn Bản đi ra khỏi khách sạn, hai người đều có chỗ đi, Cổ Văn Bản là về nhà, Vương Đệ phải đi nhà Kiều Gia Thuần.

Hôm nay là sinh nhật mẹ Kiều, sinh nhật hàng năm đều có, mẹ Kiều cũng lười làm lớn, chỉ gọi một ít thân thích gần gũi tới nhà ăn một bữa cơm là được rồi.

Quan San tìm đến Kiều Gia Thuần, cô mới biết được hôm nay là sinh nhật của mẹ Kiều, mẹ Kiều nhiệt tình giữ cô ở lại ăn cơm.

Nghe mẹ Kiều nói gần đây trời nóng nực ăn cơm cũng không có khẩu vị, Quan San đã nói: “Dì, con hôm nay cũng không mang quà tặng cho ngài, vậy con làm món thịt kho dưa cho dì, chua chua ngọt ngọt ngon miệng, bảo đảm dì ăn đến hai chén cơm.”

Mẹ Kiều cười nói: “Sao không biết xấu hổ như vậy, con là khách mà.”

Quan San cũng cười: “Dì, con tới nhà của dì làm phiền còn ít sao.”

Hôm nay đông người, đồ ăn phải làm cũng nhiều, trong nhà có việc nên mẹ Kiều Gia Thuần bận không qua được.

Quan San đi vào phòng bếp, thấy chị họ Vương Đệ của Kiều Gia Thuần cũng ở đây hỗ trợ, hai người bắt chuyện.

Quan San hỏi dì Chu nhà Kiều Gia Thuần: “Dì, trong nhà có dưa không?”

Dì Chu nói: “Có, dì lấy cho con.”

Trong phòng khách, mẹ Kiều nhìn Kiều Gia Thuần ngồi ở một bên chơi điện thoại rất không hài lòng.

Mẹ Kiều đập cái trán Kiều Gia Thuần một phát, “Con nhìn con xem, bộ dáng gì nữa, kêu khách đi phòng bếp nấu ăn, mình ngồi ở đây chơi điện thoại, con có hiểu chuyện hay không? Con cho mẹ thêm chút mặt mũi được hay không hả?”

Kiều Gia Thuần sờ cái trán một cái, để điện thoại di động xuống đi phòng bếp.

Kiều Gia Thuận đi tới trước chậu nước rửa rau, cô lấy tới một rổ rau xanh bên cạnh rửa.

Di Chu xách theo quả dưa cuống màu xanh biếc đi tới, cô đem dưa giao cho Quan San, Quan San nói cảm ơn. Di Chu quay đầu nhìn thấy Kiều Gia Thuận đang rửa rau. Di Chu nói: “Gia Thuận, rau kia đi mới vừa rửa rồi.”

Kiều Gia Thuận ngẩng đầu, có chút ngốc lảng, cô phản ứng mấy giây mới biết được Di Chu đang nói đến rau.

Quan San bên cạnh đang toàn tâm toàn ý gọt vỏ dưa, Quan San phân phó Kiều Gia Thuận: “Gia Thuận thân ái, lấy thịt heo cho mình được không?”

Kiều Gia Thuận đi đến trước tủ lạnh, lấy một miếng thịt cho Quan San.

Quan San liếc mắt nhìn khối thịt đông lạnh cứng ngắc kia, hỏi: “Có thịt rã đông rồi không?”

Di Chu đang tước vỏ rau diếp một bên vội vàng nói: “Có có có, trong tủ lạnh ở giữa bên trái là thịt rã đông rồi đấy.”

Kiều Gia Thuận lại trở lại lấy miếng thịt cho Quan San, Quan San vừa mới xử lý xong quả dưa, cô vừa nhìn, liền nói với Kiều Gia Thuận: “Thân ái, đây là thịt gà, không phải thịt heo à?”

“A, tớ cầm nhầm.” Kiều Gia Thuận đi đổi một miếng thịt khác cho Quan San, Quan San rốt cục có thể bắt đầu cắt thịt rồi.

Kiều Gia Thuận tiếp tục rửa rau.

Di Chu gọt hết vỏ măng tây đi tới lấy một cây dao chuẩn bị cắt măng tây, cô nhìn thấy rau trong tay Kiều Gia Thuận đang rửa nghi ngờ hỏi: “Gia Thuận, rau này đi đã rửa qua rồi à?”

Kiều Gia Thuận sững sốt: “À.”

Di Chu càng buồn bực, “Lúc này không phải đi đã nói với rồi con sao?”

Kiều Gia Thuận: “À, con quên rồi...”

Vương Đệ buông công việc trong tay: “Gia Thuận, có phải em thấy không thoải mái ở đâu không?”

Quan San cũng quăng lại đây ánh mắt ân cần.

Kiều Gia Thuận: “À, không có.”

Di Chu: “Đứa nhỏ này, vậy làm sao hồn vía lên mây thế.”

Quan San buông dao trong tay, bắt đầu rửa tay, cô nói: “Gia Thuận mình cùng cậu đi lên trên nghỉ ngơi một chút đi.”

Không bao lâu, Vương Đệ nhìn thấy Quan San vịn vai Kiều Gia Thuận đi ra, ánh mắt Kiều Gia Thuận có hơi hồng, chẳng qua nhìn không kỹ sẽ nhìn không ra.

Tìm lúc không có người, Vương Đệ hỏi Kiều Gia Thuận: “Gia Thuận, có phải ngại thất tình rồi không?”

Kiều Gia Thuận đang là lúc yếu ớt nhất, nghe xong lời này lập tức biến thành bộ dạng muốn khóc không khóc được, Vương Đệ sáng tỏ. Cô vỗ lưng Kiều Gia Thuận, nhẹ giọng nói: “Trước kia chị khuyên em đừng theo đuổi em đều không nghe, con gái chủ động theo đuổi nếu như bị người kia có mặt kệ nói khó nghe bao nhiêu, người ta sẽ nói là do cô ta tự đưa tới cửa.” Vương Đệ nâng lên đặt xuống, có một từ, càng khó nghe hơn, ngăn dậm đưa **, cô cũng còn chưa nói ra miệng đâu.

Vương Đệ lại vỗ bả vai Kiều Gia Thuận một cái, “Được rồi được rồi, đừng khổ sở nữa, sau này an phận chút, làm cô gái ôn nhu tĩnh lặng ngoan ngoan nghe lời mới tốt.”

Một ngày này, tâm tình của Vương Đệ quả thực là vui sướng từ sáng đến tối, đáng tiếc loại vui sướng này cũng không chia sẻ cùng người khác, vì thế gọi điện thoại người kia.

Sau khi điện thoại kêu vài tiếng, đường giây được kết nối.

“Này.” Đầu kia là một giọng nam trầm ổn.

“Cô ấy rất khổ sở.” Vương Đệ không thể chờ đợi được nói: “Anh làm rất tuyệt, sớm nên cho cô ta nếm thử chút mùi vị thống khổ. Dựa vào cái gì mà mệnh cô ta tốt như vậy, từ nhỏ muốn cái gì có cái đó, tổn thương ánh mắt người khác cũng không nháy mắt, xong rồi còn ở đó mà giả bộ người vô tội...”

“Cô chỉ là muốn nói với tôi mấy cái này thôi sao?” Đối phương cắt đứt lời cô, trong giọng nói có một chút không kiên nhẫn.

Vương Đệ có chút đắc ý vênh vao, cô ý thức được bản thân giao thiệp ngôn thâm* với Lục Cảnh Hành rồi. Cô suy nghĩ một chút, nói: “Tôi chỉ là muốn nói với anh tình huống của cô ta một chút.”

* 交浅言深 giao thiển ngôn thâm: thân thiết với người quen sơ (đối xử với người khác trung hậu hoặc ngu ngốc)

Đối phương nói: “Biết rồi.”

Vương Đề muốn nói cái gì đó, vừa há miệng ra, “Bụp ~” một tiếng, đối phương cúp điện thoại.

Vương Đề bĩu môi, tư tìm bề mặt, chẳng qua cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình tốt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 21

Edit: Bifeng

Ngay lập tức, Lục Cảnh Hành để điện thoại di động xuống, nâng trán, trong lòng có chút phiền não. Anh muốn đi phòng bếp rót cho mình một ly nước, có lẽ uống nước sẽ làm dịu áp tích tụ trong ngực xuống.

Từ thư phòng đi qua phòng khách rồi vào phòng bếp, thật là kỳ quái, trước kia anh chưa từng có cảm giác nhà của mình lại vắng vẻ là như thế.

Vắng vẻ như thế, an tĩnh như thế, cảm giác thiếu cái gì đó, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Anh cầm một ly thủy tinh trong suốt đi ra phòng bếp, liếc nhìn, trên ghế sa lon phòng khách, có hai con búp bê. Một con màu xanh da trời Doraemon là do Kiều Gia Thuần mang tới, có đôi khi cô sẽ ôm nó ngủ. Nó có lông nhung ngắn ngủn, sờ tới sờ lui rất thoải mái. Nó mở hai con mắt thật to, hai con ngươi áp sát ở bên trong. Miệng của nó là một cái vòng tròn, mỉm cười là một thật to, trên mặt là hai cái má đỏ ửng, thoát nhìn hết sức đáng yêu. Một con khác là Baby lúc bọn họ đi ăn cơm nhìn thấy rồi mua. Nó mặc quần lụa mỏng phồng theo kiểu cổ. Mặt của nó rất nhỏ, nhưng lại mặc cái váy cực lớn.

Ngày đó bọn họ từ ngang qua một cửa hàng, Kiều Gia Thuần nhìn thoáng qua liền muốn mua.

Về sau, Kiều Gia Thuần một tay ôm Baby, một tay ôm Doraemon, hí hửng nở nụ cười đáng yêu với Lục Cảnh Hành, cô nói: “Baby là em, còn Doraemon này là anh nha.”

Lúc ấy anh không nói gì thêm, chẳng qua là trong lòng oán thầm: “Ngây thơ. “Còn có, anh làm sao giống Doraemon?”

Nghĩ tới đây, khoe môi anh hơi cong, ngay cả chính anh cũng không có phát hiện.

— —

Trong một thị trấn nhỏ của thành phố Lân, Lý Thụy Phân đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng, nước sôi liền thả một vắt mì sợi vào, đem rau xanh cắt trước đó đổ vào. Đậy nắp lại chờ một lát, lại đem một tô cơm thừa tới qua đổ vào, cầm cái xẻng để lại cho cơm dính thành khối, thêm hai chén nước đun sôi lại chờ thêm năm phút, bữa sáng đã hoàn thành.

Lý Thụy Phân liếc mắt nhìn qua cửa lớn, sáng sớm ở thị trấn nhỏ rất an tĩnh, không có người đi qua đi lại, chỉ có hai con chim bay đến đậu trên mặt đất.

Lý Thụy Phân đứng ở cạnh cửa một tay bưng chén một tay cầm chiếc đũa bới cơm ra, theo góc độ này của bà ta nhìn sang, có thể thấy một cái ghế trúc trước cửa, đây là một ghế trúc đặc biệt, không có thành ghế, nhưng có hai cái lỗ, tiểu hài tử có thể chui người đi vào, ngồi ở bên trong.

Theo truyền thống ở nông thôn, nếu như nhà ai cưới vợ, trong ngày hôn lễ sẽ phải đi mượn đứa trẻ nhà người khác tới ngồi vào cái ghế như vậy, để ở cạnh cửa chính, ngụ ý là hi vọng con dâu sớm sinh một tiểu tử mập mạp.

“Cái ghế” đặc biệt của nhà Lý Thụy Phân, là cháu trai nhà bà ta đã dùng qua, chẳng qua cháu trai bà ta hiện tại cũng đã đi theo cha mẹ nó vào thành phố học trung học cơ sở rồi.

Hiện nay, trên cái ghế đó có một đứa bé trai ngồi, trong tay của nó cầm một món đồ chơi xe ô tô, đang chơi xe ô tô.

Lý Thụy Phân dựa trên cửa khóc thút thít mấy cái rồi vào phòng. Bà ta cũng rất nhanh ra lại, cầm cái thìa, trên tay cũng không phải là cái tô lớn như lúc nãy mà đổi thành một cái bát nhựa nhỏ.

Lý Thụy Phân cầm chén muống để trước mặt đứa bé, đứa bé chắc là không thể tự mình ăn, bà ta chỉ có thể đút cho đứa bé từng muống từng muống.

Đứa nhỏ tự chơi xe đồ chơi, Lý Thụy Phân đút cho nó một muống, nó ăn một muống.

Thời điểm vừa mới đến đây, đứa bé còn khóc hô muốn mẹ, chẳng qua vài ngày nó cũng không la khóc nữa vì nó biết có la cũng vô dụng.

Lý Thúy Phân đang cúi đầu, bỗng nhiên cảm giác cửa có động tĩnh, con chó vàng nhà sát vách sủa hai tiếng.

Bà ta ngẩng đầu, chỉ thấy một đám người đàn ông vạm vỡ mặc áo đen xông vào, không biết lai lịch gì.

Trong lòng Lý Thúy Phân hoảng hốt: “Các người. . . Tới làm gì?”

Không có người trả lời bà ta, vẻ mặt bọn họ đều lạnh lùng, ngay cả một ánh mắt cũng không cho bà ta.

Rất nhanh sau đó, một người đàn ông và một người phụ nữ bước vào, người phụ nữ thoạt nhìn rất điềm đạm.

Lý Thúy Phân gan lớn hơn một tí, bà ta ôm đứa bé, muốn giấu mặt nó lại: “Các người muốn làm gì?”

Người phụ nữ đã thấy rõ mặt của đứa bé, cô ấy hô: “Đó là con của tôi!”

Đứa bé quay đầu nhận ra mẹ của mình, đứa bé kêu: “Mẹ! “

Lý Thúy Phân không kịp phản ứng, một người đàn ông đã túm lấy đứa bé từ trong tay bà ta.

Mọi người nghênh ngang rời đi, tất cả đều xảy ra chưa đến một phút đồng hồ. Cuối cùng là âm thanh xe oto chạy.

Lý Thúy Phân chạy ra cửa, hô to: “Người đâu, cướp đứa bé . . . , mau tới, cướp đứa bé!”

Một lão nông xách theo cái cuốc đi tới, “Thúy phân, đứa bé cái gì mà bị cướp? Cháu trai của bà bị cướp?”

Hàng xóm ghé vào đầu tường nhìn một hồi vỡ kịch hay, “Cháu trai bà ta sớm cùng cha mẹ lên thành phố học hành. Thúy phân, đứa bé kia không phải là người mua được bọn buôn người sao, ta nhưng nghe nói hiện tại buôn bán trẻ em là phạm pháp, ngay cả người mua cũng bị phạt.”

Lý Thúy Phân dậm chân: “Tôi có cháu trai, tôi mua đứa bé kia làm gì!”

“Vậy đứa bé này từ đâu tới a? “Hàng xóm tò mò đứa nhỏ này đã muốn đã lâu rồi.

” Đứa nhỏ của thân thích của tôi. “Lý Thúy Phân này mới nói ra.

Lão nông hỏi: “Thúy phân, có muốn tìm cảnh sát hay không? “

Hàng xóm hỏi: “Ài, tôi vừa rồi nghe được đứa bé kia kêu người phụ nữ kia? Kia là mẹ đứa bé sao?”

Lão nông nghi ngờ.

Lý Thúy Phân nói: “Trước không báo cảnh, tôi phải đi gọi điện thoại. ” Bà ta đi vào gian phòng, lấy ra một cái điện thoại di động màu đen của người già với nút bấm và màn hình rất lớn, mang kính lão, một hồi lâu mới tìm được một cái số điện thoại, điện thoại được nối, bà ta liền lập tức lớn tiếng nói: “Tôn Phong, có người cướp đứa bé đem đi rồi! Hình như là vợ của con. “

--

Lục Cảnh Hành gõ cửa, một người phụ nữ mở cửa cho anh.

Trong tay Lục Cảnh Hành mang theo một cái hộp lớn, bên trong hộp là đủ loại xe đồ chơi, tạo hình giống y như thật chế tác tinh xảo.

Viên Mộng mỉm cười: “Đây là cho Bối Bối sao?”

Lục Cảnh Hành mỉm cười gật đầu.

Viên Mộng mời Lục Cảnh Hành vào, thằng bé đang ngồi trên ghế sa lon xem phim hoạt hình. Viên Mộng đi qua, nói với đứa bé: “Bối Bối, thúc thúc tới thăm con, mau kêu thúc thúc.”

Thằng bé lập tức từ trên ghế salon trượt xuống, trốn đến sau lưng mẹ, giữ chặt góc áo mẹ, sau đó ở sau lưng mẹ thò đầu ra ngẩng đầu nhìn trộm người đàn ông cao lớn phía trước.

Lục Cảnh Hành ngồi xổm xuống, đưa đồ chơi tới mặt thằng bé: “Bối Bối, cháu thích không?”

Trong mắt đứa nhỏ không che dấu vẻ ưa thích với món đồ chơi, nhưng nó vẫn sợ hãi trốn sau lưng mẹ, biến thành đả điều nhỏ, ngay cả đầu cũng không chịu lộ ra.

Viên Mộng xoay người, sờ sờ đầu của tiểu tử kia, sau đó cầm món đồ chơi từ trong tay Lục Cảnh Hành đưa qua cho thằng bé. Viên Mộng nói với thằng

bé: “Bảo bối, nhìn xem thúc thúc mua cho con cái gì này? Là rất nhiều xe. “

Thằng bé ôm lấy cái hộp đồ chơi, ngẩng đầu liếc trộm thần sắc Lục Cảnh Hành, thấy ánh mắt của anh là khích lệ cổ vũ mà không phải là không đồng ý, liền đem hộp lớn ôm đi.

Tiểu hài tử mặc dù không biết biểu đạt ý của mình, nhưng chúng ta lại có thể biết thông qua sắc mặt và hành động của nó.

Đưa bé vội vã đem hộp đồ chơi ôm đến một góc trong phòng khách, đó là nơi mà mẹ nó đặc biệt thiết kế đựng đồ chơi của nó. Thằng bé ngồi ở trên nệm dán phim hoạt hình, tự mở cái hộp ra rồi chơi rất chuyên chú, nó loay hoay lấy từng chiếc xe đồ chơi ra rồi xếp chúng thành một hàng.

Viên Mộng rót cho Lục Cảnh Hành một chén trà, cô nói: “Chuyện lần này, thật sự là rất cảm ơn cậu, nếu như không có cậu hỗ trợ, tớ căn bản không biết anh ta giấu con đến nhà bà con xa của anh ta. Nếu như không có cậu, tớ càng không khả năng đoạt lại đứa nhỏ trở về. “

Lục Cảnh Hành nhẹ nhàng băng quơ: “Cần gì khách khí cùng tớ như thế.” Anh nhìn chung quanh căn phòng, hỏi Viên Mộng: “Ồ chỗ này đã quen chưa?”

Viên Mộng nói: “Nơi này tốt lắm, ra vào đều có bảo vệ, cảm ơn cậu.” Chỗ ở cũ trước kia, ngay cả bảo vệ cũng không có.

“Tớ nói là không cần khách khí với tớ như thế, dù sao nơi này cũng để trống. “

Trong mắt của Viên Mộng có cảm kích, có nhu tình, có kiên định, cô nhẹ nhàng mà đem tay của mình đặt lên mu bàn tay Lục Cảnh Hành, Lục Cảnh Hành ngược tay nắm chặt tay Viên Mộng.

Bọn họ đều là người nội liễm, có tình cảm, không cần nói ra miệng, có thể hiểu ngầm ý nhau.

Sau khi Lục Cảnh Hành rời đi, Viên Mộng nhìn con trai đang chơi đùa xe ô tô trong góc nhà, tiểu hài tử cứ chơi đùa, giống như chơi hoài không chán.

Viên Mộng cầm lấy một cái ly nước hình gấu nhỏ trên bàn trà, đi đến bên cạnh đứa bé, đưa ly tới trước mắt nó.

Đứa bé liếc mắt nhìn, đem cái miệng nhỏ nhắn đặt vào cái ống hút trên ly, uống một hớp.

Viên Mộng cầm một chiếc xe nhỏ, hỏi con trai: “Bối Bối, mấy chiếc xe này con có thích không?”

Đứa bé gật đầu.

Viên Mộng thấy, nói tiếp: “Thích a, vậy con có thích. . .”

Đứa bé như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, cắt đứt Viên Mộng: “Mẹ! “

”Ừ?” “Viên Mộng cho đứa nhỏ một cái ánh mắt khích lệ.

”Ba ba đi đâu vậy?”

Thời điểm Viên Mộng đến Sự Vụ Sở luật sư, đột nhiên một chiếc xe con lái qua đến, làm cô giật mình. Cô bị bức phải lui về phía sau hai bước, một chân giẫm vào bồn hoa ven đường.

Thời điểm xe sắp đụng vào cô thì thắng gấp, dừng ở trước mặt cô.

Trong xe, Kiều Gia Thuần ngồi ở ghế phụ, hai tay cầm chặt dây an toàn ở trước ngực, nói với Quan San đang ngồi ở ghế lái bên cạnh: “Không nên như vậy. “

Quan San ngẩng đầu, “Sợ cái gì, kỹ thuật của tớ rất tốt. “

Viên Mộng muốn rời đi, chiếc xe liền thông thả đi theo cô ấy.

Viên Mộng dừng lại, cô nhìn vào trong xe.

Cửa kính xe hạ xuống, khuỷu tay Quan San đặt trên cửa xe, cô thò đầu ra nói với Viên Mộng: “Mỹ nữ, chờ cô thật lâu a, có hứng thú cùng chúng tôi uống ly cà phê hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chương 22

Edit: Meimei

Hạ cửa xe oto xuống, đặt khuỷu tay lên trên thành cửa oto, Quan San lộ đầu ra nói với Viên Mộng đang đứng ở bên ngoài: "Mỹ nữ, chờ cô thật lâu a. Có hứng thú cùng chúng tôi uống cà phê hay không?"

Kiều Gia Thuần ngồi một bên nhìn Viên Mộng thông qua cửa xe. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người phụ nữ này ở khoảng cách gần như vậy, lần này cô thấy cô ấy rõ ràng hơn lần trước.

Viên Mộng lần này và lần trước không có gì khác nhau, cũng mặc cái màu trắng có hoa văn, chỉ là lần trước cô ấy mặc nó với váy ngắn còn lần này cô ấy mặc nó với quần dài màu đen.

Kiều Gia Thuần quan sát toàn thân cô ấy sau đó mới nhìn về khuôn mặt dịu dàng kia.

Trên người người phụ nữ này có một loại khí chất đặc biệt, cô ấy dịu dàng mà trầm tĩnh, cho dù lúc này có chiếc oto đột nhiên đi về phía cô ấy, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng hốt cũng làm cho người khác nhìn mà đau lòng. Có lẽ đây chính là loại phụ nữ trong trắng thuần khiết như hoa bách hợp. Kiều Gia Thuần có chút đổ lệ cô ấy. Viên Mộng chính là người mà có thể làm cho Lục Cảnh Hành vứt bỏ đi chính người phụ nữ của mình.

Trong quán cà phê, Viên Mộng ngồi đối diện Kiều Gia Thuần và Quan San.

Từ đầu đến cuối, hình như cũng chỉ là Quan San nói chuyện, Viên Mộng thỉnh thoảng trả lời một vài câu hỏi của Quan San. Nhưng cũng phải dễ dàng để cho cô ấy trả lời, mà nếu có trả lời thì cũng chỉ nói chung chung.

Kiều Gia Thuần không nói gì nhưng ánh mắt của cô là không chút nào che dấu nhìn chăm chăm Viên Mộng. Viên Mộng dù có ngốc cũng có thể nghi ngờ tại sao một người phụ nữ lại nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ khác như vậy.

Viên Mộng thân nhiên mặc cho Kiều Gia Thuần nhìn, cô phảng phất như không chú ý đến ánh mắt của Kiều Gia Thuần, thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhìn sang mắt đối mắt với Kiều Gia Thuần.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp. Đôi mắt đen nhánh, đôi môi giống như quả anh đào, nhưng điều mà để mọi người hâm mộ là làn da trắng mịn như trứng gà bóc của cô ấy, điều này làm cho cô trông có vẻ trẻ con và khả ái hơn.

Quan San vẫn còn đang tiếp tục nói: "Lục Cảnh Hành không có nói cho cô biết anh ta đã có bạn gái và còn chuẩn bị kết hôn. Nhưng mà cô cũng biết đấy, đàn ông mà, lúc có son hào hải vị bên cạnh thì lại muốn cháo trắng rau dưa. Cô nghĩ anh ta nghiêm túc với cô sao? Cô thực cho rằng anh ta sẽ lấy cô sao? Đừng có nằm mơ. Nếu anh ta lấy cô, người khác sẽ nói thế nào, nói anh ta cưới một người phụ nữ đã ly hôn còn mang theo con với chồng trước. Lại nói nếu anh ta là một người thông minh, anh ta sẽ vứt bỏ một người bạn gái có gia thế bối cảnh để đi theo một người chỉ có hai bàn tay trắng sao? Tôi thật háo hức thành tâm nói với cô, mặc dù cô muốn một bữa điểm tâm ngon thì cũng không nên mới thoát khỏi chồng trước như hổ phẫn kia lại nhảy vào ổ sói Lục Cảnh Hành. Bằng không đến lúc phát hiện bị gạt, sẽ rất thống khổ a. Tôi khuyên cô, nếu muốn cầu tài thì thừa dịp hiện tại anh ta đang muốn những như mới mẻ mà nhanh chóng lừa gạt anh ta một khoản, đồng thời cũng phải phòng hờ cho mình một lớp xe dự bị đến lúc cô bị vứt bỏ còn có thứ mà bám vào, cô thấy tôi nói có đúng không?"

Quan San giọng nói khẩn thiết, thực sự giống như đang vì người khác mà khuyên bảo, nhưng lời nói ra lại rất chói tai. Nếu như đổi lại là một người phụ nữ mạnh mẽ thì có lẽ hai người đã đánh nhau. Thế nhưng Viên Mộng không có, cô vẫn rất an tĩnh, tâm tình cũng không nóng giận, mặc dù cô biết Lục Cảnh Hành có bạn gái cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Lục Cảnh Hành rất ưu tú. Lúc còn đi học, thành tích của anh rất tốt. Hiện tại anh không những có tiền mà còn có sức quyến rũ nữa. Anh không giống những người đàn ông khác, còn chưa tới ba mươi mà bắt đầu hói đầu, bụng bia đầy mỡ, thích khoa tay múa chân với phụ nữ rồi cười bi ối. Những người đàn ông khác đều sẽ có khuyết điểm nhưng Lục Cảnh Hành thì không.

Nếu anh đã tốt như vậy, những người phụ nữ khác cũng đều không bị mù, cho dù anh đã có bạn gái thì những người phụ nữ khác theo đuổi anh cũng là chuyện bình thường. Viên Mộng không cảm thấy chuyện này là ngoài ý muốn.

Cho đến cuối cùng, lúc Quan San cố gắng buộc Viên Mộng phải tỏ thái độ thì cô ấy nói: "Tôi và anh ấy không phải là quan hệ như hai người nghĩ, bất luận thế nào, tôi đều tin tưởng Cảnh Hành, cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy."

Viên Mộng rời đi, Quan San nhìn không được chửi thề: "Kháo! Người phụ nữ này thực là đầu muối gì cũng không chịu, so với tiểu tam của lão đầu nhà tôi thì lợi hại hơn."

Kiều Gia Thuần nói: "Tớ đã nói là không nên tới đây rồi mà, tớ và anh ấy đã chia tay."

Quan San nói: "Không phải là do tớ thấy cậu mấy ngày nay tinh thần ý chí sa sút cho nên mới đưa cậu đến đây cho cậu hết giận đó a. Mặc dù tớ không thể làm gì Lục Cảnh Hành nhưng trị người phụ nữ này thì vẫn được a. Nói như thế nào thì tớ cũng đã đấu với tiểu tam kia của ba tớ nhiều năm như vậy rồi."

Kiều Gia Thuần hỏi: "Chúng ta lừa gạt cô ấy như vậy thì có lợi ích gì?"

Quan San: "Ít nhất cũng có thể làm cho bọn họ hiểu lầm nhau. Tớ thật muốn xem tình cảm của bọn họ có phải là kiên cố như vàng. Chân ái? A a."

Về đến nhà, Kiều Gia Thuần thấy Kiều mẹ đang gọi điện thoại, thấy Kiều Gia Thuần thì vội vàng nói trong điện thoại: "Gia Thuần về rồi, tôi cúp trước"

nha ... Được, tôi sẽ nói với nó."

Kiều mẹ cúp điện thoại thì gọi Kiều Gia Thuận tới bên này ngồi xuống.

"Đi đâu vậy?"

"Đến chỗ của San San."

"Một người bạn của mẹ muốn giới thiệu cho con một người con trai đặc biệt tốt ..."

"Xem mắt?"

Kiều mẹ dừng một chút: "Đúng. Mẹ vốn thấy con còn nhỏ không vội nhưng a đi kia nói người con trai kia điều kiện rất tốt. Con đi xem một chút, vạn nhất tốt thì đừng bỏ lỡ."

--

Buổi tối, Lục Cảnh Hành đến chỗ của Viên Mộng.

Trước đó Viên Mộng đã dỗ con ngủ, cô rót cho Lục Cảnh Hành một ly rượu vang.

Lục Cảnh Hành uống rượu vang, tivi đang phát một ca khúc, âm nhạc luôn có thể khơi mào nỗi buồn của con người, khiến con người tức thì trở nên cảm tính.

Lục Cảnh Hành thanh tỉnh lại, hơi say, lời muốn nói cách đây nhiều năm không nhịn được nói ra.

"Cậu biết không? Năm đó tớ thậm mền cậu." Lục Cảnh Hành uống một ngụm rượu vang, giống như cục xương mắc ở họng đã được nuốt xuống.

Viên Mộng lộ ra vẻ mặt khó tin: "Có thật không? Cậu đừng nói đùa như vậy."

"Thật." Lục Cảnh Hành nói.

"Cho đến bây giờ tớ vẫn không phát hiện. Cậu che giấu thật tốt." Viên Mộng chế nhạo.

Lục Cảnh Hành cười một tiếng, nhấp một ngụm rượu, rượu trong miệng có chút chất. Làm sao có thể không che giấu? Làm sao có thể biểu lộ ra? Năm đó anh không có gì cả.

Rèm cửa sổ không được kéo lên, Viên Mộng xoay người, xuyên qua cửa kính thủy tinh mà nhìn. Hôm nay thời tiết rất tốt, từ đây nhìn ra có thể thấy rõ ràng ánh trăng sáng đường nào.

"Hôm nay trăng rất đẹp, có phải không?" Thanh âm của Viên Mộng vừa thân mật lại vừa ôn nhu.

Lục Cảnh Hành từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Viên Mộng, đặt hai tay trên bụng cô.

Anh cảm thấy anh có chút say bởi vì lúc này trong đầu anh hiện ra không phải gương mặt của Viên Mộng mà là Kiều Gia Thuận.

Anh khẽ lắc đầu một cái, biểu tình trên mặt có chút không biết tại sao.

Viên Mộng xoay người lại, hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao." Lục Cảnh Hành nói.

Viên Mộng nhẹ nhàng kéo cánh tay Lục Cảnh Hành, cô ngẩng đầu lên, tiến lại gần muốn hôn môi anh.

Một tay khác của Lục Cảnh Hành đặt trên eo của Viên Mộng. Ban đêm yên tĩnh chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

Đột nhiên, một tràng chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của ban đêm.

"Xin lỗi." Lục Cảnh Hành nói.

Anh liếc nhìn điện thoại di động, sau đó đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

Lúc nhận điện thoại, Lục Cảnh Hành không tự chủ nhíu mày: "Cô gửi địa chỉ cho tôi ... Ừ ... Tôi lập tức đến ngay."

"Muốn đi?" Viên Mộng đứng lên

"Ừ, có chút việc, tớ phải đi một chuyến." Lục Cảnh Hành nói.

"Cậu vừa mới uống rượu, có thể lái xe không?" Viên Mộng ân cần dịu dàng hỏi.

"Một ly rượu vang thôi, không sao." Lục Cảnh Hành đi ra ngoài.

"Lái xe cẩn thận." Viên Mộng nói.

"Ừ." Lục Cảnh Hành nói.

Viên Mộng muốn đưa Lục Cảnh Hành xuống nhà thì Lục Cảnh Hành ngăn lại: "Cậu vào đi, đi ngủ sớm một chút."

Viên Mộng nói: "Cậu cũng ... đi ngủ sớm một chút."

"Ừ." Lục Cảnh Hành nói xong liền lập tức xoay người sai bước rời đi.

Viên Mộng đứng ở cửa nhìn bóng người biến mất ở cửa thang máy.

Lúc này, cô thật ra nghe thấy giọng của một người phụ nữ ở đầu bên kia nhưng cô sẽ không hỏi Lục Cảnh Hành đó là ai, tại sao trẻ như vậy lại gọi anh. Nhưng cô nghĩ có thể để cho anh lúc đêm khuya còn uống rượu phải lập tức đi gặp người phụ nữ đó thì nhất định người đó rất quan trọng với anh.

Lúc Lục Cảnh Hành đến, Quan San đã sắp phát điên. Cô muốn kéo Kiều Gia Thuần đã uống say đứng dậy nhưng Kiều Gia Thuần cứ ngồi ỳ trên mặt đất làm thế nào cũng không chịu đứng lên.

Quan San không nhịn được nói: "Sau này mang cậu đi uống rượu nữa thì tớ chính là heo."

Kiều Gia Thuần uống say, cả người ngồi dưới đất không chịu đứng lên, Quan San mang giày cao gót cắn bản không kéo cô đứng lên được.

Quan San vốn không muốn gọi cho Lục Cảnh Hành nhưng bạn trai của cô đang đi công tác cho nên chỉ có thể gọi điện cho đám bằng hồ cầu hữu của cô. Nhưng lúc cô gọi tới thì không phải một người đang ở trong quán rượu xung quanh âm thanh huyền ảo nói chuyện nửa ngày cũng không nghe được câu nào thì cũng đang uống rượu say không thể tới. Quan San tức giận cúp điện thoại, bọn họ a, thời khắc mấu chốt đều không dung được, thật không đáng tin mà.

Cô nhìn danh bạ điện thoại, xem xem còn có thể gọi điện cho ai nữa thì lúc này lại thấy tên Lục Cảnh Hành. Vốn Quan San không muốn gọi cho Lục Cảnh Hành vì Kiều Gia Thuần nói bọn họ đã chia tay nhưng dựa vào cái gì Gia Kiều thương tâm như vậy mà anh ta lại có thể ân ái với người khác, ít nhất cũng phải gọi anh ta nhìn một chút để cho anh ta áy náy. Cho dù tâm địa anh ta sắt đá không áy náy thì hôm nay cũng phải đem phiền phức lớn cho anh ta, để cho anh ta hao tổn tâm trí, để cho Lục Cảnh Hành cũng phải mệt mỏi như Gia Thuần.

Thậm chí, Quan San còn nghĩ đến có thể ngay lúc này Lục Cảnh Hành và Viên Mộng đang ở cùng nhau, nếu có một người phụ khác gọi anh ta ra ngoài lúc này, chắc hẳn biểu tình trên mặt Viên Mộng sẽ rất đặc sắc. Cô ta cũng có thể suy nghĩ nhiều, nói không chừng còn cùng Lục Cảnh Hành gây gỗ, nói anh ta không nên đi.

Quan San tính toán tới tình huống này liền không chút do dự bấm gọi Lục Cảnh Hành.

Một lúc sau, Lục Cảnh Hành vội vàng đi đến.

Quan San nhìn thấy Lục Cảnh Hành, vội vàng ngoắc: "Gia Thuần uống say, giúp tôi một tay ôm cô ấy lên xe."

Kiều Gia Thuần vốn đang im lặng, nghe thấy từ "uống say" liền có phản ứng. Cô cười ngây ngô: "Hi hi, a a, tớ không có say, tớ còn muốn uống nữa."

Lục Cảnh Hành cúi người, một tay ôm eo Kiều Gia Thuần, một tay đặt dưới gối của cô, liền dễ dàng bế cô lên, động tác hiển nhiên rất thuần thục.

Quan San đi phía trước, dẫn Lục Cảnh Hành đi đến xe của cô. Cô đi đến xe mình, mở cửa xe, tỏ ý nói Lục Cảnh Hành đặt Kiều Gia Thuần vào đây. Nhưng Lục Cảnh Hành đi thẳng, tiếp tục ôm Kiều Gia Thuần đi về phía trước.

Quan San kêu: "Ai, ở đây mà."

Bước chân của Lục Cảnh Hành vẫn không dừng.

Quan San cảm thấy không đúng liền đuổi theo: "Anh làm gì vậy? Anh để cô ấy lên xe của tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 23

Edit: Meimei

Quan San cảm thấy không đúng liền đuổi theo: "Anh làm gì vậy? Anh để cô ấy lên xe của tôi đi."

Lục Cảnh Hành đã đi đến bên cạnh cửa xe của mình, một tay mở cửa, một tay ôm Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần nháo một hồi cũng mệt nhọc, cô rũ đầu, dựa cả cơ thể vào người Lục Cảnh Hành, cô muốn tìm một vị trí thoải mái để ngủ. Có người cứ ôm tới ôm lui cô, không cho cô ngủ ngon, cô cau mày, đầu đụng chỗ này lại đụng chỗ khác, tóc rối loạn hết.

Quan San chạy đến ngăn Lục Cảnh Hành: "Anh đưa cô ấy cho tôi, anh muốn đem cô ấy đi đâu? Anh đây là có ý gì?"

Lục Cảnh Hành đặt Kiều Gia Thuần vào trong xe, đưa một tờ giấy cho Quan San.

Quan San không nhận: "Anh đây là có ý gì?"

"Là danh thiếp của tôi, phía trên có địa chỉ công ty tôi. Nếu cô không yên tâm, ngày mai có thể báo cảnh sát."

Kiều Gia Thuần lúc ở trên xe thì yên lặng ngủ nhưng đến chỗ của Lục Cảnh Hành, lúc ôm cô xuống hình như đã đánh thức cô, cho nên cô cựa quậy lung tung.

Chờ lúc vào nhà, cô giầy giữa, ngã xuống đất, hai chân đạp loạn, đụng trên sàn nhà vang "ầm, ầm!". Lục Cảnh Hành ngồi xuống, ôm lấy cô, hôn một cái lên trán cô: "Xuyt, an tĩnh một chút, người dưới lầu đều ngủ."

Kiều Gia Thuần dựa vào ngực anh, thân thể có chỗ dựa, đầu cô choáng váng, một hồi liền thấy buồn ngủ. Lục Cảnh Hành khẽ vuốt lưng cô, ở bên tai cô khẽ dỗ: "Ngaoan."

Thanh âm rất nhẹ, mang theo khí tức của anh, rơi vào tai Kiều Gia Thuần, nhẹ nhàng như lông chim vậy.

Tay của Kiều Gia Thuần đang nắm lấy áo sơ mi của anh cuối cùng cũng rủ xuống, cô đã ngủ rồi.

Kiều Gia Thuần mơ thấy mình nằm ngủ trong một đám mây rất nhẹ, rất mềm, rất thoải mái, còn rất ấm áp. Cô ngủ rất thoải mái. Đang lúc mơ mơ màng màng, có một tia nắng chiếu vào, mí mắt cô hơi hé ra. Cô nhìn thấy rèm cửa sổ màu xám tro được kéo ra một ít, cửa sổ mở, gió nhẹ thổi vào, rèm cửa hơi đung đưa. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào.

Cảnh tượng này cô thấy rất quen thuộc, không có vấn đề gì, cô hé mắt một hồi rồi lại nhắm mắt. Lúc sắp vào giấc ngủ lại, cô đột nhiên giật mình một cái, hoàn toàn thanh tỉnh.

Cô lập tức từ trên giường ngồi dậy, vỗ đầu một cái, nguy rồi, chuyện tối hôm qua uống say cô không nhớ gì.

Cô nhìn khắp bốn phía, rèm cửa màu xám tro, chăn màu xám tro, rõ ràng là phòng ngủ trong nhà của Lục Cảnh Hành. Tại sao cô lại ở chỗ này? Không phải bọn họ đã chia tay rồi sao?

Cô cúi đầu nhìn xuống áo quần của mình, phát hiện vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua cô mặc. Cô phát hiện móc khóa nệm ngực bị lỏng nên cô đưa hai tay ra sau cài lại.

Kiều Gia Thuần nghe âm thanh phía bên ngoài có người đi lại, cô ngồi trên giường, hai tay ôm mặt. Tại sao cô lại ở trong nhà của Lục Cảnh Hành? Có phải anh ấy đang ở bên ngoài hay không? Làm sao cô có thể như vậy mà đi ra? Hay là cô nên tiếp tục giả vờ ngủ?

Kiều Gia Thuần đi chân không đến cạnh cửa phòng, áp tai lên cửa, nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình. Bỏ đi, cũng không thể tránh được. Cô mở cửa phòng đi ra.

Trong phòng khách không có ai. Dì giúp việc đang quét dọn nghe thấy động tĩnh thì nhìn Kiều Gia Thuần cười nói: "Cô đã tỉnh."

Kiều Gia Thuần trước đây cũng đã gặp qua dì giúp việc này, là Lục Cảnh Hành thuê quét dọn nhà cửa.

Kiều Gia Thuần cười với bà ấy một tiếng, rồi đi đến bên ghế salon đang đặt túi xách của cô ở đó. Lấy điện thoại di động ra xem, là mẹ gọi đến. Cô ấn nút gọi lại.

"Gia Thuần, tối hôm qua con ở đâu?"

"Con ở với Quan San."

"Hôm nay coi mắt, con không phải là quên rồi chứ?"

"Ách ... Không quên." Thật ra thì cô hoàn toàn quên mất.

"Vậy con trang điểm, ăn mặc gọn gàng, chờ đến trễ."

"Được, mẹ."

Kiều Gia Thuận cúp điện thoại thì thấy có mấy cuộc gọi nhỡ từ Quan San. Cô liền gọi lại cho Quan San.

"Gia Thuận, cậu thế nào rồi?"

"Cậu nói xem?"

"Trước đó có gọi cho cậu mấy cuộc mà cậu không bắt máy, mới tỉnh dậy sao?"

"Ừ."

"Ngủ một giấc đến mười hai giờ, xem ra tối hôm qua rất kịch liệt nha, tỉnh xưa trở lại a."

Kiều Gia Thuận liếc mắt nhìn phòng vệ sinh, di giúp việc vẫn còn ở trong đó, cô hạ thấp giọng nói: "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Không phải tớ ở cùng với cậu sao? Tại sao lúc tỉnh dậy tớ lại ở trong nhà của Lục Cảnh Hành?"

"Hắc, sao cậu không tự mình đi hỏi anh ta?"

"Chuyện tối hôm qua thực sự tớ không nhớ gì cả, hơn nữa lúc tỉnh dậy anh ấy đã không có ở đây. Tớ trở về liền tính sổ với cậu, dám đem tớ giao cho anh ấy."

"Hắc, tối hôm qua cậu uống rượu say cứ ngồi trên mặt đất mãi, không chịu động. Cậu lại nặng như vậy, tớ căn bản không thể đưa cậu về. Vì vậy không gọi anh ta thì gọi ai? Phải gọi anh ta tới chịu tội, dằn vò anh ta."

"Tớ không nói chuyện với cậu nữa, tớ sắp trễ giờ rồi."

Kiều Gia Thuận rửa mặt, thay áo quần. Đồ của cô còn chưa dọn đi. Trước là do không có tâm tình, sợ xúc cảnh sinh tình, bây giờ đứng ở chỗ này, cảm giác cũng không khó tiếp nhận như trong tưởng tượng. Vì vậy cô muốn ngày khác rảnh rỗi sẽ tới đây đem đồ của mình dọn đi. Không biết tại sao Lục Cảnh Hành không thức giục cô, có lẽ là ngại.

Khi Kiều Gia Thuận vội vội vàng vàng rời đi, di giúp việc gọi lại: "Không ăn gì hết sao? Tiên sinh nói tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô."

Kiều Gia Thuận vội vàng khoác khoác tay vội đi giúp việc, rời đi.

Đến chỗ hẹn, người giới thiệu nhanh mắt phát hiện ra cô. Bà ấy đứng lên ngoắc cô: "Gia Thuận."

Kiều Gia Thuận quay đầu nhìn thấy bà ấy, đồng thời cũng nhìn thấy người ngồi đối diện, là một người đàn ông mặc bộ quần áo nhìn rất thoải mái. Gương mặt của anh ta vừa vặn bị chậu hoa trong phòng che mất.

Kiều Gia Thuận đi tới, người đàn ông đó cũng xoay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Tuấn? Tại anh lại là anh ta?

Lý Tuấn đứng lên, nhìn Kiều Gia Thuận mỉm cười.

Người giới thiệu vội vàng giới thiệu hai người với nhau. Bà chẳng qua chỉ là giới thiệu một chút thông tin cơ bản của hai người sau đó liền lập tức công thành rút lui, trả lại không gian cho hai người trẻ tuổi bọn họ.

Người giới thiệu rời đi, Lý Tuấn cầm bình trà trái cây bên cạnh lên, rót cho Kiều Gia Thuận một ly.

Kiều Gia Thuận nhận lấy trà, nói: "Thật không nghĩ tới là anh."

"Anh cũng vậy."

"Đây là lần đầu tiên em đi xem mắt."

"Anh cũng vậy."

"May là người quen, nếu không sẽ rất lúng túng, ha ha." Kiều Gia Thuận vui mừng.

"Gia Thuận, em nhìn xem muốn ăn cái gì?" Lý Tuấn đưa thực đơn cho cô.

Kiều Gia Thuận cũng không khách khí, chọn mấy món mình thích ăn rồi đưa thực đơn lại cho Lý Tuấn.

Lý Tuấn cũng chọn hai món.

Lý Tuấn ôn nhu lại hài hước, còn rất biết chiều cổ con gái.

Kiều Gia Thuận quả thật có chút dối, cảm thấy nhà hàng này cũng không tệ. Cô vừa ăn vừa cùng Lý Tuấn trò chuyện. Hai người, một người nói, người kia phối hợp, nhìn rất hòa hợp.

Lý Tuấn bỗng nhiên vòng vo đôi đề tài hỏi Kiều Gia Thuận: "Lần trước em nói em có bạn trai, vậy bây giờ hai người đang ở chung với nhau?"

Kiều Gia Thuận đặt đĩa xuống, uống một ngụm nước, cảm giác có chút miễn cưỡng nói: "Chúng em đã chia tay. Nếu không em cũng sẽ không đi coi mắt."

Lý Tuấn ôn nhu nhìn cô, nói: "Gia Thuận, anh nói anh sẽ giữ lời."

Kiều Gia Thuận nhìn Lý Tuấn, cô nhớ lời anh nói lần trước, anh nói anh sẽ chờ cô.

Cô lắc đầu một cái, trải qua thất bại tình yêu lần trước, cô tạm thời không muốn nói chuyện yêu đương.

Vì vậy lúc hai người đi ra khỏi nhà hàng, cô không nói với Lý Tuấn cô không có lái xe, cô không muốn anh đưa cô về. Cô để cho Lý Tuấn đi về trước.

Sau khi Lý Tuấn rời đi, cô mới vẫy tay gọi taxi, có điều hai chiếc xe chạy qua đều đã có khách.

Lúc này, sau lưng cô truyền tới âm thanh: "Kiều Gia Thuận?"

Kiều Gia Thuận quay đầu, nhìn thấy là Bàn Tử: "Là anh a."

Bàn Tử thật cao hứng, anh suy nghĩ một chút, hỏi dò: "Đến tìm Lục ca?"

Kiều Gia Thuận thấy ánh mắt Bàn Tử liếc lên trên liền hiểu hóa ra Lục Cảnh Hành ở trên lầu, cô lắc đầu.

"Lục ca ở trên lầu, không muốn cùng lên sao?" Bàn Tử giống như muốn xác định điều gì.

Kiều Gia Thuận nói rõ: "Chúng em đã chia tay."

Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt xin lỗi: "Thật xin lỗi..."

"Không sao." Kiều Gia Thuận nói.

Lúc này cô thấy một chiếc taxi đi đến liền vẫy vẫy, có điều có người còn nhanh hơn cô, chiếc xe taxi đó liền chở người kia đi.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Anh đưa em về nhé."

Kiều Gia Thuận nói không cần.

Bàn Tử rất nhiệt tình, giữ vững lời nói muốn đưa Kiều Gia Thuận về, có điều lúc này vừa vặn có một chiếc taxi đi đến, thấy Kiều Gia Thuận vẫy liền dừng lại. Kiều Gia Thuận lên xe, nói với Bàn Tử: "Tạm biệt."

Bàn Tử có chút tiếc nuối: "Tạm biệt."

Xe taxi rời đi, Bàn Tử đi lên lầu, vào phòng đã được bao sẵn, thấy một mình Lục Cảnh Hành đang cúi đầu ngồi đó, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì. Bàn Tử đi vào liền hỏi: "Trương Minh còn chưa đến?"

"Phòng vệ sinh." Lục Cảnh Hành lời ít ý nhiều.

Trương Minh hẹn Lục Cảnh Hành ăn trưa bàn công việc, Bàn Tử nghe vậy thì nhất định đòi đến, liên quan đến chuyện làm ăn, hẳn muốn cố gắng một chút.

Bàn Tử nhớ tới chuyện gặp Kiều Gia Thuận ở bên dưới thì nói với Lục Cảnh Hành: "Lúc nãy ở dưới lầu tớ gặp Kiều Gia Thuận, cô ấy nói các cậu đã chia tay?"

Lục Cảnh Hành đang chơi điện thoại, nghe vậy nhưng không đáp lại.

Bàn Tử còn chưa bỏ ý định, tiếp tục hỏi: "Thật sự chia tay, hay là cô ấy đang giận cậu chuyện gì?"

Lục Cảnh Hành nhìn hắn hỏi: "Có quan hệ với cậu?"

Không nghĩ đến Lục Cảnh Hành nói như vậy, Bàn Tử ngượng ngùng, tự tìm bậc thang để xuống: "Tớ chỉ là tò mò một chút."

Lục Cảnh Hành thoáng giương mắt: "Cậu và cô ấy không thích hợp."

Bàn Tử bị bất ngờ không kịp đề phòng, không nghĩ đến Lục Cảnh Hành có thể nói thẳng một câu như vậy, có chút bị hù dọa, vội vàng giải thích: "Xem

cậu nói kia, tớ không có ý nghĩ đó."

Lục Cảnh Hành không nói gì, tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại.

Bằng Tử thấp thỏm trong lòng, có phải Lục Cảnh Hành biết chuyện hắn gửi tin nhắn cho Kiều Gia Thuần? Bởi vì tin nhắn hắn gửi cho Kiều Gia Thuần nên bọn họ mới chia tay, là hắn là Lục Cảnh Hành trề nãi phải ôm trái ảp cho nên Lục Cảnh Hành mới tức giận hắn. Nhưng nếu quả thật như vậy thì Lục Cảnh Hành phải có hành động mạnh mẽ với hắn mới đúng chứ không phải là chỉ nói vài câu hời hợt như vậy chứ.

Bằng Tử nom nóp lo lắng suy nghĩ.

Bỗng Lục Cảnh Hành đột nhiên nói một câu: "Tốt nhất là như vậy."

Lúc này Trương Minh vừa vặn trở lại: "Thức ăn còn chưa lên?"

Bằng Tử đang quần bách giống như tìm được cơ hội, vội vàng đứng lên: "Đề tớ đi thúc giục một chút!"

Bằng Tử đi ra khỏi phòng, quần bách trên mặt ít đi mấy phần nhưng lại tức giận thêm mấy phần. Hắn thấy Lục Cảnh Hành quá mức bá đạo, anh không cần thì không có nghĩa người khác cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 24

Edit: Meimei

Quan San hỏi Kiều Gia Thuần có muốn đi chơi không, bọn họ muốn đi cắm trại ở Bắc Sơn. Kiều Gia Thuần không có tâm tình nên không muốn đi. Quan San năn nỉ: "Cậu không phải là muốn ở nhà đến già luôn chứ, đi ra ngoài chơi, hít bầu không khí mới mẻ mới tốt."

Kiều Gia Thuần nói: "Tớ không muốn làm kỳ đà cản mũi."

Quan San nói: "Không phải chỉ có mình tớ và Hường Bắc, còn có rất nhiều người a."

Lúc Kiều Gia Thuần cùng Quan San và Hường Bắc đến nơi cắm trại, đích thực thấy rất nhiều người.

Lý Tuấn thấy Kiều Gia Thuần thì rất cao hứng, cùng Kiều Gia Thuần chào hỏi: "Gia Thuần."

Kiều Gia Thuần cười với anh.

Quan San đối với Lý Tuấn là cho hắn thêm tí màu sắc, có nghĩa là cô đã giúp anh hẹn người đi ra, tiếp theo nhìn bản lĩnh của anh ra sao.

Hường Bắc đem Quan San lôi đi giúp anh dựng lều trại, bất quá chủ yếu là anh làm Quan San đứng nhìn.

Hường Bắc nói với Quan San: "Em làm như vậy không tốt được?" Anh hướng Kiều Gia Thuần nháy mắt.

Quan San biết anh nói chuyện cô tạo cơ hội cho Lý Tuấn tiếp xúc với Kiều Gia Thuần.

Quan San lơ đãng: "Có cái gì không tốt a. Lý Tuấn vừa ôn nhu vừa có tiền, lại đẹp trai, kết đôi với Gia Thuần thì quá đẹp. Hơn nữa Gia Thuần có thể chế ngự anh ta, chứ không phải giống như Lục Cảnh Hành tâm cơ thâm trầm kia. Bây giờ cô ấy đụng tường biết đau, quay đầu lại mới thấy Lý Tuấn là đàn ông tốt."

Hường Bắc lắc đầu một cái.

Quan San mất hứng: "Anh có ý gì a, có gì thì cứ nói thẳng."

Hường Bắc nói: "Anh bây giờ thấy em ngoài mặt khôn khéo nhưng thực tế rất ngốc."

Quan San tức giận, đá Hường Bắc đang dựng lều ngã oạch: "Anh mới ngốc!"

Buổi tối, Kiều Gia Thuần ăn đồ ăn Lý Tuấn nướng cho cô. Lý Tuấn nướng xâu thịt dê rất tốt, bên ngoài vàng cháy xém, bên trong mềm, còn có rải thêm một ít bột ớt lên miếng thịt, đặc biệt thơm. Kiều Gia Thuần không nhịn được ăn nhiều thêm mấy miếng, nhưng bị cay đến hà hơi le lưỡi.

Lý Tuấn bận bịu rót nước cho Kiều Gia Thuần.

Sau đó, Lý Tuấn chỉ có thể rải một chút ít ớt bột lên xâu thịt cho Kiều Gia Thuận. Kiều Gia Thuận nhìn xâu thịt của người khác là một màu hồng điểm của ớt mà của cô thì không, liền nói Lý Tuấn: “Cho em thêm một ít ớt bột nữa đi!”

Lý Tuấn đành keo kiệt cho thêm một chút nhưng Kiều Gia Thuận không thỏa mãn, cô tiến tới cướp lấy lọ đựng ớt bột trong tay Lý Tuấn. Lý Tuấn nắm chặt lấy lọ ớt bột, anh không muốn cho Kiều Gia Thuận ăn cay quá.

Kiều Gia Thuận dùng một tay đè chặn Lý Tuấn lại, không cho anh đứng lên bởi vì vóc dáng của Lý Tuấn so với cô thì cao hơn, nếu Lý Tuấn đứng lên, cô sẽ bị mất ưu thế. Kiều Gia Thuận cướp được lọ ớt bột, cô nắm chặt không buông.

“Cách cách.” Một tiếng rất nhỏ, nắp và thân của lọ đựng bột ớt bị tách ra, bột ớt ào ào rớt xuống.

Chật vật nhất là Lý Tuấn, anh bị ớt bột làm cay sặc.

Kiều Gia Thuận cũng bị, cô vội vàng lùi về phía sau bỏ chạy, vừa chạy vừa cười.

Lý Tuấn bị sặc một lúc mới tỉnh lại, anh chạy đến bắt lấy Kiều Gia Thuận: “Em có ý?”

Kiều Gia Thuận giống như gà con bị chim ưng bắt được, đáng thương khoát khoát tay: “Không phải, không phải.”

Lý Tuấn bị ớt bột làm cay mắt, cả hai con mắt đều đỏ, Kiều Gia Thuận giúp anh nhỏ nước nhỏ mắt. Lý Tuấn nằm trên đệm, áo khoác của anh thì đặt trên đầu gối, anh có chút thích ý, thông thả nói: “Thật ra, như thế này cũng không tệ.”

Kiều Gia Thuận không chú ý nghe Lý Tuấn nói cái gì, cô đang ngẩng người ngắm bầu trời đêm. Hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời đêm rất đẹp, một vài ngôi sao chợt lóe một cái cũng nhìn rất rõ ràng.

Cô đã rất lâu rồi không có ngắm sao, mà giờ phút này, tâm tình của cô rất điềm tĩnh.

Kiều Gia Thuận ngắm sao, Lý Tuấn ngắm Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận rất nhanh ý thức được Lý Tuấn đang nhìn cô: “Anh nhìn em làm gì?”

Lý Tuấn nói: “Em so với mấy ngôi sao kia còn đẹp hơn.”

Kiều Gia Thuận quay đầu đi, không nhìn anh, mím môi, có chút muốn cười bởi vì mắt của Lý Tuấn đang rất đỏ, nhìn rất buồn cười.

Lý Tuấn ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Kiều Gia Thuận. Kiều Gia Thuận giãy giụa một chút, Lý Tuấn đột nhiên che mắt anh.

Kiều Gia Thuận vội hỏi, Lý Tuấn nói mắt anh bị đau. Kiều Gia Thuận liền quên giãy giụa, tùy ý để Lý Tuấn ôm.

Một lát sau, Kiều Gia Thuận ngượng ngùng đứng lên nói phải đi tìm Quan San. Lý Tuấn cầm áo khoác của mình lên đưa cho Kiều Gia Thuận. Kiều Gia Thuận nói không cần. Lý Tuấn hỏi cô có mang theo áo khoác không, Kiều Gia Thuận nói không có.

Lý Tuấn nói: “Ban đêm ở trên núi lạnh, em dùng áo khoác của anh đi.”

Lúc Kiều Gia Thuận lên núi, cái gì cũng không mang theo, lúc xuống núi lại mang theo thêm một anh bạn trai.

Mối quan hệ của Kiều Gia Thuận và Lý Tuấn phát triển có thể nói là rất nhanh.

Nhưng suy nghĩ một chút thì bọn họ cũng không phải là mới quen, thật sự nếu tính từ thời điểm bọn họ quen biết nhau thì thời gian này cũng không coi là ngắn. Đại khái là mối quan hệ của họ phát triển giống như hình xoắn ốc, ban đầu thì uốn cong sau thì đột nhiên tăng lên.

Sau khi hai người chắc chắn mối quan hệ, Lý Tuấn liền muốn đến ra mắt bố mẹ Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận nói: “Có phải là quá gấp hay không?”

Kiều Gia Thuận bị Lý Tuấn năn nỉ, cuối cùng cũng đồng ý, đem anh về ra mắt bố mẹ.

Lần đầu tiên Lý Tuấn gặp bố mẹ Kiều Gia Thuận liền nói muốn kết hôn với cô, bố mẹ Kiều Gia Thuận bị dọa sợ, cả Kiều Gia Thuận cũng vậy.

Kiều Gia Thuận nói: “Tại sao anh không nói với em trước, anh đây là tiền trạm hậu tẩu.” Lý Tuấn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh thật sự muốn cùng em ở chung một chỗ.”

Ngay trước mặt bố mẹ, Kiều Gia Thuận đỏ mặt.

Sau chuyện này, Kiều Gia Thuận hỏi Quan San: “Tớ cùng anh ấy có phải nhanh quá hay không?”

Quan San nói: “Gia Thuận, cậu không phát hiện ra gì sao? Lúc cậu cùng Lục Cảnh Hành yêu nhau, anh ta chưa bao giờ nói qua muốn đi gặp bố mẹ cậu,

thậm chí bố mẹ cậu đều không biết đến sự tồn tại của anh ta. Nhưng Lý Tuấn mới cùng với cậu xác nhận mối quan hệ thì liền lập tức muốn gặp bố mẹ cậu, muốn kết hôn với cậu. Cái này không phải là càng quan tâm càng gấp gáp, lại càng sợ mất đi, vì vậy muốn khẳng định với trường bối...”

Kiều Gia Thuần trầm mặc, trong lòng cô có chút buồn phiền, chẳng lẽ trước đó Lục Cảnh Hành không phải là đối xử nghiêm túc thật lòng với cô?

Biểu tỷ Vương Đệ cũng biết tin tức Kiều Gia Thuần muốn kết hôn, bởi vì Kiều mẹ gọi điện thoại cho bố mẹ của Vương Đệ nói chuyện này, nói bà ấy phải từ từ chuẩn bị từ bây giờ.

Nghe nói đối tượng của Kiều Gia Thuần mọi mặt đều rất tốt, trong lòng của Vương Đệ có chút ghen tị. Có điều nghe nói bọn họ quen nhau thông qua xem mắt, Vương Đệ nghĩ người quen nhau qua xem mắt chỉ là tạm bợ, không nghĩ tới Kiều Gia Thuần cũng có ngày hôm nay. Nghĩ như vậy làm lòng Vương Đệ thoải mái hơn, ngược lại còn thấy thương hại cho Kiều Gia Thuần, đầu sao cũng là phụ nữ với nhau huống chi Kiều Gia Thuần còn là em họ của cô.

Vương Đệ đến nhà Kiều Gia Thuần, thấy Kiều Gia Thuần đang lựa chọn kiểu dáng thiệp mời.

Lúc chỉ còn hai người, Vương Đệ hỏi Kiều Gia Thuần: “Gia Thuần, em thực sự thích Lý Tuấn đó sao?”

Kiều Gia Thuần nói: “Em cảm thấy ở cùng một chỗ với anh ấy rất yên ổn.”

Vương Đệ: “Yên ổn nhưng không phải là yêu.”

Kiều Gia Thuần nói: “Em đã trải qua một cuộc tình trùng lãng, một hồi thì giống như từ mặt biển được đưa lên ngọn sóng, một hồi thì lại đột nhiên mất trọng lực cứ như vậy mà rơi xuống. Loại cảm giác lúc cao lúc thấp như vậy em thật sự không chịu nổi. Bây giờ em cảm thấy Lý Tuấn như vậy cũng thích hợp. Trước kia em không biết thương thức anh ấy nhưng bây giờ em thấy anh ấy rất tốt, anh ấy có thể cho em cảm giác yên ổn, rất an tâm. Đây là một loại vui vẻ khác, em cảm thấy loại vui vẻ này có thể lâu dài.”

Kiều Gia Thuần ngoài mặt nói cho Vương Đệ nghe nhưng thật ra là nói cho chính bản thân cô nghe. Nói ra như vậy giống như cô tự cho chính mình ăn một loại định tâm hoàn.

Lúc này, Kiều mẹ thúc giục Kiều Gia Thuần đi thử áo cưới. Đúng lúc có Vương Đệ ở đây, Kiều mẹ liền nói Vương Đệ ở lại góp ý một ít cho Kiều Gia Thuần.

Kiều mẹ giúp Kiều Gia Thuần lựa chọn một tiệm áo cưới do một nhà thiết kế nổi tiếng làm chủ. Nghe nói người này học thiết kế ở Ba Lan, sau đó về nước mở ra tiệm này, ban đầu là thiết kế áo cưới cho người có tiền, sau đó càng ngày càng nổi tiếng.

Kiều Gia Thuần thử một bộ lễ phục ngắn màu vàng nhạt, phía trên tựa như cái yếm, phía dưới là váy xòe rộng, chiết eo, lộ ra vóc người xinh đẹp của cô, thêm màu sắc sáng ngời, càng hiện lên vẻ xinh đẹp khả ái.

Kiều mẹ hết sức hài lòng.

Vương Đệ lấy lòng Kiều mẹ: “Váy cưới của Gia Thuần thật đẹp.”

Kiều mẹ nói: “Cái này mặc lúc mở tiệc mời tân khách, lễ phục lúc làm lễ còn chưa có may xong.”

Vương Đệ biết, cái váy này là có sẵn, thiết kế chỉ dựa vào dáng người của Kiều Gia Thuần mà chỉnh sửa cho cô. Mà váy cưới của Kiều Gia Thuần mặc trong lúc làm lễ phải đợi thiết kế lên bảng vẽ mới bắt đầu may.

Kiều Gia Thuần đứng trước gương nhìn, cô thật thích cái váy này.

Kiều mẹ đi đến nói: “Giống như còn thiếu cái gì đó.” Bà từ trong túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, lấy nhẫn kim cương bên trong hộp ra.

Vương Đệ thấy chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh được đeo lên ngón tay của Kiều Gia Thuần, trong lòng cô có chút chua. Kiều Gia Thuần thật tốt số, muốn cái gì thì sẽ có cái đó, lại luôn luôn có người có điều kiện tốt bên cạnh, kết hôn thì có hôn lễ long trọng, có váy cưới thiết kế, lại còn có nhẫn kim cương.

Lúc này đột nhiên có tin nhắn weixin đến, Vương Đệ liếc nhìn, là Cổ Văn Bản. Cổ Văn Bản hẹn gặp cô tối nay, đi làm gì thì tất nhiên không cần nói cũng biết.

Vương Đệ đến khách sạn thì Cổ Văn Bản đã tắm rửa xong, thấy Vương Đệ đi vào thì không kịp chờ đợi liền muốn ôm cô, với tay vào áo Vương Đệ. Vương Đệ hôm nay tâm tình không tốt, cô không phối hợp như trước, đẩy Cổ Văn Bản ra.

Cổ Văn Bản thấy cô không vui, liền dỗ Vương Đệ. Cổ Văn Bản ôm Vương Đệ: “Sao vậy? Bảo bối.”

Vương Đệ tức giận nhìn Cổ Văn Bản một cái: “Rốt cuộc khi nào anh mới ly dị?”

Cổ Văn Bản tránh ánh mắt của Vương Đệ: “Em cho anh thêm một chút thời gian nữa...”

Vương Đệ hừ một tiếng.

Cổ Văn Bản nói: “Anh đang chuyển giao tài sản, nếu quá nhanh cô ta sẽ nghi ngờ ...”

Vương Đệ cảnh cáo Cổ Văn Bản lần cuối: “Anh tốt nhất làm cho nhanh một chút, chậm nữa em sợ em sẽ không kịp chờ đợi anh.”

Cổ Văn Bản vuốt ve mông và đùi Vương Đệ: “Bảo bối, em gấp như vậy, vậy để anh phụng bồi em.” Vừa nói, Cổ Văn Bản liền nhanh tay cởi quần áo của Vương Đệ.

Vương Đệ đánh một cái lên tay Cổ Văn Bản: “Không biết xấu hổ.”

Cổ Văn Bản cầm tay cô: “Còn giận anh nữa a.”

Vương Đệ lườm anh một cái, ngồi trên giường: “Em còn có một việc muốn hỏi anh.”

“Việc gì?”

“Em phát hiện sổ sách của công ty có vấn đề rất lớn ...” Vương Đệ nghiêm nghị.

“Em phát hiện ra?” Cổ Văn Bản cắt ngang lời nói của cô.

Sắc mặt Vương Đệ có chút khản trương: “Anh nói, chúng ta có thể hay không bị chịu trách nhiệm?”

Cổ Văn Bản an ủi cô: “Không sao, công ty nào cũng có chuyện sổ sách giả, lúc kiểm tra không phải chúng ta đã đút lót cho bọn họ rồi sao, em đừng lo lắng.”

“Em chính là sợ vạn nhất ...” Vương Đệ vẫn còn lo lắng.

Cổ Văn Bản trấn an Vương Đệ: “Không có vạn nhất, cho dù có, chúng ta không phải là người đại diện của công ty trước pháp luật, trách nhiệm cũng không đổ được lên đầu chúng ta.”

“Nhưng mà ...” Vương Đệ còn muốn nói nhưng Cổ Văn Bản đã bắt đầu giả vờ trò với cô, miệng hấn dụ dỗ: “Bảo bối, một khoảng thời gian không ở cùng em, trách sao anh thật nhớ đến ừ ...”

Vương Đệ bị Cổ Văn Bản gọi lên cảm giác, rất nhanh quên hết lời mình muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 25

Edit: Meimei

Cuối cùng cũng ly hôn, Viên Mộng thở ra một hơi thỏa mãn. Một thời gian dài liên lạc với luật sư, con trai thì bị bắt cóc, hai bên tranh chấp nhau, cuối cùng cũng có thể ly hôn, thật sự là quá mệt mỏi, trước đó hầu hết thời gian cô đều tiêu hao lên việc ly hôn này.

Bây giờ, cô rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút, cuối cùng có thể bắt đầu cân nhắc chuyện khác.

Cô đến trường đón con trai, nói với nó: “Bối Bối, ngày mai là sinh nhật con, có muốn đi công viên chơi không?”

Đứa nhỏ nhảy cẫng lên: “Đi! Đi! Con muốn đi công viên! Công viên!”

“Vậy ngày mai mẹ và chú cùng với Bối Bối đi công viên chơi nha, có được không?” Viên Mộng thử dò hỏi.

Ai nói trẻ con không hiểu chuyện, thật ra trẻ con tự có suy luận của chính bản thân nó. Đứa nhỏ không vui vẻ lên nữa mà an tĩnh lại hỏi: “Còn ba ba thì sao? Ba ba không đi với Bối Bối sao?”

Viên Mộng yên lặng một chút, sau đó cô cười cười sờ đầu đứa nhỏ, dụ dỗ nói: “Bối Bối ngoan, ba ba ngày mai có việc cho nên không thể tới a.”

Mặt đứa nhỏ như đưa đám nhưng vẫn chấp nhận, dù sao đối với nó mà nói, đi công viên chơi là một cảm dỗ rất lớn, chỉ cần có mẹ đi theo là đủ rồi.

Chuẩn bị hôn lễ là một công việc rất phức tạp và hao tổn tâm trí. Thật ra thì dựa theo ý muốn của Kiều Gia Thuận và Lý Tuấn là không muốn làm phức tạp. Bởi vì Lý Tuấn tương đối gấp gáp, muốn nhanh chút đem Kiều Gia Thuận cưới về nhà, còn Kiều Gia Thuận thì bởi vì cô lười, lười phí tâm tư tốn thời gian. Có điều người lớn hai nhà hiển nhiên là không đồng ý, bọn họ đều muốn con của mình phải có một hôn lễ long trọng.

Kiều mẹ phụ trách rất nhiều công việc của hôn lễ, Kiều Gia Thuận thì thanh nhàn nhưng có một số việc Kiều mẹ không thể thay cô làm được, ví như thử áo cưới giày dép các loại, vẫn là phải tự mình Kiều Gia Thuận làm. Hôn nữa thẩm mỹ của Kiều mẹ và Kiều Gia Thuận khác nhau, điều này làm cho Kiều Gia Thuận không thể không tự mình ra trận, ví như thiết kế bố trí hoa trang trí, Kiều mẹ thì lựa chọn hoa hồng bởi vì bà cảm thấy chuyện mừng là phải như vậy, còn Kiều Gia Thuận thì không thấy như vậy, cô phải gọi điện liên lạc với công ty hoa để họ thay thế loại hoa khác.

Lý Tuấn bắt đầu thúc giục Kiều Gia Thuận đi làm giấy kết hôn. Kiều Gia Thuận bị công việc rườm rà của hôn lễ vây quanh, đến hôm nay mới dành ra được một buổi chiều đi theo Lý Tuấn làm giấy kết hôn.

Bởi vì phải chụp hình, cô phải trang điểm thay áo quần.

Lúc ra cửa, Kiều mẹ nói: “Mẹ đi với con nhé.”

Kiều Gia Thuận buồn cười: “Mẹ, nào có ai đi làm giấy kết hôn mà mang theo bố mẹ đi cùng?”

“Mẹ không bỏ con được.”

“Vậy hôm nay con không đi nữa.”

“Đừng, mẹ chỉ là có chút căng thẳng.”

“Con kết hôn mà so với con mẹ còn khăn trương hơn.”

“Con thật là không hiểu tâm lòng của người mẹ.”

“Được rồi, mẹ, mẹ liền ở nhà thật tốt chờ con về.” Kiều Gia Thuận thật sự một chút cũng không thấy khăn trương, ngược lại cùng Lý Tuấn kết hôn, cô thấy rất bình tĩnh, cảm giác rất ổn. Cô chợt nhớ tới một ca khúc “Hạnh phúc vững vàng”.

Lên xe, cô bật bài hát này nghe. Trong tiếng nhạc êm dịu, Kiều Gia Thuận từ từ lái xe.

<

Có thể ngăn cản tàn khóc của ngày tận thế

Trong đêm khuya bất an

Có thể có một nơi quy tụ

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng

Có thể dùng hai tay chạm vào

Mỗi lần sờ tay vào ngực

Có nhiệt độ của anh>>

Kiều Gia Thuận thấy bài hát này rất phù hợp với tâm tình hiện tại của cô, vì vậy trên đường đi, cô chỉ nghe một mình bài hát này.

Đoạn đường này vô cùng thông thuận, ngay cả một cái đèn đỏ cũng không gặp, chưa đến hai mươi phút, Kiều Gia Thuận đã đến cục dân chính.

Kiều Gia Thuận liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, cách thời gian hẹn của cô và Lý Tuấn mười lăm phút. Kiều Gia Thuận nhắn tin trên wechat cho Lý Tuấn: “Em đến rồi.”

Lý Tuấn rất nhanh trả lời lại, anh gửi cho Kiều Gia Thuận một tin nhắn thoại: “Lúc anh đi con đường này mới phát hiện họ đang sửa đường, bây giờ anh phải tìm đi đường khác, sẽ đến trễ một chút, hay là em đến tiệm cà phê gần đó chờ anh một chút.”

Kiều Gia Thuận cũng gửi một tin nhắn thoại: “Có trễ lâu không?”

“Không biết a, anh đến thì sẽ gọi điện cho em.”

“Vậy cũng được.”

Đề điện thoại xuống, cô vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn một chút, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lục Cảnh Hành tới đây làm gì, chẳng lẽ cũng tới làm giấy kết hôn? Trong nháy mắt cái ý niệm này liền xuất hiện trong đầu Kiều Gia Thuận.

Lục Cảnh Hành đang gọi điện thoại, ánh mắt của Kiều Gia Thuận nhìn Lục Cảnh Hành như đang tìm tòi điều gì đấy. Xung quanh anh cũng không có nhiều người nhưng chỉ có một người phụ nữ một mực đứng đợi anh. Người phụ nữ đưa lưng về phía Kiều Gia Thuận, giống như đang đọc tờ tuyên

truyền của cục dân chính. Người phụ nữ này có vóc dáng cao và tóc dài, nhìn cũng gần giống Viên Mộng.

Xem ra bọn họ cũng tới làm giấy kết hôn. Kiều Gia Thuần cảm thấy mình có thể lên diễn đàn nào đó đăng bài viết máu chó — đi làm giấy chứng nhận kết hôn còn gặp bạn trai cũ thì phải làm sao?

Thật là màn kịch vui hoang đường của nhân gian, làm người ta dở khóc dở cười. Kiều Gia Thuần muốn rời đi trước khi hai người đó nhìn thấy mình, nếu không sẽ rất lúng túng.

Bỗng nhiên, người nọ giống như cảm nhận được ánh mắt của Kiều Gia Thuần, anh xoay người lại liền nhìn thấy Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần lập tức quay người né tránh nhưng sau đó cô lại cảm thấy tại sao mình lại tránh, như vậy giống như cô có tội giết mình, vì vậy cô quay người lại nhìn Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đi đến gần cô.

Tìm Kiều Gia Thuần có chút đập rộn lên nhưng lại không giải thích được vì sao mình lại hoảng loạn. Cô tự an ủi bản thân: “Kiều Gia Thuần, chớ kinh sợ.”

Lục Cảnh Hành đi đến gần cô hỏi: “Em tới đây làm gì?”

Lục Cảnh Hành nghe giọng điệu của Lục Cảnh Hành có chút tức giận, hừ, bây giờ đến phiên anh chất vấn cô? Kiều Gia Thuần không trả lời anh mà hỏi ngược lại: “Anh tới đây làm gì?” Cô vừa hỏi, vừa như có ám chỉ nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh tấm tuyên truyền của cục dân chính sau lưng anh.

Lục Cảnh Hành không hiểu lắm, anh trả lời Kiều Gia Thuần: “Anh mới mua nhà, đến đây làm giấy chứng minh, còn em?”

Lúc Lục Cảnh Hành nói chuyện thì Kiều Gia Thuần thấy người phụ nữ đó xoay người về phía trước. Kiều Gia Thuần thấy rõ mặt của cô ta, không phải là Viên Mộng.

Kiều Gia Thuần cũng không biết tư vị trong lòng mình hiện tại như thế nào, câu “em tới làm giấy kết hôn” cô bất luận như thế nào đều không thể nói ra với Lục Cảnh Hành.

Nhưng Lục Cảnh Hành lại rất nghiêm túc nhìn cô, chờ cô trả lời.

Kiều Gia Thuần không thể làm gì khác nói: “Em cũng giống anh.”

“Em cũng mới mua nhà?” Lục Cảnh Hành phảng phất thở ra một hơi, giọng cũng dịu lại hơn.

Kiều Gia Thuần gật đầu.

Lục Cảnh Hành hỏi: “Em mua ở khu chung cư nào?”

Có trời mới biết Kiều Gia Thuần căn bản không quan tâm gần đây có mấy khu chung cư đang bán. Cô suy nghĩ một chút hỏi: “Anh mua ở đâu?”

Lục Cảnh Hành nói tên của khu chung cư, Kiều Gia Thuần thiếu chút nữa nói em cũng ở đây.

“Nga, ở đó rất tốt, em có xem qua rồi. Cái đó nếu không có việc gì thì em đi trước.” Cô vừa nói vừa quay người lại.

Lục Cảnh Hành nhìn bóng lưng của cô, gọi cô lại: “Gia Thuần.”

Kiều Gia Thuần dừng bước lại.

Lục Cảnh Hành bước đến, đi đến bên người cô, cách rất gần, anh nhẹ giọng nói: “Em bây giờ tốt hơn nhiều, gần đây có đi khám lại hay không?”

Gần như chỉ trong nháy mắt, Kiều Gia Thuần muốn rơi nước mắt. Lúc này hiểu làm Lục Cảnh Hành đến làm giấy kết hôn, Kiều Gia Thuần vẫn cảm thấy cũng không khổ sở mấy, cô cảm thấy cô đã có thể thờ ơ anh. Nhưng mà tại sao nghe được sự quan tâm của anh, một hơi nóng xông lên cổ họng, lên mắt, nhện không được muốn rơi nước mắt?

Kiều Gia Thuần cúi đầu, không dám ngẩng lên, không thể để cho anh thấy được cô đang khóc. Cô tùy tiện “ừ” một tiếng rồi cơ hồ chạy mất dạng.

Kiều Gia Thuần lên xe, lập tức lái xe rời khỏi nơi này rồi tùy tiện tìm một con đường vắng vẻ, dừng lại bên lề.

Cô thở hổn hển, nước mắt bắt đầu rơi xuống, khóc thút thít.

Không lâu sau, Lý Tuấn gọi điện thoại đến: “Gia Thuần, anh đến rồi. Em đang ở đâu?” Thanh âm thoải mái và vui sướng.

Kiều Gia Thuần suy tư một chút, mới nói: “Thật xin lỗi Lý Tuấn. Em lúc này có việc phải đi ...”

Lý Tuấn dừng một chút, mới trả lời: “Vậy a, vậy hôm nay em có thể đến không? Anh ở đây chờ em. Nếu không để anh đến đón em?”

“Thật xin lỗi, hôm nay em không thể đến được.”

Lý Tuấn ở đầu bên kia im lặng.

“Ngày khác, có được không?” Kiều Gia Thuần nói.

“Vây cũng được.” Trong giọng nói của Lý Tuấn khó nén niềm mất mát nhưng anh vẫn quan tâm Kiều Gia Thuần hỏi: “Gia Thuần, giọng nói của em bị sao vậy?”

“Không có gì, hình như do máy điều hòa quá lạnh nên bị ngạt mũi.”

Lý Tuấn không suy nghĩ nhiều, lại hỏi tiếp: “Vây ngày mai em có thể đi công viên không? Anh được tặng vé, nếu ngày mai không dùng là hết hạn.”

Kiều Gia Thuần không đành lòng làm Lý Tuấn thất vọng lần nữa, trả lời có thể đi.

Ngoài cửa xe, từng giọt mưa rơi xuống, phát ra tiếng lộc cộc. Rất nhanh, mưa trở lên lớn nặng hạt hơn. Mưa đầu mùa hè luôn tới bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

—

Tối hôm qua mưa rất lớn cho nên sáng nay, sau cơn mưa, trời rất trong xanh.

Kiều Gia Thuần đứng giờ thức dậy đi công viên chơi. Cuối tuần nên người đi chơi công viên rất đông.

Bởi vì phải xếp hàng cho nên tới tận trưa bọn họ mới chơi được trò thuyền hải tặc và xe bay trên không. Kiều Gia Thuần còn chơi trò bắn bong bóng, nhận được phần thưởng là một con cá sấu nhỏ.

Bên cạnh tiệm trò chơi bắn bong bóng là một quán nhỏ bán đồ chơi, Kiều Gia Thuần mua một cái cài có tai mèo cho cô và một cái cài tai hổ cho Lý Tuấn.

Lý Tuấn mua kẹo đường cho Kiều Gia Thuần, lại chỉ chỉ Kiều Gia Thuần nhìn: “Gia Thuần, em nhìn bên kia kia.”

Kiều Gia Thuần nhìn theo ngón tay Lý Tuấn chỉ, là cầu vồng.

Rất nhiều người cầm điện thoại lên chụp ảnh cầu vồng. Kiều Gia Thuần đưa kẹo đường cho Lý Tuấn cầm, mình thì cầm máy ảnh lên chụp cầu vồng.

Kiều Gia Thuần trừ lúc còn bé nhìn thấy cầu vồng được hai lần thì sau đó chưa được thấy lần nào nữa, mà trí nhớ lúc còn bé đã mơ hồ rồi. Cô chụp cầu vồng xong thì nói Lý Tuấn chụp ảnh cho cô, cô muốn chụp ảnh chung với cầu vồng.

Lúc Lục Cảnh Hành một lần nữa thấy Kiều Gia Thuần chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Trên đầu Kiều Gia Thuần mang một cái cài hình tai mèo màu trắng và hồng, trên tay cầm kẹo đường, cô ngoe đầu, bĩu môi, làm bộ dạng khả ái. Mà một người đàn ông đang đứng ở phía trước chụp ảnh cho cô, bộ dáng của người đó rất nghiêm túc điều chỉnh điện thoại canh góc độ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 26

Lục Cảnh Hành tự giấu cười, đó mới chính là buổi đi chơi của tuổi trẻ. Kiều Gia Thuần quả nhiên vẫn thích hợp có một bạn trai tuổi trẻ giống như vậy, như vậy mới có thể đi chơi, vui vẻ ở cùng một chỗ với nhau. Nếu đổi lại người đó là anh, anh không cách nào tưởng tượng ra mình sẽ phải mang cái cài loài động vật nào, tay thì cầm kẹo đường, giúp bạn gái chụp ảnh.

Nhưng mà trong lòng anh lại quả thực không dễ chịu. Anh cảm thấy kì quái, tại sao lại không dễ chịu, bây giờ người mang cái đầu hình động vật vậy ngay thơ, chụp ảnh cho bạn gái, thậm chí trên tay còn cầm kẹo đường ăn, người làm những hành động ngu xuẩn đó cũng không phải là anh.

Lúc này, ánh mắt của Kiều Gia Thuần lơ đãng nhìn thấy Lục Cảnh Hành.

Người qua lại đông như vậy, vốn dĩ cô không nên nhìn thấy anh. Cho dù anh xuất hiện ở nơi này, cô cũng không thể liếc mắt một cái là đã nhìn thấy anh. Ai bảo anh cao như vậy, đứng ở nơi nào cũng có thể nhìn thấy, như hạc trong bầy gà. Ai bảo anh đẹp trai như vậy, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô.

Kiều Gia Thuần thấy Lục Cảnh Hành nở nụ cười mỉa mai. Anh đang cười cái gì, là cười cô ngây thơ sao?

Đúng vậy, từ trước đến nay, Lục Cảnh Hành đều chê cười cô ngây thơ, luôn nói cô quá nhỏ tuổi so với anh, thật ra thì cũng không nhỏ lắm. Luôn chê cười cô ngây thơ cho nên sẽ luôn không muốn cùng cô đi chơi công viên, cũng không muốn cùng cô chụp ảnh.

Lý Tuấn thấy Kiều Gia Thuần sững sờ nhìn về phía xa, anh liền nhìn theo tầm mắt của cô.

Trí nhớ của anh rất tốt cho nên đối với người đàn ông phía đối diện này, anh rất có ấn tượng. Trước đây anh đã từng nhìn thấy Gia Thuần và anh ta cùng ăn cơm với nhau trong một nhà hàng, lúc đó cô ấy nói anh ta là bạn trai của cô.

Lý Tuấn muốn mở miệng nói thì Kiều Gia Thuần kéo cánh tay anh: “Chúng ta đi thôi, em muốn chơi trò trượt nước.”

Lý Tuấn bị Kiều Gia Thuần kéo đi nhưng vẫn không nhịn được quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành. Lý Tuấn không ngờ, nhìn ánh mắt của hai người này anh cũng có thể đoán ra được có chuyện gì đó. Trước kia Kiều Gia Thuần cự tuyệt anh thì cô nói cô đã có người mình thích, anh đại khái cũng có thể biết một ít, chỉ là anh không muốn nói thẳng ra với cô mà thôi.

Lúc Lục Cảnh Hành nhìn bóng người Kiều Gia Thuần biến mất trong đám đông, thì Viên Mộng dắt Bối Bối trở lại, trên tay Bối Bối cầm một cây xúc xích nướng, cái miệng nhỏ nhắn đang nhai nhìn ăn rất ngon.

Thật ra Viên Mộng cũng nhìn thấy Kiều Gia Thuần nhưng cô cố ý đứng đợi ở phía xa rồi mới đi đến. Cô thấy mình là một người phụ nữ hiểu biết, sẽ không làm cho mọi người tăng thêm sự lúng túng.

Viên Mộng vờ như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

Lục Cảnh Hành hỏi hờn: “Không có gì.”

Bối Bối đang nghiêm túc ăn xúc xích nướng thì ngẩng đầu nói: “Mẹ, con muốn chơi nhà nhún.”

Viên Mộng đưa con trai đi chơi nhà nhún, Lục Cảnh Hành ngồi trên ghế dài chờ.

Anh nhớ tới lúc này Kiều Gia Thuần nhìn anh một cái rồi kéo người đàn ông kia đi, dáng vẻ giống như giận không chỗ phát tiết. Anh cảm động lên rồi lại buồn xuống. Cuối cùng giống như đã quyết định xong, anh cầm điện thoại lên bấm gọi cho Kiều Gia Thuần. Qua một lúc lâu, lúc mà anh cho là Kiều Gia Thuần sẽ không bắt máy thì điện thoại thông.

“A lô.” Là thanh âm của Kiều Gia Thuần.

“Em lúc nào thì đến lấy đồ của mình đi?”

Nghe thanh âm của Lục Cảnh Hành giống như anh đang tức giận, Kiều Gia Thuần không biết ai lại đi chọc giận anh. Bất quá anh dùng giọng điệu đó nói chuyện với cô, cô cảm thấy có chút mất hứng.

Chuyện chuyển đồ đi, lúc đầu do không có tâm tình, lại sợ tức cảnh sinh tình mà thêm khổ sở, sau nhớ đến chuyện này, suy nghĩ khi nào thì qua dọn đồ đi thì lại đột ngột lên núi chơi, sau đó lại bận rộn chuẩn bị hôn lễ, nên cô liền đem chuyện này quên mất. Tính ra cũng một thời gian rồi, lâu như vậy mà không đến dọn đồ cũng không nói gì, vì vậy Kiều Gia Thuần nói: “Vậy lúc nào thì có thể đến?”

“Hai ngày nữa, trước khi qua thì gọi điện thoại cho anh.”

Kiều Gia Thuần muốn mở miệng nói được thì đầu bên kia đã dập máy.

—

Viên Mộng rửa sạch trái vải, dùng đĩa thủy tinh đựng chúng rồi đặt trên bàn trà nhỏ trong phòng khách.

Lục Cảnh Hành đang nghe điện thoại: “Vâng, gần đây có chút bận, không thể qua thăm bà... Hai ngày nữa con sẽ đến, bà có muốn ăn gì không... Ừ, không sao... Tốt... Ừ.”

Lục Cảnh Hành cúp điện thoại, Viên Mộng hỏi: “Là bà nội sao?”

Lục Cảnh Hành nói ừ.

Viên Mộng mỉm cười hỏi: “Bà nội gần đây có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Bà nội ở một mình có tịch mịch không?”

“Bà mỗi ngày đều chăm sóc hoa, nghiên cứu đồ cổ, có lúc thì tự mình nấu cơm, làm sao thấy tịch mịch?”

Viên Mộng tiếp tục mỉm cười: “Cậu cùng Hành Chỉ ai cũng không chịu kết hôn, bà nội không thúc giục sao? Tớ biết bây giờ người già đều thúc giục vẫn

bối nhanh nhanh kết hôn, vẫn bối không kết hôn, buổi tối họ đều ngủ không ngon.”

“Bà nội không giống như những người già kia.” Lục Cảnh Hành nói xong thì lấy máy tính xách tay bên cạnh qua, bắt đầu đem công việc còn thừa lại làm cho xong.

“Như vậy a.” Về mặt Viên Mộng có chút lúng túng. Chuyện kết hôn cô đã ám chỉ đến mức độ này chắc Lục Cảnh Hành hẳn cũng rõ ràng đi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của anh, tựa hồ như anh không nhận ra.

Viên Mộng biết bây giờ đàn ông càng có tiền thì càng không muốn kết hôn, có lẽ Lục Cảnh Hành cũng như vậy.

Rất nhiều cô gái gặp phải kiểu người đàn ông như thế này thì sẽ mù quáng tự tin rằng bản thân mình là ngoại lệ, mình có thể làm thay đổi ý định của anh ta, tự cho bản thân mình có điều đặc biệt, đề cho anh ta cam tâm tình nguyện đi đến hôn nhân. Nhưng Viên Mộng không phải là một tiểu cô nương mơ mộng, cô thanh tỉnh và thực tế. Cô sẽ không ngây thơ cho rằng một người đàn ông ưu tú lúc gặp gỡ thì không muốn kết hôn nhưng mười năm sau lại cùng kết hôn với cô.

Nếu quả thật muốn chờ mười năm, chờ đến lúc anh ta muốn kết hôn thì lúc đó cô đã già yếu, làm sao có thể so sánh với một tiểu cô nương phấn nộn được.

Trong phòng bếp, Viên Mộng lấy điện thoại di động bỏ trong tạp dề ra, một lần nữa xem tin nhắn weixin mà chồng cũ gửi cho cô.

“Mộng Mộng, bây giờ anh rất nhớ em, nhớ Bối Bối. Anh đã chia tay người phụ nữ kia, bây giờ anh mới biết cô ta là một người đàn bà hư hỏng. Mộng Mộng, lúc nào có thể cho anh gặp Bối Bối một lần được không? Anh rất nhớ Bối Bối, nhớ em. Anh rất hối hận, thật, anh hận không thể đánh chính bản thân mình lúc trước bị ma quỷ ám.”

Dù sao trước đây cũng là người cùng chung chăn gối với mình, Viên Mộng có chút xúc động sau khi đọc tin nhắn của chồng trước.

Nhớ đến những việc nhỏ cùng chung sống trước đó, nhớ đến lúc anh ta biết cô mang thai thì thập phần cao hứng ôm cô, cũng từng cẩn thận bồi cô lúc cô sinh con, còn anh lúc nhìn đứa bé ra đời thì mừng rỡ như điên, cười khúc khích suốt ngày. Lòng người cũng là thịt, Viên Mộng có chút dao động. Cô nhớ đến lời mẹ cô nói, dù anh ta có vô liêm sỉ như thế nào đi chăng nữa thì anh ta vẫn là cha của Bối Bối, là người đàn ông tốt nhất trong lòng Bối Bối. Nghĩ đến Bối Bối, nghĩ đến con trai bảo bối của cô, lòng Viên Mộng mềm mại hơn.

“Mẹ.” Trong phòng ngủ truyền đến thanh âm của đứa bé.

Viên Mộng đi vào. Bối Bối đang cầm một quyển truyện cổ tích đứng cạnh giường. Cứ mỗi đêm trước khi đi ngủ Bối Bối phải nghe kể chuyện mới ngủ được.

Viên Mộng dựa người vào đầu giường, đem con ôm vào ngực, bắt đầu đọc truyện cổ tích cho nó nghe, dỗ nó ngủ. Lúc Viên Mộng đọc đến câu chuyện thứ hai thì đứa bé đã ngủ.

Viên Mộng dè dặt đặt con nằm trên giường, kê gối và đắp chăn lại cho nó, sau đó rón rén rời khỏi giường, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng khách, Lục Cảnh Hành cũng vừa mới hoàn thành công việc, anh đem máy tính xách tay đóng lại.

Viên Mộng đi đến, ôm lấy Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành hỏi: “Bối Bối đã ngủ chưa?”

“Ừ.” Viên Mộng nói, đồng thời cô buông tay ra.

Lục Cảnh Hành cúi đầu, hai người từ từ tiến sát gần nhau, hai tay anh đặt trên vai Viên Mộng.

Lúc này từ trong phòng phủ truyền đến tiếng khóc vang dội. Viên Mộng giống như linh cứu hỏa phản ứng nhanh nhạy, cơ hồ trong tích tắc xoay người chạy vào phòng ngủ.

Hai tay Lục Cảnh Hành vốn đang khoác lên vai Viên Mộng giờ rũ xuống, anh đỡ trán, chút tâm tư lúc này giờ hoàn toàn biến mất, không khí mờ ám lúc này giờ không còn.

Trong phòng truyền đến thanh âm của Viên Mộng: “Cục cưng, sao vậy?”

“Mẹ, con mơ thấy ác mộng.”

Sau đó là thanh âm Viên Mộng nhẹ nhàng dỗ con trai.

Mười lăm phút sau, Viên Mộng đi ra.

Lục Cảnh Hành đứng lên: “Anh đi về đây.”

Viên Mộng giữ lại: “Hôm nay đừng về, trễ như vậy mà.”

Lục Cảnh Hành nói: “Có lẽ anh nên trở về.”

“Vây cũng tốt.” Viên Mộng có chút tiếc nuối.

Lục Cảnh Hành ôm Viên Mộng một chút rồi rời đi.

Anh về nhà, tắm, sau đó đi ngủ.

Trong giấc mơ, anh ôm một người phụ nữ da nhẵn bóng, môi của người đó rất mềm, giống như quả dâu tây vậy. Hai tay của anh đặt trên ngực của người phụ nữ đó, một cảm giác tê dại kích thích thần kinh của anh. Eo của người phụ nữ đó rất nhỏ, anh nắm eo của người phụ nữ đó, chuẩn bị tiến vào.

“Àm!”

Một tiếng vang lớn, anh bị thức tỉnh.

Tiếng sấm lại vang lên hai tiếng, sau đó là tiếng mưa rơi rất to.

Lục Cảnh Hành không nhận được mắng thành tiếng.

Anh sờ lên trán mình, toàn là mồ hôi hột, cả người anh cũng dính dính ẩm ẩm mồ hôi.

Đèn nhỏ trong góc phòng trước đó anh quên tắt, bây giờ anh lười mở đèn phòng lên, nên men theo chút ánh sáng yếu ớt từ đèn nhỏ ngồi dậy, đi đến tủ áo quần. Anh muốn đổi một bộ quần áo khác.

Màu đỏ, màu vàng, màu xanh dương, còn có họa tiết hoa nho nhỏ, quần áo treo trong tủ màu sắc phong phú mà diễm lệ. Không, đây không phải là tủ quần áo của anh. Đây là tủ quần áo của Kiều Gia Thuận.

Đối diện với ánh mắt của anh là một cái váy màu đỏ bằng lụa rũ xuống. Lục Cảnh Hành lấy cái váy này ra, anh nhận ra đây là cái váy mà Kiều Gia Thuận hay mặc lúc ngủ.

Anh nhớ đến dáng vẻ của Kiều Gia Thuận lúc mặc nó. Váy dài đến ngang giữa đùi của cô, lúc cô mặc nó sẽ mang theo một kiểu quyến rũ thành thực nhưng cũng có mấy phần khí tức của thiếu nữ trẻ trung. Anh sờ cô một chút thì cô liền cười khanh khách kêu nhột. Lúc anh tiến vào cô thì cô anh nín, không biết là bởi vì đau đớn hay vui vẻ.

Anh nhớ tới biểu tình của cô lúc ở trên giường, quyến rũ mà ngây thơ. Anh nhớ đến lúc anh ở bên trong cô, vì anh lật động, cô chống đỡ hết nổi mà thở dồn dập. Anh nhớ lúc cô thở hổn hển hỏi anh xong chưa, anh nhớ lúc cô cau mày cầu xin anh nhẹ một chút.

Nghĩ vậy, anh liền cứng.

Lục Cảnh Hành đứng trước tủ quần áo, trong tay cầm cái váy kia, không biết đang do dự cái gì.

Một lúc sau, anh cuối cùng cũng đóng cửa tủ áo quần lại, thời gian lâu như vậy quần áo trên người anh cũng khô rồi.

Nắm chặt cái váy ngủ kia, anh khó khăn mở miệng tự an ủi tiêu đệ đệ của anh.

Thật may, thật may ánh đèn mờ tối — bóng tối có thể che giấu hết thảy.

Cùng lúc đó, Kiều Gia Thuận về nhà.

Đêm đã khuya, cô mới vừa tắm xong, bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cô nằm dài trên giường, dùng chăn mỏng bao lấy mình.

Cô sờ sờ gò má, tựa hồ có chút nóng.

Cô nhớ tới lúc lái xe trở về, nửa đường thì trời mưa, thật may lúc đó mưa không lớn, chỉ mưa nhỏ nhỏ nhưng không ngừng. Cô về đến nhà thì cảm thấy nực nóng bừng, lên lên lút lút mở cửa vào nhà, cô không muốn đêm hôm khuya khoắc còn đánh thức bố mẹ. Có điều lúc cô đi từ nhà vệ sinh ra đang lên lầu thì mẹ cô đã tỉnh dậy phát hiện ra cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 27

Lúc Kiều mẹ từ phòng ngủ đi ra vừa vặn thấy Kiều Gia Thuần đang đi lên lầu, Kiều mẹ vỗ ngực một: “Mẹ còn tưởng có trộm vào nhà. Không phải con gửi tin nhắn nói buổi tối tôi không về sao?”

Kiều Gia Thuần hi hi: “Đột nhiên muốn trở về.”

Kiều mẹ nhờ chút ánh sáng trên hành lang nhìn cô: “Gia Thuần, không sao chứ? Hình con hình như có chút đỏ?”

Kiều Gia Thuần theo bản năng che mặt lại: “Mẹ, con đi ngủ đây.”

Cô lác mình đi vào phòng, Kiều mẹ hạ thấp giọng nói: “Sau này không cho phép trở về trễ như vậy, trên đường không an toàn.”

“Uhm, uhm” Kiều Gia Thuần một bên vào phòng, một bên đáp ứng.

Kiều mẹ lác đầu một, con gái cũng sắp kết hôn rồi, bà vốn không nên quản cô có cùng Lý Tuấn qua đêm hay không, nhưng trễ như vậy mà trở lại chung quy là không an toàn, hoặc là trở lại sớm một chút, hoặc là đừng trở lại, nhờ nửa đêm trở lại vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì làm sao đây. Gia Thuần không thể tin tưởng, bây giờ nhìn Lý Tuấn dù sao cũng là người trẻ tuổi, bởi vì Gia Thuần như vậy nên Lý Tuấn cũng có điểm không đáng tin.

Kiều Gia Thuần nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, nhớ lại chuyện ngày hôm nay.

Hôm nay cô cùng Lý Tuấn đi chơi công viên rất vui vẻ. Buổi tối Lý Tuấn đưa cô đến một nhà hàng mới mở, mùi vị đồ ăn không tệ, cô ăn rất nhiều. Sau đó bọn họ đi xem phim.

Trong rạp chiếu phim, Lý Tuấn rất có dụng ý mua thêm bỏng ngô cho cô nữa. Lúc xem phim, tay hai người vô tình chạm vào nhau lúc lấy bỏng ngô ăn, Kiều Gia Thuần hơi cười một chút, cũng không ngại. Sau đó Lý Tuấn liền khoác tay lên vai cô, cô cũng không cự tuyệt. Cho đến lúc hết phim, bọn họ đi xuống hầm lấy xe. Dựa theo lệ thường, kế tiếp hẳn là mỗi người lái xe của mình, ai về nhà nấy.

Kiều Gia Thuần đi ở phía trước, bỗng nhiên Lý Tuấn đi phía sau kéo cô lại, anh ôm lấy cô. Kiều Gia Thuần không giãy giụa, nói thật cô có chút mong lung. Hơi thở của Lý Tuấn ngay bên tai cô, nó cũng không làm cho cô cảm thấy đáng ghét, miệng anh có mùi vị quả việt quất của ly nước lúc nãy uống trong lúc xem phim. Rất nhanh, Lý Tuấn buông cô ra. Anh mang một chút thờ dốc cùng trông đợi, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Không về nhà, chúng ta đi khách sạn, được không?”

Kiều Gia Thuần do dự hai giây nhưng vẫn đáp ứng. Cũng sắp kết hôn rồi, một mực cự tuyệt anh cũng không được. Và lại trước khi kết hôn cũng nên thử anh một chút. Mặc dù trên phương diện kia xác suất Lý Tuấn có vấn đề không lớn nhưng một khi có thì sau này thật sự hỏng bét.

Kiều Gia Thuần chính là tự thuyết phục bản thân mình như vậy. Cô lên xe của mình, gửi cho mẹ cô một tin nhắn nói tối nay không về. Sau đó cô khởi động xe, đi theo xe của Lý Tuấn ở phía trước.

Lý Tuấn mang Kiều Gia Thuần đến một khách sạn năm sao cao cấp, mướn một phòng hạng sang.

Vào phòng, Kiều Gia Thuần nhìn Lý Tuấn một chút, có chút bức rức.

Lý Tuấn đi đến bên cạnh cô.

Kiều Gia Thuần nói: “Em đi tắm trước.” Vừa nói, cô vừa xoay người chuẩn bị đi đến nhà vệ sinh.

Lý Tuấn ở phía sau ôm lấy cô. Anh hít một hơi bên cổ cô. Eo của Kiều Gia Thuần rất nhỏ, anh ôm eo cô, thanh âm có điểm thay đổi: “Chờ một chút nữa hãy tắm.”

Lý Tuấn buông Kiều Gia Thuần ra, kéo tay cô đi đến phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, khóa cửa ken két một tiếng, cửa bị đóng lại.

Kiều Gia Thuần bị Lý Tuấn đặt lên giường lớn, anh cũng rất nhanh đi đến, vội vàng hôn lên cổ cô. Kiều Gia Thuần cau mày, cô cảm thấy có chút khó chịu.

Lý Tuấn muốn hôn lên môi cô, cô nghiêng đầu qua một bên. Lý Tuấn không để ý, anh cho là Kiều Gia Thuần xấu hổ. Anh đưa tay vào bên trong váy của Kiều Gia Thuần, xoa nắn đùi cô. Kiều Gia Thuần trong lòng thật sự sợ hãi, cô cảm thấy càng ngày càng khó chịu.

Cô cho là mình có thể, cô tuyệt đối không ghét Lý Tuấn, cô sẽ không kết hôn với một người đáng ghét. Lý Tuấn cho cô cảm giác yên ổn, cảm giác hạnh phúc bình thản, cô cho rằng điều đó mới có thể lâu dài cho nên cô mới chấp nhận. Nhưng bây giờ, tại sao lại như vậy?

Cô cho rằng cô đã tốt lắm, không giống như lúc xưa, chán ghét thậm chí còn sợ hãi đàn ông đụng vào mình. Rõ ràng cô cùng Lục Cảnh Hành rất tốt, còn làm rất nhiều lần như vậy. Nhưng bây giờ tại sao cô vẫn không thể tiếp nhận?

Một tay của Lý Tuấn thăm dò vào ngực của Kiều Gia Thuần, xúc cảm bên trong làm cho anh mừng rỡ. Kiều Gia Thuần rất biết tự chăm sóc bản thân. Anh biết rất nhiều cô gái nhà giàu đều là ngực phẳng, sở dĩ bọn họ ra đường đều mang áo ngực độn mới được như vậy, nhưng khi ở trên giường, còi áo ngực của bọn họ ra thì bằng phẳng giống như đồng bằng, có khi so với đàn ông còn bằng phẳng hơn. Anh cho rằng Kiều Gia Thuần cũng vậy nhưng cô không phải. Ngực của Kiều Gia Thuần bình thường nhìn không tính là lớn mà cũng không phải nhỏ, trên thực tế cô chỉ mặc một áo ngực mỏng

một tay anh cầm vừa vặn, xúc cảm cực kỳ tốt.

Bỗng nhiên Kiều Gia Thuận không biết lấy khí lực ở đâu ra đem Lý Tuấn đẩy ra. Anh bất ngờ, không kịp đề phòng, từ trên người Kiều Gia Thuận rớt xuống.

Kiều Gia Thuận đứng lên, chỉnh sửa áo quần, ba chân bốn cẳng chạy đến cửa xông ra ngoài.

Lúc cô rời khỏi khách sạn, nhiều người đều nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Mặt cô đỏ ửng, lúc cô rời khỏi khách sạn, cô biết mọi người xem cô là loại phụ nữ kia.

Cô bước nhanh ra ngoài, lên xe của mình, lái xe rời đi.

Chuông điện thoại di động vang lên, Kiều Gia Thuận không để ý nhưng tiếng chuông vẫn một mực vang lên. Kiều Gia Thuận biết lúc này người gọi điện thoại nhất định là Lý Tuấn.

Kiều Gia Thuận đậu xe sát ven đường, nhận điện thoại.

Lý Tuấn ở trong điện thoại lo lắng giải thích: “Gia Thuận, lúc này là anh không đúng. Có phải anh làm em đau không, thật xin lỗi, anh không cố ý. Đầu là do anh không chú ý đến cảm thụ của em, anh biết em không phải là một người con gái tùy tiện. Anh không nên trước khi cưới liền muốn đi khách sạn làm chuyện đó với em. Một người con gái tốt đẹp như em, anh nên chờ đến sau khi kết hôn. Gia Thuận, anh thật xin lỗi...”

Lý Tuấn không mạch lạc nói xin lỗi. Kiều Gia Thuận biết là anh xem cô là một người con gái bảo thủ, cự tuyệt làm chuyện ấy trước khi cưới, cô cũng không giải thích.

Cô không muốn giải thích, hơn nữa chuyện này cũng không giải thích được, càng giải thích càng phức tạp. Tạm thời cứ như vậy đi, cứ để cho Lý Tuấn nghĩ như vậy đi.

Kiều Gia Thuận cũng nói xin lỗi Lý Tuấn, nói là cô phản ứng quá lớn, không khống chế được tâm trạng. Cô nói bây giờ tâm tình của cô rất ổn định, hơn nữa cô cũng sắp về đến nhà.

Lý Tuấn ở đầu dây bên kia nói không yên tâm để cô về nhà một mình, muốn đến đưa cô về nhà, hỏi cô đang ở trên đoạn đường nào, Kiều Gia Thuận nói không cần. Lý Tuấn kiên trì một hồi thấy Kiều Gia Thuận vẫn kiên quyết nói không cần liền dặn dò cô về đến nhà thì nhắn tin cho anh.

Nghĩ tới đây, Kiều Gia Thuận mới hậu tri hậu giác phát hiện mình còn chưa gửi tin nhắn cho Lý Tuấn. Cô cầm lấy điện thoại, lúc muốn gửi tin nhắn cho Lý Tuấn thì thấy đã có hai tin nhắn gửi đến

“Gia Thuận, em đã về đến nhà chưa?”

“Còn chưa đến nhà sao?”

Xem ra là gửi đến lúc cô đi tắm

Kiều Gia Thuận vội vàng trả lời: “Đã sớm về nhà, mới vừa rời đi tắm, quên nhắn tin cho anh.”

Lý Tuấn gửi đến một mặt cười.

Kiều Gia Thuận cũng gửi một mặt cười, sau đó lại gửi thêm “Ngủ ngon, 88.”

Lý Tuấn trả lời: “88.”

Kiều Gia Thuận có tâm sự, lăn qua lộn về một hồi vẫn không ngủ được. Cô nhìn lên trần nhà than thở, cảm giác mắt ngủ đã lâu không thấy nay lại xuất hiện. Cô nghĩ như vậy, bất tri bất giác ngủ lúc nào không hay.

Một đêm này Kiều Gia Thuận ngủ rất khuya, cho nên sáng hôm sau, lúc chuông đồng hồ báo thức thức dậy, cô vẫn cảm thấy mình ngủ chưa đủ.

Mặc dù ngủ không đủ giấc, tinh thần không tốt nhưng Kiều Gia Thuận vẫn nhớ hôm qua Lục Cảnh Hành nói muốn cô đem đồ đạc dọn đi. Kiều Gia Thuận trước giờ không làm người khác không vừa ý, vì vậy trước khi cô tan ca, cô gọi điện cho Lục Cảnh Hành, hỏi cô hiện tại đến chỗ anh thu dọn đồ đạc có tiện hay không?

Lúc đó Lục Cảnh Hành đang rất bận rộn, còn năm phút là anh phải tham gia một cuộc họp, anh cần đi đến phòng họp ngay. Cho nên lúc anh nghe Kiều Gia Thuận muốn đến chỗ anh dọn đồ đạc cũng không suy nghĩ nhiều mà đáp ứng, anh biết Kiều Gia Thuận có chìa khóa nhà của anh, trước kia anh có đưa cho cô.

Lúc họp, Lục Cảnh Hành không tập trung, đây là tình huống rất ít khi phát sinh trên người anh. Nhưng hôm nay không biết tại sao anh có chút không khống chế được mà suy nghĩ loạn xạ.

Giờ này có lẽ Kiều Gia Thuận đang trên đường đi đến nhà anh. Cô sẽ lấy đi tất cả mọi thứ, một chút liên hệ giữa anh và cô sẽ không còn, anh đột nhiên

cảm thấy không được thoải mái. Anh cười khổ trong lòng, loại cảm giác bị thương lúc chia tay cũng đến quá chậm a. Kiều Gia Thuận đã rời đi rồi, bây giờ cô ấy đang dùng tâm tình để thu dọn đồ đạc đây?

Bỗng nhiên đầu óc anh run lên, nhớ đến một chuyện quan trọng. Tối ngày hôm qua, anh dùng bộ váy ngủ của Kiều Gia Thuận tự an ủi bản thân, sáng nay sau khi thức dậy, anh không thể để cho cô giúp việc giặt cho nên anh tự giặt tay rồi đem phơi ngoài ban công. Đúng rồi, ban công, chờ một chút, có thể nào Kiều Gia Thuận sẽ đi ra ngoài ban công không? Nếu như cô đi ra đó, cô sẽ đoán được anh dùng quần áo của cô làm chuyện gì... Lục Cảnh Hành không dám nghĩ đến, anh không muốn bị mất mặt trước Kiều Gia Thuận.

Nghĩ đến đây, Lục Cảnh Hành không nhịn được đứng lên. Giám đốc các bộ phận đang đọc báo cáo, thấy Lục Cảnh Hành đứng lên thì dừng lại. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đưa tay lên tỏ ý giám đốc cứ tiếp tục đọc, còn anh thì bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Lục Cảnh Hành đi đến cuối hành lang thì gọi điện thoại cho Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận vừa mới đi đến nhà của Lục Cảnh Hành. Vốn là cô có thể đến sớm hơn bởi vì tan ca xong cô liền xuất phát nhưng lúc lấy xe từ dưới tầng hầm công ty thì phát hiện xăng không đủ. Thật ra trước đó cô cũng biết xăng không đủ nhưng cô không nhớ. Bây giờ cô tính toán một chút thì thấy lượng xăng này thật không đủ để lái xe đến nhà của Lục Cảnh Hành, hơn nữa chung quanh đó cũng không có trạm xăng dầu.

Thật ra là có, chỉ là cô không biết mà thôi, nếu lấy điện thoại ra tra tìm thì càng mất thời gian nhiều hơn. Lục Cảnh Hành luôn tan ca trễ hơn cô, cô hy vọng trong khoảng thời gian Lục Cảnh Hành chưa xong việc mà tốc chiến tốc thắng dọn đồ, đỡ cho lúc Lục Cảnh Hành tan ca về nhà, hai người gặp mặt nhau càng thêm lúng túng.

Bởi vì như vậy, cho nên Kiều Gia Thuận quyết định gọi xe đi đến nhà Lục Cảnh Hành.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 28

Edit: Meimei

Lúc nhận được điện thoại của Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận vừa mới từ thang máy ra.

Lục Cảnh Hành hỏi Kiều Gia Thuận đã đến chưa.

Kiều Gia Thuận nói: “Em sắp đến rồi, bây giờ đang ở...”

“Em đừng đi vào.” Lục Cảnh Hành lập tức cắt đứt lời nói của cô.

Kiều Gia Thuận nghi ngờ: “Tại sao?”

Lục Cảnh Hành ở đầu bên kia không trả lời.

Kiều Gia Thuận nghĩ đến cái gì, cái miệng còn nhanh hơn cái đầu: “Có phải không tiện hay không?” Kiều Gia Thuận nghĩ có thể Viên Mộng đang ở trong nhà của Lục Cảnh Hành cho nên Lục Cảnh Hành mới trở giọng nói cô đừng đến nữa.

Lục Cảnh Hành nghe vậy liền đoán được Kiều Gia Thuận đang nghĩ gì, giờ phút này anh chỉ có thể trả lời: “Ừ.”

Kiều Gia Thuận nói: “Vậy ngày khác em lại đến.”

“Ừ.”

Kiều Gia Thuận cúp điện thoại.

Lục Cảnh Hành tắt điện thoại, liền tiếp tục trở về cuộc họp.

Kiều Gia Thuận đang chuẩn bị xoay người trở về thì thấy cửa nhà của Lục Cảnh Hành từ bên trong mở ra. Cô cho rằng người từ trong nhà đi ra là Viên Mộng, nên suy nghĩ là mình nên vội tránh đi hay cứ đứng như vậy. Nếu như nói cô tránh đi mà cô lại không làm chuyện gì trái lương tâm, hà cớ gì cô phải trốn tránh? Nếu cứ đứng như vậy, vậy cô phải giải thích tại sao cô lại xuất hiện ở đây, còn có sẽ rất lúng túng a.

Kiều Gia Thuận đang do dự, thì người bên trong đã đi ra, không phải Viên Mộng mà là đi giúp việc của Lục Cảnh Hành.

Đi giúp việc nhìn thấy Kiều Gia Thuần, mặt mày vui vẻ đi đến, hỏi cô: “Cô trở lại rồi a.”

Kiều Gia Thuần lúng túng cười.

Đi tiếp tục cười: “Lâu rồi không nhìn thấy cô a, đi du lịch hay đi công tác? Mới trở về ngày hôm qua sao?” Đì hôm nay tâm tình giống như đặc biệt tốt, nói rất nhiều. Kiều Gia Thuần thì lại có điểm nghe không hiểu lắm. Cô cảm thấy có chút không giải thích được có điều cô cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu một cái, nhìn đi lễ phép cười.

Trên tay đi giúp việc cầm một túi rác, nói với Kiều Gia Thuần: “A, vậy cô mau vào nhà đi, tôi xuống lầu vứt rác đã, cô nhớ đóng cửa cẩn thận.”

Kiều Gia Thuần nói: “Con không vào đâu.”

Đì nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Kiều Gia Thuần lúng túng: “Bên trong còn có người khác.”

Đì kỳ quái nói: “Bên trong không có ai a.”

Kiều Gia Thuần nghĩ có phải là Viên Mộng đang đi ra ngoài hay không, suy nghĩ một chút, đi không nói rõ vậy thì cô hỏi: “Chiều hôm nay không có ai đến ạ?”

Đì nói: “Đúng vậy, tiên sinh còn chưa trở về, đúng ba giờ chiều đi sẽ tới đây dọn dẹp nhà cửa.”

Kiều Gia Thuần nghĩ có lẽ là Lục Cảnh Hành nhớ nhầm, căn bản hôm nay Viên Mộng không đến. Cô suy nghĩ một chút, quyết định đi vào thu dọn đồ đạc, đỡ phải đi thêm một chuyến nữa. Nếu như cô làm nhanh một chút thì chắc cũng không gặp phải Lục Cảnh Hành hay Viên Mộng. Hơn nữa nhìn phản ứng của đi giúp việc, hẳn là Viên Mộng không đến đây thường xuyên, cho dù có đến, đi cũng không biết rõ thân phận của Viên Mộng.

Kiều Gia Thuần đi vào nhà, cô đi đến phòng ngủ, kéo ngăn tủ phía bên phải ở đầu giường ra, bên trong là đồ trang sức của cô. Cô đem đồ quý giá bỏ vào trong túi xách tay. Cuối cùng bên trong ngăn kéo chỉ còn lại một sợi dây chuyền, đó là sợi dây chuyền trước đây Lục Cảnh Hành tặng cho cô, cô không có ý định mang đi.

Tiếp đó, cô lấy cái vali trước kia có đem tới ra. Sau đó cô kéo tủ quần áo ra, bắt đầu xếp áo quần, đem từng bộ từng bộ xếp lại bỏ vào vali. Cô lấy quần áo treo trong tủ xuống, đặt vào vali, kéo khóa đóng vali lại, Ok, xong.

Cô nhìn khắp bốn phía, chợt nhớ trong phòng vệ sinh còn có khăn tắm và bàn chải đánh răng. Cô đi vào phòng vệ sinh thì thấy khăn và bàn chải đều còn ở đó, cô ném toàn bộ chúng vào thùng rác, lỡ khi đã có người dùng qua chúng thì sao, chôn nên cô một cái cũng không cần, chút nữa cô đem bị rác này đi vứt là được.

Cô lại một lần nữa nhìn khắp bốn phía, trong phòng ngủ đã dọn sạch sẽ, tiếp đó là đi đến phòng khách, cô phát hiện thấy hai con búp bê còn đặt trên ghế salon, Doraemon đáng yêu mỉm cười nhìn cô, trên mặt còn có hai má đỏ ửng. Kiều Gia Thuần đi đến cái tủ tìm một cái túi giấy đặt hai con búp bê vào, chuẩn bị mang đi.

Lại một lần nữa quét mắt nhìn phòng khách, tốt lắm, lần này thật sự không còn đồ gì cần mang đi nữa.

Kiều Gia Thuần chợt phát hiện, đồ của cô được dọn đi sạch sẽ thì căn nhà lại trở về một màu đen trắng khô khan, cứng nhắc.

Cô thở ra một hơi, cô cảm thấy mình phải không luyến tiếc nơi này mới phải. Vì vậy cô ngẩng đầu ưỡn ngực, một tay kéo vali, một tay xách túi xách đi ra cửa.

Ra cửa, vào thang máy, một đường thông suốt không có trở ngại.

Nhưng mà lúc đi xuống, đi ra cửa tòa nhà thì cô có chút tròn mắt bởi vì bên ngoài trời mưa rất to, mưa như trút nước.

Lúc ở trên nhà Lục Cảnh Hành thì cô không nghe thấy tiếng mưa rơi, cho nên trận mưa này hẳn là mới.

Kiều Gia Thuần không lái xe cũng không mang dù, cô đứng dưới lầu chờ năm phút. Nhìn trời mưa hoàn toàn không có khuynh hướng tạnh, hơn nữa cô lại đang mang giày cao gót, đứng rất mệt a, hay là đi lên nhà Lục Cảnh Hành ngồi một lúc, chờ mưa nhỏ lại thuận tiện tìm một cây dù rồi đi. Lúc này cô chợt nhớ đến mình còn để quên một cây dù che nắng ở trong nhà của Lục Cảnh Hành.

Cô đi lên lầu, cầm chìa khóa mở cửa. Lúc này mới nhớ mình còn chưa trả lại chìa khóa nhà cho Lục Cảnh Hành. Kiều Gia Thuần gõ đầu mình một cái, rốt cuộc là mình còn quên thứ gì nữa không đây.

Thật ra thì cô cũng không quá để ý đến những vật nhỏ bé kia, chỉ là cô thấy đồ của mình mà bị người khác dùng thì cô sẽ thấy không thoải mái, giống như đang bị xâm phạm quyền riêng tư.

Kiều Gia Thuần vào phòng, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, theo bản năng muốn đi ra ngoài ban công lấy áo quần vào, không biết cửa ngoài ban công có mở hay không, mưa có bị bay vào hay không.

Hành động nhìn thấy trời mưa liền muốn đi ra lấy quần áo đang phơi vào cửa Kiều Gia Thuần hoàn toàn là theo bản năng của cô.. Bởi vì mỗi khi đến mùa mưa quần áo không được phơi kỹ cũng giống như lúc trời mưa mà không kịp thu quần áo vào thì quần áo sẽ có mùi ẩm mốc, cho dù có giặt bao nhiêu lần cũng không sạch được mùi đó. Vì vậy, từ nhỏ đến giờ Kiều Gia Thuần đã hình thành thói quen, vừa nhìn thấy trời có dấu hiệu sắp mưa thì phải thu quần áo vào.

Bố cục nhà của Lục Cảnh Hành thì có phòng khách, phòng ngủ chính và phòng dành cho khách đều nằm ở hướng nam, nhà của anh ở hướng nam bắc, ánh sáng mặt trời chiếu vào sáng sủa. Phía nam có ba cái ban công, phía bắc có hai cái ban công nhỏ.

Loại bố cục này tạo cảm giác thoải mái cho người ở. Phía nam có thể phơi áo quần, mùa đông còn có thể phơi nắng, còn phía bắc thì có thể phơi một ít áo quần cần tránh ánh nắng mặt trời chiếu vào trực tiếp.

Bởi vì Lục Cảnh Hành không thích thấy áo quần phơi làm che đi ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng mình, cũng không thích phơi áo quần ở ban công phòng khách cho nên chỉ có thể phơi quần áo ở ban công phòng ngủ dành cho khách.

Kiều Gia Thuần đi vào phòng ngủ dành cho khách, vừa mới mở cửa để đi ra ban công liền bắt đầu cười khổ. Trong đầu cô nghĩ đây cũng không phải là nhà cô, cô cũng không phải là người giúp việc nhà anh, tại sao cô lại bận tâm giúp người ta lấy áo quần vào a.

Cô đang muốn kéo thêm một cánh cửa ra nữa, trong lúc lơ đãng cô ngược mắt, nhìn thấy một cái váy màu đỏ đang treo ở đó.

Nhìn thấy quen quen.

Đây là váy của cô?

Cô đi đến, lật xem nhãn hiệu của cái váy, là nhãn hiệu mà cô yêu thích, không phải là một nhãn hiệu bình dân, size cũng là size của cô.

Cho nên, cái này chính là cái váy ngủ của cô?

Cô đi ra ngoài, lấy cái vali của mình mở ra lục tìm, quả nhiên không có. Cô nhớ rất rõ ràng, bởi vì cái váy này cực kỳ sexy cho nên cô muốn đem cái váy này đến mặc cho anh xem.

Giờ phút này, cô xác nhận đây chính là cái váy ngủ của cô.

Kiều Gia Thuần nhớ tới trước đó, đi giúp việc có hỏi cô hôm qua mới trở lại đúng không, thì ra không phải là đi ấy tùy ý hỏi han mà là bởi vì nhìn thấy quần áo của cô cho nên suy đoán hôm qua cô đã trở về.

Nhưng mà hôm qua cô căn bản không có đến đây. Vậy, là ai đã mặc cái váy này? Điều này không cần ai nói, cô cũng biết.

Vừa nghĩ đến có người khác mặc quần áo của cô, mặt cô liền nóng hừng hực, giống như bị người ta tát cho một bạt tai vậy. Cô cảm thấy mình như đang bị làm nhục.

Lúc Lục Cảnh Hành mở cửa ra, anh cho rằng nghênh đón anh chính là một mảng tối đen như thường ngày, có điều hôm nay anh lại thấy trong nhà có ánh đèn.

Anh có chút giật mình, là đi giúp việc còn chưa rời đi sao? Đi vào, anh nhìn thấy Kiều Gia Thuần đang ngồi trên ghế sa lon.

Anh kinh ngạc: “Gia Thuần?”

Kiều Gia Thuần quay đầu: “Anh đã về.”

Thấy thần sắc của Kiều Gia Thuần không có gì khác lạ, trong lòng Lục Cảnh Hành thở dài một hơi. Hẳn là Kiều Gia Thuần không đi đến ban công, anh cảm thấy đèn trong nhà cũng trở nên ấm áp lạ thường.

“Em không phải cố ý tiến vào. Vốn em đã đến cửa nhà thì anh gọi điện thoại nói hôm nay không được, nhưng đi giúp việc vừa vặn đi ra, đi ấy nói bên trong không có ai cho nên em mới đi vào.” Kiều Gia Thuần giải thích.

Một bên là vali của Kiều Gia Thuần, Lục Cảnh Hành hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Cùng lúc đó, tầm mắt của anh nhìn thấy trên ghế salon là cái váy màu đỏ của Kiều Gia Thuần. Cái váy màu đỏ trên ghế salon màu xám tro, nhìn vào thật chói mắt, tại sao ngày từ ban đầu anh không có chú ý đến?

Kiều Gia Thuần nhìn theo ánh mắt của Lục Cảnh Hành, cô hỏi: “Là của em đúng không?”

Lục Cảnh Hành yên lặng.

Kiều Gia Thuần thấy Lục Cảnh Hành ngậm thừa nhận liền nói tiếp: “Vậy tại sao em lại thấy nó được treo ở bên ngoài?”

Lục Cảnh Hành không nói lời nào, biểu tình trên mặt vẫn như cũ, không có chút tật giật mình nào.

Kiều Gia Thuần nổi giận: “Còn có cái nào nữa?”

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần vẻ không hiểu.

Kiều Gia Thuần không nhịn được lớn tiếng: “Cô ta còn mặc cái nào nữa?”

Lục Cảnh Hành lúc này mới hiểu, anh biết Kiều Gia Thuần đang hiểu lầm. Cô nghĩ rằng Viên Mộng đã mặc quần áo của cô, nhưng anh lại không thể giải thích. Cho dù Kiều Gia Thuần có hiểu lầm như vậy, thì hẳn cũng không thấy khó chịu bằng việc cô biết sự thật. Nếu để cho cô biết sau khi chia tay, anh phải dùng áo quần của cô để tự an ủi bản thân thì chắc chắn cô sẽ cảm thấy đắc ý, cười nhạo anh, thậm chí cô sẽ cho rằng anh tình cũ vẫn chưa dứt, vẫn còn nhớ nhung cô.

Kiều Gia Thuần lấy cái váy ngủ ném vào thùng rác. Vali bị đẩy ngã, “xoẹt xoẹt” một tiếng, khóa kéo bị mở ra. Cô nổi giận đùng đùng lấy một bộ quần áo lên hỏi anh: “Cái này? Cô ta đã mặc qua chưa?”

Lục Cảnh Hành không phản ứng.

Kiều Gia Thuần lại cầm lên một bộ khác: “Cái này? Có hay không?”

Lục Cảnh Hành mím chặt môi.

Cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng, Lục Cảnh Hành mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một chút cầu xin: “Em đừng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 29

Cuối cùng, Lục Cảnh Hành mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một chút cầu xin: “Em đừng như vậy.”

Kiều Gia Thuần ngồi xuống đất, nước mắt chảy xuống: “Em thích sạch sẽ, người khác mặc qua quần áo của em, em đều không muốn —“

Cô khóc rất bi thương, giống như lúc bọn họ chia tay vậy.

Cho đến giờ, Lục Cảnh Hành vẫn nhớ dáng vẻ của cô khóc khi anh lái xe rời đi.

Lục Cảnh Hành cúi người, hai tay ôm mặt cô, dùng ngón cái lau đi nước mắt của cô. Nhưng nước mắt cứ rơi xuống lại rơi xuống, làm ướt cả mu bàn tay anh.

Anh không biết giờ phút này bản thân anh nghĩ gì, anh nâng cằm Kiều Gia Thuần lên, hôn xuống.

Trên môi của cô, có mùi mặn của nước mắt.

Kiều Gia Thuần bất động, mà nụ hôn của anh càng hôn càng sâu, đầu lưỡi của anh đi vào công thành chiếm đất.

Cả người Kiều Gia Thuần giống như đang mộng lung, đầu cô choáng váng. Cô mờ mắt, gương mặt của anh cách cô rất gần, không thấy rõ.

Kiều Gia Thuần giãy giụa, nhưng tay của Lục Cảnh Hành nắm rất chặt, giống như cô càng giãy giụa thì càng thị thất chặt.

Cô giùng giàng đánh anh nhưng rất nhanh tay của cô bị anh chế trụ, kéo ra sau lưng.

Anh xoa nắn thân thể cô, rất nhanh cô liền đầu hàng, miệng của cô phát ra từng tiếng nhỏ giống như mèo kêu vậy.

Lục Cảnh Hành buông tay Kiều Gia Thuần ra, đặt tay của cô lên cổ anh, cuốn lấy anh, hai chân cũng quấn chặt lấy anh, giống như giấy leo cuốn chặt lấy thân cây.

Một đêm này, trong phòng thì xuân sắc khôn cùng, bên ngoài thì mưa to không ngừng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mưa tạnh, trời trong.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ và rèm chiếu vào phòng ngủ.

Kiều Gia Thuần từ trong giấc mộng tỉnh lại. Cô ôm đầu, cơ thể cuộn tròn lại, ngủ không ngon giấc làm cho cô bị đau đầu.

Cô muốn ngủ thêm một chút nữa nhưng rất nhanh cô lại cảm nhận thấy thân thể cô khác thường, cả người bủn rủn.

Như bị sét đánh trúng, cô lập tức thanh tỉnh.

Mở mắt ra, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hành đứng bên mép giường, đang mặc áo sơ mi vào.

Kiều Gia Thuần nhìn thấy một bên cổ áo còn chưa được cài, sau đó anh lấy tay phải đưa lên cài nút cổ áo bên trái, “ken kết” một tiếng, anh đeo đồng hồ lên tay. Kiều Gia Thuần thấy anh sửa lại một chút trên cổ áo.

Cô chợt nhớ đến một từ y quan cảm thú.

Trong lòng Kiều Gia Thuần hồi tiếc không thôi, nhưng chuyện đã làm giống như bát nước đã hắt ra ngoài, không thể có thuốc hồi hận được.

Ánh mắt Lục Cảnh Hành nhìn qua bên giường, anh biết Kiều Gia Thuần đã tỉnh.

Kiều Gia Thuần nhìn Lục Cảnh Hành, cô nhìn chằm chằm anh, gằn lên từng chữ: “Tôi hận anh.”

“Hận đi, anh quả thật là một người xấu xa.” Thanh âm của Lục Cảnh Hành nhàn nhạt nói.

“A, anh thừa nhận.”

“Ban đầu chính anh cũng không biết anh là một người xấu xa như vậy...” Lục Cảnh Hành dùng giọng điệu hỏi hột nói, giống như không phải anh đang nói bản thân mình mà đang nói về một người khác, “...tôi tệ, hèn hạ.” Anh nhìn thẳng vào mắt Kiều Gia Thuần: “Cho nên em hận anh là đúng.”

Nói xong Lục Cảnh Hành bước ra khỏi phòng.

Kiều Gia Thuần rất nhanh mặc quần áo vào, đi ra phòng ngủ. Cô cầm túi xách của mình lên tìm chìa khóa. Trong túi xách đựng nhiều đồ lung tung, tìm một hồi vẫn không thấy.

Lục Cảnh Hành đứng bên cạnh xem cô đang muốn làm gì.

Kiều Gia Thuần đem đồ trong túi xách đổ ra trên ghế salon. Lục Cảnh Hành nhìn sang thấy son, khăn giấy, dây cột tóc, một đồng hồ trang sức... Bỗng nhiên anh thấy một cái thiệp cưới, trong lòng anh nhảy lên một cái, có dự cảm xấu.

Lục Cảnh Hành đưa tay chụp lấy tờ thiệp cưới, mở ra xem. Kiều Gia Thuần thấy vậy lập tức đưa tay đoạt lại.

Kiều Gia Thuần tuy lấy được nhưng mấy giây đó cũng đủ để Lục Cảnh Hành nhìn thấy nội dung trên tấm thiệp kia.

Kiều Gia Thuần, Lý Tuấn, hai cái tên được đặt cùng một chỗ, rất nhức mắt, mắt của anh giống như đang bị nòng vậy, trong lòng cũng bộp bộp.

Lục Cảnh Hành nhớ tới ngày hôm đó gặp cô ở cục dân chính, lúc đó Kiều Gia Thuần có chút ấp úng. Cô nói cô cũng mua nhà nên tới cục dân chính nhận giấy chứng nhận nhưng lúc anh hỏi cô mua nhà ở chung cư nào thì cô không nói. Bây giờ nhìn lại, lúc đó cô ấy không phải đến lấy giấy chứng nhận mua nhà mà tới làm giấy kết hôn. Nếu không bây giờ tấm thiệp mời này phải giải thích làm sao đây?

Nào Lục Cảnh Hành bây giờ giống như sấm sét giữa trời quang, trong lòng cảm thấy tội ác ngày càng sâu hơn.

Anh đã làm cái gì?

Thì ra so với tưởng tượng, anh còn vô si hơn, anh thật không phải là người.

Kiều Gia Thuần tìm được chìa khóa, ném xuống bàn trong phòng khách, đem những đồ vật lúc nãy bỏ lại vào trong túi xách, bao gồm cả tờ thiệp cưới kia.

Trước khi đi, cô nói: “Tôi hy vọng tới hôm qua anh hãy xem như chưa hề phát sinh chuyện gì, tôi cũng vậy. Còn nữa, sau này chúng ta sẽ không liên lạc gì với nhau, coi như có gặp nhau ở trên đường thì cũng mời anh coi như không nhận ra tôi.”

Sau đó “bành” một tiếng, Kiều Gia Thuần rời đi.

Lục Cảnh Hành cầm chìa khóa trên bàn mà Kiều Gia Thuần để lại, phía trên tựa như còn lưu lại nhiệt độ của cô.

Anh nắm chặt quả đấm, chìa khóa đâm vào lòng bàn tay, cảm giác đau này mới có thể làm cho lòng anh thấy dễ chịu hơn.

—

Kiều Gia Thuần hận Lục Cảnh Hành, càng hận chính bản thân mình hơn, hận tới hôm qua không không chế được chính mình.

Rõ ràng trước đó đã bị ăn tua thiệt từ anh, tại sao lại không nhớ hả?

Kiều Gia Thuần tâm tình sa sút đem hành lý đến nhà Quan San, sau đó trở về nhà.

Kiều mẹ đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với mẹ và chị họ.

Chỉ nghe thấy thanh âm của Kiều mẹ: “Chuyện tốt a, Vương Đề đây là được lên chức, so với Kiều Gia Thuần của chúng tôi còn giỏi hơn. Con từ nhỏ đều học rất tốt, còn rất ngoan nữa, một chút cũng không để mẹ con bận tâm.”

Mẹ nói: “Gia Thuần cũng tốt.”

“Gia Thuần a, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, toàn dựa vào vào chị và ba nó. Chị chỉ có thể tìm một người đàn ông tốt cho nó, nếu không sau này chị sẽ lo lắng không yên.”

Mẹ vội vàng nói: “Lý Tuấn rất tốt, cùng với Gia Thuần chính là trai tài gái sắc. Nó không phải còn quản lý một công ty lớn sao.”

Đi giúp việc bung một đĩa dưa hấu lên, Kiều mẹ nói mọi người cùng ăn dưa hấu, vừa quay đầu thì nhìn thấy Kiều Gia Thuần mới từ bên ngoài trở về.

Kiều Gia Thuần chào hỏi mẹ và chị họ, ngồi nói chuyện với bọn họ một lúc rồi mới lên phòng, nếu không mẹ cô sẽ nói cô không lễ phép.

Chị họ hỏi Kiều Gia Thuần: “Gia Thuần, em không nóng sao?”

Kiều mẹ lúc này mới để ý thấy Kiều Gia Thuần đang mặc một cái áo khoác mỏng.

Hôm nay trời bỗng nhiên rất nóng, nóng không chịu được, thế mà Kiều Gia Thuần còn mặc áo khoác mỏng.

Thấy mẹ nhìn chăm chăm, Kiều Gia Thuần ăn một miếng dưa hấu, giống như che giấu nói: “Không a, cơ thể em thuộc thể hàn a.”

Kiều Gia Thuần ăn một miếng dưa hấu nữa thì đi lên phòng.

Cô nằm trên giường ngán người, hối hận, nhưng không chống đỡ được thân thể mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Kiều mẹ mở cửa đi vào, động tĩnh này làm cho Kiều Gia Thuần tỉnh lại.

“Mẹ.”

Kiều mẹ nói: “Sau này kết hôn rồi thì đừng qua nhà Quan San ngủ lại, Lý Tuấn sẽ có ý kiến.”

Kiều mẹ giữ mẹ và Vương Đề ở lại ăn cơm. Mẹ ở lại nhưng Vương Đề có việc nên phải rời đi trước.

Vương Đề ở trong tiểu khu thì gặp Lý Tuấn.

Trước đó Vương Đề đã thấy Lý Tuấn một lần lúc anh ra mắt nhà Kiều Gia Thuần, đó là một chàng trai trẻ tuổi.

Vương Đề cùng anh hàn huyên.

“Đến tìm Gia Thuần?”

“Ừ, em gọi điện thoại cho cô ấy nhưng cô ấy không có nhận, cho nên liền đến nhà xem sao.”

“Ừ, em ấy ở nhà. Có điều hình thư cơ thể không thoải mái.”

“Cô ấy bị sao?” Lý Tuấn ân cần hỏi.

“Chị cũng không rõ lắm. Em ấy nói cơ thể em ấy thuộc thể hàn, trời nóng nực còn mặc áo khoác. Rảnh rồi thì mang em ấy đi khám một chút. Trung y có nói thể hàn nhưng không biết đó là cái gì, em có thể đưa em ấy đi khám xem sao, có thể mà mạch máu bị co rút lại, thân thể không tốt.”

Lý Tuấn cảm thấy Vương Đề nói chuyện có chút kỳ quái, vì vậy anh chỉ cười cười.

“Tối hôm qua Gia Thuần ngủ ở nhà Quan San. Em cũng nên nói với em ấy một chút, Quan San có bạn trai, em ấy qua đó nhiều cũng không tiện.”

Lý Tuấn ăn cơm tối ở nhà Kiều Gia Thuần, sau đó hai người đi tản bộ đến cửa hàng tổng hợp gần nhà Kiều Gia Thuần.

Đi ngang qua rất nhiều tiệm quần áo mỹ phẩm mà mấy cô gái trẻ yêu thích, Lý Tuấn cũng rất muốn nói Kiều Gia Thuần vào xem một chút, có điều hiện tại Kiều Gia Thuần một chút hứng thú cũng không có.

Kiều Gia Thuần đang có hús lúng túng, vô duyên vô cớ làm sao có thể nói ra hai chữ “chia tay”. Lý Tuấn nhất định sẽ hận chết cô, làm sao giải thích với ba mẹ đây?

Kiều Gia Thuần đầu đầu. Ban đầu đáp ứng yêu cầu kết hôn này thật quá hấp tấp, cô căn bản chưa suy nghĩ rõ ràng. Nếu như thật sự cùng Lý Tuấn kết

hôn, cả đời cô sẽ sống trong áy náy, như vậy rất không công bằng cho Lý Tuấn.

Cô bây giờ thật sự không muốn kết hôn. Chỉ một ngày ngắn ngủi, cô hình như đã cảm nhận được kết hôn sẽ mang đến trời buộc cùng phiền toái.

Không thể ngủ lại ở nhà bạn thân, không thể làm như thế này, không thể làm như thế kia.

Quan trọng nhất là, không thể làm làm nũng hay giả vờ với người đàn ông khác ngoại trừ chồng của mình.

Nếu hôn nhân chính là như vậy thì cảm giác một chút cũng không hạnh phúc.

Vậy tại sao cô lại tự đưa bản thân mình vào nhà tù?

Cô có tiền, cái gì cũng không thiếu, vậy tại sao cô lại phải kết hôn?

Kiều Gia Thuận cái gì cũng không muốn, điều này làm cho Lý Tuấn thấy khó khăn.

Hai người đi đến khu vui chơi, nhìn thấy một đám con nít đang xếp hàng ở máy gắp thú.

Lý Tuấn đột phát linh cảm nói: “Anh gắp cho em một con gấu bông nha.”

Kiều Gia Thuận từ chối cho ý kiến.

Lý Tuấn đi đến máy đổi xu tự động để đổi xu chơi trò chơi. Anh rất nhanh gắp được một con khi nhỏ, đưa cho Kiều Gia Thuận. Anh hỏi Kiều Gia Thuận có muốn chơi không, cô lắc đầu.

“Vậy để anh gắp thêm một con cho em.” Lý Tuấn lại bắt đầu chơi gắp gấu bông, cuối cùng cũng gắp được thêm một con gấu bông nữa. Đợi gấu bông rớt xuống ô, Kiều Gia Thuận nghiêng người xuống lấy.

Gắp được con gấu bông này thì vừa đúng lúc hết xu.

Lý Tuấn nhìn về phía Kiều Gia Thuận, từ góc độ của anh vừa vặn có thể nhìn thấu qua cổ áo của cô, nhìn thấy một mảnh xuân quang trước ngực Kiều Gia Thuận.

Ngô, là áo nịt ngực màu xanh.

Nhưng mà trong chớp mắt, tâm tình vui vẻ liền biến mất, bởi vì trên da thịt của Kiều Gia Thuận có một dấu đỏ rất nổi bật phía trên áo nịt ngực.

Lý Tuấn có ngu đến mấy cũng viết đó là dấu gì.

Chẳng trách, chẳng trách trời nóng như vậy mà cô lại mặc áo khoác.

Chẳng trách Quan San đã có bạn trai mà cô còn muốn đến đó ngủ lại. Hóa ra cô căn bản không phải đến nhà Quan San, nơi đó chỉ là nơi cô dùng làm ngủ trưa mà thôi.

Bất tri bất giác, Lý Tuấn siết chặt nắm đấm.

Kiều Gia Thuận đứng lên, thấy Lý Tuấn đang ngẩn người: “Này, anh sao thế?”

Vốn Lý Tuấn đang nghiêng chặt răng thì tỉnh mộng, anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không có gì, em có khát hay không, có muốn đi uống gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 30

Viên Mộng bước ra khỏi cổng trường thì thấy xe của Lục Cảnh Hành đỗ gần đó.

Viên Mộng đi đến, quen đường quen nẻo lên xe, đóng cửa, cài dây an toàn.

Viên Mộng mỉm cười: “Tớ đưa Bối Bối đến nhà dì nhỏ của tớ chơi rồi.”

Lục Cảnh Hành gật đầu một cái, anh hỏi Viên Mộng: “Hôm nay muốn ăn gì?”

“Đồ ăn bên ngoài đắt lại không tốt, vẫn là tự mình làm đi.”

“Quá cực khổ.” Lục Cảnh Hành nói.

Nghe thấy trong lời nói của Lục Cảnh Hành có chút đau lòng dành cho cô, Viên Mộng rất hưởng thụ: “Vậy đến nhà hàng trước kia chúng ta cùng ăn đi, chỗ đó cũng tốt.”

“Ừ, vậy chúng ta liền đến đó.” Lục Cảnh Hành nhớ lần trước đưa Viên Mộng đến đó ăn, cô rất thích món cua của nhà hàng đó, cua được nhập từ Nhật Bản, mùi vị rất tươi ngon.

Hai người ăn một bữa rất vui vẻ, bởi vì tiệm ăn nằm trong một khu trung tâm thương mại, cho nên lúc ra về Viên Mộng lơ đãng nhìn cửa hàng bên cạnh. Đây là một cửa hàng bán túi xách cao cấp, trong tủ kính trưng bày mấy mẫu túi xách bán chạy trong năm nay.

Lục Cảnh Hành thấy thế nói: “Vào xem?”

Viên Mộng vô ý thức cự tuyệt.

Nhân viên trong mấy cửa hàng như thế này liếc mắt một cái là có thể thấy người đi vào thuộc giai cấp tầng lớp nào, trong người có nhiều tiền hay không. Tuy rằng có người ăn mặc đoan đoan chính chính đứng bên cạnh nhưng trong mắt bọn họ nhìn cô cũng không chút nào che giấu sự khinh thị. Nói chung cô không phải là loại khách hàng mà bọn họ muốn phục vụ, cô đi vào bọn họ còn ngại phiền.

Viên Mộng mơ hồ cảm thấy ngày hôm nay Lục Cảnh Hành như muốn lấy lòng cô, bởi vì lúc cô cự tuyệt thì Lục Cảnh Hành đã lôi kéo cô đi vào.

Bọn họ vừa đi vào, một nhân viên trong cửa hàng liền mỉm cười chào đón, nụ cười có điểm lấy lòng.

Viên Mộng có chút bất ngờ bởi vì không giống như những gì cô nghĩ, có điều rất nhanh sau đó cô liền nghĩ đến có lẽ là bởi vì có Lục Cảnh Hành đi bên cạnh cho nên mới như vậy.

Bởi vì nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh không ngừng giới thiệu, hơn nữa ánh mắt của Lục Cảnh Hành nhiều lần khích lệ, cuối cùng Viên Mộng cũng chọn được một cái túi, kích thước vừa vặn lại thực dụng. Lúc chọn màu sắc thì lại có chút khó khăn. Màu hồng thì đẹp nhưng không thích hợp để đi làm, đi dạo phố, đi chơi mới ừm được, nhưng màu trắng đen thì không tươi sáng như màu đỏ.

Lục Cảnh Hành thấy Viên Mộng do dự, nói với nhân viên của cửa hàng: “Lấy cả hai cái đi.”

Viên Mộng vội vã ngăn cản, cô thấy như vậy quá tốn tiền, nếu như lấy cả hai cái thì không bằng lấy một cái màu đen trắng này sau đó lại lựa một cái túi nhỏ khác màu sắc tươi sáng hơn.

Viên Mộng nói với nhân viên cửa hàng là lấy cái màu trắng đen, nhân viên lấy thẻ của Lục Cảnh Hành đi thanh toán, thái độ phục vụ đặc biệt tốt.

Lục Cảnh Hành ngồi trên ghế salon, Viên Mộng theo nhân viên, có ý căn dặn cô ấy lấy cái mới cho cô.

Nhân viên cửa hàng sau khi cà thẻ xong thì đưa hóa đơn cho Viên Mộng, nói để cô ấy kiểm tra một chút, xem trong kho còn không.

Viên Mộng nghe vậy thì đáp ứng.

Nhân viên cửa hàng lên hệ thống trên máy vi tính tra một chút, sau đó cao hứng nói: “Vừa vặn trong kho còn một cái, để tôi đi lấy cho cô.”

Sau hai phút, nhân viên cầm túi mới trở lại. Viên Mộng kiểm tra một chút, thấy túi không có vấn đề gì, đường may tinh xảo, ngay cả một sợi chỉ thừa cũng không thấy, trên mặt da cũng không thấy dấu vết gì, mùi da quanh quẩn, phụ kiện tinh xảo, hai mặt trước sau đều có gắn logo của hãng túi.

Viên Mộng cảm túi. Nhân viên cửa hàng nói “hoan nghênh lần sau ghé thăm.”

Không biết tại sao, lúc Viên Mộng đi đến bên cạnh Lục Cảnh Hành thì anh không phát hiện ra, anh đang cúi đầu, hình như đang ngắm người.

Viên Mộng đứng sau lưng anh, muốn vỗ vào vai anh.

Đèn trong cửa hàng rất sáng, Viên Mộng có thể thấy rõ trên gáy của Lục Cảnh Hành có một vết hồng hồng.

Viên Mộng nhớ hồi còn bé cô có nuôi một con mèo, bị con mèo cào ở trên mu bàn tay thì cũng xuất hiện một vết như vậy.

Có thể người khác sẽ không suy nghĩ gì nhiều nhưng Viên Mộng thì khác, cô dù sao cũng là một nữ nhân đã có một đời chồng, cho nên cô rất nhạy cảm. Đây tuyệt đối không phải là vết cào do mèo, sự thật dường như chỉ có một.

Bộ dáng tươi cười vui vẻ của Viên Mộng biến thành nụ cười khổ. Cô nghĩ tại sao hôm nay anh lại ân cần như vậy, có lẽ đây là do tâm lý cảm thấy hối hận muốn bồi thường.

Nhân viên cửa hàng đi đến hỏi bọn họ có cần gì khác nữa không.

Lục Cảnh Hành phục hồi tinh thần, anh đứng lên, thấy Viên Mộng đứng sau lưng mình, hỏi cô có còn muốn mua thêm cái gì khác nữa không.

Viên Mộng lắc đầu, đem thẻ trả lại cho Lục Cảnh Hành. Lục Cảnh Hành muốn nói gì đó thì điện thoại di động của Viên Mộng đổ chuông.

Viên Mộng cảm thấy, di nhỏ điện thoại đến nói Bối Bối muốn mẹ.

Lục Cảnh Hành đưa Viên Mộng đến nhà em gái cô. Anh ở trong xe đợi.

Viên Mộng đi lên nhà của em gái. Bối Bối đang ngồi trên ghế trong phòng khách nhìn thấy Viên Mộng liền lập tức chạy đến ôm chân cô, trong mắt bé toàn nước mắt. Cháu trai của di nhỏ đang ngồi chơi trên con ngựa gỗ, vốn ánh mắt đang khí thế hung hăng lúc thấy Viên Mộng thì né tránh.

Nhìn tình huống này, không cần hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Viên Mộng tức giận nhưng không biểu hiện ra mà khách khí cảm ơn di nhỏ sau đó đưa Bối Bối đi. Bối Bối đi trong hành lang bắt đầu cáo trạng: “Hắn nói Bối Bối không có ba ba, ô ô ...”

Viên Mộng nhanh chóng dỗ con, ôm Bối Bối lại: “Ai nói Bối Bối không có ba ba? Bối Bối có ba ba. Bối Bối là bảo bối của ba ba và mẹ.”

“Vậy tại sao ... Vì sao ba ba không đến thăm Bối Bối? Hắn nói Bối Bối không có ba ba, ba ba không cần Bối Bối nữa, ô ô ...”

“Ngoan, ba ba làm sao lại không cần Bối Bối. Là do ba ba quá bận rộn. Hai ngày nữa mẹ dẫn Bối Bối đến thăm ba ba có được không?”

Viên Mộng cuối cùng cũng dỗ được Bối Bối, chùi sạch nước mắt trên mặt nó rồi ôm nó xuống lầu.

Lục Cảnh Hành đang dựa người vào cửa xe, thấy thế liền mở cửa cho Viên Mộng.

Viên Mộng cùng con trai ngồi phía sau xe.

Lục Cảnh Hành muốn nói chuyện với đứa nhỏ nhưng lại không biết nói gì. Anh nghĩ trẻ nhỏ đều thích ăn KFC nên liền hỏi: “Bối Bối, chú dẫn con đi ăn KFC nhé?”

Tiểu tử kia trong lòng rất muốn đi nhưng vẫn nhìn hỏi ý kiến của mẹ.

Viên Mộng nghĩ đã trẻ thế này mà ăn KFC, hơn nữa Bối Bối ăn đồ chiên dầu sẽ bị bốc hỏa nóng trong người, mà mỗi lần bốc hỏa thì sẽ bị sưng amidan, sẽ bị sốt.

Trong lòng Viên Mộng tức giận nhưng bên ngoài vẫn ôn nhu nói: “Bỏ đi, Bối Bối chơi cả ngày mệt nhọc rồi, nên trở về ngủ.”

Lục Cảnh Hành mất mặt, chỉ nói ừ.

Dọc đường đi, Lục Cảnh Hành chuyên tâm lái xe, Viên Mộng từ đầu tới cuối không nói chuyện, càng nghĩ càng giận. Chung quy vẫn không phải là con ruột. Chẳng hạn như Lục Cảnh Hành không mua ghế ngồi trong xe dành cho trẻ em cho Bối Bối, hoặc có lẽ anh nghĩ trong xe có ghế dành cho trẻ con sẽ mất mặt.

Đau lòng cho con mình, Viên Mộng liền nhìn Lục Cảnh Hành không vừa mắt.

Dáng dấp đẹp trai thì có ích lợi gì? Có thể đem nó ra ăn được. Có tiền thì có ích lợi gì? Bất quá cũng chỉ có thể đưa cô đi ăn, mua túi xách cho cô, còn lại cái gì cũng không có. Người có tiền cũng bởi vì họ yêu tiền hơn những người khác. Lục Cảnh Hành bề ngoài thì hào phóng, nhưng trên thực tế lại rất khôn khéo, anh nhất định là loại người keo kiệt.

Anh không muốn kết hôn, không muốn mang cô về ra mắt người nhà anh. Anh lại có nữ nhân khác, cô không biết cô có thể ở cùng anh đến lúc nào.

Cô không biết vì sao Lục Cảnh Hành cảm thấy hứng thú với cô. Cô không chút nào tự tin có thể điều khiển anh, đặc biệt là lúc hai người phụ nữ kia đến tìm cô, lúc cô nhìn thấy cô gái xinh đẹp đến kinh diễm kia.

Cô chợt nhớ đến chính bản thân cô trước đây đã kiên quyết đòi ly hôn, một người bạn đã từng nói với cô: “Đàn ông, đổi một người hay nhiều người đều giống nhau. Nhưng chỉ ba của đứa nhỏ chỉ có một.”

Lúc này, “ting” một tiếng, Viên Mộng phục hồi lại tinh thần, mở điện thoại di động, là tin nhắn của chồng trước gửi đến.

—

Trường học của Viên Mộng tổ chức một buổi giao lưu học tập cho các thầy cô trong trường ở thành phố lân cận, Viên Mộng cũng phải đi, cho nên hôm nay sau khi tan làm, Lục Cảnh Hành không biết đi nơi nào.

Đúng lúc này có người bạn gọi điện thoại đến rủ hắn cùng đi đến một bữa tiệc. Lục Cảnh Hành đồng ý.

Trong bữa tiệc, Lục Cảnh Hành ngoài ý muốn gặp được một người bạn học cùng lớp cấp hai đã lâu không thấy. Bạn học cũ đương nhiên biết tình huống hiện tại bây giờ của anh nên tiến lên, nhiệt tình bắt chuyện với anh.

Lục Cảnh Hành hỏi bữa nay anh ta làm việc ở đâu, anh ta nói anh ta và bạn thời đại học cùng nhau mở một công ty nhỏ.

“Công ty công nghệ Khai Phong, có cơ hội sẽ hợp tác.”

Bạn học cũ uống rượu có chút say. Trước đây anh ta đặc biệt lẩm miệng, hôm nay cũng như vậy, anh ta nói chuyện bát quái của đồng sự trong công ty nói cho Lục Cảnh Hành nghe.

“Tớ cùng với anh ta là bạn học, anh ta có chút đen đui. Lúc đầu cưới được một hiền thê lương mẫu, sinh được một cậu con trai. Thế nhưng sau đó anh ta lại ở bên ngoài tìm một tiểu tam. Cô ta khuyến khích anh ta ly hôn, anh ta sợ vợ của mình đòi phân chia tài sản cho nên liền đem một số tiền lớn chuyển qua dưới tên của tiểu tam, khoản tiền kia vợ anh ta cũng không biết. Sau khi anh ta ly hôn, tiểu tam kia liền cầm tiền chạy mất. Vậy mà trước kia anh ta còn tưởng rằng đó là chân ái!”

“Cậu nói xem sao anh ta lại ngu như vậy? Người phụ nữ kia rõ ràng không yêu anh ta mà chỉ yêu tiền của anh ta thôi. Tớ nói với cậu a, thực sự, xã hội này, đàn ông không có tiền thì không có phụ nữ nào cần? Tớ nói với cậu a, xã hội này, toàn bộ đều là phụ nữ háms giàu sao!”

“Có điều, người bạn học này của tớ cũng thật sự không có đạo lý. Trước ly hôn còn muốn cướp con trai từ vợ của mình, đem con trộm giấu đến nhà của một bà con xa ...”

Nói đến chỗ này, Lục Cảnh Hành mới lộ ra chút hứng thú: “Công ty của cậu tên gì?”

“Công ty công nghệ Khai Phong a.”

“Đổi tác tên gì?”

“Tôn Phong.” Đối phương thấy Lục Cảnh Hành hứng thú liền tiếp tục cần nhả: “Bạn học của tớ gần đây muốn phục hôn.”

Lục Cảnh Hành hỏi: “Vợ anh ta đồng ý?”

“Cái này thì anh ta đang nỗ lực a.” Bạn học cũ đem ly rượu đặt ở trên bàn ném một cái: “Nếu anh ta có thể phục hôn được với vợ cũ thì thật tốt, cậu nói có đúng không?”

Lục Cảnh Hành không trả lời, bạn học cũ còn nói: “Có điều tớ nghĩ vợ của anh ta chính là dè dặt một chút mà thôi. Dù sao cũng có con rồi, như thế nào cũng đều là người một nhà. Nếu không, hai ngày nay cũng không quản chuyện của công ty, đem vợ con đi Hồng Kông du lịch ...”

“Anh ta hiện tại đang ở Hồng Kông?”

“Đúng vậy.”

Sau đó, bạn học cũ nói: “Cậu bây giờ cũng phát đạt rồi, sau này có việc tìm cậu, cậu cũng đừng nói không quen biết nha.” Có điều Lục Cảnh Hành bây giờ không còn tâm trí để nghe người bạn học cũ này nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 31

Lục Cảnh Hành rời khỏi bữa tiệc, ở trên xe gọi điện thoại cho Viên Mộng. Qua một hồi lâu bên kia mới nghe máy.

“Alo.” Thanh âm của Viên Mộng.

“Đang ở đâu vậy?” Lục Cảnh Hành giống như vô tình hỏi.

“Ở khách sạn. Trường học có đặt khách sạn cho chúng tớ.” Viên Mộng nói.

“Ở đó tốt chứ?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Rất tốt, cậu ...”

“Mẹ!” Tiếng của Viên Mộng đột nhiên bị một tiếng nói trẻ con cắt đứt.

“Bên cạnh cậu có người khác?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Là một người bạn nhỏ, tớ đang ở bên ngoài tự học, bây giờ đang ở bên ngoài phòng học.” Viên Mộng giải thích.

“Ừ, vậy mà tớ tưởng là Bối Bối.” Lục Cảnh Hành giống như vô tình nói.

“Trước đó không phải đã nói qua với cậu sao? Bối Bối đang ở nhà mẹ tớ. Tớ mang nó đi cũng không thuận tiện a.” Viên Mộng liền vội vàng giải thích.

Ba ngày sau, lúc Lục Cảnh Hành đi đến nơi ở của Viên Mộng thì cô đang sắp xếp áo quần từ hành lý ra.

Viên Mộng vừa sắp xếp quần áo vừa quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành nói: “Bối Bối vẫn còn ở nhà của mẹ tớ.”

Lục Cảnh Hành gật đầu một cái.

“Cậu trước ngồi chơi, tớ sắp xong rồi...” Viên Mộng nói.

“Chuẩn bị phục hôn?” Lục Cảnh Hành đột nhiên lên tiếng hỏi, giọng nói nhàn nhạt giống như đang bàn chuyện của người khác.

Viên Mộng bất ngờ, lời chưa nói xong đã bị anh đánh gãy.

Ánh mắt Viên Mộng tròn to, cô kinh ngạc đứng đó, một hồi lâu mới mở miệng nói: “Cậu ... Cậu nói gì?”

“Tớ hỏi là có phải cậu muốn phục hôn với chồng cũ?” Thần sắc Lục Cảnh Hành nhàn nhạt, giọng nói cũng nhàn nhạt, tựa như không tức giận.

Viên Mộng hoảng sợ, chối: “Không có ... Cậu Không nên nói mò.”

“Vậy tại sao lại đi Hồng Kông cùng anh ta?”

Thì ra Lục Cảnh Hành đã biết.

Viên Mộng giải thích: “Thật xin lỗi, do tớ sợ cậu suy nghĩ nhiều. Bởi vì Bối Bối khóc nháo đòi muốn gặp bố, đúng lúc anh ấy nói muốn mang Bối Bối đi chơi. Nhưng đem con giao cho anh ta tớ lại không yên tâm, cho nên mới đi theo.”

Vài ba câu giải thích của Viên Mộng không làm thay đổi được suy nghĩ của Lục Cảnh Hành, anh tự giễu cười, sau đó nói: “Cậu xem tớ là cái gì? Vừa muốn ở bên cạnh tớ, vừa muốn cùng chồng cũ phục hôn.”

Viên Mộng mặt đầy ủy khuất, roi lệ: “Không phải ... Cậu phải tin tưởng tớ.”

Ánh mắt Lục Cảnh Hành coi thường Viên Mộng, xoay người muốn đi.

Lúc anh đi đến cửa thì nghe giọng nói của Viên Mộng.

“Giữa tớ với anh ta, vẫn chưa phát sinh chuyện gì!” Giọng nói của Viên Mộng rất lớn.

Lần đầu tiên Lục Cảnh Hành thấy Viên Mộng dùng giọng nói lớn như vậy để nói chuyện. Anh quay đầu lại.

Viên Mộng cực kỳ ủy khuất, giống như đang lên án anh, cô sợ nếu bây giờ Lục Cảnh Hành bước ra khỏi cánh cửa này thì sau này sẽ không bao giờ trở lại nữa. Cô biết, mỗi khi anh đã đưa ra một quyết định nào thì anh sẽ nhất định kiên định với nó. Lần này cô nói: “Cậu lên giường cùng người phụ nữ khác, tớ cũng không nói gì. Mà tớ với anh ấy trong sạch, có điều chỉ vì sợ cậu suy nghĩ nhiều nên mới không nói cho cậu biết thôi.”

Lục Cảnh Hành kinh ngạc, nhìn thẳng vào mắt Viên Mộng, thì ra cô ấy biết, chỉ là cô ấy giả bộ không biết mà thôi.

Đây gọi là cái gì, tâm lòng độ lượng? Thì ra trong mắt cô ấy, anh là người như vậy.

Lục Cảnh Hành đối với Viên Mộng cực kỳ thất vọng, càng là thất vọng đối với bản thân mình.

Viên Mộng chạy đến, từ phía sau ôm lấy anh, nức nở nói: “Thật xin lỗi, một mình tớ mang theo một đứa trẻ, tớ luôn không có cảm giác an toàn.”

Thấy Lục Cảnh Hành không có phản ứng, Viên Mộng đặt tay xuống dưới hạ thể của anh, âm thanh cực kỳ ôn nhu: “Cậu muốn không? Tớ có thể cho cậu.”

Lục Cảnh Hành đẩy tay cô ra, xoay người nhìn cô: “Tớ vẫn cho rằng nơi này của cậu muốn có tớ nhưng bây giờ tớ phát hiện tớ sai rồi. Tớ muốn nhưng cậu thì không.”

Lục Cảnh Hành mở cửa, suy nghĩ một chút, lại quay đầu nói với Viên Mộng: “Nơi này, cậu muốn ở đến khi nào thì ở, lúc cậu phục hôn hoặc lại kết hôn thêm một lần nữa. Nhưng tớ sẽ không đến đây nữa.”

Lục Cảnh Hành lái xe, trên đường cao tốc lái xe chạy như điên. Giờ phút này, anh cảm thấy thực sự buồn cười.

Anh yêu Viên Mộng mười mấy năm. Lúc còn trẻ không dám nói chỉ yêu đơn phương, sau đó xa nhau nhiều năm vẫn còn nhớ nhung. Những năm này trong thâm tâm của anh đều nhớ rõ gọi tên Viên Mộng. Anh tưởng rằng anh yêu cô. Đúng vậy, là anh cho rằng như vậy.

Thành phố vào ban đêm đều được chiếu sáng bởi ánh đèn điện. Lục Cảnh Hành giảm tốc độ, dừng xe lại bên lề.

Lục Cảnh Hành đi bộ một mình trên đường, đột nhiên cảm thấy mình lại cô độc như vậy. Rõ ràng trên đường xung quanh anh có rất nhiều người, nhưng anh cảm thấy trên thế giới này chỉ có một mình anh mà thôi, trong lòng anh cảm thấy khắp nơi đều mờ mịt trắng xóa, giống như có thứ gì đó trong lòng anh dần dần bị mất đi, làm cho ý chí của anh như muốn sụp đổ.

Anh đi đến một tiệm nhỏ, bên trong truyền ra tiếng nhạc thư giãn mà trầm tĩnh.

“Tìm đến tiệm nhỏ đã phủ đầy bụi mà trước đây chúng ta từng mến nhau

Tâm hồn có lẽ đã sớm bị ô nhiễm nhưng vì ai đó mà cuộc sống không thay đổi

Khát vọng gặp nhau nhưng sau đó lại phát hiện khoảng cách 10 năm mới được gặp lại

Anh muốn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ chỉ còn không hồi ức

Giống như lúc ngày xưa khi anh còn chưa hút thuốc không biết em tại sao lại thay đổi

Tựa như đợi 100 năm rồi chợt nhận ra

Cho dù gặp lại

Biểu hiện thành thực

Không bằng đừng gặp lại nhau.”

Lục Cảnh Hành đi vào, chọn cho mình một ly cocktail “long island iced tea”.

Chủ quán hình như rất thích Trần Dịch Tấn, bài hát “Không bằng đừng gặp lại nhau” được bật đi bật lại năm lần.

Cuối cùng, trong đầu Lục Cảnh Hành đều hiện lên câu “Tâm hồn có lẽ đã sớm bị ô nhiễm nhưng vì ai đó mà cuộc sống không thay đổi”.

Tâm hồn? A, thêm một ly nữa.

Lúc Lục Cảnh Hành ra khỏi quán cũng không tính là muộn. Cuộc sống ban đêm ở thành phố này chỉ vừa mới bắt đầu.

Anh chạy xe đến một tiểu khu. Cầm điện thoại di động, màn hình sáng một hồi rồi tự động tắt. Nhiều lần như vậy, dây số trên màn hình di động kia, anh cuối cùng cũng không có can đảm ấn gọi.

Từ trước đến nay, anh nghĩ rằng Viên Mộng là ánh mặt trời của anh, tình cảm tinh khiết của anh, là định mệnh của anh. Mà Kiều Gia Thuần, cô ấy chỉ là ngoài ý muốn, là do trong lòng anh trở nên tà ác, anh nên chặt đứt. Nhưng mà tại sao giờ phút này, chỉ có chính bản thân anh biết rõ rằng anh rất muốn ấn gọi điện cho cô.

Nhưng anh lại nhớ đến ngày hôm đó, cô nói sau này không cần liên lạc với nhau, cô nói cho dù có vô tình gặp nhau trên đường cũng xem như không quen biết. Còn nữa, quan trọng là, cô đã kết hôn rồi.

Anh tại sao lại vô si như vậy, đến tìm cô. Nghĩ tới đây, anh liền tỉnh rượu.

Đang chuẩn bị lái xe rồi đi thì nhìn thấy phía trước có một bóng người xinh đẹp. Cô từ trong tiểu khu đi ra, đi bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi. Lúc lên xe, người đàn ông đó còn lịch thiệp mở cửa cho cô, không biết hai người nói chuyện gì, xe rất nhanh liền rời đi. Đối phương cũng không phát hiện ra xe của hắn đang đậu ở sau hàng cây. Mà Lục Cảnh Hành vẫn cứ đưa mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không ở phía trước, thật lâu vẫn không dịch chuyển ánh mắt.

—

“Anh định cho em xem cái gì?” Trên đường, Kiều Gia Thuần không nhịn được hỏi Lý Tuấn.

“Đến nơi em sẽ biết.” Lý Tuấn nói.

Khi Lý Tuấn mang Kiều Gia Thuần đến một tiểu khu vừa mới xây xong thì Kiều Gia Thuần đại khái cũng đoán được mục đích của Lý Tuấn là gì.

Kiều Gia Thuần đi theo Lý Tuấn vào một căn nhà được trang trí theo phong cách tươi mát, cửa sổ sát đất và có sân thượng rất lớn.

“Bởi vì thời gian gấp gáp cho nên một mình không trang trí kịp. Đây là nhà của bạn anh, đã được sửa sang, dọn dẹp sạch sẽ. Hai ngày trước anh ta vừa mới mua căn phòng này. Nếu em thích, chúng ta liền mua lại, lại mua thêm ít đồ dùng trong nhà liền có thể trực tiếp vào ở. Nơi này sẽ là phòng tân hôn của chúng ta.”

Không biết tại sao, lúc nghe thấy ba chữ phòng tân hôn, Kiều Gia Thuần liền cảm thấy khó chịu, giống như có cây kim đang đâm vào tim cô vậy.

“Em không thích sao?” Lý Tuấn thấy Kiều Gia Thuần không tập trung.

Kiều Gia Thuần cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà không nói lời nào.

“Vậy để anh xem chỗ khác có thích hợp hơn hay không. Thật ra thì trong tay anh cũng có mấy chỗ, nhưng lại không kịp sửa sang.”

“Không cần, không cần tìm nhà đâu.”

“Không được, ở nhà cũ thì quá ỷ khuất cho em, mẹ em cũng sẽ không đồng ý.”

Kiều Gia Thuần ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lý Tuấn: “Ý của em là, chúng ta chia tay đi.”

“Em nói cái gì?” Ánh mắt Lý Tuấn đầy vẻ khó tin.

“Em nói, chúng ta chia tay.” Kiều Gia Thuần gằn từng chữ nói.

“Đang yên đang lành tại sao lại nói cái này? Có phải anh làm điều gì không tốt để cho em mất hứng. Gia Thuần, tâm tư của em rất khó đoán, có thể cho anh một cơ hội cùng một ít thời gian nữa, có được không?” Lý Tuấn khẩn cầu.

“Thật xin lỗi, không phải anh sai, là em sai.” Kiều Gia Thuần quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bất kể là ai sai, anh đều coi như không nghe thấy lời nói này của em. Tình cảm không dễ dàng, chúng ta nên quý trọng nó, có đúng hay không?”

“Thật xin lỗi, em nghiêm túc.” Kiều Gia Thuần quay đầu lại nhìn Lý Tuấn. Cô cúi người: “Xin lỗi, em đã mang đến phiền toái cho anh. Xin anh tin tưởng em, cho tới bây giờ em chưa từng lừa dối tình cảm của anh. Chỉ là em đột nhiên cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

Kiều Gia Thuần nói xong liền đi ra cửa, không chút lưu luyến.

Lý Tuấn bước nhanh đến kéo cô lại: “Gia Thuần, không nên tùy hứng. Em như vậy, làm sao nói với chú dì, còn có ba mẹ anh nữa, làm sao giải thích với bọn họ.”

“Ba mẹ của em, em sẽ tự giải quyết. Ba mẹ của anh, em chỉ có thể nói xin lỗi, nếu như họ còn nguyên ý gặp mặt em.”

Kiều Gia Thuần vừa mới cầm nắm cửa, thân thể liền bị người từ phía sau ôm lấy.

Kiều Gia Thuần cố gắng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Anh làm gì vậy?”

“Làm gì! Em nói anh làm gì!” Lý Tuấn gằn như gào thét.

Kiều Gia Thuần bị đau, một lúc sau vẫn chưa hoàn hồn, cảm thấy thân thể mình như bị ngã.

Lý Tuấn điên rồi, anh xé quần áo của Kiều Gia Thuần. Anh thấy những dấu vết trên người Kiều Gia Thuần đã mờ nhạt, anh cơ hồ đưa miệng xuống cắn lên vai Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần đá anh, đánh anh cũng chẳng ăn thua gì.

Đang lúc giằng co, móng tay của Kiều Gia Thuần trượt lên mặt của Lý Tuấn. Lý Tuấn bị đau, “tê” một tiếng.

“Ba”. Một cái tát đánh lên trên mặt Kiều Gia Thuần, đem mặt cô nghiêng qua sang một bên.

“Con cọp không phát uy, nguoi coi lão tử thành mèo bệnh!” Lý Tuấn nghiêm nghị quát.

Kiều Gia Thuần an tĩnh, để mặt Lý Tuấn muốn làm gì thì làm.

Mắt Kiều Gia Thuần đối diện với cánh cửa, gần như vậy, chỉ cần bước mấy bước nhưng sao lại thấy xa như vậy. Bởi vì không thể đứng lên nổi, không thể bước đến được.

Nước mắt chảy xuống, loại sợ hãi bất an thống khổ, khuất nhục này, không cách hình dung được.

“Tiện nhân! Lão tử không thể chạm vào! Dựa vào cái gì mà lão tử không thể chạm vào! Cho người khác chạm vào mà lão tử thì không!” Lý Tuấn hùng hùng hổ hổ.

Kiều Gia Thuận thật hối hận, tại sao trước đây cô không phát hiện Lý Tuấn là người như vậy.

Kiều Gia Thuận càng khóc, Lý Tuấn lại càng hưng phấn.

“Có mang bao không?” Kiều Gia Thuận lên tiếng.

“Cái gì?” Lý Tuấn thoát đầu không hiểu, sau đó hiểu rõ: “Lão tử không chê nguoi, nguoi còn chê lão tử?”

“Tôi sợ lây bệnh cho anh.”

“Hừ, lão tử bách độc bất xâm!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 32

“Tôi sợ lây bệnh cho anh.”

“Hừ, lão tử bách độc bất xâm!”

Đột nhiên Lý Tuấn cảm thấy hạ thân đau nhức, đau đến nỗi anh theo bản năng co rút cơ thể lại. Mới vừa rồi anh nói chuyện không phòng bị, Kiều Gia Thuận co đầu gối lại, tập kích anh.

Kiều Gia Thuận đứng dậy, hướng cửa lớn xông tới.

Lúc đứng chờ thang máy, chỉ có năm giây nhưng giống như cả đời dài đằng đẵng. Vào thang máy, cửa thang máy qua ba mươi giây mới đóng lại, lúc này Kiều Gia Thuận rất sợ Lý Tuấn đuổi kịp. Thật may, cuối cùng cửa thang máy cũng như ý nguyện đóng lại.

Chạy một mạch đến cửa tiểu khu, thấy bảo vệ của tiểu khu mới hơi an tâm, nhưng vẫn chạy thẳng ra ngoài, cho đến khi lên xe taxi, Kiều Gia Thuận mới cảm thấy một lã đi.

Tài xế taxi thấy Kiều Gia Thuận quần áo xốc xếch thì nhìn cô với ánh mắt kỳ quái. Kiều Gia Thuận không có tâm tư nào để ý đến ánh mắt của người tài xế, cô gọi điện thoại cho Quan San.

Quan San đứng trước cửa tiểu khu của cô ấy chờ Kiều Gia Thuận, bên cạnh còn có Hường Bắc.

Kiều Gia Thuận từ taxi bước xuống, Quan San liền lập tức ôm lấy cô.

Hường Bắc nấu cơm, còn Quan San và Kiều Gia Thuận thì ở trong phòng.

“Mẹ kiếp, tớ muốn giết chết anh ta.” Quan San cắn răng nghiêng lợi nói.

“Được rồi, tớ sợ anh ta sẽ trả thù.”

“Thà đắc tội quân tử còn hơn đắc tội tiểu nhân. Có điều nếu anh ta lại quần cậu, cậu phải nói cho tớ biết.”

Quan San sợ Kiều Gia Thuận có bóng ma tâm lý, tối hôm đó cô ngủ với Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận một đêm ác mộng, lúc tỉnh lúc mơ mơ màng màng. Buổi sáng bị chuông điện thoại đánh thức, tối hôm qua quên tắt máy.

Quan San nằm bên cạnh cau mày, đuổi người một cái, cảm thấy tràm kín đầu. Kiều Gia Thuận thấy Kiều mẹ gọi đến, cô đi đến phòng vệ sinh, đóng cửa lại, nghe máy:

“Mẹ.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Lý Tuấn nói con muốn chia tay?” Trong điện thoại, có thể nghe thấy Kiều mẹ đang rất tức giận.

“Mẹ, mẹ nghe ai nói?”

“Lý Tuấn a, sáng sớm nay nó đến tìm con, nói các con gây gỗ nhau, nói con muốn chia tay với nó. Nó nói muốn xin lỗi con.”

Kiều Gia Thuần không nghĩ đến Lý Tuấn sẽ đổi trắng thay đen.

“Mẹ, chút nữa con sẽ giải thích cho mẹ.” Kiều Gia Thuần trấn an Kiều mẹ.

“Gia Thuần, con không nên cáu kỉnh. Ở nhà ba mẹ cung chiều con, bên ngoài người khác cũng không thiếu nợ con, con làm người phải biết có chừng mực, chớ đem đàn ông tốt vứt đi.”

“Mẹ, con không phải cáu kỉnh, con là thực sự nghiêm túc.”

Nghe Kiều Gia Thuần nói là nghiêm túc, Kiều mẹ kích động: “Con đang ở đâu? Bây giờ liền trở về nhà ngay cho mẹ! Kiều Gia Thuần, con không được tùy hứng. Lý Tuấn ưu tú, tốt như vậy, cùng với nhà chúng ta chính là môn đăng hộ đối, con đi qua thôn này chưa chắc cũng sẽ có tiệm này.”

“Mẹ, con không muốn kết hôn, con cùng anh ta không thích hợp.”

“Không được! Mọi việc sớm đã được sắp xếp, thiệp mừng đã gửi đi một nửa, váy cưới của con cũng sắp may xong, người lớn hai bên cũng đã gặp mặt nhau. Đột nhiên con nói không muốn cưới nữa, con bảo bố mẹ sau này làm sao ra ngoài gặp mọi người? Con sau này làm sao có thể kết hôn?”

“Mẹ, con không muốn kết hôn, không muốn cùng Lý Tuấn kết hôn, sau này cũng không muốn kết hôn với người khác.”

“Con đang nói cái gì vậy? Con nhanh trở về nhà cho mẹ, có nghe hay không!” Kiều mẹ tức giận giậm chân.

Kiều Gia Thuần nhận được tin nhắn nói xin lỗi của Lý Tuấn, cô không muốn trả lời. Sau đó cho dù là điện thoại của Kiều mẹ hay Lý Tuấn gọi đến, cô đều không tiếp, có điều cô gửi cho Kiều mẹ một tin nhắn nói cô chờ bà hết giận đã mới trở về nhà.

Kiều Gia Thuần không đi làm, cô ở nhà của Quan San mấy ngày.

Tiếng chuông cửa vang lên, Quan San đi ra mở cửa, thật may là trước lúc mở cửa cô nhìn qua mắt mèo trước, nhìn thấy bên ngoài là mẹ của Kiều Gia Thuần, bèn nói Kiều Gia Thuần nhanh trốn đi.

“San San, Gia Thuần có ở chỗ của con hay không?” Kiều mẹ được Quan San nhiệt tình mời vào, ngồi trên ghế salon trong khách, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Dì, mấy hôm nay không phải trong điện thoại con đã nói là Gia Thuần không có ở đây sao?”

Ánh mắt của Kiều mẹ nhìn lướt qua phòng ngủ: “Như vậy a, dì vừa vặn có việc gần đây nên muốn đến thử vận khí một chút, nếu nó không có ở đây thì dì trở về đây.”

“Ai, dì, dì không ngồi một chút nữa rồi đi sao? Để con gọt ít trái cây cho dì.”

“Không cần phiền toái như vậy.” Kiều mẹ đứng dậy, nhìn Quan San nói: “Nếu Gia Thuần đến đây thì giúp dì khuyên nhủ nó, tránh được mừng một không tránh được mười lăm, con nói có đúng hay không? Nói nó nháo đủ rồi thì lập tức ngoan ngoãn trở về nhà cho dì, nên làm gì thì làm.”

Quan San tiễn Kiều mẹ ra cửa: “Tạm biệt dì.”

Đóng cửa lại. Quan San thở ra một hơi, quay đầu thì nhìn thấy Kiều Gia Thuần đang đứng trước cửa phòng ngủ. Cô đi đến điểm một cái lên trán Kiều Gia Thuần: “Tránh được mừng một không tránh được mười lăm.”

Kiều mẹ và Lý Tuấn đều là hai người khó đối phó, có điều thật may là Kiều Gia Thuần còn có đòn sát thủ.

Kiều Gia Thuần đi đến công ty, theo thang máy đi lên tầng, cùng thư kí của bố cô chào hỏi.

“Chủ tịch có ở đây không?”

Thư kí đáp: “Có, vừa mới họp xong.”

Kiều Gia Thuần đi vào.

“Ăn cơm chưa?” Ba Kiều hỏi.

“Còn chưa ăn.” Kiều Gia Thuần tựa trước bàn nói: “Ba, mẹ đã nói chuyện với ba chưa?”

“Nói rồi.”

“Ba, ba phải giúp con.”

“Này ...” Ba Kiều khó khăn: “Con gái, chuyện này con cần phải hiểu rõ không thể nháo loạn như vậy, không thể đổi chủ ý như vậy.”

“Ba, con thật sự không muốn kết hôn.” Kiều Gia Thuần nghiêm túc nói.

“Con có thể nói cho ba biết là tại vì sao không?”

Kiều Gia Thuần cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên thì hốc mắt liền có chút đỏ, cô cắn môi dưới, bộ dạng muốn khóc.

Ba Kiệu thấy vậy thì vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, ba không hỏi nữa, không hỏi nữa.”

Kiều Gia Thuần hít hít mũi, bộ dạng ủy khuất.

Ba Kiệu đứng lên: “Đi, cùng đi ăn cơm với ba.”

“Kia, ba phải giúp con nha.”

“Được, ba sẽ giúp con giải quyết.”

Kiều Gia Thuần nhân cơ hội làm bộ muốn ói nói: “Mẹ sợ con không ai thêm lấy ...”

Ba Kiệu lập tức bày tỏ: “Ba nuôi con cả đời.”

Kiều Gia Thuần cao hứng đứng lên, đi đến bên cạnh ba Kiệu: “Ba cố lên, đi, con mời ba ăn cơm.”

“Được.” Ba Kiệu cũng cao hứng theo.

Kiều Gia Thuần đưa tay ra: “Con đưa ba đi.”

Kiều Gia Thuần thích ăn hải sản, ba Kiệu mang cô đến nhà hàng ngon nhất ở gần đó ăn cơm.

“Kiệu tổng.”

Vừa mới bước vào đại sảnh liền nghe thấy một tiếng gọi.

Kiều Gia Thuần quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trung niên.

Ba Kiệu cùng người đàn ông trung niên đó hàn huyên: “Lư tổng, đã lâu không gặp.”

Người đàn ông trung niên đó đem người đứng bên cạnh giới thiệu cho ba Kiệu: “Đề tôi giới thiệu với anh một chút, đây là Lư tổng, anh ta là ...”

Mấy người đàn ông thân mật bắt tay nhau.

Ánh mắt của Lư tổng nhìn về phía Kiệu Gia Thuần.

Ba Kiệu giới thiệu: “Nga, đây là con gái tôi, Gia Thuần.”

“Thì ra là lệnh ái.” Lư tổng cũng học từ ngữ của người trẻ tuổi: “Thật xinh đẹp, dáng dấp giống như minh tinh điện ảnh.”

Ba Kiệu cười cười, không chút nào khiêm tốn đón nhận: “Thật là rất nhiều người cũng nói như vậy.”

“Lệnh ái có bạn trai chưa?” Lư tổng nói đùa.

“Còn chưa có.” Ba Kiệu cười nói: “Thế nào, Lư tổng muốn giới thiệu người cho chúng tôi?”

“Được a.” Lư tổng cười cười, vỗ vào vai người đàn ông đang đứng bên cạnh, trêu ghẹo nói: “Lư tổng của chúng ta thì như thế nào, không những tuổi trẻ tài cao mà giá trị nhan sắc cũng rất cao nha.”

Lục Cảnh Hành nhìn Kiệu Gia Thuần, ánh mắt của cô từ đầu tới đuôi đều không thèm nhìn anh lấy một cái. Thần sắc cô ngạo mạn, gương mặt vênh vác nghênh ngang.

Ánh mắt của ba Kiệu nhìn qua, Lục Cảnh Hành thấy vậy thì lễ phép cười.

Ba Kiệu liếc mắt nhìn Kiệu Gia Thuần, cười nói: “Chỉ cần con gái tôi thích, tôi đều không có ý kiến.”

Kiệu Gia Thuần từ đầu tới đuôi đều xem như không có chuyện gì xảy ra đứng kiêu ngạo giống như một con chim khổng tước lúc này lại đột nhiên mở miệng: “Con không thích người quá thành thực.”

Bầu không khí trở nên hơi lúng túng.

Lư tổng hơi ngốc lảng một chút nhưng sau đó cũng kịp phản ứng, liền ha ha cười to, ông ta nhìn Lục Cảnh Hành nói: “Lư tổng, tiểu cô nương chê anh già đấy.”

Sau đó hai bên nói lời tạm biệt, mỗi người đi vào phòng riêng.

Lưu tổng cùng Lục Cảnh Hành coi như là quen biết, nói chuyện có chút tùy ý, ông nói với anh: “Dáng dấp quả thật không tệ, có điều tính cách quá cao lãnh.”

Ăn cơm được một lúc thì Kiều Gia Thuần đi nhà vệ sinh.

Đi nhà vệ sinh thì phải đi qua một khúc cua, lúc gần đến thì thấy một người đàn ông đang đứng dựa lưng vào tường. Từ góc nhìn của Kiều Gia Thuần thì một bóng dáng xinh đẹp.

Chỉ là một cái áo sơ mi trắng phổ thông, chất liệu không được xem là tốt nhất nhưng mặc trên người anh thì giống như hàng cao cấp. Phía trên không mang cà vạt, nút áo trên cùng được mở ra, hiện rõ yết hầu của anh.

Ánh đèn của quán ăn không phải là quá tốt nhưng chiếu trên mặt anh lại có hiệu ứng rất tốt, ánh sáng đem gò má của anh hiện lên như một bức họa hoàn mỹ, môi mỏng khẽ giương lên, sống mũi thật cao.

Lúc này, khí chất của anh một chút cũng không giống như một người đàn ông trải qua bao thế sự mà giống như một thiếu niên tuần tú.

Kiều Gia Thuần giống như đang ăn thua thiệt, trong lòng gào thét nhan sắc của Lục Cảnh Hành thật cao a.

Kiều Gia Thuần cố gắng dời ánh mắt, khẽ hát cảm, mắt nhìn về phía trước, tận lực coi thường người đàn ông này.

Kiều Gia Thuần mắt nhìn về phía trước đạp giày cao gót mà đi, nhưng dư quang vẫn nhìn chằm chằm người đàn ông đang tựa lưng vào tường kia.

Lúc cô đi đến gần thì người đàn ông kia quay đầu lại nhìn cô.

Thình thịch, thình thịch, Kiều Gia Thuần đi ngang qua người anh, mang chút coi thường lẫn thảng lự, lúc rời ánh mắt nhìn anh, chân treọ một chút nhưng thật may không bị ngã.

Anh ta không nhìn thấy chứ?

Kiều Gia Thuần đi vệ sinh xong, đứng trước gương chỉnh chỉnh đầu tóc, dặm thêm phấn và son môi, một hồi lâu mới đi ra. Ở trong hành lang lại gặp phải người đàn ông này.

Kiều Gia Thuần vẫn coi thường anh như cũ, đi về phía trước, không thèm nhìn anh một cái.

Lúc đi ngang qua anh thì anh bước nhanh một bước, đứng chặn đường đi của Kiều Gia Thuần.

Đứng cách nhau rất gần, Kiều Gia Thuần ngẩng đầu mới có thể mắt đối mắt với Lục Cảnh Hành nhưng cô tuyệt không muốn thua trận, ánh mắt híp lại giống như tiểu mèo hoang, quần quanh chân người nhưng lại thập phần kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 33

Edit: Meimei

Kiều Gia Thuần nhìn Lục Cảnh Hành, thanh âm hơi hột, giống như đang nói với một người xa lạ: "Xin cho qua."

Cô đã từng nói nếu sau này gặp lại thì sẽ xem anh như người xa lạ.

Lục Cảnh Hành không để ý đến tiểu tính khí của Kiều Gia Thuần, anh hơi cúi đầu nhìn cô hỏi: "Tại sao ba em lại nói em không có bạn trai?"

Kiều Gia Thuần bộ dáng ung dung nhìn Lục Cảnh Hành.

Thấy cô không trả lời, Lục Cảnh Hành lại hỏi: "Vậy thiệp mời lần trước là như thế nào?"

Chuyện ở cục dân chính anh trước không muốn hỏi.

Kiều Gia Thuần hai tay ôm ngực, nhìn Lục Cảnh Hành nhưng không nói lời nào.

"Em không nên hiểu lầm." Lục Cảnh Hành giải thích: "Anh có có ý khác. Em tuổi còn nhỏ, suy nghĩ chưa thành thực, ánh mắt nhìn người cũng không ràng. Em không biết cái gì mới thật sự thích hợp với em, cái gì mình thật sự cần. Qua hai năm nữa suy nghĩ của em sẽ thay đổi, cho nên em có thể chờ đến lúc suy nghĩ của mình thành thực một chút rồi hẳn nghĩ đến việc kết hôn."

Kiều Gia Thuần tròn tròn mắt nhìn anh, môi đỏ mím lại, không nói gì.

Thấy Kiều Gia Thuần không phối hợp mấy, Lục Cảnh Hành không thể làm gì khác hơn tiếp tục hỏi: "Tại sao em không nói gì?"

Lúc này Kiều Gia Thuần mới mở miệng, cô khạc ra 5 chữ: "Liên quan gì đến anh."

Trong nháy mắt, Lục Cảnh Hành ngó ngò, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh.

Kiều Gia Thuần thấy Lục Cảnh Hành như vậy, khuôn mặt khề nhếch, lúc đang đắc ý thì nghe thấy một tiếng "Gia Thuần" từ phía sau truyền đến.

Kiều Gia Thuần quay đầu, thấy ba mình đang đứng cách đó không xa có chút hiếu kỳ nhìn qua bên này.

Thấy ba Kiều gọi mình, Kiều Gia Thuần xoay người, hướng phía ba Kiều mà chạy đến.

Lục Cảnh Hành thấy ba Kiều thì khẽ gật đầu một đầu cái, ba Kiều cũng vậy.

Kiều Gia Thuần đi đến cạnh ba Kiều, hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng. Ba Kiều vừa đi vừa hỏi Kiều Gia Thuần: "Các con quen biết nhau?"

Tim Kiều Gia Thuần đập thình thịch một cái, nhưng cô rất nhanh nhẹn tùy ý nói: "Không quen biết a."

Ba Kiều vẫn có chút nghi ngờ: "Vậy sao lại đứng nói chuyện với cậu ta?"

"Anh ta muốn bắt chuyện với con." Kiều Gia Thuần hoạt bát nói.

Ba Kiều im lặng mấy giây không lên tiếng, sau đó nói: "Ừ, có thể cân nhắc."

Kiều Gia Thuần dừng một chút mới hiểu được ý của ba Kiều.

Vừa nghĩ đến lúc này ba Kiều nghiêm túc suy nghĩ có phải mình đồng ý để Lục Cảnh Hành "bắt chuyện", sau đó lại nghiêm túc nói "có thể cân nhắc", Kiều Gia Thuần không nhịn được cười ra tiếng. Ba của cô thật sự muốn giúp cô đánh giá đối tượng, Kiều Gia Thuần liền cảm thấy buồn cười.

Ba Kiều nhìn Kiều Gia Thuần, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Kiều Gia Thuần nghiêng đầu, nhướn mày nói: "Người muốn theo đuổi con rất nhiều, để cho anh ta xếp hàng đi."

Ba Kiều sững sốt một chút, sau đó cũng cười phá lên, mặt đầy cung chiêu.

Sau khi tan việc, ba Kiều một mình trở về nhà. Vừa vào phòng khách liền nghe thấy giọng của mẹ Kiều đang rất nhiệt tình chào hỏi khách.

Mẹ Kiều thấy ba Kiều liền nở nụ cười nói: "Lão Kiều, Lý Tuấn đến."

Lý Tuấn chào ba Kiều, ba Kiều chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Trên bàn ăn, mẹ Kiều nhiệt tình chiêu đãi Lý Tuấn gấp thức ăn cho Lý Tuấn, còn ba Kiều thì đối với Lý Tuấn không nóng cũng không lạnh.

Sau khi ăn uống xong là thời điểm thích hợp nhất để uống trà, quả nhiên ba Kiều mới nói chuyện với anh: "Lý Tuấn, Gia Thuần là một đứa nhỏ không có tính quyết đoán. Nó từ nhỏ đã như vậy, mỗi ngày một chủ ý, ta đã sớm biết. Trên đời này cũng chỉ có ta cùng mẹ nó mới có thể bao dung cho nó..."

"Chú, con sau này nhất định cũng sẽ bao dung cô ấy." Nghe đến chỗ này, Lý Tuấn liền lập tức cắt đứt lời nói của ba Kiều, cho ông thấy được tâm ý của anh.

Ba Kiều híp mắt nhìn anh một cái, tỏ ý anh đừng nóng vội, sau đó chậm rãi nói: "Hôm qua Gia Thuần đến tìm ta, nó nói trước kia do nó không suy nghĩ kỹ càng, việc kết hôn này nó muốn không kết hôn nữa, ta cũng sẽ ủng hộ nó."

"Chú..."

"Dưa hấu xanh dưa không ngọt, con là một đứa trẻ ngoan, sau này sẽ gặp được một người phụ nữ tốt hơn, tiếp tục kiên trì cũng không phải là ý hay, con nói đúng không? Lát nữa ta sẽ gọi điện cho ba con..."

Mẹ Kiều bưng một đĩa trái cây từ phòng bếp ra, thấy chỉ có một mình ba Kiều ngồi trong phòng khách, bà nhìn khắp bốn phía, sau đó hỏi ba Kiều: "Áy, Lý Tuấn đâu?"

Ba Kiều đặt ly trà xuống, trả lời: "Về rồi."

"Về rồi? Tôi vừa mới gọt ít trái cây cho nó mà."

Lý Tuấn ngồi trên chiếc xe thể thao của anh, cầm điện thoại di động muốn gọi cho Kiều Gia Thuận, nhưng nghĩ Kiều Gia Thuận sẽ không tiếp cho nên anh đem điện thoại ném xuống ghế phó lái.

Xe thể thao chạy vùn vụt trên đường, ban đêm đèn neon lướt qua khuôn mặt anh, màu sắc rực rỡ chiếu rõ khuôn mặt vạm vỡ của anh.

Lúc Lý Tuấn đến hội sở, Cổ Văn Bản đang uống rượu.

Cổ Văn Bản thấy Lý Tuấn hỏi: "Sao nhanh vậy?"

Lý Tuấn ngồi xuống, cầm chai rượu đang đặt trên bàn lên, thân thể ngã về phía sau, ngửa đầu uống.

Cổ Văn Bản lại hỏi: "Lái xe nhanh như vậy cảnh sát giao thông không chặn lại?"

Lý Tuấn ừng ực uống rượu, sau đó mới dừng lại, nhìn về phía Cổ Văn Bản nói: "Phiên phức." Cổ Văn Bản cười nói: "Vẫn chưa giải quyết được?"

Lý Tuấn nói: "Kẻ gian đặc biệt khó làm."

"Còn có người phụ nữ mà Lý đại thiếu không giải quyết được?", Cổ Văn Bản đề nghị: "Vậy cậu lừa gạt cô ta đi, phụ nữ không chỉ cần đồ dành mà còn phải lừa gạt a."

"Tôi còn chưa lừa gạt cô ta?" Lý Tuấn bắt đầu hùng hùng hổ hổ: "Cậu ngược lại nói cho tôi nghe, tôi còn chưa lừa gạt cô ta?"

"Cậu có biết tại sao tôi chọn cô ta cho cậu hay không?" Cổ Văn Bản nói: "Bố mẹ cô ta chỉ có một đứa con gái là cô ta, từ nhỏ đều được cưng chiều như bảo bối. Cậu chỉ cần cùng cô ta lĩnh chứng, công ty thiếu tiền có nghĩ là vợ chồng đều cùng chung một món nợ. Ba cô ta cho dù có bán công ty, bán nhà, đập nôi bán sắt cũng sẽ thay con gái trả nợ, không thể trơ mắt nhìn con gái bị ngồi tù. Cậu chuyện nhỏ không nhẫn thì sao làm được chuyện lớn."

"Mẹ kiếp, lão tử nhất thời không nhịn được." Lý Tuấn không nhịn được thô tục nói: "Cô ta ở trước mặt lão tử già bộ trình kiết như tiên nữ, chạm cũng không cho chạm, ai biết quay đầu liền cho lão tử đội nón xanh, người đàn ông nào có thể nhịn được?"

"Ách." Cổ Văn Bản uống một hớp rượu, nói: "Nếu muốn cuộc sống không gặp khó khăn trở ngại thì trên đầu phải cực kỳ xanh."

--

Hai ngày nay Lục Cảnh Hành bề bộn nhiều việc, công ty gặp phải khó khăn, vấn đề có chút khó giải quyết vì vậy gần đây anh cực kỳ vất vả. Hôm nay thật vất vả mới đúng giờ tan ca, anh liền chạy xe đến trước cổng tiểu khu nhà Kiều Gia Thuận.

Dừng xe, cầm điện thoại di động lên, muốn gọi cô đi ra, nhưng lúc muốn bấm nút gọi thì anh hơi do dự.

Chơi game trên điện thoại một lúc, ngoài cửa xe, ánh nắng chiếu xuống, bóng cây kéo thật dài. Một đôi trai gái đi dạo dưới bóng cây, nam thì một tay xách thức ăn, một tay cầm tay của người nữ.

Lục Cảnh Hành nhìn thấy, sau đó dời ánh mắt nhìn lên bầu trời ngơ ngẩn một hồi.

Cả ngày đều ở công ty, bận bịu không suy nghĩ gì nhiều nhưng vào lúc này, anh cảm thấy mình tựa như cây liễu cô đơn.

Một lúc lâu, Lục Cảnh Hành mới phục hồi tinh thần, một lần nữa anh mở điện thoại di động lên, chuẩn bị gọi cho Kiều Gia Thuận.

Lúc này trên màn hình di động lại hiện có cuộc gọi đến. Lục Cảnh Hành ấn nút nghe, là trợ lý gọi đến nói hạng mục của công ty có vấn đề, trợ lý rất gấp, hy vọng Lục Cảnh Hành nhanh chóng đến công ty.

Lục Cảnh Hành nghe trong điện thoại biết đại khái tình huống, để điện thoại xuống, hướng cửa tiểu khu nhìn một chút, sau đó lái xe rời đi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lục Cảnh Hành ngồi chuyến máy bay sớm nhất bay qua Mỹ, hạng mục lần này xảy ra vấn đề là hạng mục mà công ty của anh hợp tác với một công ty bên Mỹ.

Ban đầu Lục Cảnh Hành không nghĩ đến chuyến đi lần này lại kéo dài như vậy, anh ở nước Mỹ ngày người hơn hai mươi ngày. Có lúc anh không nhận được gọi điện cho Kiều Gia Thuận nhưng lần nào cũng không nghe máy.

Anh gửi tin nhắn cho Kiều Gia Thuận: "Em có đó không?"

Sau đó hệ thống tự gửi đến tin nhắn: Tin nhắn đã được gửi nhưng đối phương cự tuyệt nhận.

Anh đây là, bị chặn (bị đưa vào danh sách đen)?

--

Vương Đệ đi vào phòng khám, trong tay cầm giấy xét nghiệm đưa cho bác sĩ, cô thấp thỏm ngồi xuống.

Vương Đệ cẩn thận quan sát sắc mặt của bác sĩ nhưng bác sĩ dù sao cũng gặp nhiều trường hợp như vậy rồi, liếc nhìn tờ giấy xét nghiệm mà biểu tình vẫn không thay đổi.

Vương Đệ không nhịn được hỏi: "Bác sĩ, sao vậy ạ?"

Vị bác sĩ này là chuyên gia điều trị vô sinh tốt nhất của bệnh viện này, là trưởng khoa, Vương Đệ phải vất vả lắm mới tìm được số của vị bác sĩ này trên mạng, hẹn trước một tháng mới gặp được.

Đợi một tháng, Vương Đệ hôm nay mới có thể đến khám. Sáng sớm liền đến xét nghiệm trước, buổi chiều mới có kết quả. Lúc này bác sĩ ngẩng đầu mới nhìn Vương Đệ một cái hỏi: "Cô đã kết hôn chưa? Có con chưa?"

"Chưa kết hôn, chưa có con."

"Nga, vậy cô định?"

Vương Đệ vội vàng nói: "Bác sĩ, tôi chuẩn bị kết hôn, sau đó muốn có con. Cô nhìn xem tôi có thể sinh con không?"

"Nga," nữ bác sĩ đẩy gọng mắt kiếng lên, nói: "Với tình trạng này, cô có thể cố gắng một chút."

Trong lòng Vương Đệ dâng lên một cổ vui mừng, kết quả này so với những lời nói của các bác sĩ không chuyên khoa của bệnh viện thì tốt hơn rất nhiều. Những người kia đều nói cô không thể mang thai, làm hại cô khổ sở một thời gian dài.

Vị bác sĩ này cúi đầu nhìn kết quả xét nghiệm, sau đó ngẩng đầu nói với Vương Đệ: "Có điều cô phải chuẩn bị tâm lý, khả năng có con không lớn."

Vương Đệ vừa mới cong môi cười liền không cười nổi, cô hít sâu một hơi, hỏi vị bác sĩ này: "Bác sĩ, vậy bây giờ tôi phải làm sao? Có phải điều trị gì không ạ?"

...

Hy vọng tan biến, Vương Đệ ủ rũ cùng mất mát rời khỏi phòng khám.

Cô đi cầu thang cuốn từ tầng hai xuống tầng một, lúc chuẩn bị xuống tầng một, cô lơ đãng nhìn xung quanh thì thấy một bóng dáng quen thuộc.

Vương Đệ sững sờ một chút, lập tức phản ứng đi theo.

Tầng hai là tầng lấy số khám bệnh phổ thông, người đến người đi đông đúc chật chội. Vương Đệ chen qua đám người, chạy nhanh mấy bước, giơ tay lên hươ hươ gọi cô gái đang đi về phía trước: "Gia Thuận."

Kiều Gia Thuận vừa đi vừa sững sờ, bất thành linh nghe có người gọi mình thì bị dọa sợ làm đồ vật trong tay rơi xuống đất.

Vương Đệ nhanh tay lẹ mắt cầm đồ của Kiều Gia Thuận lên, tiện mắt nhìn vào.

Kiều Gia Thuận muốn lấy thì đã không kịp.

Tờ kết quả siêu âm và tờ xét nghiệm hoóc môn đều ở trên tay Vương Đệ.

Rất nhanh, Vương Đệ buông xuống tờ xét nghiệm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Em mang thai!"

Ầm, sấm sét giữa trời quang.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 34

Lúc Kiều Gia Thuận nhận lấy tờ xét nghiệm của mình, cả người bối rối, đầu óc hỗn loạn trống rỗng.

Cho đến lúc chị họ nói ra hai chữ “mang thai”, cô mới như từ trong mộng tỉnh lại, hai chữ kia giống như một tiếng sấm nổ trong tâm cô, làm cô sợ hết hồn hết vía.

Chị họ cùng Kiều Gia Thuận đi gặp bác sĩ.

Chị họ hỏi Kiều Gia Thuận: “Đứa bé là của ai? Lý Tuấn?”

Kiều Gia Thuận lắc đầu.

“Lục Cảnh Hành?”

Kiều Gia Thuận lại lắc đầu.

Vương Đệ nhận ra Kiều Gia Thuận không muốn nói.

“Vậy em định như thế nào? Không nói cho cha đứa bé biết sao?”

Kiều Gia Thuận vẫn lắc đầu, cả người có chút ngơ ngác.

Vương Đệ lấy balo xuống, kéo giầy kéo ra, làm bộ muốn lấy điện thoại di động ra: “Không được, chuyện lớn như vậy, chị phải gọi điện nói cho mẹ em biết!”

Kiều Gia Thuận luống cuống, vội vàng kéo cánh tay Vương Đệ lại: “Chị họ!”

Vương Đệ tức giận đánh Kiều Gia Thuận một cái: “Em, đứa nhỏ này, tại sao lại làm bậy như vậy!”

Kiều Gia Thuận xin tha, đáng thương nói: “Chị họ tốt, van cầu chị giúp em giữ bí mật này.”

“Ài, em thật là đứa không thể làm người khác yên tâm.” Vương Đệ không biết làm sao: “Đã không muốn giữ đứa bé thì cầm thuốc này, lúc này bác sĩ nói gì em có hiểu không? Nếu em quyết định uống thuốc thì mấy ngày này kiên trì uống, nếu không qua mấy ngày, có uống thuốc cũng không được, phải làm phẫu thuật đấy. Trở về liền uống thuốc ngay.”

Trong lòng Kiều Gia Thuận thấp thỏm bất an lại do dự, trong lòng đều hoảng sợ. Không thể kéo dài, kéo dài thêm nữa thì uống thuốc không còn tác dụng, cô không muốn làm phẫu thuật, chỉ cần tưởng tượng một chút là hai chân cô đều run rẩy, quá đáng sợ! Nhưng nhìn hộp thuốc, cô lại không dám uống.

Cô không biết nên làm như thế nào, vừa mờ mịt vừa sợ hãi, không có ai có thể bàn bạc.

Buổi tối về nhà ngủ, Kiều Gia Thuận mơ thấy rất nhiều con búp bê đáng yêu, lông xù xù, chúng nó mở đôi mắt thật to nhìn cô. Nhưng một khắc sau đó, chúng đột nhiên biến mất mà thay vào đó là từng cái bóng màu đen từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tấn công về phía cô. Cùng lúc đó, mọi thứ xung quanh cô cũng quay cuồng, cô bị một cỗ lực đạo không rõ ở đâu nắm lấy tay cô nhanh chóng xoay tròn theo. Bóng tối vô tận khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

Dừng lại đi, mau dừng lại đi.

Kiều Gia Thuận biết mình đang ở trong giấc mơ, chỉ cần tỉnh lại là tốt rồi. Nhưng bất luận cô cố gắng mở mắt ra như thế nào đi nữa, bất luận cô dùng ý chí của mình cố gắng không thể sa vào giấc ngủ mê man, phải để bản thân mình tỉnh lại như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể nào mở mắt ra. Cô bị cơn ác mộng quấn lấy.

Cuối cùng, ở trong cơn ác mộng cô kêu to “A!” một tiếng, sau đó tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa, trái tim hoảng loạn đập bịch bịch.

Chưa tỉnh táo, Kiều Gia Thuận ôm ngực.

Một lúc lâu, cô mới có thể tìm lại hơi thở bình thường, cảm thấy khát nước liền cầm ly nước đặt trên tủ đầu giường uống ừng ực.

Đặt ly nước xuống, tầm mắt Kiều Gia Thuận liếc nhìn điện thoại di động để bên cạnh.

Cô cầm điện thoại lên, nhìn cái tên đang bị nằm trong danh sách đen.

Giờ phút này, đêm khuya vắng người, cô đơn không có ai giúp đỡ, cô vô cùng muốn gọi điện thoại cho anh.

Cô thật sự rất cần ai đó an ủi và chống đỡ cho cô, cô thật sự rất cần một người nào đó ở bên cạnh có thể nói cho cô biết bây giờ phải làm như thế nào.

Kiều Gia Thuận xóa tên Lục Cảnh Hành khỏi danh sách đen, muốn gọi điện thoại cho anh. Nhưng một giây sau đó, cô lại đưa tên anh vào danh sách đen lại. Thật sự giống như chiếc hộp Pandora, có một vài thứ không thể thả ra ngoài.

Bây giờ Lục Cảnh Hành đã có bạn gái, anh là một nam nhân căn bản, mặc người dạ thú, bên ngoài lịch sự bên trong bại hoại, tội lỗi chồng chất!

Làm sao cô lại có thể tiếp tục dây dưa với anh? Ở bên cạnh anh, cô đã bị thua thiệt quá nhiều rồi.

Trong lòng anh nhất định nghĩ cô là một người phụ nữ rẻ tiền, là một người có thể dễ dàng bị đàn ông lừa dối, là một người phụ nữ hèn mọn có thể tùy tiện quý xuống bầm dập ông quần đàn ông. Kiều Gia Thuận không cho phép mình bởi vì nhất thời mềm yếu mà để cho Lục Cảnh Hành cười nhạo cô thêm

một lần nào nữa. Có lẽ anh nghĩ tổn thương cô như vậy còn nhẹ lắm.

Ngày hôm sau, Kiều Gia Thuần hẹn gặp Quan San, có điều tạm thời Quan San có việc nên Kiều Gia Thuần đi trung tâm mua sắm mua ít đồ rồi tùy tiện tìm một quán ăn cơm.

Gọi món ăn xong, Kiều Gia Thuần tìm chỗ ngồi xuống. Cô lấy thuốc từ trong túi xách ra, trong đầu nghĩ chờ chút nữa ăn cơm xong sẽ uống.

Kiều Gia Thuần, người phải có dũng khí của tráng sĩ đoạn tay áo.

Phải thật mạnh mẽ lên, phải dám đối diện với những u tối trong cuộc sống.

Lúc Kiều Gia Thuần đang tự vận động tư tưởng trong đầu, phía trước liền có một người đi đến, ở phía đối diện ngồi xuống.

Kiều Gia Thuần theo bản năng ngẩng đầu lên, thấy rõ người đến, cô lập tức kéo khóa của túi xách lại. Có điều đối phương hình như không để ý đến hành động đó của cô.

Kiều Gia Thuần tiến vào trạng thái phòng ngự, giống như một tiểu mèo hoang nhìn thấy người xa lạ đi vào địa bàn của nó. Ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, đồng thời nói: “Xin lỗi, chỗ đó có người ngồi rồi.”

Lục Cảnh Hành nhìn đáng vẻ phòng bị của Kiều Gia Thuần, thấy có chút đáng yêu.

Anh không nhìn được mỉm cười, lại đưa tay sờ sờ mũi để che giấu nụ cười của mình, không nhìn được muốn trêu chọc cô một chút: “Phải không? Người đâu? Sao anh không thấy?”

Kiều Gia Thuần không trả lời.

Đây là tiệm bán thức ăn nhanh, lúc đông khách, hai người xa lạ cũng có thể ngồi cùng một bàn. Nhưng bây giờ thời gian còn rất sớm, trong tiệm không phải còn rất nhiều chỗ trống sao?

Nhưng Lục Cảnh Hành đặt số gọi đồ ăn của anh trên bàn, cơ thể dựa vào lưng ghế, một bộ dáng muốn cùng đấu với cô.

Kiều Gia Thuần tất nhiên có thể đi qua chỗ khác ngồi nhưng mà tại sao cô lại phải nhường vị trí của mình cho Lục Cảnh Hành, như vậy giống như cô sợ anh, hừ, để xem ai sợ ai chứ.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, không ai chịu phục ai.

“Com thịt bò cà ri của quý khách đây ạ.” Nam phục vụ mang đồ ăn đến cho Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần lười đối phó với Lục Cảnh Hành, cầm muỗng lên ăn.

Cô đưa miếng thịt bò vào miệng, nhai. Rất nhanh Kiều Gia Thuần nhú mi. Muốn nôn, tại sao lại khó ăn như vậy?

Món thịt bò này rất nặng mùi a, sao người ta có thể bán? Kiều Gia Thuần có chút chán ghét, vội vàng uống miếng nước áp cơn buồn nôn xuống.

“Xin chào, đây là cơm gà chiên cà ri của ngài.”

Đồ ăn của Lục Cảnh Hành cũng tới, Kiều Gia Thuần giương mắt liếc trộm anh, nhìn anh đưa từng miếng gà chiên vào miệng.

Ngô, nhìn đáng vẻ của anh có vẻ món ăn đó rất ngon, biết vậy cô đã gọi món gà chiên cà ri đó.

Lục Cảnh Hành ung dung thông thả ăn cơm, cảm nhận được ánh mắt của Kiều Gia Thuần, anh ngước mắt lên nhìn cô.

Kiều Gia Thuần cố ý dời tầm mắt, làm bộ thương thức tấm áp phích đang treo trên tường ở phía đối diện.

Lục Cảnh Hành cúi đầu tiếp tục ăn.

Kiều Gia Thuần đâm đâm miếng thịt trong đĩa, nhìn thật giống như phân vậy, nhìn không có một chút khẩu vị nào.

Đem thịt trong đĩa lựa ra, Kiều Gia Thuần miễn cưỡng ăn vài miếng cơm trộn cà ri, sau đó cảm thấy túi xách, đi.

Kiều Gia Thuần mới vừa từ trong quán đi ra không được bao xa thì sau lưng có người đuổi theo.

“Gia Thuần.”

Kiều Gia Thuần dừng chân một cái nhưng lại rất nhanh tiếp tục đi về phía trước.

Lục Cảnh Hành chạy hai ba bước liền đuổi kịp cô: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Phải không?” Kiều Gia Thuần dừng bước nhìn Lục Cảnh Hành: “Xin lỗi, nhưng em không có chuyện gì để nói với anh.”

Kiều Gia Thuần sai bước đi về phía trước nhưng Lục Cảnh Hành lại đuổi theo.

Kiều Gia Thuần tức giận nói: “Đừng đi theo em”

Nhưng Lục Cảnh Hành vẫn giữ vững tốc độ đi bên cạnh cô.

Kiều Gia Thuần cá giận nói: “Em nói đừng có đi theo em!”

Lục Cảnh Hành tiến lên một bước, ngăn Kiều Gia Thuần lại, nói: “Gia Thuần ...”

Thanh âm của Lục Cảnh Hành phải ngừng lại, bởi vì Kiều Gia Thuần ới.

Lúc này ăn com Kiều Gia Thuần đã có chút muốn nôn, sau đó vừa đi cô cảm thấy cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Cô nói Lục Cảnh Hành để cho cô đi là bởi vì cô vội và muốn đi đến phòng vệ sinh, hơn nữa cô không biết chắc mình có thể ới trên đường đi đến phòng vệ sinh hay không. Nhưng mà Lục Cảnh Hành cứ một mực dây dưa không cho cô đi.

Cuối cùng, cảm giác muốn ới mãnh liệt xông đến, Kiều Gia Thuần không nhịn được ới ra.

Tất cả đều ới lên trên y phục của Lục Cảnh Hành.

Sau đó cô không nhịn được quỵ xuống, điên cuồng nôn ra trên mặt đất, không chỉ là từ miệng mà thậm chí còn từ lỗ mũi, cô vừa ới vừa chảy nước mắt.

Mái tóc dài của cô rũ xuống, che lấy khuôn mặt cô. Cô hy vọng Lục Cảnh Hành và tất cả mọi người đi đường xung quanh không thấy đáng về lúc này của cô.

Trong lòng cô cũng đang khóc. Sống từng ấy năm, chưa bao giờ cô ở bên ngoài chật vật như vậy.

Ô ô ô, thật là mất thể diện. Nhìn thấy đáng về như quỷ của cô bây giờ, cô trong mắt của Lục Cảnh Hành nhất định đã mất hết hình tượng rồi.

Nhưng Lục Cảnh Hành ngồi xuống, giúp cô vỗ vỗ lưng. Mẹ nó, anh không nên nhìn mặt cô lúc này. Ngày này, có thể giúp cô che giấu không để người khác thấy rõ mặt cô được không.

Kiều Gia Thuần rốt cuộc ới xong.

Thật ra thì cô chỉ còn cách nhà vệ sinh có mấy bước thôi. Giờ phút này, Kiều Gia Thuần hận thể chui xuống đất, cô vội vàng che mặt chạy vào nhà vệ sinh nữ.

Kiều Gia Thuần ở trong nhà vệ sinh sửa soạn một chút, thật may, đồ ới không dính trên người.

Súc miệng, tóc ở hai bên dính đồ ới, có chút bẩn, cô lấy nước rửa qua, sau đó cô rửa mặt, dùng khăn giấy lau khô.

Ha, ới xong liền thấy thoải mái hơn, cảm giác bực bội lúc này đều bị quét sạch. Chẳng qua là cổ họng và mũi bị dịch vị dạ dày tràn qua, bây giờ vẫn có cảm giác đau nhức.

Quan San gọi điện thoại đến, hỏi Kiều Gia Thuần đang ở đâu. Kiều Gia Thuần báo vị trí của mình.

Quan San rất nhanh đi đến, cô nhìn Kiều Gia Thuần nói: “Nhìn thấy Lục Cảnh Hành rồi.”

“Vẫn còn ở đó?” Kiều Gia Thuần hỏi.

“Đúng vậy. Anh ta nói cậu ới, nói tớ vào xem cậu có sao không.”

“Vây cậu làm cho anh ta rời đi đi.” Mới lúc này bị anh nhìn thấy đáng về xấu xí của mình, bây giờ Kiều Gia Thuần không có mặt mũi đi ra ngoài.

Quan San nhìn Kiều Gia Thuần, mặt mày hớn hờ nói: “Cục cụng, tốt, ới cả lên trên người anh ta, ahahaha...”

Quan San đi ra ngoài, một lát sau thì trở lại.

Kiều Gia Thuần gấp gấp hỏi: “Như thế nào, anh ta đi chưa?”

“Đi rồi.”

Được như nguyện nhưng trong lòng Kiều Gia Thuần lại sinh ra chút cảm giác mất mát: “Cậu nói anh ta như thế nào?”

Quan San không kiềm được cười lớn, cười xong mới nói: “Tớ nói với anh ta cậu nhìn thấy anh ta liền muốn ới.”

Chương 37: Chương 35

Edít: Meimei

Kiều Gia Thuần ói xong thì thấy đói bụng. Cô cùng Quan San đi ăn một bữa nữa, lúc ăn xong thì đi ngang qua một bể bơi dành cho trẻ em.

Nhìn qua kính thủy tinh trong suốt có thể thấy những đứa nhỏ đang bơi lội ở bên trong. Kiều Gia Thuần không tự chủ được dừng bước, cô dựa sát khuôn mặt vào cửa kính, nhìn thấy một bé gái trên đầu cột hai bím tóc nhỏ đang tập bơi. Bé gái đáng dấp rất nhỏ, đôi mắt to to, gương mặt mập mạp, cười một cái liền lộ ra răng nhỏ.

Kiều Gia Thuần hỏi Quan San: “Cậu xem, nếu tớ có một bảo bảo có phải nó cũng khá ái đáng yêu như vậy hay không?”

Quan San không có hứng thú với trẻ nhỏ, cô vuốt vuốt tóc nói: “Trẻ con là phiền toái nhất.”

“Nhưng nhìn bọn nhỏ rất đáng yêu nha.” Trong mắt Kiều Gia Thuần sáng lấp lánh.

Quan San liếc mắt nhìn: “Đáng yêu chỗ nào? Còn không bằng con mèo con đáng yêu a. Đại đa số đều rất xấu đúng không? Thịnh thoảng mới có một vài đứa đáng yêu, chính là do gen của ba mẹ tốt mới được như vậy.”

Trong lòng Kiều Gia Thuần nghĩ, nếu đứa nhỏ lớn lên giống Lục Cảnh Hành hẳn là rất xinh đẹp đi.

Quan San ở một bên bổ sung nói: “Hơn nữa trẻ nhỏ còn rất ồn ào. Tớ chỉ cần ở cùng bọn chúng năm phút thôi cũng sẽ lập tức nổi điên.”

“Nhưng cậu xem, nhìn tui nhỏ chơi rất vui nha.” Kiều Gia Thuần chỉ chỉ bé gái nhỏ cột tóc đuôi sam đang được mẹ hướng dẫn làm gì đó, cô bé vỗ tay, bàn tay mập mạp của bé chạm vào tay mẹ, sau đó cười khanh khách, sau đó phui tay một cái, bắn nước vào mẹ bé.

“Cũng có thể vui đùa với con của người khác mà. Lúc sinh con rất đau khổ, sau khi sinh nuôi dưỡng cũng rất cực khổ. Dù sao ai thích sinh con thì kệ họ, tớ sẽ không sinh con, tớ còn chưa hưởng thụ đủ cuộc sống này.” Quan San kiên định bày tỏ: “Tớ chính là thiết đinh!” (*Thiết đinh: là chỉ những cô gái không muốn có con suốt đời, họ có thể kết hôn, sống chung nhưng tuyệt đối không muốn có con cái.)

Kiều Gia Thuần hít sâu một hơi, nói: “San San, tớ mang thai.”

Quan San sửng sốt hai giây mới phản ứng được: “Ta khinh! Cậu tại sao lại không cẩn thận như vậy? Vậy anh ta có biết không?”

Kiều Gia Thuần lắc đầu.

“Vậy cậu định như thế nào?”

“Vốn muốn phá nhưng bây giờ muốn sinh nó ra.” Kiều Gia Thuần cũng cảm thấy thực sự khó tin. Một giây trước đó cô còn suy nghĩ không muốn đứa bé này, sau một giây liền kiên định muốn sinh đứa nhỏ này ra.

“Không được, cậu nhanh gọi điện thoại cho anh ta đi.” Quan San thúc giục.

“Tại sao?” Kiều Gia Thuần cau mày: “Tớ muốn làm mẹ độc thân, không liên quan gì đến anh ấy.”

“Cậu bị ngốc à?” Quan San chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Để cho anh ta đưa tiền a. Tiền nuôi dưỡng đứa nhỏ, tiền sữa bột, tiền đi học các lớp tài năng, sau này còn có tiền đi du học nữa a, cũng phải để cho anh ta xuất ra một ít chứ. Không phải là cậu muốn tự lo liệu hết đấy chứ. Nếu là tớ, tớ phải róc một lớp da từ trên người anh ta mới hả dạ. Cậu đừng ngốc như vậy, có ai lại chê nhiều tiền đâu?”

“Tớ không muốn, đứa nhỏ chỉ thuộc về một mình tớ.” Cô không muốn đứa nhỏ có dính dấp với người khác.

Trong lúc nói chuyện, trong mắt của Kiều Gia Thuần có một loại say mê.

Tối ngày hôm sau, Kiều Gia Thuần cùng Quan San và Hường Bắc đi chơi. Trong quán bar thì vô tình gặp được một người bạn cùng lớp thời đại học.

“Gia Thuần, tớ vốn là muốn đến bùng lễ cho cậu a, tại sao bây giờ lại không kết hôn nữa?” Bạn học hỏi.

“Không thích kết hôn nữa thì không kết hôn a.” Kiều Gia Thuần lấy lệ trả lời. Người bạn học này lúc đi học rất thích ở sau lưng cô khoa môi múa mép, có điều thật may là nhân duyên của cô cũng không tệ.

Sau đó, Kiều Gia Thuần đi phòng vệ sinh, người bạn học kia cũng không đi theo.

Hướng Bắc gọi rượu.

Quan San dặn dò anh ta: “Gia Thuần không thể uống rượu, anh hãy gọi cho cô ấy một ly nước lọc.”

Hướng Bắc lẩm miệng hỏi tại sao.

“Cô ấy mang thai.” Quan San không muốn gạt Hướng Bắc. Sau này Kiều Gia Thuần một mình sinh con, cuộc sống sẽ không dễ dàng gì, nhất định cô ấy sẽ cần nơi ở của Hướng Bắc hiện tại.

“Kháo! Tên khốn Lý Tuấn kia!” Hướng Bắc không nhịn được mắng.

Thấy Hướng Bắc hiểu lầm, Quan San muốn giải thích đưa bé kia không phải là của Lý Tuấn nhưng cô vừa mới chuẩn bị mở miệng nói ra thì nhìn thấy người bạn học nữ kia ở cách đó không xa đang đi đến, vì vậy Quan San liền tạm thời không nói. Mà ở sau lưng bọn họ, cách một tấm màn ngăn cách, là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi trên ghế salon ngay sát sau lưng họ. Người đàn ông này ngồi đã được một lúc lâu rồi.

Kiều Gia Thuần trở lại, cô nhìn Quan San nói: “Tớ đói bụng, đi kiếm cái gì ăn đây.”

“Vậy cậu phải cẩn thận một chút nha.” Quan San dặn dò cô.

Kiều Gia Thuần khoát khoát tay, đi.

Lúc này, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đứng lên, không xa không gần đi theo Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần đi vào khu trung tâm mua sắm ở bên cạnh, cửa số 6 có không ít quán ăn và đồ ăn vặt. Cô lưỡng lự lựa chọn giữa quán mực chiên và bánh bạch tuộc (bánh takoyaki). Mực chiên cô muốn ăn và bánh bạch tuộc cô cũng muốn nhưng cô chỉ có hai tay, cầm cả hai tay thì làm sao mà ăn. Cuối cùng cô lựa chọn món bánh bạch tuộc.

Tiểu ca làm bánh bạch tuộc rót bột mì vào cái khuôn hình bán cầu, sau đó bỏ hành tây và bạch tuộc cắt nhỏ vào, sau đó dùng tấm chính sửa một chút. Rất nhanh từng viên bánh hình tròn mập mập vàng rộm được hình thành. Người phục vụ đặt từng viên bánh vào hộp, rót nước tương lên, cuối cùng rắc lên một ít rong biển và mè.

Kiều Gia Thuần cầm hộp bánh, ngửi một chút, ừ, thật là thơm a.

Cô tìm thấy một cái ghế dài ở bên cạnh ngói xuống, dùng cây tăm cắm một cái bánh bạch tuộc lên, đưa lên miệng cắn một cái.

Ừ, ăn thật ngon a, bạch tuộc rất tươi, mùi vị rất ngon.

Bên cạnh bỗng có người ngồi xuống, Kiều Gia Thuần nhìn qua. Tại sao gần đây ở nơi nào cũng có thể gặp Lục Cảnh Hành?

Kiều Gia Thuần nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nhìn Lục Cảnh Hành nói: “Anh theo dõi em?”

Lục Cảnh Hành nhú mi: “Trước kia em cũng theo dõi anh.”

Kiều Gia Thuần “hừ” một tiếng nói: “Bất chúc sử dụng thủ đoạn của em”

Lục Cảnh Hành không lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn Kiều Gia Thuần có chút ngưng trọng.

Kiều Gia Thuần không nhận ra được điều gì, cô nói: “Một mình anh đến đây, vậy bạn gái anh đâu?”

Lục Cảnh Hành nghiêm túc nhìn Kiều Gia Thuần nói: “Đã chia tay.”

Trong lòng Kiều Gia Thuần có chút chấn động, nhưng rất nhanh cô liền bình tĩnh lại, chuyện anh ta chia tay với bạn gái không liên quan gì đến cô.

Kiều Gia Thuần lại cầm một cái bánh bạch tuộc ăn. Lần này cô rút cuộc cũng nhìn ra được Lục Cảnh Hành có gì đó muốn nói rồi lại thôi, cô liếm tương dính trên môi, hỏi: “Anh muốn hỏi cái gì?”

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần, cau mày hỏi: “Em mang thai?”

Kiều Gia Thuần giật mình, tròn to hai mắt, hỏi: “Làm sao anh biết? Ai nói cho anh biết?”

Đây chính là thừa nhận.

Hy vọng cuối cùng trong lòng Lục Cảnh Hành cuối cùng cũng tan vỡ. Ánh mắt anh buồn bã, Kiều Gia Thuần thật sự mang thai con của người khác.

Loại cảm giác này thật khó hình dung, trong ngực giống như có cái gì đó vỡ nát, không cách nào loại trừ cũng không cách nào hiểu rõ.

Lời vừa ra khỏi miệng, Kiều Gia Thuần liền muốn cắn lưỡi, ngu ngốc, tại sao lại thừa nhận rõ ràng như vậy?

“Không phải, em không, ý em là ...” Kiều Gia Thuần muốn giải thích, cô chỉ muốn sinh đứa nhỏ ra, một chút cũng không muốn nói cho Lục Cảnh Hành biết đứa nhỏ là của anh.

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần: “Anh đoán. Hôm đó không phải em bị ới sao? Hơn nữa em lại thường xuyên theo bản năng sờ bụng.”

Kiều Gia Thuần nghi ngờ, như vậy mà cũng có thể đoán được? Hơn nữa cô còn hay sờ bụng của mình sao?

Lục Cảnh Hành âm thầm hít một hơi, cuối cùng giãy giụa một chút, muốn lần nữa xác nhận: “Đứa bé là của ai?”

Kiều Gia Thuần búng tỉnh hiểu ra, thì ra Lục Cảnh Hành cũng không biết đứa nhỏ là của anh. Trong nháy mắt, cô làm bộ quan sát Lục Cảnh Hành, nâng mí mắt lên nói: “Anh quán được sao? Dù sao cũng không phải của anh.”

Lời nói của Kiều Gia Thuần giống như một quyền đánh vào người Lục Cảnh Hành, nhưng anh vẫn cố gắng khắc chế bản thân, cố giữ dáng vẻ bình tĩnh. Anh tận lực cố gắng nói chuyện với Kiều Gia Thuần: “Em định như thế nào?”

Kiều Gia Thuần đem nửa miếng bánh bạch tuộc còn lại lên ăn, vừa nhai vừa hàm hồ nói: “Sinh ra.”

“Ba của đứa bé ...” Lục Cảnh Hành rất khó khăn nói ra 4 chữ. “... biết chứ? Em có nói cho người đó biết không?”

Dùng tăm đâm đâm miếng bánh bạch tuộc cuối cùng trong hộp, đâm miếng bánh hiện ra một lỗ nhỏ, lộ ra thịt bạch tuộc và bột mì trắng trắng ở bên trong. Kiều Gia Thuần cúi đầu, chính cô cũng không phát giác được sự tịch mịch: “Không có ba ... Em tự mình sinh.”

Trong lòng Lục Cảnh Hành lộp bộp, nửa ngày cũng không nghĩ được gì, cuối cùng chỉ nặn ra một câu: “em không được nhất thời xung động.”

“Em biết rất rõ ràng em đang làm cái gì.” Kiều Gia Thuần ngẩng đầu, nhìn xung quanh: “Thật ngán a, em muốn uống cái gì đó.”

“Muốn uống gì?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Cái đó.” Kiều Gia Thuần chỉ chỉ một tiệm bán nước trái cây tươi cách đó không xa.

“Mùi vị gì?”

“Kiwi.”

Mùi Kiwi tương đối nhẹ nhàng và khoan khoái.

Lục Cảnh Hành đi xếp hàng mua nước cho cô.

Lúc này, điện thoại di động của Kiều Gia Thuần reo lên, cô liếc mắt nhìn, là Kiều mẹ gọi đến.

“Mẹ.” Kiều Gia Thuần nhận điện thoại.

“Con đang ở đâu?” Giọng nói của Kiều mẹ có chút nghiêm túc.

“Đang ở trung tâm mua sắm với San San.” Kiều Gia Thuần tùy tiện nói bậy: “Sao vậy ạ?”

“Con bây giờ lập tức trở về nhà cho mẹ, trong nhà có chút chuyện.” Kiều mẹ nói.

“Chuyện gì ạ?” Kiều Gia Thuần không nhịn được hỏi.

“Về thì biết, trong điện thoại không nói rõ được.”

“Nha.” Kiều Gia Thuần nói: “Vậy bây giờ con liền về.”

“Ừ.” Kiều mẹ đang muốn cúp điện thoại thid dừng lại một chút, dặn dò: “Buổi tối lái xe cẩn thận một chút.”

“Vâng.” Kiều Gia Thuần đáp ứng, sau đó cúp điện thoại.

Lục Cảnh Hành vừa vận mua nước xong, đem ly nước kiwi đưa cho Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần uống liền một hơi thật lớn, nói: “Em về đây.”

“Anh đưa em về.” Lục Cảnh Hành nói.

“Không cần, tự em lái xe được.” Kiều Gia Thuần nói xong thì đem hộp bánh bạch tuộc vứt vào giỏ rác, xoay người rời đi.

Kiều Gia Thuần đi đến bãi đậu xe, lúc chuẩn bị lên xe, phía sau có người đuổi theo, chính là Lục Cảnh Hành.

Kiều Gia Thuần nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Gia Thuần.” Lục Cảnh Hành chột vật mở miệng: “Thật ra thì anh có thể làm ba của đứa bé.”

Kiều Gia Thuần ngơ ngẩn, một lúc sau mới phản ứng, cô không nhận được nói Lục Cảnh Hành: “Anh bị bệnh thần kinh à!”

Kiều Gia Thuần lên xe, từ trong kính chiếu hậu nhìn bóng dáng của Lục Cảnh Hành ngày càng nhỏ dần đi.

Cô hít hít mũi, có chút muốn khóc.

Bình tĩnh lại, Kiều Gia Thuần, người không thể thua, không thể rơi vào bẫy rập của anh ta. Kiều Gia Thuần, người không phải là người mà anh ta có thể bảo đến là đến mà đi là đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 36

Edit: Meimei

Lúc Kiều Gia Thuần về đến nhà, ba Kiều và mẹ Kiều đang ngồi ở trong phòng khách rồi, tivi cũng không mở mà mặt Kiều mẹ thì tràn đầy sự nghiêm túc, trên mặt ba Kiều cũng không có ý cười.

Kiều Gia Thuần vốn cho là không có chuyện gì lớn nhưng bây giờ thấy chiến trận này, cô có chút rụt rè.

“Mẹ, tại sao không mở tivi a?” Kiều Gia Thuần cố gắng nặn ra một nụ cười hỏi.

Không khí quá mức an tĩnh, rất dọa người a.

Kiều mẹ nhìn chăm chăm Kiều Gia Thuần làm Kiều Gia Thuần phát hoảng, sau đó mở miệng nói: “Lão Kiều, gọi Lý Tuấn đến đây.”

“Tại sao lại gọi anh ta đến?” Kiều Gia Thuần lập tức hỏi.

“Con còn nói làm cái gì?” Kiều mẹ không nhận được lớn tiếng.

Bình thường Kiều mẹ nói chuyện không lớn tiếng, lần này thực sự đã dọa sợ Kiều Gia Thuần.

Mẹ Kiều từ trong ngăn kéo tủ lấy ra mấy đồ vật, đặt lên trên bàn trà nhỏ.

Là tờ giấy khám bệnh của Kiều Gia Thuần, bên trong còn kẹp tờ giấy xét nghiệm và hai hộp thuốc.

Kiều mẹ nói: “Mẹ đã kiểm tra qua, thuốc con còn chưa uống. Dù sao mẹ cũng phải kêu nó đến phụ trách, thương lượng nên làm như thế nào.”

“Mẹ, mẹ lục lại đồ vật của con?” Kiều Gia Thuần bắt mắt.

“Mẹ mới không thèm lục đồ của con.” Kiều mẹ cả giận “Nếu không phải hôm nay mẹ đến phòng con tìm *hoắc hương chính khí thủy*, mẹ cũng sẽ không nhìn thấy. Thật may là mẹ đã nhìn thấy.”

(*Hoắc hương chính khí thủy: là bài thuốc đông y hoắc hương chính khí dạng nước, được đóng thành phẩm, bán trên thị trường. Có công dụng giải cảm do nhiễm phong hàn từ bên ngoài và thấp tà hoặc thấp tà và nhiệt bên trong, với biểu hiện đau đầu, cảm giác nặng, co thắt ở ngực, chướng bụng, nôn và ỉa chảy, lạnh bụng và các triệu chứng ở trên.)

Hôm nay Kiều mẹ có chút cảm nắng, liền đến hộp thuốc trong nhà tìm hoắc hương chính khí thủy nhưng lần qua lộn lại vẫn tìm không thấy. Sau đi giúp việc nói lần trước Kiều Gia Thuần có dùng, vì vậy Kiều mẹ mới lên phòng của Kiều Gia Thuần tìm. Không nghĩ đến trong ngăn kéo bàn không có hoắc hương chính khí thủy mà có hai hộp thuốc khác, phía trên dán nhãn hiệu của bệnh viện phụ khoa, còn dán tên của Kiều Gia Thuần lên đó.

Kiều mẹ rất nhạy cảm, liền xem rõ tác dụng của hai hộp thuốc, nhìn một cái bà liền giật mình. Sau đó trong một ngăn kéo khác bà tìm thấy giấy khám bệnh của Kiều Gia Thuần, nhìn một cái, liền xác định mọi việc rõ ràng.

Kiều mẹ bất chấp cảm nắng, bà giận dữ đến lên con huyết áp.

Thấy ba Kiều trầm ngâm không có động tác gì, Kiều mẹ ra lệnh cho Kiều Gia Thuận: “Gọi Lý Tuấn đến đây!”

“Mẹ ...” Kiều Gia Thuận muốn nói.

Kiều mẹ tức giận cắt đứt lời nói của Kiều Gia Thuận: “Mẹ cái gì mà mẹ! Nó hại con thành như vậy, không phải là nên phụ trách sao?”

Thấy Kiều Gia Thuận cúi đầu không có động tác gì, Kiều mẹ dứt khoát lấy điện thoại ra, nhìn ba Kiều lại nhìn Kiều Gia Thuận, nói: “Được, hai người không gọi, vậy thì tôi gọi!”

Kiều Gia Thuận giương mắt nhìn ba Kiều, cô trông chờ ông cứu cô nhưng ba cô làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của cô.

Kiều Gia Thuận không thể làm gì khác hơn là chuyển tầm mắt về phía Kiều mẹ, trong giọng điệu của cô tràn đầy khẩn cầu: “Mẹ...”

Nhưng giờ phút này Kiều mẹ không chút nào để ý đến Kiều Gia Thuận, bà đang tìm số của Lý Tuấn trong điện thoại di động.

Thấy Kiều mẹ làm thật, Kiều Gia Thuận nhanh chóng giành lấy điện thoại trên tay Kiều mẹ.

Kiều mẹ tức giận nhìn Kiều Gia Thuận cướp lấy điện thoại của bà.

Kiều Gia Thuận chột dạ, ngập ngừng nói: “Không liên quan gì đến Lý Tuấn ... Đứa nhỏ không phải của anh ta.”

Thanh âm của Kiều Gia Thuận rất nhẹ nhưng những lời nói này giống như quả tạ ngàn cân đè ép bầu không khí trong nhà nỏ tung.

Kiều mẹ trợn mắt há hốc miệng, thật lâu không nói nên lời, bà phải tiếp nhận một sự thật là con gái có một cuộc sống rất hỗn loạn?

Cuối cùng, Kiều mẹ tỉnh hồn lại, một lần nữa xác nhận: “Thật không phải của Lý Tuấn?”

Kiều Gia Thuận rất nghiêm túc gật đầu.

“Vậy con gọi ...” Kiều mẹ như đang ngẫm nghĩ không biết xưng hô đối phương ra sao, “Ba của đứa bé” bốn chữ này bà quả thực không nói ra miệng được, suy nghĩ một chút rồi chọn lời: “Gọi điện thoại nói anh ta đến đây.”

“Mẹ ...”

“Gọi anh ta đến đây!” Kiều mẹ lớn tiếng nói.

Kiều Gia Thuận rụt đầu lại.

“Gia Thuận!” Ba Kiều rớt cuộc cũng lên tiếng, “Gọi anh ta đến đây, mẹ con bị cao huyết áp, dù sao chúng ta cũng không ăn thịt anh ta, có phải không?”

Kiều Gia Thuận trong lòng hốt hoảng, đối diện với ánh mắt áp bức của ba mẹ, cuối cùng cô cũng tìm thấy số điện thoại của Lục Cảnh Hành trong danh sách đen, sau đó gọi.

Bên kia rất nhanh nhận điện thoại.

“Gia Thuận?” Thanh âm của Lục Cảnh Hành trong điện thoại truyền đến.

Đầu Gia Thuận có chút hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải nói như thế nào, cô có chút cà lăm nói: “Anh ... Anh ... Bây giờ có thể đến nhà em một chút được không?”

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, không có thanh âm.

Chẳng lẽ cúp máy rồi?

Kiều Gia Thuận tiếp tục nói: “Này, cái đó, anh có nghe thấy không?”

“Được!” Bên kia rất nhanh trả lời.

Ách, chỉ như vậy sao? Anh cũng không cần hỏi tại sao? Chỉ như vậy liền đồng ý, cái gì cũng không hỏi, cũng không cần lời giải thích sao?

Nhưng nếu như Lục Cảnh Hành qua điện thoại hỏi cô tại sao, ngay trước mặt ba mẹ, cô cũng không có cách nào giải thích được.

“Anh bây giờ lập tức đến, nếu không có việc gì nữa thì anh cúp trước?”

Kiều Gia Thuận nghe thấy tiếng bước chân từ phía đầu dây bên kia, còn có thanh âm của chìa khóa xe.

“Nga, được.” Đặt điện thoại xuống, Kiều Gia Thuận nhìn ba mẹ đang trở mặt nhìn nhau ở phía đối diện.

Đối với ánh mắt chất vấn của họ, Kiều Gia Thuận yếu ớt nói: “Anh ấy đến chứ.”

Sau đó, đầu óc của Kiều Gia Thuận bắt đầu xoay chuyển, cô len lén gửi một tin nhắn cho Lục Cảnh Hành: Giang Hồ Cứu Cấp, nhà số 36.

Kiều Gia Thuận chợt dạ nâng mắt lên, quả nhiên nhìn thấy Kiều mẹ đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô. Cô sợ Kiều mẹ sẽ cướp điện thoại của cô đọc tin nhắn cho nên cô bấm xóa tất cả tin nhắn, sau đó đặt điện thoại sang bên cạnh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Hơn hai mươi phút sau, liền có tiếng chuông reo.

Kiều Gia Thuận đi đến điện thoại bên tường, bên trong truyền đến thanh âm của người bảo vệ: “Xin chào chủ nhân của nhà số 36! Có một vị tiên sinh đến tìm ngài. Chúng tôi muốn ngài xác nhận một chút.”

Kiều Gia Thuận thấy sau lưng của người bảo vệ là bóng dáng của Lục Cảnh Hành.

“Để cho anh ta vào.” Kiều Gia Thuận nói.

“Vâng.” Bảo vệ nói.

Lúc này, Kiều mẹ vẫn một mực nhìn chăm chăm theo dõi Kiều Gia Thuận, trực tiếp làm Kiều Gia Thuận sợ hãi.

Kiều Gia Thuận không có cơ hội cùng Lục Cảnh Hành bàn bạc, không có thời gian giải thích với Lục Cảnh Hành. Cô sợ sau khi Lục Cảnh Hành đến cô sẽ bị lộ tẩy, trong lòng cô tương đối thấp thỏm.

Năm phút sau, chuông cửa vang lên, Kiều Gia Thuận muốn ra mở cửa.

Kiều mẹ đứng lên ngăn cô lại: “Con ngồi xuống.”

Kiều Gia Thuận ngồi trên ghế salon, mắt tự nhiên rung chân, mắt nhìn Kiều mẹ đi mở cửa.

Ghế salon trong phòng khách cách cửa một khoảng nhất định, cửa mở ra, Kiều Gia Thuận cố gắng vểnh tai nghe thanh âm bên đó nhưng tiếng nói không lớn, cô hoàn toàn không nghe thấy hai người đang nói gì.

Kiều mẹ dẫn Lục Cảnh Hành vào, trong tay anh cầm theo hai chai rượu vang. Trên mặt Kiều mẹ không phân biệt được đang vui hay tức giận.

Ngược lại ba Kiều đứng lên: “Là cậu?”

Ba Kiều nhận ra Lục Cảnh Hành, ông còn nhớ chuyện tình trong nhà hàng hôm đó.

“Bác trai, ngài khỏe.”

Lục Cảnh Hành khiêm tốn chào hỏi, bộ dạng giống như một học sinh giỏi cấp ba.

“Chào cậu, mời ngồi.” Ba Kiều nhiệt tình cười.

Kiều mẹ tròn mắt nhìn ba Kiều một cái. Ba Kiều cười cười, giải thích cho Kiều mẹ chuyện ở nhà hàng hôm đó gặp được Lục Cảnh Hành.

“Ngày đó tôi cảm thấy Gia Thuận và cậu có quen biết nhau, có điều Gia Thuận không thừa nhận a.” Ba Kiều nói.

“Hai ngày kia Gia Thuận với con có chút hiểu lầm nên mới như vậy.” Lục Cảnh Hành giải thích.

Kiều mẹ biết một chút tình huống căn bản của Lục Cảnh Hành nên bắt đầu phát động công kích: “Gia Thuận mang thai, chuyện này, cậu định xử lý như thế nào?”

“Chúng con muốn kết hôn.” Lục Cảnh Hành nói xong, quay đầu chống lại ánh mắt khiếp sợ mà khó tin của Kiều Gia Thuận, sau đó anh quay đầu lại nhìn Kiều mẹ: “Còn chuyện đưa bé thì tùy vào Gia Thuận. Nếu như cô ấy muốn sinh, con sẽ chiều cô ấy, nếu cô ấy cảm thấy bây giờ sinh con là quá sớm, ảnh hưởng đến công việc cùng cuộc sống của cô ấy, không muốn sinh thì con vẫn ủng hộ cô ấy.”

Lục Cảnh Hành rõ ràng rành mạch nói, Kiều mẹ mặc dù không bớt kiên cường nhưng sắc mặt rõ ràng dễ buông lỏng hơn nhiều.

Tiếp đó, Lục Cảnh Hành còn bày tỏ thái độ ấy nấy vì đã không đến thăm ba Kiều và Kiều mẹ sớm hơn: “Bởi vì trước đó con và Gia Thuận có chút hiểu lầm nhỏ cho nên cũng không dám đến quấy rầy bác trai và bác gái...”

Kiều mẹ đi vào phòng bếp pha trà, ba Kiều cùng Lục Cảnh Hành trò chuyện với nhau.

Kiều Gia Thuận cảm thấy mình như người dư thừa, nơi này thật giống như không có cô, cô tiếp tục rung rung chân nhưng trong lòng lại cứ thấp thỏm lo lắng không yên.

Kiều mẹ bưng khay trà ra. Kiều Gia Thuận nhìn thấy đây chính là đại hồng bào trân quý của ba.

Kiều mẹ rót cho mỗi người một ly trà, giống như vô tình hỏi Lục Cảnh Hành: “Vậy lúc nào các con định kết hôn?”

Lục Cảnh Hành hai tay nhận ly trà: “Con thì sao cũng được, tùy theo ý của Gia Thuần.”

Kiều mẹ cũng không thèm nhìn Gia Thuần, tiếp lời nói: “Mẹ cảm thấy mùa hè hoặc đầu thu rất tốt, mùa đông mặc áo cưới sẽ rất lạnh.”

Tất nhiên nếu kéo dài nữa thì lúc đó bụng cũng lớn rồi.

Tiếp đó, hai bên liền bàn thời gian lúc nào tổ chức hôn lễ, làm kiểu phương Tây hay kiểu Trung Hoa, ở khách sạn, nhà hàng nào, mời bao nhiêu tân khách, ...

Toàn bộ quá trình đều không có ai hỏi ý kiến của Kiều Gia Thuần, bọn họ đều xem cô như là không khí.

Kiều Gia Thuần ngồi bên cạnh găm móng tay, cô bắt đầu nhận ra rằng, gọi Lục Cảnh Hành đến có phải là một sai lầm cực lớn hay không.

Sớm biết vậy thì nên gọi cho Quan San, kêu cô ấy cho cô mượn tạm Hường Bắc một chút, Quan San chắc sẽ đồng ý?

Kiều Gia Thuần cắn môi, chủ ý tốt như vậy tại sao lúc đó lại không nghĩ ra chứ? Đầu óc cô là đậu hũ sao?

Đợi một chút, mẹ trước đây đã thấy qua Hường Bắc chưa nhỉ? Không nhớ à. Nếu như nói đã gặp qua, đó không phải là sẽ bị lộ tẩy nói dối sao?

“Gia Thuần!”

Kiều Gia Thuần hồi phục lại tinh thần: “À? Mẹ.”

“Con vào lấy nho trong tủ lạnh đem ra đây.” Kiều mẹ phân phó.

“Dạ.”

Hai giờ sau, Lục Cảnh Hành cáo từ.

Kiều Gia Thuần đưa Lục Cảnh Hành xuống nhà.

Đi một chập, Lục Cảnh Hành dừng bước lại nói: “Em vào nhà đi, không cần đưa anh xuống.”

Kiều Gia Thuần liếc mắt nhìn anh một cái, hừ, ai thèm tiễn anh?

Cô cúi đầu nhìn dưới đất, vắn vắn hai tay: “Cái đó, ba mẹ em bây giờ đã nhận định anh là ba của đứa bé cho nên anh trước hãy giúp đỡ em chống đỡ với ba mẹ một chút. Chờ sự việc dịu xuống, em sẽ cùng bọn họ giải thích.”

Lục Cảnh Hành nghe vậy, xoay người lại.

Kiều Gia Thuần đuổi sát theo: “Anh đi đâu vậy?”

“Quay lại nhà em.” Lục Cảnh Hành nói.

“Đi nhà em làm gì?” Kiều Gia Thuần đi theo hỏi.

Trong bóng đêm, khoảng cách của hai người rất gần, Lục Cảnh Hành cúi đầu nhìn Kiều Gia Thuần: “Đi nói cho ba mẹ em biết, anh không phải là ba của đứa bé.”

Lục Cảnh Hành nói xong liền nhấc chân bước đi, Kiều Gia Thuần vội vàng chạy đến ngăn anh lại: “Không được, anh trước giúp em đóng giả đi mà.”

“Anh không làm chuyện không có lời.” Lục Cảnh Hành nói.

“Có ý gì?” Kiều Gia Thuần hỏi, trong lòng có chút sợ.

“Nếu như em không kết hôn với anh, anh cũng không có lý do gì giúp em chịu áp lực từ ba mẹ em.” Lục Cảnh Hành nói.

Kiều Gia Thuần nghe vậy, trong lòng hơi tức giận, nói: “Anh thật thích là cha tiện nghi à!”

Lục Cảnh Hành biết Kiều Gia Thuần đang châm chọc chuyện của anh và Viên Mộng nhưng giờ phút này anh bình tĩnh giữ im lặng.

Hai người giằng co một hồi.

Cuối cùng Lục Cảnh Hành thỏa hiệp trước, anh nhìn Kiều Gia Thuần nói: “Gia Thuần, không phải anh thừa dịp người gặp nguy. Trong cái xã hội này, một cô gái một mình sinh con và nuôi dưỡng nó thật sự rất khó khăn, không phải đơn giản như em tưởng tượng đâu. Không phải chỉ có tiền là đủ. Em sẽ

phải chịu đựng những lời nói phản đối từ gia đình, những ánh mắt khác thường từ xã hội, cả đứa bé của em cũng sẽ phải chịu đựng những thứ đó. Anh nói nguyên ý là ba của đứa bé là nghiêm túc. Tất nhiên anh cũng không phải là vì muốn được làm ba mới làm như vậy mà là vì em, trong lòng em chắc cũng hiểu. Cho nên bây giờ em không cần phải trả lời anh, hãy trở về suy nghĩ thật tốt.”

Kiều Gia Thuần ngửa đầu nhìn anh, cô không nói gì. Trong bóng đêm, ánh mắt cô sáng như những ngôi sao vậy.

Lục Cảnh Hành than nhẹ một tiếng: “Trở về đi, bên ngoài nóng.”

Kiều Gia Thuần xoay người về nhà, mở cửa, sau đó nhìn phía sau một cái vẫn thấy Lục Cảnh Hành đứng nguyên ở chỗ cũ, anh đang nhìn cô.

Thấy Kiều Gia Thuần quay đầu, Lục Cảnh Hành phát phát tay, tỏ ý cô đi vào nhà đi.

Kiều Gia Thuần đóng cửa lại, từ trong mắt mèo nhìn ra ngoài, thấy Lục Cảnh Hành xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 37

Kiều Gia Thuần quay đầu lại, thấy Kiều mẹ đứng sau lưng, cô giật mình, vỗ vỗ ngực:

"Mẹ, mẹ đi thế nào sao không nghe tiếng vậy?"

Kiều mẹ vừa tắm xong, mặc đồ ngủ: "Con lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con."

"Vẫn còn nói ả?" Kiều Gia Thuần nói thẳm: "Đã nói cả đêm rồi mà."

Kiều mẹ bảo Kiều Gia Thuần vào phòng, đóng cửa lại, nói: "Cậu ta rất chừng mực, thoát nhìn so với con đáng tin cậy hơn nhiều."

"Nga." Kiều Gia Thuần trong lòng oán thăm, khen thì khen, vì sao còn muốn cô đóng vai phản diện nữa ả?

"Ba con nói cậu ta lúc bắt đầu xây dựng sự nghiệp đã trải qua nhiều lần thất bại, kiên trì tiếp tục không dễ dàng gì." Kiều mẹ nhặt sợi tóc trên vai Kiều Gia Thuần.

"Nga"

"Chuyện về đứa bé, các con bàn bạc thế nào rồi?" Kiều mẹ hỏi.

"A?" Kiều Gia Thuần một lúc không kịp phản ứng.

"Vẫn chưa bàn?" Kiều mẹ nói: "Mẹ đây vẫn là khuyên con nên sinh đứa nhỏ ra, phá thai dù sao vẫn tổn hại sức khỏe hơn, hơn nữa sinh sớm hay sinh muộn không đều là sinh hay sao. Con còn trẻ, sinh xong sức khỏe hồi phục nhanh, tập thể dục vẫn có thể nhanh chóng lấy lại thân hình, đến lúc đó lại vẫn xinh đẹp như trước. Con cũng không cần sợ đứa nhỏ liên lụy, chúng ta có thể mời bảo mẫu, đến lúc đó mẹ có thể giúp con nhìn, con cũng không cần sợ người ngoài ngược đãi đứa nhỏ. Con có thể ra ngoài đi dạo hay đi du lịch, muốn làm gì thì cứ làm, một chút lo lắng cũng không có, con thấy được không?"

Không thể không nói Kiều mẹ rất hiểu rõ Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần tưởng tượng ra hình ảnh ấy, mọi việc đều không cần tự cô làm, muốn đi ra ngoài thì đi, lúc trở về có thể bế con của mình, tiểu bảo bảo lúc ấy đã có thể uống sữa bột, tiểu tiện cũng không ồn ào nữa, rất ngoan ngoãn, cô kim lòng không đậu mà nói: "Được ả."

Buổi tối, Kiều Gia Thuần nằm trên giường, lo lắng, nếu đứa nhỏ không có người ba tốt, mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép cô hạ sinh đứa nhỏ.

Thật phiền toái, Kiều Gia Thuần ở trên giường lăn qua lăn lại.

Bỗng nhiên, cô nhanh trí, ngồi dậy. Không bằng trước tiên dùng Lục Cảnh Hành để ngăn chặn, sau đó tìm biện pháp khiến ba mẹ đồng ý cho cô hạ sinh đứa nhỏ thật, sau đó có thể đem Lục Cảnh Hành đập đi.

Dù sao anh ta cũng từng bỏ rơi cô, cùng lắm thì huê nhau.

Mặc dù đây không phải ý kiến hay, nhưng cũng không còn biện pháp nào.

Cứ vậy đi, con buồn ngủ ập tới, Kiều Gia Thuần ngáp một cái, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Còn hai ngày nữa là đến Sinh nhật của Kiều Gia Thuận, hiện tại cô chỉ bận tâm đến cái thai của mình, cũng không đi ra ngoài, chỉ là gọi một vài người thân thiết đến nhà ăn bánh sinh nhật mà thôi.

Kiều mẹ bảo Kiều Gia Thuận gọi Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành cùng ba Kiều chơi cờ, ván cờ đang đến lúc giằng co, ba Kiều trầm ngâm, suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào, có chút do dự.

Kiều Gia Thuận cầm cái bát thủy tinh đi ngang bên cạnh hai người họ, thuận tay lấy một quả nho chuẩn bị đưa vào miệng, thỉnh thoảng phát ra tiếng: "Ba cố lên!"

Ba Kiều đang rối rắm ván cờ, nghe được Kiều Gia Thuận nói những lời này liền phá công, đứng lên cười ha ha.

Quan San phán chán lạnh lợi, bĩu môi cố tình nói: "Tại sao không cố vũ lão công cố lên há?"

Kiều Gia Thuận bị xấu hổ, trừng mắt liếc Quan San một cái.

Ngược lại Lục Cảnh Hành, khoe miệng thoáng qua ý cười khó phát hiện.

Cắt bánh sinh nhật xong, Kiều Gia Thuận nhìn đi động.

"Gia Thuận." Quan San đi đến bên cạnh Kiều Gia Thuận lên tiếng.

"Há?" Kiều Gia Thuận quay đầu lại.

Cảm giác bị dính trên mặt, nguyên lai là Quan San thừa dịp Kiều Gia Thuận không để ý đem kem bôi lên mặt cô.

Đội Kiều Gia Thuận kịp phản ứng, Quan San đã chạy ra xa, Kiều Gia Thuận đều bắt không được.

Kiều Gia Thuận đuổi theo Quan San, cô muốn gây ông đập lưng ông.

Có điều Quan San rất linh hoạt, cô không đuổi kịp mà chính mình lại bị vướng góc bàn. Lúc gần ngã xuống, cô bị một đôi tay mạnh mẽ nắm lại.

"Cẩn thận!" Lục Cảnh Hành nói.

Kiều mẹ cũng nhìn thấy, quay lại nói: "Tiểu tử tông! Con cho rằng bây giờ con cùng trước kia giống nhau sao?"

Kiều Gia Thuận bĩu môi.

Kiều mẹ lại quay đầu dặn dò Quan San: "San San, con đừng cùng Gia Thuận nháo loạn nữa."

Kiều Gia Thuận vào phòng tắm chỉnh đốn lại, lúc ra tới cửa nhìn thấy Lục Cảnh Hành đứng ở hành lang bên cửa sổ đang gọi điện thoại.

Miệng của cô bắt gặp hiện lên một chút ý cười.

Lục Cảnh Hành nói chuyện điện thoại xong, quay đầu lại nhìn thấy Kiều Gia Thuận đứng cách đó không xa.

Cô vươn ngón trỏ tay trái chỉ chỉ phía mép miệng.

Lục Cảnh Hành có chút không hiểu, sau đó anh đi đến đứng bên cạnh cô.

Kiều Gia Thuận lại chỉ chỉ ý bảo anh phải khom người xuống. Lục Cảnh Hành cúi đầu, cúi người xuống. Lúc này cái tai còn lại của Kiều Gia Thuận đang giấu sau lưng đột nhiên vươn ra. Lục Cảnh Hành phát hiện thấy Kiều Gia Thuận muốn đùa dai, thân thể anh ngửa về phía sau.

Kiều Gia Thuận vốn muốn dùng kem dính lên mặt anh, nhưng hiện tại chỉ dính trên khóe môi một chút, một ít theo lực đạo của cô rơi xuống mặt đất, còn lại chính là còn dính đầy ở trên tay cô.

Bất quá cũng coi như có chút thành công, trêu chọc đến Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận có chút đắc ý cười.

Lục Cảnh Hành đứng yên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Rồi sau đó cong môi.

Trong một khoảng thời gian rất nhanh, có thể chỉ là trong nháy mắt, Kiều Gia Thuận thấy Lục Cảnh Hành cúi người, khuôn mặt đối diện với cô, mặt của anh ở trong mắt cô phóng đại. Môi anh nhanh chóng lướt qua môi cô, Kiều Gia Thuận vẫn chưa kịp phản ứng thì Lục Cảnh Hành đã rời đi rồi. Kiều Gia Thuận có chút ngây người.

Kem trên môi anh dính lại vào môi cô, hương vị ngọt ngào từ môi tiến vào miệng.

Lục Cảnh Hành nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh.

Ánh mặt trời tà tà chiếu qua cửa sổ, ánh sáng màu vàng phủ qua trên tóc của anh và cô.

Lúc này, Vương Đệ vừa vặn vào cửa, cô cùng đi đều chứng kiến được một màn này.

"Tình cảm thật tốt." Dì có chút cảm thán nói: "Tuổi trẻ thật tốt a."

Lục Cảnh Hành ăn xong cơm chiều mới rời đi.

Xe của anh vừa mới ra khỏi tiểu khu liền có người ngăn lại.

Vương Đệ tự mình mở cửa xe.

"Cậu có ý gì?" Vừa lên xe Vương Đệ liền đi thẳng vào vấn đề.

"Cái gì có ý gì?"

Vương Đệ trào phúng cười: "Cậu thật sự thích Kiều Gia Thuần sao?"

Không thấy Lục Cảnh Hành trả lời, cô nói tiếp: "Anh còn nhớ em trai của anh không?"

Lục Cảnh Hành nhìn thẳng phía trước, không nhìn Vương Đệ, không cảm xúc lên tiếng: "Không liên quan đến cô."

"Không liên quan đến tôi?" Vương Đệ trừng mắt: "Không phải chúng ta cùng nhau hãm hại Kiều Gia Thuần sao?"

Lục Cảnh Hành nghe thế, đột nhiên quay đầu nhìn Vương Đệ, ánh mắt sắc lạnh, âm thanh tràn ngập ý tứ uy hiếp: "Nói rõ ra đối với cô cũng không có lợi."

Một cổ khí nóng bốc lên ngực Vương Đệ, nhưng bị cô kiềm chế lại.

Cô nghĩ ra một chủ ý, muốn thử Lục Cảnh Hành.

Tuy cô không biết đứa nhỏ là của ai, nhưng không biết Lục Cảnh Hành có biết hay không? Vương Đệ suy đoán trong lòng.

Nghĩ đến đây, Vương Đệ nhẹ nhàng nói, giống như thật sự vì anh suy nghĩ: "Chính là, Kiều Gia Thuần mang thai đứa nhỏ của Lý Tuấn, anh thật sự không ngại sao? Anh thật sự chấp nhận làm ba của con người khác sao?"

Nếu Lục Cảnh Hành nghĩ rằng đứa nhỏ là của anh, như vậy lời cô nói, sẽ làm cho Lục Cảnh Hành hoài nghi đứa nhỏ không phải của anh. Dù sao, Kiều Gia Thuần sau khi chia tay Lục Cảnh Hành, cùng Lý Tuấn kết giao một thời gian ngắn, hai người họ thậm chí còn chuẩn bị hôn lễ.

Nếu Lục Cảnh Hành nghĩ đến đứa nhỏ không phải của anh, như vậy lời cô nói, sẽ làm cho anh càng thêm xác nhận đứa nhỏ không phải của anh.

Tóm lại, mặc kệ khả năng gì, cô đều thắng lợi.

Vương Đệ cho rằng, một người đàn ông thích một người phụ nữ thế nào, cũng không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ của mình mang thai con của người khác.

Bằng không? Tự cho mình là thánh phụ sao?

Hai người một khi đã nảy sinh hiềm khích, như vậy về sau càng rạn nứt.

Lục Cảnh Hành cũng sẽ không còn quý trọng Kiều Gia Thuần.

"Xuống xe!" Lúc Vương Đệ vừa nói xong, Lục Cảnh Hành đã đuổi cô ra khỏi xe.

Như lời Lục Cảnh Hành nói, sự việc kia nói ra không chỉ có Vương Đệ không có lợi, nhưng sẽ làm cô gặp phải phiền phức. Cô đương nhiên sẽ không nói. Điểm này, Lục Cảnh Hành rất rõ ràng. Cho nên anh căn bản không đem Vương Đệ để vào mắt.

Bất quá, Vương Đệ còn có biện pháp khác.

Lý Tuấn đã muốn tìm cô nhiều lần, muốn nhờ cô giúp đỡ khuyên nhủ Kiều Gia Thuần.

Vương Đệ bấm gọi Lý Tuấn.

"Gia Thuần mang thai, đứa nhỏ có phải con của cậu không?" Vừa bắt máy Vương Đệ liền ném một quả bom.

"Không..." Lý Tuấn theo bản năng muốn nói không phải, sau một lúc suy nghĩ, anh mơ hồ nói: "Gia Thuần mang thai sao?"

"Đúng vậy, em ấy nói đứa nhỏ là của cậu."

"Cái gì?" Lý Tuấn kinh ngạc, đại não đồng thời nhanh chóng hoạt động.

"Cậu không được nói là tôi nói cho cậu, bằng không về sau sẽ không giúp cậu nữa." Vương Đệ dặn dò.

"Nga, nga, được." Lý Tuấn đáp ứng.

Lý Tuấn cúp điện thoại, quả thực là Trương Nhị hoàng thượng cũng không nghĩ ra được, này đặc biệt có ý gì? Tiểu công chúa lại muốn làm loạn gì đây?

Lý Tuấn cân nhắc cả đêm, cuối cùng đã suy nghĩ ra một chút đồ.

Kiều Gia Thuần ở cửa hàng mua sắm, cô không kim lòng mà xem rất nhiều đồ em bé.

Cô xem đôi mè-o ở giữa, khuôn mẫu giống như thật, nếu như để hai bên em bé, nhất định rất đáng yêu, rất dễ thương.

Cô còn nhìn trúng một con thỏ búp bê, sờ lên vô cùng mịn màng, đặc biệt mềm mại và thân thiện với da.

Không nghĩ gì liền mua một đồng lớn.

Mấy thứ này, nói là mua cho em bé, không bằng nói đều là thứ cô thích.

Lục Cảnh Hành gọi điện cho cô, hỏi cô đang ở đâu. Cô muốn mua nhiều đồ như vậy, chính mình có chút vất vả, mệt mỏi, đành nói cho anh địa chỉ.

"Gia Thuần." Phía sau có người kêu tên cô. Kiều Gia Thuần theo bản năng quay đầu, nhìn thấy Lý Tuấn.

Cô từng bước lui về phía sau, cô vẫn nhớ rõ sự bất lực cùng sợ hãi của ngày đó.

"Gia Thuần, tại anh gọi điện cho em em cũng không nhận? Tại sao anh gửi tin nhắn em cũng không trả lời? Em còn giận anh sao?"

"Anh đừng qua đây! Anh qua đây tôi sẽ la lên."

Lý Tuấn chú ý tới đồ dùng em bé Kiều Gia Thuần đang cầm trong tay. Anh ôn nhu nói: "Em mang thai sao? Anh có thể làm ba đứa nhỏ, để anh chăm sóc cho em được không?"

Má ơi, đầu năm nay bệnh thần kinh như thế nào lại nhiều như vậy?

Kiều Gia Thuần nhìn xung quanh, vì cái gì người qua đường cũng chưa chú ý tới bọn họ vậy? Cô cần trợ giúp a, ai giúp cô đuổi tên biến thái này đi với?

Lý Tuấn đi đến gần Kiều Gia Thuần, Kiều Gia Thuần ném đồ vật đang cầm trong tay ra nhanh chân bỏ chạy.

Chạy chưa được vài bước liền đâm vào một người, người nọ lấy tay che chở Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần ngẩng đầu, nhìn thấy là Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nắm tay Kiều Gia Thuần đi về phía cửa, ra đến bên ngoài, anh chặn một chiếc taxi.

Lý Tuấn theo kịp kêu tên cô: "Gia Thuần."

Lục Cảnh Hành nói địa chỉ cho tài xế đưa cô về nhà.

Thực ra, Lục Cảnh Hành đến, Kiều Gia Thuần liền không sợ Lý Tuấn, cô do dự có nên lên xe hay không.

"Nghe lời." Lục Cảnh Hành có chút ôn nhu, nhưng giọng điệu cũng là không để cho cô cãi lại.

Kiều Gia Thuần lên xe, tài xế lái xe đi.

Lý Tuấn đến nơi nhưng chỉ thấy khoảng không.

Lục Cảnh Hành níu áo chặn Lý Tuấn lại, lạnh lùng nói: "Không được trêu chọc cô ấy."

Lý Tuấn dùng sức thoát khỏi tay Lục Cảnh Hành, lảo đảo hai bước đứng lại, chán ghét nói: "Những lời này tôi đã nói với anh. Gia Thuần mang thai con của tôi, tôi đương nhiên phải chăm sóc bọn họ."

Lục Cảnh Hành sắc mặt thay đổi rõ ràng.

Lý Tuấn lại tiếp tục tiến lên: "Hiện tại Gia Thuần và tôi có chút mâu thuẫn nhỏ, anh liên thừa dịp lừa gạt cô ấy. Hành động của anh làm cho tôi thấy khinh bỉ."

Lục Cảnh Hành không muốn nghe Lý Tuấn nói lời vô nghĩa, phun ra một chữ: "Cút!"

Lục Cảnh Hành coi thường Lý Tuấn, làm Lý Tuấn có phần không chịu nổi.

Anh ta bình thường bất kể làm việc hay công tác đều được nhiều người xung quanh nịnh bợ, liền nói: "Anh ra về cái gì? Bắt quá nhặt lại người phụ nữ hư hỏng của tôi! Thay tôi chăm sóc đứa nhỏ!"

Vừa dứt lời, liền bị một quyền đánh tới, khuôn mặt bị lệch về một bên.

Lý Tuấn không đề phòng, nhất thời bị đánh đến bầm mắt, lao đảo về phía sau, rồi ngã xuống, cảm thấy cái mũi đau nhức.

"Mẹ nó!" Lý Tuấn mắng một tiếng.

Lục Cảnh Hành từ phía trên liếc nhìn Lý Tuấn, ánh mắt lạnh lùng.

Đứa nhỏ không có ba mẹ sẽ bị bạn bè khi dễ, lúc trước, em trai rất nhát gan, vì để bảo vệ em trai, Lục Cảnh Hành không ít lần đánh nhau.

Lục Cảnh Hành chuyển động cổ tay một chút, nhiều năm như vậy, tay cũng cứng lại rồi.

Lý Tuấn rất nhanh khôi phục lại, anh không phải là một người dễ bị si nhục như vậy, đứng lên, cùng Lục Cảnh Hành đánh nhau.

--

Kiều Gia Thuần về đến nhà, càng nghĩ càng thấy khó chịu, trong lòng bất an.

Cuối cùng không nhịn được gọi điện cho Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành lái xe đến gần nhà Kiều Gia Thuần.

Cô nhìn thấy vết bầm trên mặt anh, giật mình: "Anh đánh nhau?"

Đối diện có một nhà thuốc, Kiều Gia Thuần đến đó mua thuốc.

Kiều Gia Thuần lên xe chuẩn bị khử trùng vết thương cho anh. Cô mở ống nước khử trùng, lau vết thương cho Lục Cảnh Hành.

Bôi vài cái, Kiều Gia Thuần nghi hoặc nói: "Kỳ lạ, tại sao không có gì chảy ra.

Cô thuận tay lật bàn hướng dẫn xem, hóa ra cần phải bôi gầy mới chảy ra.

Kiều Gia Thuần bôi gầy, chất lỏng đỏ xuống, nhưng vẫn là chưa chảy ra.

Lục Cảnh Hành nhìn không được, vỗ nhẹ đầu cô: "Ngu ngốc, là như thế này."

Anh lấy từ tay Kiều Gia Thuần, làm một động tác, rất nhanh, chất lỏng màu tím chảy xuống, bông cũng bị nhuộm màu.

Kiều Gia Thuần nhìn Lục Cảnh Hành, cảm thấy anh nói hai chữ "Ngu ngốc" đặc biệt soái.

Cô cảm thấy Lục Cảnh Hành giờ phút này bộ dạng giống một nam sinh vì nữ sinh xinh đẹp mà đánh nhau, nở nụ cười quyền rũ gọi nữ sinh "Ngu ngốc."

Mà cô chính là nữ sinh xinh đẹp kia.

Không biết Kiều Gia Thuần đang suy nghĩ gì, Lục Cảnh Hành hỏi: "Ngây ngô cười cái gì?"

Kiều Gia Thuần khôi phục tinh thần: "Không..."

Cô sẽ không đem ý nghĩ kỳ lạ trong đầu nói cho Lục Cảnh Hành nghe đâu.

Anh nhất định sẽ cười nhạo cô.

Kiều Gia Thuần lấy ống thuốc, chỉ: "Em rõ ràng chuẩn bị bôi bên này, nó như thế nào lại từ bên kia chảy ra vậy?"

Lúc Kiều Gia Thuần bôi thuốc cho Lục Cảnh Hành, anh phải cúi đầu thuận tay cô. Thế này, tầm mắt anh vừa vịn dùm trên ngực cô.

Yết hầu Lục Cảnh Hành giật giật, có phần xấu hổ dời ánh mắt nơi khác.

Kiều Gia Thuần thật sự chăm chú bôi thuốc, nói: "Đừng nhúc nhích."

Lục Cảnh Hành không động nữa, nhưng là tầm mắt anh lại dừng ở trên bụng Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần hôm nay mặc một chiếc váy hoa, hông của cô vẫn nhỏ, bụng vẫn phẳng như trước.

Cảm giác không giống như đang mang thai.

Ánh mắt anh tối sầm, bỗng nhiên không suy nghĩ, buộc miệng nói ra.

"Có thể hay không không cần đưa nhỏ này?"

Kiều Gia Thuần hoảng sợ, theo bản năng bảo vệ bụng, ánh mắt đề phòng như một người mẹ: "Anh có ý gì?"

Lục Cảnh Hành lúc này mới ý thức được bản thân nói cái gì, cố gắng mỉm cười: "Anh chỉ đùa thôi."

Kiều Gia Thuần nghiêm túc: "Cái này có thể nói đùa sao?"

"Thực xin lỗi..." Lục Cảnh Hành nói.

Kiều Gia Thuần ném ống thuốc.

"Em muốn về nhà."

Nói xong, cô mở cửa xe chạy.

Đồng tử của anh nhú chặt lại, đánh một quyền vào cửa kính xe.

"Oành" một tiếng, cửa xe nháy mắt có vết nứt. Bởi vì có lớp bảo vệ, nên cũng không có mảnh nhỏ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 38

Vương Đệ gần đây có chút tức giận.

Công ty gặp chút trở ngại, cô dù sao vẫn cảm thấy bất an. Tuy rằng hiện tại tiền lương so với trước kia tăng lên rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn không an ổn.

Gọi điện thoại cho Cổ Văn Bản, lại nói có việc, không biết vội cái gì.

Ngồi trước bàn trang điểm, Vương Đệ nhìn lại chính mình trong gương.

Người phụ nữ trong gương, không trang điểm, gương mặt đã có một chút quá tuổi.

Làn da sẫm màu, xuất hiện vết nám, khóe mắt cũng đã có những nếp nhăn.

Vương Đệ mở một bộ mỹ phẩm mới mua ra dùng, là một nhãn hiệu nổi tiếng, tương đối mắc.

Khi đặt tay lên gò má, cô nhớ tới Kiều Gia Thuần, nước da mịn màng, ngũ quan tinh tế.

Thật sự rất ghen tị.

Không nhớ ở nơi nào đã nghe qua một câu.

Cuộc sống vốn không công bằng.

Nếu như so sánh với người xa lạ thì thôi, cô cũng sẽ không ghen tị.

Nhưng là Kiều Gia Thuần lại là người thân cận với cô.

Lúc mới sinh ra rõ ràng là mặt nhăn nhó.

Thế nhưng, từ bé, Kiều Gia Thuần đã có nhiều thứ của mình, bất kể cô muốn cái gì không cần nói, người khác cũng sẽ can tâm tình nguyện đưa đến

trước mặt cô.

Khi lớn lên, chỉ cần cô cười, thì đều có đàn ông theo đuổi.

Bộ dạng lúc lớn lên xinh đẹp, thể giới của cô đúng là rất tốt, cô đi tới chỗ nào, người ta đều đối với cô rất tốt, đi đến chỗ nào cũng đều thuận lợi, dễ dàng vượt qua.

Mà đối với người có diện mạo bình thường, đi tới chỗ nào đều có thể gặp người có ý xấu, đòi người quả thực là khó khăn.

Nhất là trong chuyện tình cảm, bộ dạng xinh đẹp dễ dàng thắng lợi, bọn họ muốn giành lấy cái gì cũng đều rất dễ dàng.

Vương Đệ nghĩ đến vợ của Cổ Văn Bản, cô nhìn thấy ảnh ở bạn bè của Cổ Văn Bản.

Vương Đệ có chút vui mừng, may mắn vợ của Cổ Văn Bản về ngoài cũng không hề xuất sắc.

Nhưng mà Cổ Văn Bản nói muốn ly hôn, như thế nào chưa có động tĩnh gì?

Vương Đệ có chút dợ không được.

Dù sao, tuổi cô càng lúc càng lớn, ba mẹ cũng thúc giục kết hôn.

Bạn bè, đồng nghiệp của cô cũng đều kết hôn rồi.

Ngay cả cái bụng lớn của em dâu, cũng xem cô không vừa mắt. Lần trước lúc cô đến nhà mẹ, Vương Đệ nghe được cô ta sau lưng nói cô "Gái già không thể kết hôn" vân vân.

Vương Đệ trầm hạ quyết tâm, chờ ngày gả cho Cổ Văn Bản, nhất định phải tát cô ta một cái, để cô ta hiểu được khuyết điểm của mình.

Vương Đệ lại gio tay lên, nhìn ngón tay trống không.

Cả đời phụ nữ, vẫn muốn đeo vào chiếc nhẫn kim cương, mới có thể ổn định.

Kết hôn rồi, những khó khăn cũng không nhất định lại phải tự mình gánh vác. Có người chồng, mới có người đáng tin cậy, có người che mưa, có người thay bóng đèn, thật tốt.

Như vậy mới xem như có người yêu thương.

Chồng, chồng của cô đâu?

Cổ Văn Bản, cô gọi điện cho anh.

Điện thoại kêu một hồi, mới bắt máy.

"A lô." Cổ Văn Bản phát ra âm thanh nhỏ, như là nói bằng hơi.

"Anh ở đâu?" Vương Đệ tức giận nói.

"Cùng khách hàng ăn cơm."

"Buổi tối ra ngoài, em có việc nói cho anh." Vương Đệ nói.

Điện thoại bên kia cắt ngang, không nghe được âm thanh gì, Vương Đệ tưởng cô không cẩn thận bấm nhầm nút, nhưng mà cô xem di động, vẫn thấy nút màu xanh, chứng tỏ vẫn đang gọi.

"A lô, Văn Bản, a lô." Vương Đệ kêu Cổ Văn Bản.

"A, nghe đây." Cổ Văn Bản nói.

Trong lòng Vương Đệ có chút nghi ngờ.

Cuối cùng, Cổ Văn Bản nói, hán đêm nay thật sự không có thời gian, nhưng là đáp ứng giành ra hai ngày cùng Vương Đệ.

Cúp điện thoại, lại một đêm vô cùng buồn chán.

Vương Đệ thở dài.

Hôm sau, Vương Đệ đến bệnh viện tái khám.

Hôm nay rất thuận lợi, không cần xếp hàng lâu, mười một giờ đã xong. Bác sĩ dặn dò lại đơn thuốc.

Vương Đệ ra khỏi bệnh viện, nhìn lên mặt trời chói chang, mở dù che.

Bệnh viện này những năm đầu.

Thời điểm trước đây, xe ô tô không thông dụng như bây giờ, trang thiết bị cũng không thích hợp, vì vậy cũng không có bãi đỗ xe.

Bệnh viện gần đây trên đường lúc nào nào cũng đậu nhiều xe. Có một số vị trí đậu xe, có một số đỗ xe trái quy định, cảnh sát giao thông thường xuyên lại đây làm hóa đơn phạt.

Đây không phải là, cách chỗ Vương Đệ không xa, một cảnh sát giao thông đang đứng bên cạnh chiếc xe màu đen có rèm che, nhìn xem biển số xe, vừa cúi đầu. Hẳn là làm hóa đơn phạt.

Vương Đệ nghĩ thầm, này chắc phạt hai trăm a?

Vừa lúc đến gần, tò mò liếc mắt nhìn chiếc xe.

Ồ, Audi.

Lại lơ đãng nhìn đến biển số xe, con số này hình như có chút quen thuộc?

Vương Đệ trừng lớn ánh mắt, nhìn kỹ một lần nữa.

Đây là xe của Cổ Văn Bản!

Cổ Văn Bản tại sao lại ở chỗ này?

Lại nghĩ đến hôm qua Cổ Văn Bản trong điện thoại ấp úng khác thường, Vương Đệ trong lòng cảnh giác mãnh liệt.

Vương Đệ vào một cửa hàng tiện lợi ven đường.

Mua một ly nước, ngồi trên ghế cao cạnh cửa sổ.

Từ bên ngoài xem, đem tám quảng cáo đồ ăn trên kính che trước mặt.

Nửa giờ sau, Vương Đệ nhìn thấy Cổ Văn Bản từ cửa bệnh viện đối diện đi ra.

Anh thế nhưng lại ôm eo một phụ nữ.

Vương Đệ nhìn kỹ người phụ nữ kia, là vợ của Cổ Văn Bản.

Khiến Vương Đệ ngạc nhiên chính là, vợ của Cổ Văn Bản mặc cái váy, rộng thùng thình, thất lưng ở dưới ngực, này rõ ràng là phụ nữ mang thai.

Tuy là bụng cũng không lớn, nhưng mà mặc quần áo phụ nữ mang thai, từ bệnh viện phụ khoa đi ra, một lát lại xoa bụng, ai cũng đều đoán được chuyện gì đang xảy ra ?

Vương Đệ trong lòng tức giận, cô hướng hai người kia đi đến.

"Cổ Văn Bản."

Cổ Văn Bản quay đầu lại, nhìn thấy Vương Đệ, hoảng hốt.

Vợ của Cổ Văn Bản đánh giá Vương Đệ, lại nhìn Cổ Văn Bản, trên mặt có phần nghi hoặc.

"Như thế nào, không biết tôi?" Vương Đệ đối với Cổ Văn Bản cười lạnh, cực kỳ tức giận.

Vợ Cổ Văn Bản ánh mắt nghi ngờ nhìn Cổ Văn Bản.

Cổ Văn Bản nhìn lại vợ, bình tĩnh trấn an giải thích với vợ: "Ly Ly, anh giới thiệu với em, đây là..."

Vương Đệ cắt ngang lời, mỉm cười tự giới thiệu với vợ Cổ Văn Bản, giọng điệu vô cùng áp bức: "Xin chào, tôi là Vương Đệ, cùng với chồng cô là..."

Cổ Văn Bản khản trương, lập tức cướp lời: "Đây là đồng nghiệp công ty bọn anh."

Vương Đệ dừng một chút, liền nói: "Đúng, tôi là đồng nghiệp, chúng ta có quan hệ vô cùng quen thuộc, đúng không?"

Vợ Cổ Văn Bản cau mày.

Cổ Văn Bản nhìn vợ cười nói: "Cô ấy rất thích nói đùa, haha."

Vợ Cổ Văn Bản vẻ mặt vẫn nghiêm túc như trước.

"Người nào thích nói đùa vậy?" Vương Đệ nghiêm mặt nói: "Anh hiểu rõ, con người của tôi rất nghiêm túc, không thể nào nói đùa."

Vợ Cổ Văn Bản vẻ mặt không hồn giận.

Cổ Văn Bản xoa xoa tay, trong lòng thâm sốt ruột.

Vương Đệ vẫn không tha cho Cổ Văn Bản, hướng về vợ anh ta nói: "Cô mang thai được mấy tháng rồi?"

Nói xong, cô vươn tay muốn sờ bụng vợ Cổ Văn Bản.

Vợ của Cổ Văn Bản theo bản năng lùi ra sau, Cổ Văn Bản cũng nhìn ra Vương Đệ có ý không tốt, ngăn chặn Vương Đệ.

Cổ Văn Bản sức lực mạnh, lần này lại vô cùng nhanh, Vương Đệ bị nắm trái tay, bị đau.

Vương Đệ bị Cổ Văn Bản chọc giận, Vương Đệ bức bối: "Cổ Văn Bản, anh khôn nạn! Nói đến cái quần sẽ không nhận thức!"

Vương Đệ nói thẳng, Cổ Văn Bản kích động, nhìn vợ, muốn giải thích: "Em đừng nghe cô ấy nói bậy..."

Vương Đệ nhìn Cổ Văn Bản kích động tựa như đang xem kịch vui.

Vốn đang nghỉ ngơi và bản khoăn xem vợ của Cổ Văn Bản hiểu hoàn toàn không.

"Ba" một tiếng, Vương Đệ theo bản năng che mặt mình.

Cô bị đánh!

Cô vậy mà bị đánh!

Vợ Cổ Văn Bản thừa dịp cô chưa chuẩn bị mà đánh cô.

Vương Đệ nhìn vợ Cổ Văn Bản, ánh mắt thật khó tin.

Vợ Cổ Văn Bản mắng: "Đàn bà không biết xấu hổ! Cướp chồng của người khác!"

Ánh mắt Vương Đệ trở nên tức tối, cô cũng không phải đứng yên, từng bước muốn tiến tới vợ của Cổ Văn Bản.

Vợ Cổ Văn Bản lùi về sau, cô ta hiện tại mang thai, không thể cùng người khác đánh nhau.

Cổ Văn Bản tiến tới, một tay đẩy Vương Đệ ra.

Vương Đệ bị đẩy ngã xuống đất.

Cổ Văn Bản đẩy cô, lại còn ra tay nặng như vậy, từ đầu cô có chút khó có thể tin.

Thế nhưng, cảm giác đau đớn lúc sau nói cho cô đây là sự thật.

Vương Đệ nhìn lên Cổ Văn Bản, trong mắt tràn ngập oán hận.

Cổ Văn Bản nhìn ánh mắt Vương Đệ có chút chột dạ, nâng giọng nói: "Nhìn tôi làm gì? Chính cô là người mang thai không được, còn muốn đẻ cho người khác cũng không sinh được sao?"

Khôn nạn!

Nếu không giữ vững lý trí, biết mình đánh không lại Cổ Văn Bản, cô thật muốn liều mạng với hắn.

Cô chỉ có thể dùng ánh mắt oán trách nhìn Cổ Văn Bản đưa vợ đi.

Cổ Văn Bản không đếm xỉa đến hóa đơn phạt dán trên xe, cũng không nhìn ánh mắt tràn ngập thù hận của Vương Đệ, lái xe chở vợ rời đi.

Hắn từ kính nhìn về phía sau, nhìn ra vợ bây giờ đang im lặng.

Cổ Văn Bản nói với vợ: "Vợ, em đừng nhạy cảm quá. Cô ta trước kia sinh con không được suy nghĩ có chút không bình thường, thấy phụ nữ có thai liền ghen tị phát cuồng, kiếm chuyện gây sự."

Vợ Cổ Văn Bản không phải là phụ nữ dễ bị lừa, cô cười lạnh: "Nhân viên suy nghĩ không bình thường các anh vẫn tuyến?"

"Lúc ấy không biết? Cô ta thường ngày cố gắng như thường, lần trước có một đồng nghiệp mang thai cô ta mới bộc lộ ra thói xấu này."

Vợ Cổ Văn Bản dĩ nhiên không tin, có điều cô là người khéo giả bộ.

Có một số việc, không cần phải nói quá lên.

Nếu như trong mắt không thể chịu được một hạt cát, sau này làm sao tiếp tục được.

Đàn ông, đều là một đức tính, đừng mong đợi quá nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Vương Đệ chạy vào văn phòng Cổ Văn Bản.

Cổ Văn Bản vội vàng đóng cửa phòng, không quên nhìn xung quanh.

Vương Đệ vừa đến liền chất vấn Cổ Văn Bản: "Chuyện... của tôi, làm sao anh biết?"

Cổ Văn Bản biết Vương Đệ không dựng chuyện.

"Ngày đó ở khách sạn, túi cô chưa kéo khóa, tôi đã thấy tờ đơn..."

Vương Đệ không nhớ rõ cô lúc nào không kéo khóa, không nghĩ nhiều nói, chỉ vào Cổ Văn Bản hỏi: "Vậy anh hôm qua nói tôi như vậy là có ý gì?"

Cổ Văn Bản hỏi hận với Vương Đệ, chỉ là hôm qua hắn cũng là không có biện pháp, Vương Đệ ở trước mặt vợ hắn làm loạn. Ở trước người vợ, hắn dù sao cũng phải thể hiện rõ thái độ.

"Thực xin lỗi, tôi không khống chế được cảm xúc, đã buộc miệng nói." Cổ Văn Bản tiến lên, xoa vai Vương Đệ.

Vương Đệ né vai đi: "Anh không phải ngay từ đầu nói ly hôn muốn cùng một chỗ với tôi chính là lừa gạt tôi?"

"Không phải..." Cổ Văn Bản muốn giải thích.

Vương Đệ đã không tin lời hắn, cô cắt lời: "Anh có biết vì sao tôi không thể mang thai?"

Cổ Văn Bản nghĩ thầm rằng, cô cùng đàn ông đem thân mình phá hủy, liên quan gì đến tôi? Ngoài miệng đương nhiên sẽ không nói.

"Đều là bởi vì anh!" Vương Đệ nhấn mạnh từng chữ.

"Tôi?" Cổ Văn Bản chỉ ngón tay vào mình, rõ ràng không tin.

"Lúc trước khi anh ra nước ngoài, tôi đã mang thai. Tôi cái gì cũng không hiểu, lúc ấy tuổi còn nhỏ, đi khám bệnh viện nhỏ..." Vương Đệ đỏ mắt: "Lần đó, lần này, Cổ Văn Bản, anh còn muốn xin lỗi tôi bao nhiêu lần nữa? Tôi tùy tiện như vậy sao!"

Cổ Văn Bản đặt hai tay lên vai Vương Đệ: "Ai."

Vương Đệ không nghĩ sẽ khóc trước mặt Cổ Văn Bản, cô không muốn trông cậy vào người đàn ông này, cô không nghĩ sẽ tỏ ra yếu đuối trước hắn, nhưng là cô không nhịn được, nước mắt chảy xuống.

"Bảo bối, đừng khóc, anh vẫn yêu em. Anh không phải luyến tiếc vợ, anh chủ yếu không nỡ bỏ đứa nhỏ." Cổ Văn Bản nói.

Vương Đệ ngăn tay của Cổ Văn Bản: "Cút!"

Cổ Văn Bản ôm thắt lưng Vương Đệ, trong miệng đã chuẩn bị lời đường mật.

Nhưng Vương Đệ lùi về phía sau, kiên quyết nói: "Tôi muốn anh chia tay!"

Chỉ cần Vương Đệ không đến nhà làm loạn, chia tay thì chia tay, Cổ Văn Bản không có ý kiến, cho nên hắn không nói gì, thỏa thuận.

Vương Đệ còn nói: "Tôi còn muốn từ chức."

Cổ Văn Bản vừa nghe, lập tức khuyên nhủ: "Em không cần hành động theo cảm tính, tình cảm thì tình cảm, công việc thì công việc, rời khỏi đây, em đi đâu tìm ra công ty lương cao như vậy?"

"Cổ Văn Bản, tôi bây giờ nghi ngờ nhân phẩm của anh, cho nên tôi sẽ không làm việc với anh, ai biết anh có thể hay không làm hại tôi?"

Nếu đã muốn nói ra, Cổ Văn Bản liền thay đổi nét mặt: "Cô từ chức, trước hết đem các khoản còn lại trả lại công ty đi?"

Vương Đệ trừng mắt: "Có làm hay không? Cổ Văn Bản! Sổ sách của công ty tôi còn?"

"Sổ sách không phải cô làm sao? Thiếu hụt đi nơi nào? Có phải hay không đến người nào đấy? Nếu như là, cô đem tiền trở về. Chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, cô có thể từ chức. Nếu không, đó chính là trình độ chuyên môn của cô, nhanh chóng cố gắng làm sổ sách công bằng, sau đó công ty mới cho phép cô từ chức." Cổ Văn Bản đem chuyện này ra nói công chính.

Vương Đệ nổi giận: "Cổ Văn Bản, anh thật đúng là muốn hãm hại tôi? Cút mẹ anh đi! Ngày mai tôi sẽ không đến làm!"

"Cô không đến cũng không sao, dù sao đến lúc kiểm tra, trách nhiệm ở cô. Công ty cũng truy trách quyền lợi."

Vương Đệ lúc này mới hiểu được Cổ Văn Bản chính là kẻ lừa gạt, hẳn muốn cô gánh vác trách nhiệm. Từ nay về sau, cô chỉ có thể làm việc cho hắn, nếu không tổn thất là cô.

Vương Đệ lúc này vừa tức vừa sợ.

"Cổ Văn Bản, tôi liều mạng với anh!" Cô đánh Cổ Văn Bản.

"Bệnh thần kinh! Nói điên làm gì!" Cổ Văn Bản một tay đẩy Vương Đệ.

--

"Gia Thuận, Cảnh Hành đến rồi, muốn dẫn con đi chọn nhẫn, nhanh một chút." Kiều mẹ gõ cửa hai cái, nói với Kiều Gia Thuận.

Bên trong không có tiếng trả lời.

"Mẹ vào đây." Mở cửa, Kiều mẹ nhìn thấy Kiều Gia Thuận mặc áo ngủ ngồi trên giường, cũng không thay quần áo.

"Như thế nào vẫn chưa thay quần áo?" Kiều mẹ thúc giục.

"Mẹ, con không nghĩ sẽ kết hôn." Kiều Gia Thuận ủ rũ.

"Làm sao vậy? Con chưa tỉnh?" Kiều mẹ ngồi xuống bên giường, sờ đầu Gia Thuận.

"Mẹ, con thật sự nghĩ sẽ không kết hôn."

Kiều mẹ thấy Kiều Gia Thuận làm nũng: "Không kết hôn con mang thai làm gì."

Kiều Gia Thuận không phản đối.

"Được rồi, nhanh lên, mẹ xuống trước." Kiều mẹ xoa đầu Kiều Gia Thuận, xoay người ra ngoài.

Lục Cảnh Hành trên xe, Kiều Gia Thuận vẫn đang mệt mỏi.

Lục Cảnh Hành từ kính nhìn cô một cái, nói: "Ngày mai đem hộ khẩu nữa."

"Làm gì?" Kiều Gia Thuận giương mắt, biết rõ rồi vẫn cố hỏi.

"Lãnh chứng." Lục Cảnh Hành cực kỳ tự nhiên nói ra hai chữ này.

"Không cần!" Kiều Gia Thuận phẩy đi, nhìn về phía cửa sổ.

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuận chống cự, cũng không muốn bức cô, sớm muộn gì, cô cũng phải chấp nhận.

Chính là anh muốn nhanh một chút.

Gặp Lục Cảnh Hành không nói thêm gì, không kiên trì cùng cô đi lãnh chứng. Kiều Gia Thuận tò mò, không nhận được quay đầu lại, nhìn về phía trước, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành cảm nhận được ánh mắt của cô, khóe môi hiện lên nụ cười.

Chợt nhớ tới một chuyện.

"Đúng rồi, sáng mai kiểm tra cái thai, phải để bụng rỗng, buổi sáng nhớ không được ăn cái gì, bây giờ anh tới đón em được không? Biết em thích ngủ, nhưng là xét nghiệm chậm sợ em đói bụng."

Kiều Gia Thuận nhũn mảy, Lục Cảnh Hành từ khi nào nhiều chuyện như vậy? Lao thao nói một câu dài như vậy.

Phiền quá...Không để ý nữa.

Đáng ghét.

Một chút lời của tác giả: Chương này nói về Vương Đệ hơi nhiều, biết mọi người không thích, nhưng là có phần nội dung nhất định phải nói rõ.

Nhưng mà mấy chương kế tiếp chủ yếu đều là phần của nữ chính rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 39

Khám thai xong, Kiều Gia Thuần đi ra.

Lục Cảnh Hành đang chờ ở bên ngoài.

Kiều Gia Thuần nói: "Đợi một lát, em đi toilet."

Lục Cảnh Hành cầm lấy đồ trên tay Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần rời đi, Lục Cảnh Hành mở tờ giấy kết quả khám thai ra nhìn.

Rất nhanh, Kiều Gia Thuần đã trở lại.

Lục Cảnh Hành nói: "Đi ăn thôi."

Lúc Lục Cảnh Hành khởi động xe, chuông điện thoại vang lên, nhưng anh đưa điện thoại về phía trước, để Kiều Gia Thuần nghe thay anh.

Là trợ lý của Lục Cảnh Hành gọi báo, có một số việc phải báo cáo cho anh.

Cúp điện thoại, không lâu lắm, Lục Cảnh Hành lái xe vào bãi đỗ xe của trung tâm thương mại.

Kiều Gia Thuần mở cửa, chuẩn bị xuống xe.

Chân cô vừa bước xuống, chợt nghe một tiếng "Ba", như là có cái gì rơi xuống.

Kiều Gia Thuần theo âm thanh nhìn lại, một chiếc điện thoại nằm trên đất.

A, là di động của Lục Cảnh Hành.

Kiều Gia Thuần nghĩ lại, lúc này cô nhận điện thoại giúp Lục Cảnh Hành, thuận tay đem điện thoại đặt trên chân.

Điện thoại bị rơi vào một bên, bởi vậy lúc cô xuống xe cũng không thấy.

Nhưng khi vừa đứng lên, điện thoại cũng theo đó bị rơi xuống.

Nếu như rơi trong xe thì có thể tốt một chút, bây giờ lại rơi trên nền xi măng cứng.

Kiều Gia Thuần nhặt điện thoại lên, quả nhiên bị vỡ rồi.

Lục Cảnh Hành vòng qua đầu xe đi tới, hỏi Kiều Gia Thuần: "Làm sao vậy?"

"Điện thoại của anh bị rơi." Kiều Gia Thuần đưa điện thoại cho Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành cầm lấy, nhìn qua, nói: "Đi ăn trước đã."

Vào phòng ăn, Kiều Gia Thuần gọi món.

Lục Cảnh Hành thử một chút, điện thoại không lên nguồn.

Anh mượn điện thoại cô gọi điện báo cho trợ lý.

Kiều Gia Thuận vừa dịp, nói: "Em đi rửa tay."

Lục Cảnh Hành gật đầu.

Kiều Gia Thuận vào toilet, dùng dung dịch rửa tay. Lúc này vào bệnh viện nói không cần rửa tay, cô cảm thấy trên tay có vi khuẩn.

Bên kia, Lục Cảnh Hành dặn dò trợ lý vài câu, rất nhanh cúp máy.

Lúc định bấm khóa điện thoại, lơ đãng liếc nhìn mặt trên điện thoại Kiều Gia Thuận, mặt trên là các logo ứng dụng nhiều màu sắc, Lục Cảnh Hành chú ý đến ký hiệu hình trẻ con hoạt hình.

Anh không nghĩ ngợi, bấm vào ứng dụng, điện thoại hiện lên ứng dụng. Hệ thống tự đăng ký tài khoản Kiều Gia Thuận.

Hóa ra đây là ứng dụng về trẻ em, ứng dụng có thể căn cứ vào điều kiện của ba mẹ để suy đoán tương lai của đứa nhỏ.

Bây giờ đã tiến tiến như vậy rồi?

Lục Cảnh Hành đúng là không tin được.

Đương nhiên, trọng yếu là, nếu muốn biết thông tin đứa nhỏ, nhất định phải điền thông tin của ba mẹ.

Lục Cảnh Hành nhấn vào mục "Ba ba", hệ thống tiến vào thông tin của ba đứa nhỏ, anh nhìn thấy ảnh chụp của chính mình.

Hai phút sau, Kiều Gia Thuận trở lại.

Cô thấy trên bàn đầy đồ ăn.

Buổi sáng nhịn đói để xét nghiệm sau đó ăn một cái bánh ngọt, hiện tại cô rất đói.

Cô gấp một miếng sườn đưa vào miệng.

A, rất nóng.

Kiều Gia Thuận muốn nhả ra, lại nghĩ mất lịch sự, bèn hé miệng, lấy tay quạt.

Lơ đãng nhìn thấy Lục Cảnh Hành ngồi đối diện, Kiều Gia Thuận hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Anh có cười sao?" Lục Cảnh Hành hỏi.

Kiều Gia Thuận nuốt thức ăn, gật đầu: "Đúng vậy, em vừa thấy anh cười."

"Em nhìn nhầm rồi." Lục Cảnh Hành nói.

"Em rõ ràng thấy anh cười." Kiều Gia Thuận cắn chiếc đũa, tò mò Lục Cảnh Hành buồn cười chuyện gì, hay là anh cười nhạo cô: "Anh cười chuyện gì vậy?"

"Ăn cơm." Lục Cảnh Hành cúi đầu ăn, khóe môi lần nữa gọi lên.

--

Kiều Gia Thuận bị sốt.

Bởi vì mang thai ba tháng đầu không được dùng thuốc, cho nên bác sĩ bảo cô chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Nhưng nếu sốt quá cao thì phải dùng thuốc, bởi vì sốt cao sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi.

Đưa Kiều Gia Thuận đi bệnh viện xong, Lục Cảnh Hành tự mình đưa cô về nhà.

Kiều mẹ hôm nay đi ăn cơm cùng thông gia.

Kiều Gia Thuận vô lực ngồi trên sofa.

Lục Cảnh Hành lúc ở bệnh viện đã đến thuốc mua nhiệt kế, đo nhiệt độ cơ thể Kiều Gia Thuận.

"Mấy độ vậy?" Kiều Gia Thuận hỏi.

"Ba tám độ hai." Lục Cảnh Hành đáp.

"So với lúc này cao hơn 0.2 độ." Kiều Gia Thuận đưa tay lên trán, cảm giác rất nóng.

"Có thể khác biệt." Lục Cảnh Hành an ủi.

Kiều Gia Thuận cảm thấy khó chịu, đầu choáng váng, rất muốn nôn, không có sức lực, cơ thể đau nhức, ở đâu cũng không thoải mái.

Nhưng dù khó chịu như vậy, cũng không thể uống thuốc.

Kiều Gia Thuận lần đầu trải qua sự khổ sở của việc mang thai.

Lục Cảnh Hành một tay đỡ sau cổ Kiều Gia Thuận, tay kia ôm chân cô.

Kiều Gia Thuận ôm cổ Lục Cảnh Hành, hỏi: "Làm gì vậy?"

Lục Cảnh Hành bế Kiều Gia Thuận lên phòng ngủ: "Ngủ một lát sẽ đỡ."

Lúc này ở bệnh viện đi nhiều, Kiều Gia Thuận hơi mệt chút.

Đặt đầu xuống gối, ý thức bắt đầu hỗn loạn, Kiều Gia Thuận muốn ngủ.

Người càng nóng vô cùng mệt mỏi.

Lục Cảnh Hành đi giặt khăn lau người Kiều Gia Thuận.

Làm giảm nhiệt độ.

Lau tay chân xong, Kiều Gia Thuận nghiêng người: "Em muốn ngủ."

"Ừm." Lục Cảnh Hành trả lời.

Kiều Gia Thuận vừa muốn ngủ, một cái khăn ướt được đặt lên trán cô.

"Anh đi nấu đồ, em muốn ăn cái gì?" Lục Cảnh Hành nói nhỏ bên tai Kiều Gia Thuận.

"Tùy anh." Kiều Gia Thuận bây giờ chỉ muốn ngủ.

Kiều Gia Thuận đang ngủ, lúc không nhận ra, trên môi có cảm giác khác thường, là đôi môi chạm nhẹ vào môi cô.

Cô tỉnh một chút, biết có người hôn cô.

Kiều Gia Thuận nghiêng đầu tới một bên, nằm trên gối, mở to mắt.

Lục Cảnh Hành ho nhẹ một tiếng, nói: "Ăn cơm."

Kiều Gia Thuận nói: "Anh lấy nhiệt kế đo lại nhiệt độ cơ thể em một chút."

"Mới vừa đo cho em." Lục Cảnh Hành lấy nhiệt kế đầu giường "Ba mươi tám độ."

Giảm 0,2 độ, Kiều Gia Thuận cảm thấy ngủ một chút cảm giác tốt hơn rồi, cảm giác buồn nôn cũng không còn, nhưng mà cũng không muốn ăn cơm, ngược lại cảm thấy rất khát.

Kiều Gia Thuận đến phòng ăn cùng Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành dọn cơm, Kiều Gia Thuận tự mình vào bếp mở tủ lạnh lấy chai nước ngọt.

Cô ngồi vào bên cạnh bàn, đang chuẩn bị mở chai nước, Lục Cảnh Hành từ tay cô lấy đi.

"Em không thể uống cái này." Lục Cảnh Hành nói.

"Nhưng mà em rất khát." Kiều Gia Thuận hơi chu miệng.

Lục Cảnh Hành đưa cho cô chai nước suối.

Kiều Gia Thuận nói: "Cảm thấy miệng thật đắng, cho em nước có vị."

Lục Cảnh Hành vào bếp, trong bếp rất nhanh truyền đến âm thanh máy móc.

Một lát sau, Lục Cảnh Hành đem một ly nước đến trước mặt Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuần uống nửa ly, là nước ép dưa hấu.

Vừa thanh lọc vừa giải khát.

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 40

Edit: Nhân

Lục Cảnh Hành đi mở cửa, lúc đứng dậy vẫn nhắc nhở Kiều Gia Thuần: "Ăn com."

Kiều Gia Thuần bỗng thấy mất hứng, gấp một miếng khoai tây xào thịt bò, bỏ vào miệng.

Ô, thật không ngờ, mùi vị cũng không tệ lắm.

Kiều Gia Thuần ăn một miếng com, nghe được âm thanh giọng nói nhỏ nhẹ của một người phụ nữ.

Cô dừng lại, do dự vài giây, vòng qua phòng khách, đến gần chỗ Lục Cảnh Hành.

Cô thấy Viên Mộng đứng ngoài cửa, Lục Cảnh Hành đứng cạnh cửa, không biết hai người họ đang nói chuyện gì.

Viên Mộng nhảy bèn phát hiện ra Kiều Gia Thuần.

Lục Cảnh Hành quay đầu, theo ánh mắt Viên Mộng nhìn lại, thấy Kiều Gia Thuần đứng ở sau anh.

Lục Cảnh Hành cùng Kiều Gia Thuần đối mặt, Kiều Gia Thuần trên mặt không lộ vẻ gì, không phải cao hứng, cũng không phải mất hứng. Cô xoay người vào phòng.

Rất nhanh, cô nghe được âm thanh cửa khép lại, Lục Cảnh Hành đi vào.

Lục Cảnh Hành thấy Kiều Gia Thuần cầm cái bọc nhỏ, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em muốn về nhà." Kiều Gia Thuần nói xong liền đi ra ngoài.

Cô đi qua bên người Lục Cảnh Hành, anh cũng không giữ cô lại.

Cô cảm thấy trong lòng thất vọng.

Cô đi qua phòng khách, đến cửa, mang giày, nắm cánh cửa.

Kiều Gia Thuần bị người phía sau ôm lấy.

Lục Cảnh Hành vui đầu vào mái tóc dài ở cổ Kiều Gia Thuần, hít một hơi thật sâu.

"Gia Thuần, đừng đi." Anh nói.

Có một luồng khí theo yết hầu lên tới xoang mũi cùng hốc mắt, Kiều Gia Thuần nhắm mắt.

Như thế nào lại không ủy khuất?

Như thế nào lại không ngại?

Chính là tự lừa dối mình để không muốn nghĩ nữa thôi.

Chỉ cần suy nghĩ một chút liền rất đau đớn.

Lục Cảnh Hành đi đến trước mắt Kiều Gia Thuần, cúi người nhìn vào mắt cô: "Anh nên giải thích như thế nào với em?"

Kiều Gia Thuận bỏ qua.

Ai muốn nghe anh giải thích.

Trước khi Viên Mộng đã từng gửi tin nhắn cho Lục Cảnh Hành, Lục Cảnh Hành sẽ không trả lời, hoặc là biểu hiện hai người đã kết thúc. Hôm nay anh cũng không biết Viên Mộng làm sao tìm được đến đây. Vừa mở cửa, Viên Mộng đã nói là tới cùng anh giải thích.

Dù sao cũng là người từng thích, cho dù bây giờ không còn, Lục Cảnh Hành vẫn không muốn làm ngơ mọi chuyện, sắp xếp xong thì tốt rồi, cũng không muốn nói lời làm tổn thương người khác.

Người trưởng thành, chắc chắn phải hiểu ý của đối phương.

Người không lưu tâm, nhưng vẫn khiến cho tâm tình anh dao động.

Nhưng bây giờ thoát nhìn, Kiều Gia Thuận giống như rất để ý.

Lục Cảnh Hành quay đầu Kiều Gia Thuận lại, khiến cho cô đối diện với ánh mắt của anh.

"Gia Thuận, anh yêu em." Nói xong, Lục Cảnh Hành cúi xuống hôn Kiều Gia Thuận, anh cùng cô hôn sâu, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào miệng Kiều Gia Thuận.

Kiều Gia Thuận gần như chìm đắm vào nụ hôn bất ngờ, cô lại bị Lục Cảnh Hành chiếm giữ.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Kiều Gia Thuận có chút thiếu không khí, cả mặt đều ngẹn đỏ.

Lục Cảnh Hành cảm thấy mặt cô có chút hồng hồng đặc biệt đáng yêu, không kìm được lại hôn cô một chút.

"Em có việc phải nói cho anh." Kiều Gia Thuận đẩy Lục Cảnh Hành ra.

"Ừ?" Lục Cảnh Hành bỗng chốc lại hôn cô một cái.

"Em muốn nói, thật ra anh là ba của bảo bối."

Kiều Gia Thuận nhìn vào ánh mắt của Lục Cảnh Hành, chỉ thấy ánh mắt anh không có gì ngạc nhiên, Kiều Gia Thuận cảm thấy thật kỳ quái.

Khóe môi Lục Cảnh Hành nhếch lên cười: "Thật ra anh đã sớm biết."

"Anh biết từ khi nào?" Kiều Gia Thuận kinh ngạc.

Anh không phải là vì muốn cùng đứa nhỏ và cô ở một chỗ?

Kiều Gia Thuận trong đầu hiện lên ý nghĩ này.

Nhưng lại cảm thấy sẽ không, anh không phải kiểu người vì có thể chấp nhận đứa nhỏ.

"Lúc đầu anh nghĩ không phải, bởi vì em nói như vậy."

Lúc ở sự kiện kia nghe được Quan San nói chuyện sau vách tường trong quán rượu, Lục

Cảnh Hành không có nói ra.

"Sau này có chút nghi ngờ, ngày đó lúc mượn em điện thoại, nhìn thấy ứng dụng kia mới chắc chắn."

"Anh thật có tâm cơ." Kiều Gia Thuận cảm thán.

"Tình cờ thấy thôi." Lục Cảnh Hành hỏi: "Cho nên em cho anh cơ hội đáp lại?"

"Cái gì?" Kiều Gia Thuận khó hiểu.

"Lãnh chứng."

"Không." Kiều Gia Thuận cự tuyệt.

Lục Cảnh Hành nhìn cô.

Kiều Gia Thuận cười gian: "Anh theo đuổi em đi."

"Được."

"Cái gì?" Kiều Gia Thuận không kịp phản ứng.

"Anh sẽ theo đuổi em." Lục Cảnh Hành nói: "Nhưng phải lãnh chứng trước."

"Không đúng, anh theo trình tự này không đúng." Kiều Gia Thuận cảm thấy cô đang bị Lục Cảnh Hành gài bẫy.

Sau khi Kiều mẹ trở về, Kiều Gia Thuận cũng đã về nhà.

Lục Cảnh Hành mỗi ngày đều ân cần hỏi thăm nhiệt độ cơ thể cô đến ba lần, qua hai ngày cuối cùng cũng hết sốt.

Đến chủ nhật, Lục Cảnh Hành nhắn tin cho Kiều Gia Thuận: Ra ngoài không?

Kiều Gia Thuận: Để làm gì?

Lục Cảnh Hành: Xem phim

Kiều Gia Thuận: Xem phim để làm gì?

Lục Cảnh Hành: Theo đuổi em

Kiều Gia Thuận: Theo đuổi em thì phải xếp hàng

Lục Cảnh Hành: Anh chen ngang

Kiều Gia Thuận: Dựa vào cái gì?

Lục Cảnh Hành: Dựa vào anh là ba của con em

Kiều Gia Thuận: Cút đi!

Lục Cảnh Hành nhướn mày, nhìn tin nhắn cười.

Đây là lần đầu Kiều Gia Thuận thấy Lục Cảnh Hành nhắn tin, hơn nữa còn trông tưởng một chút vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nhắn tin, như thế nào cảm thấy vừa buồn cười vừa rung động a.

Kiều Gia Thuận cười đến ngã trên ghế sa lon.

Sau nửa giờ, hai người nhanh chóng gặp nhau, lúc nhìn thấy Kiều Gia Thuận, Lục Cảnh

Hành có chút xấu hổ, sờ sờ mũi.

Bởi vì trong tin nhắn nói chuyện phiếm rất thoải mái, làm cho anh hiện tại có chút ngại ngùng.

Cũng may rất nhanh vào rạp chiếu phim.

Phim ảnh là như vậy, không thể nói là hay, không thể nói là quá khó xem.

Từ rạp chiếu phim đi ra, Kiều Gia Thuận chú ý tới quầy gấp thú nhồi bông, theo quầy đi vào, bên trong là chỗ vui chơi của trẻ em.

Một cặp ba mẹ đang cầm tay đứa trẻ từ chỗ vui chơi đi ra, đứa trẻ thì lại ồn ào muốn gấp thú nhồi bông.

Kiều Gia Thuận chợt nghĩ tới điều gì đấy, cô cười, giữ chặt tay Lục Cảnh Hành: "Anh cho em gấp một con thú nhồi bông đi."

Lục Cảnh Hành vốn không nhìn đến quầy gấp thú kia, quay qua nhìn theo tầm mắt của

Kiều Gia Thuận, nhìn thấy một loạt thú nhồi bông đủ màu sắc, được trưng bày trong tủ kính.

Có trời mới biết Lục Cảnh Hành chưa từng chạm vào thứ đồ vật này.

Anh sẽ không.

"Em bao nhiêu tuổi rồi?" Lục Cảnh Hành liếc mắt qua đứa trẻ đứng bên cạnh quầy, lại nhìn cô một cái, ý trong mắt là em lớn như vậy rồi sao lại không biết xấu hổ mà đòi những thứ trẻ con thích?

Kiều Gia Thuận chớp chớp mắt, tay xoa bụng: "Không phải là em muốn, là bảo bối a."

Lục Cảnh Hành thật muốn vỗ trán: "Đi mua một thứ, so với cái này đẹp hơn."

Kiều Gia Thuần đứng lại bất động: "Chính là muốn cái này."

Lục Cảnh Hành hai tay để trong túi, không hề cử động.

Kiều Gia Thuần chu miệng, cúi xuống bụng nói: "Bảo bối, ba không thương con a, ngay cả thú nhồi bông cũng không chịu cho chúng ta gấp một con."

Lục Cảnh Hành:.....

Lục Cảnh Hành cuối cùng vẫn là đi đôi tiền xu, đứng trước bậc gấp thú.

Không sao, không cần sợ mất mặt, bên cạnh không phải cũng có người lớn đang vui chơi sao?

Lục Cảnh Hành tự an ủi mình.

Sau đó, anh nhìn hướng dẫn bên cạnh một chút.

Kiều Gia Thuần chỉ huy Lục Cảnh Hành: "Gấp con khi bông kia."

Lục Cảnh Hành điều khiển cần gấp đưa đến phía trên con khi bông.

"Đôi con gấu trúc kia." Kiều Gia Thuần lên tiếng.

Lục Cảnh Hành Điều khiển cần gấp phía trên con gấu trúc.

"Còn có hình như kia là con ngựa đáng yêu a?" Kiều Gia Thuần do dự nói.

"Rốt cuộc em muốn cái nào?" Lục Cảnh Hành ngẩng đầu lên, hết sức kiên nhẫn.

"Con ngựa." Kiều Gia Thuần đưa ra quyết định.

Lục Cảnh Hành điều khiển cần gấp đến phía trên con ngựa bông.

Anh nhấn nút, cần gấp hạ xuống, dừng tới tám cửa, đưa lên, thất bại rồi.

Lục Cảnh Hành thoáng cái điều khiển cần gấp di chuyển một chút, lại nhấn nút.

Lần này cái kẹp gấp lấy con ngựa, nhưng là vừa gấp lên một chút, liền lập tức rơi xuống.

Cái kẹp này như thế nào lỏng như vậy?

Thật sự là lừa tiền.

Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn về người nam ở quầy gấp khác.

Người nam vừa gấp được một con thú nhồi bông, rất nhanh gọn.

Trên tay người nam kia đầy những con thú, bên cạnh có đứa bé cũng đang ôm một con thú nhồi bông, đang chỉ huy ba của nó: "Ba, con muốn cái kia."

Không có đối lập thì cũng không có thương tổn.....

"Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc,..."

Trong tiếng nhạc ở khu vui chơi, Lục Cảnh Hành nhìn kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt tỏ ra vô tội, bộ dạng giống như đang không biết chuyện gì.

Thờ dài, Lục Cảnh Hành quay đầu, tiếp tục đối phó với con ngựa bông kia.

Vừa rồi anh thấy người nam kia xoay tròn cần trụ, chính là cần trụ có thể xoay tròn. Anh thử xoay tròn cần trụ, phát hiện cần gấp theo cần trụ xoay tròn đồng đưa.

Rất tốt.

Sau đó, vừa rồi thất bại, con ngựa bông rơi xuống, nguyên nhân là bởi vì cái cần gấp rất lỏng, còn có một nguyên nhân là trọng tâm không vững.

Con ngựa bông này hai đầu thân, trọng tâm không phải ở đầu, phải là ở phía dưới.

Di chuyển cần gấp, điều khiển cần gấp ở giữa di chuyển qua trọng tâm ở phía trên con ngựa, xoay tròn cần gấp.

Lục Cảnh Hành hít một hơi, nhấn xuống cái nút.

Cần gấp theo hướng, gấp lấy ngựa bông, rung lắc di chuyển.

Lục Cảnh Hành thật sợ đồ vật đang gấp bông rơi xuống.

May mắn, cần gấp di chuyển đến nơi mới buông ra, ngựa bông rơi xuống dưới.

Lục Cảnh Hành thở một hơi, trong lồng ngực dâng lên một chút hưng phấn, cảm giác vui sướng như vừa hoàn thành một hạng mục lớn.

Tiếp tục, Lục Cảnh Hành lại liên tiếp gấp vài con thú nhồi bông, thu về.

Rất dễ.

Lục Cảnh Hành một tay bỏ vào túi, một tay gấp thú bông.

Lúc anh đang chuẩn bị gấp một con thú hoàn hảo, Kiều Gia Thuần bỗng nói: "Em muốn cái kia."

Lục Cảnh Hành theo âm thanh nhìn lại, phía bên góc, bên trong có mấy con thú nhồi bông, so với bên này lớn hơn nhiều, chỉ là dùng dây thừng treo, phía trên có một thứ tương tự như cái kẹp.

Sau đó, Lục Cảnh Hành lại đi tiếp tục chiếm đóng cái kẹp dây của con thú.

Kẹp dây so với cần gấp còn khó hơn, mỗi lần dây kéo chạm vào sợi dây đều liền tách ra.

Đem vài xu còn lại để gấp, cuối cùng đã gấp được một con thỏ.

Hô, vừa lúc dùng hết xu, Lục Cảnh Hành như trút được gánh nặng.

Kiều Gia Thuần ôm lấy con thỏ lớn kia, cảm để trên đầu con thỏ, nhìn Lục Cảnh Hành nói:

"Anh rất lợi hại a."

Lục Cảnh Hành: ha ha

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 41

Tiếp tục đi vòng quanh lại thấy một quầy bán kem, Kiều Gia Thuần mua một phần, Lục Cảnh Hành không thích ăn đồ ngọt, ngồi bên cạnh xem tin nhắn văn kiện công việc.

Bỗng nhiên, khóe miệng có cảm giác lạnh lạnh, Lục Cảnh Hành theo bản năng lui về phía sau né tránh một chút.

Anh hướng mắt nhìn lên, là Kiều Gia Thuần đưa một thìa kem đến miệng anh.

Kiều Gia Thuần thấy anh né tránh, định thu tay về.

Hai người nhìn nhau.

Lục Cảnh Hành kịp phản ứng nhanh, khẽ nhếch miệng.

Kiều Gia Thuần hiểu ý, lại đưa thìa kem cho anh.

Lục Cảnh Hành ăn thìa kem matcha, phát hiện hương vị không giống như anh tưởng tượng, là vị ngọt mang lại cảm giác tươi mát, vị matcha vừa phải.

Kiều Gia Thuần múc thìa kem vào miệng, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang nhìn cô, cô liền ngậm thìa, nhìn anh nở một nụ cười.

Giữa ban ngày, Lục Cảnh Hành nghĩ một chút sai lệch, vội vàng cúi đầu xem điện thoại tiếp.

Lúc hai người từ quầy bán kem đi ra, Lục Cảnh Hành kéo Kiều Gia Thuần qua, sau đó ngón tay theo cánh tay Kiều Gia Thuần, thuận thế cầm tay Kiều Gia Thuần, bàn tay lớn của anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Lục Cảnh Hành làm động tác cực kỳ tự nhiên.

Kiều Gia Thuần giả vờ lơ đãng liếc mắt nhìn tay cô và anh, dùng tay kia che miệng cười.

Hi hi.

Lục Cảnh Hành đưa Kiều Gia Thuần đến chỗ bà nội.

Bác gái đi vắng, chỉ có bà nội ở nhà, đang ở trong sân hái hành.

Đi một lúc, Kiều Gia Thuần nhìn thấy mảnh sân đầy hoa cỏ, nhìn xem cái này, lại ngửi ngửi cái kia.

Bà nội giới thiệu từng thứ cho cô, đây là hoa dâm bụt, đây là cỏ huyên. . .

Bình hoa ở phòng khách còn cắm đầy bông tú cầu màu tím.

Lục Cảnh Hành nấu com, Kiều Gia Thuần làm bánh quy cho bà nội. Bà nội khen tay nghề của rất tốt.

Ăn com xong, bà nội đưa ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong là một vòng ngọc từ.

Kiều Gia Thuần nghe Lục Cảnh Hành nói bà nội rất thích sưu tầm ngọc, Kiều Gia Thuần cảm thấy rất quý giá không dám nhận, liền ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nói: "Cầm đi."

Bà nội nhìn Lục Cảnh Hành nói: "Gia Thuần là một đứa trẻ ngoan."

Kiều Gia Thuần đang cắm hoa vào một cái bình.

Từ phía sau Lục Cảnh Hành đưa tới vài nhánh hoa hồng.

Kiều Gia Thuần quay đầu lại, chỉ là nhìn thấy Lục Cảnh Hành, nhưng không nhận hoa.

Lục Cảnh Hành hỏi: "Không cần sao?"

Kiều Gia Thuần nhìn xung quanh, nói: "Bà nội sẽ không vui mắt."

"Sẽ không." Lục Cảnh Hành nói: "Anh đã nói với bà chính mình lấy rồi."

Kiều Gia Thuần cười khúc khích, nhận lấy, ngửi ngửi một chút, thoảng qua một chút mùi hương.

Lúc trở về, mới vừa lên xe, Lục Cảnh Hành đã nói: "Ngày mai phải đi nơi khác công tác, chờ anh trở về rồi đi lãnh chứng, được không?"

Kiều Gia Thuần lo lắng một chút, sau đó nhìn về Lục Cảnh Hành, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lục Cảnh Hành thăm dò một chút, hôn cô một cái, cảm thấy vừa lòng.

Sau đó thắt dây an toàn, lái xe đi.

Kiều Gia Thuần đang xem sách, đi đến nói: "Gia Thuần, đi ra ngoài mua thức ăn."

Kiều Gia Thuần ngẩng đầu lên: "Vâng."

Điện thoại vang lên âm thanh có tin nhắn, Kiều Gia Thuần mở ra xem.

Lục Cảnh Hành: đang làm gì vậy?

Kiều Gia Thuần chụp bìa sách cho anh xem.

Lục Cảnh Hành: học hành tốt lắm.

Kiều Gia Thuần: anh đã đến nơi chưa?

Lục Cảnh Hành: ờ, em có ăn cơm không vậy?

Kiều Gia Thuần: có ờ.

Lục Cảnh Hành: ăn bao nhiêu?

Kiều Gia Thuần: một chén.

Lục Cảnh Hành: thật không?

Kiều Gia Thuần: ... Được rồi, ăn nửa chén [mèo con cúi đầu suy nghĩ. jpg]

Lục Cảnh Hành: không có gì muốn ăn sao?

Kiều Gia Thuần: muốn ăn bánh ngọt hoa quế, nhưng mà bánh ngọt trong tiệm bánh lại quá ngọt, không thể ăn a.

Lục Cảnh Hành: ở đây có một cửa hiệu bánh lâu đời, anh sẽ qua xem một chút.

Kiều Gia Thuần: [gật đầu. jpg]

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Kiều Gia Thuần đi mở cửa.

Vương Đệ mang một túi lớn sau lưng, đầu tóc hơi lộn xộn, nhìn qua có chút tiêu tụy.

Cô vừa vào cửa liền hỏi: "Mẹ có nhà không?"

"Đi ra ngoài làm tóc , tìm bà ấy có việc?"

"Tìm em cũng được." Vương Đệ nói: "Gia Thuần, em bây giờ có bao nhiêu tiền mặt?"

"Hình như hơn một ngàn a." Kiều Gia Thuần hỏi: "Làm sao vậy?"

Bây giờ đa số là dùng thẻ thanh toán, rất ít dùng tiền mặt .

"Em cho chị mượn ít tiền, chị cần phải lấy ngay bây giờ."

"Khoảng bao nhiêu?" Kiều Gia Thuần hỏi.

"Mười vạn." Vương Đệ suy nghĩ một chút, lập tức nói lại: "Không, là hai mươi vạn, có thể nhiều càng nhiều càng tốt."

"Nếu hơn mười vạn chị phải nói trước a." Kiều Gia Thuần nói.

"Vậy em dùng chi phiếu a, góp từng chút đi." Biểu tỷ nói.

Kiều Gia Thuần cảm thấy có điểm kỳ lạ, hỏi: "Chị, làm sao vậy, vì sao lập tức cần nhiều tiền như vậy a?"

Lại còn là tiền mặt.

"Em không cần phải xen vào, dù sao chị sẽ trả lại cho em a, em nhanh một chút." Vương Đệ thúc giục.

"Chị không nói nguyên nhân, em sẽ không cho mượn." Kiều Gia Thuần kiên trì.

Vương Đệ đích tằm mắt lơ đãng nhìn thấy quyển sách trên ghế sa lon, cô cảm giác bị đau đốn, cảm giác mình giống như lập tức không còn một chút khí lực.

Cô không có dũng khí để chạy.

Hơn nữa, trốn? Cô có thể trốn ở đâu đây?

Và lại cô căn bản không biết mình có thể thoát được bao lâu, và quan trọng hơn là cô căn bản chịu không nổi lo lắng, chua xót, đau khổ khi sống trong cảnh lưu vong.

Không trốn, cô không nghĩ sẽ chạy thoát, cùng lắm thì đi ngồi tù vài năm hoặc là mười mấy năm.

Vương Đệ hỏi Kiều Gia Thuần: "Em và Lục Cảnh Hành lãnh chứng sao?"

Kiều Gia Thuần cảm thấy kỳ quái Vương Đệ như thế nào bỗng nhiên chuyển đề tài, nhưng vẫn trả lời: "Hai ngày nữa sẽ đi."

"Đứa nhỏ là của anh ta?"

"Vâng."

"Anh ta đối với em tốt không?"

"Tốt."

Vương Đệ cầm quyền sách lên, ôm ở ngực.

Vì có gì mệnh của cô ta tốt như vậy, muốn cái gì sẽ có cái đó. Mà cô, dù cố gắng như thế nào, dốc sức như thế nào đều không có được?

Cảm giác ghen tị ngày càng lớn, cô bỗng khiêu khích Kiều Gia Thuần.

"Tốt ư?" Vương Đệ nhìn về phía Kiều Gia Thuần: "Tốt đến nỗi hại em?"

"Chị, chị đang nói cái gì vậy?" Kiều Gia Thuần không rõ.

"Còn nhớ rõ em và anh ta gặp nhau như thế nào không? Ngày đó, là chị nói cho anh ta biết em đang ở đâu. Lúc mới bắt đầu em không tìm thấy anh ta, vì sao biết ở trong phòng chị nhìn thấy ảnh của anh ta? Bởi vì chị trước khi chuyện xảy ra đã chuẩn bị tốt. Vì sao anh ta ngay từ đầu không để ý tới em, bởi vì chị nói cho anh ta biết, em rất dễ theo đuổi, con người sẽ rất nhanh đánh mất cảm giác hứng thú. Chuyện tiếp theo, còn muốn chị tiếp tục nói sao?"

Kiều Gia Thuần lắc đầu, nằng lờ mờ.

"Không cần giả ngu, chị biết em nghe hiểu được."

Kiều Gia Thuần vẫn là lắc đầu, rất khó có thể tin được.

"Em cho là anh ta là thật sự thích em sao? Anh ta chính là rất chán ghét em."

"Không phải, không phải, anh ấy sẽ không." Kiều Gia Thuần thì thào: "Anh ấy không phải người như vậy..."

"Em muốn biết tại sao không?" Vương Đệ đoán cảm xúc của Kiều Gia Thuần không sai:

"Anh ta là vì em trai của mình, em trước kia chơi người ta xong lại vứt bỏ người ta, người ta uất ức phải vào bệnh viện. Nhạc Hành Chi, cái tên này em còn nhớ rõ không?"

Kiều Gia Thuần ở trong đầu lục lại cái tên này. Cô đã sớm quên cái tên này, nếu không phải Vương Đệ nói, cô sẽ không nhớ tới.

Cảnh Hành, Hành Chi.

"Bọn họ là anh em họ của nhau." Đọc được suy nghĩ của Kiều Gia Thuần, Vương Đệ ở bên cạnh giải thích.

"Chị vì sao phải như vậy?" Kiều Gia Thuần không nghĩ ra, cô vẫn cho là mình và chị có mối quan hệ rất tốt.

"Tôi? Ha ha. Cô trước kia làm cái gì trong lòng rõ ràng biết." Khóe môi Vương Đệ gọi lên một nụ cười châm biếm.

"Em không rõ lắm." Kiều Gia Thuần khó hiểu: "Em cái gì cũng không có làm."

"Cô vĩnh viễn đều là như vậy, ra vẻ mình vô tội."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 42

Hai mươi phút sau, ở ngoài có nhiều người mặc quân phục gõ cửa, đưa ra giấy chứng nhận và công văn, rồi sau đó đưa Vương Đệ đi.

Kiều Gia Thuần cảm thấy không còn chút sức lực, suýt nữa ngã xuống sàn nhà. Cô cố hết sức ngồi trên sàn rất lâu, lúc vào phòng, nằm trên giường mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Suy nghĩ một chút, lúc phát sinh sự việc kia, cô lúc đó mười sáu tuổi.

Khi đó ba mẹ xuất ngoại.

Chỗ làm việc của Vương Đề lúc đó rất gần với nhà của Kiều Gia Thuần, cho nên thường xuyên tới nhà cô ở. Một là sợ Kiều Gia Thuần buổi tối ở một mình sợ hãi, hai là cũng thuận tiện cho công việc của Vương Đề.

Lúc ấy Vương Đề có mối quan hệ tốt với bạn trai, người đó là Cổ Văn Bản.

Khi đó, Cổ Văn Bản thường xuyên cùng Vương Đề đến nhà cô chơi.

Lúc đầu, Kiều Gia Thuần còn rất thích anh ta.

Bởi vì anh ta ngoài thân thiện với người khác, còn rất có kiên nhẫn lắng nghe nói chuyện.

Mỗi lần Kiều Gia Thuần không hiểu bài tập đều tìm anh ta hỏi, anh ta đều rất kiên nhẫn cẩn thận giảng giải cho cô. Anh ta so với chị kiên nhẫn hơn, chị sẽ chỉ làm sau đó để cô nhìn đáp án tham khảo. Nhưng mà cách làm vẫn tắt, ngắn gọn, cô căn bản xem không hiểu a.

Có một ngày, Kiều Gia Thuần tan học về nhà, thấy Cổ Văn Bản ngồi ở trên ghế sofa, đang cúi đầu đang nhìn một cái mp4. Kiều Gia Thuần cũng có một cái mp4, cô tải một vài bài hát và tiểu thuyết bên trong.

Kiều Gia Thuần hỏi Cổ Văn Bản: "Anh xem tiểu thuyết gì vậy?"

Cổ Văn Bản thấy Kiều Gia Thuần, vội vàng quay người đi, đem thứ bên cạnh ôm vào bụng, dường như đang che lấp cái gì đó: "Không, không có gì."

Anh đem mp4 cất đi mất.

Kiều Gia Thuần đi vào trong phòng khách làm bài tập, cô cố ý không vào trong phòng. Bởi vì dựa vào bình thường, nếu cô ở trong phòng khách làm bài tập, Cổ Văn Bản sẽ đến hỏi cô có gì không hiểu không, sau đó cô sẽ hỏi Cổ Văn Bản nhưng chỗ chưa hiểu.

Kỳ thật đối với toán học, vật lý, cô đa số đều là sẽ không hiểu. Nếu tin vào lời nói của cô, làm bài đến buồn ngủ vì vậy vẫn chưa xong, buổi tối căn bản không có thời gian nghe tiểu thuyết.

Hôm nay thầy vật lý đến dạy, Kiều Gia Thuần hoàn toàn không có nghe hiểu, một mục cũng không hiểu.

Kiều Gia Thuần làm bài tập trong chốc lát, Cổ Văn Bản quả nhiên lại hỏi: "Gia Thuần, em có chỗ nào không hiểu không?"

Kiều Gia Thuần đem tập bài thi vật lý ra, chọn một đề theo cảm giác, mỗi đề đều viết một chữ "Giải" sau đó dấu hai chấm.

Cổ Văn Bản kéo ghế dựa tới ngồi bên cạnh Kiều Gia Thuần, bắt đầu giảng giải: "Phương hướng điện lưu cùng từ cảm tuyến, phán đoán phương hướng điện chất dẫn ở giữa từ trường chịu lực, đây là định luật tay trái."

Kiều Gia Thuần nói: "Thầy giáo ở trên lớp đã giảng qua, nhưng em không hiểu làm động tác tay kia như thế nào."

Cổ Văn Bản vươn tay, bàn tay mở ra, tay kia thì ra dấu: "Đây là điện lưu phương hướng, đây là từ trường phương hướng."

Kiều Gia Thuần cũng vươn một bàn tay, tay kia cũng ra dấu: "Đây là điện lưu phương hướng, đây là từ trường hướng?"

"Không phải" Cổ Văn Bản một bàn tay nhẹ nhàng nâng bàn tay Kiều Gia Thuần, tay kia để trên ngón tay cô, anh sửa lại, "Đây mới là từ trường phương hướng."

Tay của Kiều Gia Thuần, vừa thon vừa trắng, mười ngón nhỏ và dài, thế này có thể gọi là cô mềm mềm mại.

Kiều Gia Thuần viết vào đề thi, Cổ Văn Bản vẫn nhìn chăm chăm tay cô xem.

Cổ Văn Bản hỏi: "Kia là luật tay phải, em có hiểu không?"

"Hiểu a." Kiều Gia Thuần nói.

"Vậy em làm lại cho anh xem."

Kiều Gia Thuần làm một lần.

Cổ Văn Bản cầm tay Kiều Gia Thuần: "Là như thế này."

"Ra là vậy." Kiều Gia Thuần rút tay lại, cúi đầu viết chữ, không nhìn Cổ Văn Bản.

Kiều Gia Thuần thật sự rất đẹp, ngũ quan tinh xảo tựa như búp bê. Làn da thoát nhìn rất mịn màng, quan sát lông mi giống hai thanh cây quạt nhỏ.

Thật muốn ôm lại vuốt ve a.

"Em thật sự không hiểu?" Cổ Văn Bản nói "Vậy em dùng định luật tay phải làm một chút anh xem "

Kiều Gia Thuận máy móc làm vài lần, vẫn là làm không được, lấy tay xóa tới xóa lui trong bài, lau vết bút chì.

Cổ Văn Bản cười: "Kỳ thật đây là cần phải có kỹ xảo nữa, anh dạy cho em một phương pháp, chắc chắn em có thể nhớ kỹ."

Kiều Gia Thuận ngẩng đầu, ánh mắt hồn nhiên lại quẩn rữ.

Đúng là nét quẩn rữ trời sinh, hồn nhiên là bởi vì chưa từng trải qua những sự việc ngoài đời.

Cổ Văn Bản tầm mắt dừng ở môi Kiều Gia Thuận, màu đỏ tươi, nếu hôn lên nhất định cảm giác rất tốt.

Cổ Văn Bản nắm lấy tay Kiều Gia Thuận, tự mình cảm lấy chỗ khác: "Để tay gấp lại là điện lưu phương hướng."

Anh cầm tay kiều Gia Thuận chuyển một vòng.

Kiều Gia Thuận mơ hồ, cô ngậy ra nhìn tay của mình.

Cổ Văn Bản nói: "Ngón tay cái là hướng điện lưu."

Ngón tay cái của Kiều Gia Thuận, chỉ hướng về Cổ Văn Bản.

Cổ Văn Bản cả người đều yếu mềm.

Kiều Gia Thuận giãy dụa, muốn rời khỏi tay Cổ Văn Bản.

Cổ Văn Bản nắm lấy hai tay Kiều Gia Thuận: "Gia Thuận, em chính là điện lưu của anh. Em biết không? Mỗi lần nhìn đến em, cơ thể của anh thật giống như có luồng điện chạy qua."

Kiều Gia Thuận bị ôm lấy, cô liều mạng đẩy Cổ Văn Bản: "Tránh ra! Hay là muốn em nói cho chị biết.""Cô ấy sẽ không tin đâu." Hơi thở của Cổ Văn Bản ở trên mặt Kiều Gia Thuận, ngừng lại một chút rồi nói: "Là em quẩn rữ của anh."

"Không, không phải." Kiều Gia Thuận lắc đầu.

"Em thật sự rất đẹp." Cổ Văn Bản vuốt ve khuôn mặt Kiều Gia Thuận: "Mỹ nữ là trên cái thế giới này là tài nguyên, không nên bị lãng phí, biết không?"

Kiều Gia Thuận như trước lắc đầu, chống đẩy Cổ Văn Bản.

"Anh thích ngửi, Gia Thuận, em làm anh đau quá." Trong mắt Cổ Văn Bản bây giờ toàn là cuồng nhiệt dục vọng, ánh mắt này làm cho lòng của Kiều Gia Thuận rất sợ.

"Không..." Âm thanh của Kiều Gia Thuận bị Cổ Văn Bản nuốt trọn, anh hôn môi Kiều Gia Thuận, cảm giác này làm cho anh rất thích thú.

Cổ Văn Bản cảm thấy cơ thể bị chấn động, thật sự là giống như bị điện giật.

Cảm giác rất thích a.

"A ..." đột nhiên, Cổ Văn Bản kêu lên thanh.

Kiều Gia Thuận thả bút xuống, cô không biết cô đã chọc đến anh chỗ nào rồi.

Chạy, chạy nhanh!

Phía sau dường như có mãnh thú đang đuổi theo, Kiều Gia Thuận chạy tới mở cửa ra, ra khỏi cửa lại không ngừng chạy.

Cô chạy đến công ty của chị, đồng nghiệp công ty thấy một cô gái đang thở hổn hển, hỏi cô đến tìm ai.

Kiều Gia Thuận nói tìm Vương Đệ.

Vương Đệ đi ra, hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Em, em..." Kiều Gia Thuận kéo Vương Đệ tới hành lang.

Vương Đệ hỏi: "Em rốt cuộc làm sao vậy?"

"Em... Em tối nay muốn tới nhà San San ở lại a." Kiều Gia Thuận kìm nén nửa ngày liền nói ra một câu này, những lời muốn nói cũng không nói ra.

"Chính là việc này?" Vương Đệ nói: "Được rồi, chị biết rồi."

Thấy bộ dáng Kiều Gia Thuận còn có chuyện muốn nói, đang khó xử.

Vương Đệ lại hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Cái kia, lớp em có một nữ sinh, chú của cô ấy hôn cô ấy, chị nói xem cô ấy nên làm cái gì bây giờ a?" Mặt Kiều Gia Thuận đỏ bừng, dường như rất khó mở miệng nói ra.

"Há! Còn có sự việc này?" Vương Đệ liền giật mình.

"Vâng." Kiều Gia Thuận do dự sau đó gật đầu.

"Lớp em có phải là nữ sinh họ Phan kia không? Chị Đường là bạn học của chị. Nói với chị ba của cô ta là chủ thầu, trước kia mẹ cô ta cùng với một người dưới quyền bỏ đi rồi." Vương Đệ tỏ vẻ xem thường. "Quả nhiên cô ta và mẹ đều giống nhau, đều là tao hàng!"

"Nhưng là chú hôn cô ấy a? Không phải cô ấy hôn chú." Kiều Gia Thuận không tiếp thu được logic của Vương Đệ, liền giải thích.

"Em không hiểu đâu, cô ta chắc chắn quyến rũ chú của mình. Lừa gạt quyến rũ, chú cô ta đương nhiên sẽ không kìm được, em không biết sao?" Vương Đệ lại nói: "Chị không nói với em về chuyện này nữa, nếu không mẹ em lại nói chị dạy xấu em. Em đi nhanh lên đi, chị còn phải làm việc."

Kiều Gia Thuận chạy đến nhà Quan San, thấy Quan San đang ở trong phòng xem tivi, trên bàn một loạt các loại đồ ăn vặt, khoai lang, bánh ngọt, nước ngọt...

Thấy Kiều Gia Thuận, Quan San nói: "A, mau đến xem tờ vừa lấy được một bộ đĩa, trọn bộ luôn nhé. Rất hay, Lâm Trạch Hàn lại rất đẹp trai."

Hai người nằm xem phim, Quan San say mê xem phim lúc quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Gia Thuận trên mặt tràn đầy nước mắt.

"Có cái gì cảm động sao?" Quan San khó hiểu.

Kiều Gia Thuận khóc thành tiếng.

Quan San nghe xong Kiều Gia Thuận kể xong, nhin không được mắng ra tiếng: "Tờ. Thật không có đạo đức!"

Kiều Gia Thuận ngẩng đầu: "Cậu tin tưởng tờ sao?"

"Đương nhiên tin a." Quan San biểu cảm đương nhiên.

"Tờ không có quyến rũ anh ta." Kiều Gia Thuận giải thích.

"Rốt cuộc anh ta có bao nhiêu mặt? Anh ta cũng không phải Lâm Trạch Hàn." Quan San biểu cảm chán ghét.

Lâm Trạch Hàn là diễn viên thần tượng trên tivi, ở trên truyền hình anh ta chính là người luôn được chào đón, nhưng mà thái độ rất phóng túng không kìm chế lại được những lời nói ác độc, luôn rất ghét con gái, chính là tên đẹp trai vô lại. Chủ yếu là, Quan San rất thần tượng cách biểu diễn của Lâm Trạch Hàn, cô cất chứa rất nhiều ảnh và băng của anh ta.

"Tờ không dám về nhà." Kiều Gia Thuận lấy khăn tay lau nước mắt.

"Cậu ở lại chỗ này!" Quan San hào hùng nói: "Chờ, chị đây sẽ tìm anh ta đánh cho một trận."

Kiều Gia Thuận nghĩ Quan San tức giận nên mới nói như vậy, hoặc là dựa vào năng lực cũng không thể tìm được Cổ Văn Bản, nhưng sự thật là Quan San thật sự làm được.

Quan San có một người anh họ gọi là Quan Hiều, lúc đang học suốt ngày cùng người khác đánh nhau, nhưng là thắng ở nhà cũng có tiền. Sau khi tốt nghiệp dùng tiền của gia đình mở một câu lạc bộ đêm, bởi vì anh ta giao lưu thân thiện, với ai đều có thể xưng huynh gọi đệ, cho nên có rất nhiều mối quan hệ, câu lạc bộ đêm còn làm ăn rất náo nhiệt.

Đến câu lạc bộ đêm, loại người gì cũng có. Có rất nhiều người, việc rất nhiều, hơn nữa đa số đều là người chủ. Cho nên Quan Hiều dưới tay có rất nhiều thuộc hạ, bình thường không có việc gì sẽ không ra tay, nhưng là có chuyện gây khó dễ sẽ xử lý rất tốt.

Quan San gọi điện cho Quan Hiều: "Có người khi dễ chị em tốt của em, chuyện này anh xử lý được không?"

Anh của Quan San rất nể mặt, Quan San lại là em gái duy nhất, cho nên anh bình thường luôn nói muốn bảo vệ Quan San.

"San, nếu có người khi dễ em, cứ việc tìm anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh, anh đánh chết anh ta." Quan Hiều đưa ngón tay chỉ vào chính mình lên mặt.

Nhưng là Quan San không thể nào chửi anh ta, có chút ghét bỏ, chính là người hồ đồ.

Quan Hiều thấy Quan San cho chút ngán ngẫm, còn có chút khinh bỉ, đặc biệt muốn làm cho Quan San phục anh, muốn khiến cho Quan San dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh, đáng tiếc luôn không thể như ý nguyện.

"Chị em tốt của em cũng chính là chị em tốt của anh a. Không đúng", Quan Hiều sửa lại nói: "Chị em tốt của em cũng là em của anh, nói đi, là người nào không có mắt dám khi dễ em của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 43

Edit: Nhân

"Cậu có biết hay không Lý Tuấn chạy trốn rồi, may mắn cậu chưa cùng hắn kết hôn, nghe nói hắn thiếu rất nhiều tiền, tớ bây giờ nghĩ lại thật sự là sợ, ngộ nhờ cậu lúc ấy cùng hắn đi lãnh chứng, hiện tại trên lưng phải gánh vác một khoản nợ lớn." Quan San trong điện thoại nói với Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần tuy rằng cũng thực may mắn, nhưng cô hiện tại hoàn toàn không muốn nghĩ đến chuyện của Lý Tuấn. Hai người hàn huyên vài câu, Quan San hỏi Kiều Gia Thuần sao không xác định ngày kết hôn.

Ngón tay Kiều Gia Thuần vòng quanh ống nghe điện thoại, nói: "Tớ không kết hôn."

"Tớ, đây lại là chuyện gì nữa vậy?" Quan San hỏi.

"Bây giờ tớ có việc đi ra ngoài một chút, lúc trở về sẽ nói cho cậu." Kiều Gia Thuần nói.

"Được rồi." Quan San nói.

Kiều Gia Thuần đi xuống lầu, cậu mợ đến nhà, đang theo ba mẹ thương lượng chuyện của Vương Đệ.

Mợ cùng Kiều Gia Thuần chào hỏi.

Kiều mẹ nhìn Kiều Gia Thuần, cũng không để ý cô. Tối hôm qua Kiều Gia Thuần đã nói xác định sẽ không kết hôn, Kiều mẹ rất cục biết được cô không phải đang náo loạn, khiến bà rất tức giận.

Ba Kiều hỏi Kiều Gia Thuần định đi đâu, cô chỉ nói đi một chút.

Kiều Gia Thuần đi vào ghế lô, Lục Cảnh Hành lập tức tới đưa ghế dựa cho cô, nhìn sắc mặt cô, nói: "Hai ngày nay nghỉ ngơi tốt không?"

Kiều Gia Thuần ngẩng cổ tránh sự gần gũi của anh, cúi người ngồi xuống, chính là tư thế phòng ngự.

Lúc trước Lục Cảnh Hành gọi điện cho Kiều Gia Thuần, nhắn tin, cô cũng không để ý. Tối nhà cô, cô cũng là tránh ở trên lầu không đi xuống. Nhưng là sáng hôm nay cô chủ động liên lạc anh yêu cầu gặp mặt. Lục Cảnh Hành cảm thấy được thái độ của Kiều Gia Thuần có chút thay đổi.

Lục Cảnh Hành cầm thực đơn đưa cho Kiều Gia Thuần: "Nhìn xem muốn ăn cái gì."

Kiều Gia Thuần đặt thực đơn xuống, nói: "Em không phải là muốn đến đây ăn cơm."

Lục Cảnh Hành đến Kiều Gia Thuần bên cạnh: "Lúc trước em đang nổi nóng, bất cứ anh giải thích cái gì đều không nghe, kỳ thật..."

"Anh muốn nói anh yêu em có phải không?" Kiều Gia Thuần mỉm cười, biểu tình chính là cười nhưng trong ánh mắt không có cười.

Lục Cảnh Hành có chút ngạc nhiên, bởi vì anh chính là muốn biểu đạt tình yêu.

Kiều Gia Thuần nói: "Làm một người đàn ông đối với phụ nữ lúc cần thì nên bắt đầu nói nhiều lời yêu thương."

Lục Cảnh Hành cùng Kiều Gia Thuần đối diện, anh nói: "Anh đối với em là có ý đồ, nhưng chỉ là muốn nói những lời yêu em."

Kiều Gia Thuần nhìn thấy ánh mắt trầm lắng của anh, cô chuyển tầm nhìn, không thể không nói anh có một ánh mắt rất thu hút.

Kiều Gia Thuần nói: "Được rồi, mặc kệ như thế nào, em có thể tha thứ cho anh."

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuận, anh có chút đoán không ra cô đang nghĩ gì.

Kiều Gia Thuận từ trong túi lấy ra một văn kiện, đưa tới trước mặt Lục Cảnh Hành: "Chỉ cần anh ký cái này, em liền tha thứ cho anh."

Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuận một cái, tay cầm lấy văn kiện xem.

Đây là văn kiện quyền nuôi con.

"Em có ý gì?" Lục Cảnh Hành đem văn kiện tùy tay ném ở trên bàn, có chút bị tức giận.

Kiều Gia Thuận cười một chút: "Chính là ý muốn giành quyền nuôi con." Cô lấy tay chỉ vào

Lục Cảnh Hành: "Anh, bỏ quyền nuôi con a."

"Vậy kết hôn?" Lục Cảnh Hành giương mắt.

"Đương nhiên không kết." Kiều Gia Thuận tỏ ra đương nhiên.

Lục Cảnh Hành trút một hơi, kiên nhẫn.

"Ký không?" Kiều Gia Thuận đưa tới một cây bút.

"Anh không ký." Lục Cảnh Hành quay mặt đi.

"Vậy em đi đây." Kiều Gia Thuận đứng lên, xoay người, giây tiếp theo, cô bị một lực mạnh mẽ ôm lại, hai tay Lục Cảnh Hành ôm trọn người cô.

Lục Cảnh Hành cúi người hôn cô, Kiều Gia Thuận giây dựa, nhưng vòng tay Lục Cảnh Hành liền mạnh mẽ giữ chặt cô.

Nụ hôn chấm dứt, môi Kiều Gia Thuận hồng giống anh đào, cô hé miệng thở.

Lục Cảnh Hành tựa đầu chôn ở cổ Kiều Gia Thuận, cúi đầu gọi cô bảo bối.

Kiều Gia Thuận áp mặt lên vai Lục Cảnh Hành, cách một lớp quần áo, anh có thể cảm nhận được cô đang dịu dàng vuốt ve anh.

Bỗng nhiên, trên vai cảm thấy rất đau đớn. Nhưng Lục Cảnh Hành vẫn chịu đựng không lên tiếng, cả người căng thẳng.

Kiều Gia Thuận cuối cùng cũng buông ra, cách một lớp áo somi mỏng manh máu bắt đầu chảy ra.

"Tạm biệt, Lục tiên sinh." Nói xong, cô xoay người rời đi.

Ở trong nhà ăn của trung tâm thương mại. Kiều Gia Thuận đi ra khỏi nhà ăn, người đến người đi vào trung tâm thương mại. Đang vội vàng đi, Kiều Gia Thuận nhìn thấy Cổ Văn Bản, nhưng là chỉ chớp mắt, Cổ Văn Bản lại không thấy cô.

Kiều Gia Thuận cảm thấy có lẽ cô bị ảo giác, hoặc là người có khuôn mặt tương tự Cổ Văn Bản.

Thứ nhất, Cổ Văn Bản không nhất định là ở thành phố này. Thứ hai, nhiều năm như vậy, hình dáng Cổ Văn Bản có lẽ đã sớm thay đổi. Thứ ba, cho dù thật sự là Cổ Văn Bản, cũng không có gì lạ, sự việc kia đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Lắc lắc đầu, Kiều Gia Thuận cảm thấy gần đây suy nghĩ về chuyện của chị và chuyện lúc trước nhiều quá nên gây ra ảo giác.

Cô vào trong thang máy, bấm xuống tầng một, đi xuống bãi đỗ xe.

Cô quên mất lúc đến đã đưa xe cho người nào đi đỗ xe, nên cô cứ như vậy ở bãi đỗ xe đi tới đi lui tìm xe của mình.

Hình như là số 166?

Kiều Gia Thuận tìm được chiếc xe số 166, nhưng lại là một chiếc SUV màu trắng, không phải xe của cô.

Chẳng phải nói là khu C số 166 sao?

Cô chạy đến khu B, nhưng khu B lại không có số 166.

Rốt cuộc để xe ở đâu vậy? Kiều Gia Thuận cảm thấy có chút phiền phức, cô thật sự nghĩ không ra.

Kiều Gia Thuận bắt đầu loạn, lúc ở trong bãi đỗ xe tìm tới tìm lui, mất rất nhiều thời gian, cuối cùng cũng tìm được xe. Bởi vì xe cô lại để ở số 156, được rồi, một vài sai sót, hại cô tìm rất lâu.

Cô cúi đầu tìm chìa khóa trong túi, ánh sáng ở bãi đỗ xe rất tối, mái tóc dài của cô che mất ánh sáng, cô vuốt tóc lên sau tai, lục tìm chìa khóa.

Kiều Gia Thuận cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa, lên xe, liền đóng cửa xe, chuẩn bị thắt dây an toàn.

Tay cô mới vừa chạm vào dây an toàn, liền dừng lại, cô bỗng cảm thấy trên cổ có cảm giác mát lạnh, khước mắt nhìn thấy một cây dao đang đặt trên cổ.

"Đừng nhúc nhích." Cô nghe được âm thanh của một người đàn ông.

Cổ Văn Bản lôi Kiều Gia Thuận xuống đất, mở khăn che mắt cô ra.

Cổ Văn Bản nói: "Em gái nhỏ, còn nhận ra anh không?"

Ánh mắt Kiều Gia Thuận tràn ngập hoảng sợ, hần bắt cóc cô đến nơi hoang vắng này, cô sợ mình nhất định lành ít dữ nhiều.

"Đừng sợ, vị hôn phu của em cũng ở đây a." Cổ Văn Bản nhìn thấy Kiều Gia Thuận sợ hãi, chỉ chỉ Lý Tuấn đang đứng một bên.

Kiều Gia Thuận không biết hai người kia như thế nào lại quen biết nhau, cô chỉ biết là Lý Tuấn đã chạy trốn.

"Các anh muốn làm gì?" Kiều Gia Thuận thử gắng giãy tay ra khỏi dây thừng, nhưng mà dây thừng buộc rất chặt, càng giãy dựa cổ tay càng đau.

"Đừng sợ, chỉ là muốn hỏi ba em một chút lộ phí." Cổ Văn Bản nói.

"Vậy anh có thể thả tôi ra được không?" Kiều Gia Thuận cầu xin Cổ Văn Bản.

"Đương nhiên không thể, anh biết là em rất thông minh. Đừng cho là anh không biết năm đó là em tìm người đánh anh." Cổ Văn Bản nói.

Lý Tuấn bắt đầu cời dây lưng: "Nhiều lời phiền chết được, để cho Lão Từ hành động trước rồi sau đó gọi điện thoại cho ba cô ta."

Cổ Văn Bản nói: "Gọi điện thoại trước đi, nữ nhân lúc nào mà chẳng có?"

Lý Tuấn nói: "Lâu như vậy không hạ hỏa, thế nào, anh không muốn? Giả vờ đứng đắn cái gì."

Cổ Văn Bản nói: "Vậy được rồi, anh tới trước."

Lý Tuấn cười cười: "Hay là cùng nhau?"

Cổ Văn Bản cười ha ha: "Anh trước đi."

Kiều Gia Thuận thấy Lý Tuấn cời quần hướng đến gần cô, vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện cô thật sự rất hoảng sợ, bản năng lùi về phía sau: "Anh đừng lại đây, cắt ngay! Các người như vậy là phạm pháp!"

Cổ Văn Bản cảm thấy buồn cười: "Chúng tôi đã sớm không màng đến sống chết rồi, em gái."

Lý Tuấn bắt đầu cời quần Kiều Gia Thuận, quay đầu thấy Cổ Văn Bản ung dung nhìn rất có hứng thú, nhìn Cổ Văn Bản nói: "Như thế nào? Anh thật sự muốn cùng nhau?" Lý Tuấn cảm thấy Cổ Văn Bản thực biến thái, ngay cả người ta làm việc cũng muốn xem.

Cổ Văn Bản tránh ra một chút, xoay người tỏ vẻ không nhìn.

Lý Tuấn tiếp tục cời quần Kiều Gia Thuận, Kiều Gia Thuận dùng sức giữ hai chân, tư thế này không cho Lý Tuấn làm gì được.

"Ba." Cô bị Lý Tuấn đánh một cái tát, sức lực lớn đến nỗi làm cho Kiều Gia Thuận ngã xuống đất.

"Tiểu tao hàng!" Lý Tuấn vừa mắng vừa đến đè lên người Kiều Gia Thuận, liền xé cổ áo cô, cắn vào cổ trắng như tuyết của cô.

Kiều Gia Thuận sợ đến run rẩy, hàm răng run lên, ngay cả khóc cũng khóc không được, cô thật sự rất sợ.

Đột nhiên, Lý Tuấn bị ngã xuống một bên bất động.

Kiều Gia Thuận nhìn thấy Lục Cảnh Hành, anh đang cầm một cây gậy.

Sau khi Kiều Gia Thuận rời đi, Lục Cảnh Hành muốn đuổi theo cô, nhưng mà anh không tìm được cô. Vì thế anh chạy xe đến trung tâm thương mại, muốn chờ xe của cô đi ra. Anh đợi một hồi lâu nhưng không gặp Kiều Gia Thuận, nghĩ thầm, có thể Kiều Gia Thuận từ sớm đã muốn kết thúc với anh. Lúc anh đang chuẩn bị rời đi, chợt thấy xe của Kiều Gia Thuận đi ra. Kiều Gia Thuận từ bãi đỗ xe đi ra liền tăng tốc quẹo trái, Lục Cảnh Hành đứng ở bên phải, Kiều Gia Thuận có lẽ không nhìn thấy anh. Lúc anh ấn còi xe, xe của Kiều Gia Thuận đã đi được một đoạn khá xa.

Anh đi theo xe Kiều Gia Thuận, muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng đang lái xe lại rất bất tiện, cũng sợ cô phân tâm gặp chuyện không may. Nên muốn chờ cô rồi nói.

Kiều Gia Thuận lái xe với tốc độ cao, lại đi hướng ra vùng ngoại ô.

Lục Cảnh Hành cảm thấy có điểm lạ.

Anh từ xa theo sát xe Kiều Gia Thuận, gọi điện thoại cho cô, cô không nghe máy.

Anh lại gọi, điện thoại bị tắt.

Cuối cùng, anh đi theo xe Kiều Gia Thuận đến một khu công nghiệp bị bỏ hoang, anh tránh ở một mảnh đất phía sau, nhìn thấy Kiều Gia Thuận bị hai người đàn ông trên xe kéo xuống.

Hiện tại, Lục Cảnh Hành chỉ tới kịp xem Kiều Gia Thuận, ngay cả an ủi cô cũng không kịp.

Bởi vì Cổ Văn Bản nghe được động tĩnh nên đã quay lại.

Cổ Văn Bản cầm một cây dao, hai người đánh nhau.

Kiều Gia Thuận không dám nhìn, nhưng lại không dám không nhìn.

Cổ Văn Bản cầm dao thật sự rất nguy hiểm, Kiều Gia Thuận rất sợ.

Cuối cùng, Cổ Văn Bản bị Lục Cảnh Hành đánh đến nằm trên mặt đất, Lục Cảnh Hành giờ gây lên, chuẩn bị đánh Cổ Văn Bản.

Cổ Văn Bản bỗng nhiên nhìn phía sau Lục Cảnh Hành, kêu to: "Gia Thuận!"

Lục Cảnh Hành nửa giây phản ứng, nửa giây sau anh tin là Cổ Văn Bản đã lừa anh.

Nhưng đã không kịp, lúc anh mất nửa giây phân tâm đủ để cho Cổ Văn Bản dùng dao nhanh chóng xuyên qua.

Anh cảm thấy có thứ cắm vào. Tiến vào cơ thể anh, nhưng anh lại không có cảm giác đau, nghe được có tiếng cười giễu cợt.

"A ..." sau đó là tiếng thét chói tai của Kiều Gia Thuận.

Bên ngoài truyền đến động tĩnh, Cổ Văn Bản biết Lục Cảnh Hành đã báo cảnh sát tới, hấn hướng về phía sau chạy nhanh, bay qua đồ vật, từ cái lỗ ở trong tường nhanh chóng chạy thoát.

Kiều Gia Thuận hướng về phía Lục Cảnh Hành đi qua, rõ ràng chỉ cách có vài bước, lại cảm giác như đang cách xa.

Anh muốn chết sao?

Kiều Gia Thuận thật sợ hãi.

"Lục Cảnh Hành!" Kiều Gia Thuận gọi anh.

Không có tiếng trả lời, Lục Cảnh Hành đã nằm trên mặt đất.

Kỳ thật chỉ có vài giây, nhưng đối với Kiều Gia Thuận lại như qua một thế kỷ, cô cuối cùng cũng đến được bên người Lục Cảnh Hành.

"Anh, anh thế nào rồi? Anh có sao không?" Cô nói năng lộn xộn.

Lục Cảnh Hành gắng mở to mắt: "Gia Thuận, hận anh không?"

Âm thanh của anh rất thấp lại suy yếu, đều là dùng hơi thở để nói, nhưng Kiều Gia Thuận vẫn nghe thấy được.

Nước mắt Kiều Gia Thuận chảy xuống: "Nếu anh khỏe lại, em sẽ không hận anh, nếu anh chết, em liền hận anh cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện 1

Lúc Kiều Gia Thuận đang học Đại học, có một khoảng thời gian rất thích Anime.

Câu lạc bộ Khắp Phụng tuyển thành viên, Kiều Gia Thuần đi đăng ký tham gia.

Buổi sáng đăng ký, buổi trưa cô đã thấy tin báo trúng tuyển.

Kiều Gia Thuần nở nụ cười, câu lạc bộ Anime này cũng hơi tùy ý rồi, đều không cần trải qua bài thi gì đấy sao?

Câu lạc bộ thông báo đi họp, Kiều Gia Thuần tới trước 15 phút.

Lúc ấy toàn bộ phòng họp chỉ có hai người, một người đang vẽ trên bảng đen.

Kiều Gia Thuần có lễ phép hỏi: "Xin hỏi học trưởng, nơi này họp câu lạc bộ Anime phải không ạ?"

Một nam sinh quay đầu, mắt lập tức sáng lên: "À! Em là thành viên mới bạn học Kiều Gia Thuần phải không? Anh là trưởng ban của các em."

Thật ra thành viên câu lạc bộ Anime đã đủ rồi, lần này tuyển thêm chủ yếu là thêm một người xinh đẹp, vì có các hoạt động cosplay và các hoạt động khác, cho nên căn bản không cần cuộc thi.

Trưởng ban còn nhớ rõ bạn của anh lúc phụ trách gọi điện báo trúng tuyển còn rất kích động theo sát anh nói: "Một mỹ nữ, đại mỹ nữ xin gia nhập câu lạc bộ Anime của chúng ta!"

Kiều Gia Thuần không nghĩ tới trưởng ban có thể nhớ rõ tên của cô, có chút vui cũng hơi lo: "Chào trưởng ban!"

"Chào chào." Trưởng ban cười tủm tỉm.

Kiều Gia Thuần nhìn xung quanh phòng họp trống rỗng, hỏi trưởng ban: "Trưởng ban, những người khác đâu?"

"Nga, bọn họ đều đúng giờ mới đến." Nói xong, trưởng ban quay đầu lại xem liếc nhìn bảng đen, nhắc nhở người phía sau "Hai chữ hội nghị viết quá nhỏ rồi."

Trưởng ban quay đầu lại thấy Kiều Gia Thuần tò mò nhìn bức tranh vừa mới vẽ ra trên bảng đen, nhìn cô giới thiệu: "Đây là phó trưởng ban của chúng ta."

"Nga nga, chào phó trưởng ban." Kiều Gia Thuần có lễ phép chào hỏi.

Đối phương vóc dáng cao, gầy, mặc sơ mi trắng quần đen, dưới chân một đôi giày. Ngón tay cầm phấn vẽ tranh trên bảng đen. Tay anh rất đẹp, trắng nõn thon dài.

Lúc này, anh xoay đầu lại, so với vẻ mặt nhiệt tình của trưởng ban, trên mặt của anh không có biểu tình nhiều lắm, chính là đôi Kiều Gia Thuần chỉ gật đầu, thậm chí không nhìn đến cô.

Kiều Gia Thuần nhìn thấy Nhạc Hành Chỉ cảm giác đầu tiên chính là, nam sinh này thật là đẹp mắt.

Hơn nữa anh còn không có phản ứng quan tâm cô.

Trong câu lạc bộ Anime có rất nhiều nam sinh đều thích đến gần Kiều Gia Thuần, nhưng mà Nhạc Hành Chỉ lại không.

Nam sinh càng không để ý đến cô, lại càng làm cho cô cảm thấy hứng thú, bệnh cũ Kiều Gia Thuần lại tái phát.

Những nữ sinh khác lúc theo đuổi nam sinh thường do dự, trăn trở, lấp bắp, nhưng Kiều Gia Thuần không như vậy, cô theo đuổi nam sinh rất dễ dàng, chưa bao giờ thất bại.

Tựa như một trò chơi.

Đây đối với cô chính là tựa như trò chơi, chơi chán rồi liền chấm dứt, đã từng có người sau lưng kêu cô là tra nữ. Nhưng mà khi gặp cô rồi, oa, như thế nào lại là một tra nữ đáng yêu.

Giáo viên do trưởng ban mời đến đang giảng bài.

Kiều Gia Thuần đến muộn, từ cửa sau lên vào.

Bàn của phòng học chính là loại bàn được xếp theo từng dãy dài, ở giữa không có ngăn cách, hàng cuối cùng bên cạnh có một nam sinh.

Kiều Gia Thuần núp lưng chùng, tay ôm cái ba lô nhỏ, nhỏ giọng nói: "Bạn học, có thể ngồi ở đây được không?"

Nam sinh trong lòng đột nhiên rung động, nữ thần câu lạc bộ Anime đang cùng anh nói chuyện, cô còn muốn ngồi ở bên cạnh anh, thật sự là rất vui a.

Nam sinh xoa tay cười cười. Ngồi sát vào bên trong.

Kiều Gia Thuần ở bên góc một lát, sau đó mới hiểu là nam sinh đã hiểu sai ý mình.

Giáo viên đã chú ý tới Kiều Gia Thuần, Kiều Gia Thuần có chút xấu hổ, may là giáo viên

không nói gì, quay đầu lại đi tiếp tục giảng ppt.

Kiều Gia Thuần nói với nam sinh: "Không phải, thật ngại quá, có thể cho tôi đi vào không?"

Nam sinh chột giật mình, sau đó tránh chân mở đường cho Kiều Gia Thuần.

Kiều Gia Thuần đi qua, ngồi vào bên trong.

Nam sinh có chút xấu hổ, đỏ mặt.

Kiều Gia Thuần tay chống cằm, đầu hơi về bên phải, làm bộ đang xem ppt, kỳ thật là ngắm vẻ mặt của Nhạc Hành Chi, thật là đẹp trai a.

Nhạc Hành Chi giống như không hề hay biết.

Không biết qua bao lâu, xung quanh bắt đầu xôn xao, bởi vì muốn tan học sớm.

Nhạc Hành Chi cầm lấy vở và bút, đứng lên.

Kiều Gia Thuần gọi anh: "Bạn học?"

Nhạc Hành Chi quay đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên, chính là trên mặt biểu hiện có chút nghi vấn.

Kiều Gia Thuần cố gắng làm cho bản thân dễ nhìn một chút: "Có thể mượn vở ghi chép một chút được không?"

Nhạc Hành Chi đem vở đưa cho cô.

"Cám ơn." Kiều Gia Thuần nháy mắt mấy cái.

Nhạc Hành Chi không có đáp lại cô, lúc này mọi người trong phòng gần như ra ngoài hết, anh cũng xoay người đi ra.

"Phó trưởng ban."

Kiều Gia Thuần gọi anh, Nhạc Hành Chi đang đi bộ dừng lại, nhìn thấy Kiều Gia Thuần sau lưng mặc một áo vàng nhạt màu váy liền áo, trên lưng một ba lô hồng nhạt, búi tóc trên đầu, trên trán vài sợi tóc, trên mặt biểu hiện nghiêm túc, cả người thật giống Anime.

Cô cầm vở của anh: "Phó trưởng ban, em sẽ mau chóng trả lại cho anh nga."

Nhạc Hành Chi muốn nói là buổi sinh hoạt lần sau có thể đem trả cho anh, nhưng mà miệng chỉ động, vẫn là không nói chuyện.

Không có thói quen cùng người xa lạ nói chuyện, đặc biệt đối với con gái, cảm giác đặc biệt xấu hổ.

Nhạc Hành Chi đi xuống lầu ký túc xá, đang chuẩn bị đi căn tin ăn cơm.

Anh đi đến chỗ rẽ của cầu thang.

"Dì à, van cầu dì cho con lên đi." Âm thanh của một người nữ, nghe còn có chút quen thuộc.

"Không được, nữ sinh không thể vào ký túc xá của nam sinh." Âm thanh của dì quản lý ký túc.

"Dì à, các bạn học nói rằng nam sinh không thể vào ký túc xá của nữ sinh, nhưng mà nữ sinh thì có thể vào ký túc xá của nam sinh, vì sao nam sinh trường chúng ta không thể vào ký túc xá của nữ sinh, nữ sinh cũng không thể vào ký túc xá của nam sinh?" Nữ sinh này còn nghiêm túc hỏi.

Dì quản lý cảm thấy có chút chóng mặt, đáp: "Đây là quy định."

"Bởi vì nữ sinh trường chúng ta đều là, tương đối mãnh dạn, vì vậy trường học phải bảo vệ nam sinh, hắc hắc." Một nam sinh đi qua bên cạnh, nói.

Kiều Gia Thuần quay đầu, nhìn thấy nam sinh kia nhìn cô cười có chút đáng khinh, cô trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

Lúc này, Nhạc Hành Chi đi qua bên cạnh Kiều Gia Thuần, Kiều Gia Thuần phát hiện anh.

"Phó trưởng ban!" Kiều Gia Thuần gọi lại anh.

Nhạc Hành Chi quay đầu, Kiều Gia Thuần lấy quyển vở trong ba lô ra, hai tay đưa cho anh: "Phó trưởng ban, cảm ơn đã cho mượn vở."

Nhạc Hành Chi cầm lấy, đứng dậy đi ra ngoài.

Kiều Gia Thuần theo sau.

Hai người đi đến một ngã ba, rẽ ra ký túc xá nữ phải đi đường khác, nhưng Kiều Gia Thuần vẫn như cũ đi theo anh.

Nhạc Hành Chi nhìn Kiều Gia Thuần một cái, nhưng không nói chuyện, tiếp tục hướng căn tin đi.

Kiều Gia Thuần cổ vũ âm thầm trong lòng, cô kéo góc áo Nhạc Hành Chi: "Phó trưởng ban."

Cảm giác được áo bị giữ chặt, Nhạc Hành Chi nhìn áo, rồi lại nhìn Kiều Gia Thuần.

"Phó trưởng ban, anh chủ nhật này có rảnh không?" Kiều Gia Thuần hỏi.

Nhạc Hành Chi trả lời Kiều Gia Thuần đang mờ to mắt mong chờ: "Có chuyện gì?"

Kiều Gia Thuần kéo khóa ba lô, từ bên trong lấy ra hai tờ vé xem phim, khoe: "Chủ nhật rạp chiếu phim của trường chiếu phim Miyazaki, em cướp được hai vé, cùng đi được không?"

Nhạc Hành Chi không nói chuyện, nếu Kiều Gia Thuần đề ý, có thể nhìn thấy mặt anh có chút hồng, đáng tiếc mặt trời rất chói mắt, Kiều Gia Thuần tất nhiên không có chú ý.

Kiều Gia Thuần lấy tay che đỉnh đầu, lại hỏi một lần: "Anh có rảnh không?"

Trong lòng do dự một chút, Nhạc Hành Chi vẫn là nói: "Không có."

Không có thói quen cùng nữ sinh đi xem phim, đến lúc đó cũng không biết phải trải qua thế nào

"Nga." Kiều Gia Thuần cúi đầu, có chút uể oải.

Nhạc Hành Chi cảm thấy hơi hối hận.

Nhưng anh vẫn quay đầu, tiếp tục đi tới căn tin.

Rất nhanh, anh chú ý tới, Kiều Gia Thuần giống như một cái đuôi nhỏ theo anh đến đây.

"Phó trưởng ban?"

Nhạc Hành Chi có chút kích động, Kiều Gia Thuần là muốn lại mời anh đi xem phim sao?

Nếu cô thật sự là mời anh đi một lần nữa, anh lần này sẽ không rụt rè nữa.

"Àn?" Nghĩ đến đây, Nhạc Hành Chi phát ra một âm thanh mũi.

"Phó trưởng ban, căn tin thứ hai đồ ăn có ngon không?" Kiều Gia Thuần dùng mắt to nhìn anh, biểu tình giống như một bảo bối tò mò.

Thì ra không phải lại rủ anh đi xem phim, Nhạc Hành Chi hơi chút hơi thất vọng.

"Cũng được." Anh nói.

"Nga." Kiều Gia Thuần nói xong, hai người lại im lặng.

Vào căn tin, không khí có chút nóng. Thời gian vừa đúng mười hai giờ hai mươi, các lớp buổi sáng vừa lúc tan học, nên căn tin có chút chật chội.

Nếu không phải Kiều Gia Thuần chậm trễ, Nhạc Hành Chi đã lấy xong đồ ăn.

"Căn tin ở đây rất náo nhiệt a." Kiều Gia Thuần cảm thán, căn tin ký túc xá của cô rất xa, một căn tin ở phía nam, một căn tin ở phía bắc, nhưng khu chuyên ngành của Kiều Gia Thuần ở phía nam, cho nên cô chưa từng đi qua căn tin này.

"Àn." Nhạc Hành Chi đáp một tiếng.

Hai người đều tự bụng một suất cơm, đi theo dòng người.

Kiều Gia Thuần nhìn thấy một cái cửa sổ, muốn đi tới xem xem, nhưng mà người rất nhiều. Cô kiễng mũi chân rướn cổ lên.

Nhạc Hành Chi giả vờ như không, cố ý tạo ra khoảng cách giúp Kiều Gia Thuần đi vào, thấy mọi người đang giành đĩa sườn chua ngọt, nước ép dưa hấu, mùi vị lan tỏa khắp nơi.

A, thật sự muốn ăn.

"Dì ơi, một phần sườn chua ngọt!"

"Dì ơi, con muốn sườn chua ngọt!"

"Sườn chua ngọt! Dì à!"

"Dì ơi sườn chua ngọt!"

Mỗi người đều cầm một đĩa hương tới dì, dì mang khẩu trang cực kỳ bận bịu.

Kiều Gia Thuận hô vài lần "Dì ơi con muốn sườn chua ngọt" nhưng mà dì vẫn chưa để ý tới cô, cô thấy sườn chua ngọt cũng sắp bị lấy hết.

Cuối cùng, la hét tới lần thứ tám "Dì ơi con muốn sườn chua ngọt" cũng tới phiên cô.

Tiếp theo, Kiều Gia Thuận lại đi lấy thêm hai món ăn, vừa quay đầu lại, đã không thấy Nhạc Hành Chi.

May mắn, nhìn quanh một lúc cô lại tìm được Nhạc Hành Chi, anh đã tìm được một khoảng trống ngồi xuống.

Bây giờ là thời gian căn tin đông người nhất, nơi nơi đều có người ngồi, cho dù có phòng trống cũng đã có người dùng để sách, ô để giữ chỗ.

Kiều Gia Thuận đi đến bên cạnh Nhạc Hành Chi, hỏi: "Phó trưởng ban, em có thể ngồi ở đây không?"

Nhạc Hành Chi khẽ gật đầu.

Kiều Gia Thuận nghe xong liền ngồi xuống, nhìn đồ ăn của Nhạc Hành Chi.

Món chính là một phần sườn chua ngọt, một phần đậu xào thịt bò.

Kiều Gia Thuận nhìn nhìn lại suất ăn chính mình, món chính là một phần sườn chua ngọt, một phần gà rán, một phần măng tây xào, một chén canh gà.

Tự nghĩ, cô cảm thấy mình có phải là ăn hơi nhiều không...

Kiều Gia Thuận nhìn Nhạc Hành Chi, anh quả nhiên đang nhìn phần ăn của cô.

"Ha, hôm nay chưa ăn điểm tâm, quá đói ha ha." Kiều Gia Thuận tự mình giải vây.

Nhạc Hành Chi không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Bộ dáng ăn cơm, thực có văn hóa, thực thanh tú, một ngụm cơm, một ngụm đồ ăn.

Kiều Gia Thuận gấp một miếng sườn chua ngọt bỏ vào miệng.

Trời ạ, ngon quá đi.

Cô biểu lộ nét mặt say mê.

Cô lúc này mới phát hiện nước sốt bên trong có cả chua, cả chua làm cho sườn chua ngọt càng ngon hơn, tuyệt không thể tả.

Kiều Gia Thuận nhin không được khen: "Đây là sườn chua ngọt ngon nhất em từng ăn qua!"

Nhạc Hành Chi nghe vậy, chính là nâng gương mặt nhìn cô một cái.

Kiều Gia Thuận nhin không được nói: "Phó trưởng ban, phần sườn chua ngọt này của anh thật lớn nga, của em có chút nhỏ a. Vừa lúc đi lấy sườn chua ngọt cho em, tay hơi run, nên một nửa sườn chua ngọt đã bị rơi mất. Dì ở căn tin các anh so với căn tin em rất lợi hại a."

Nhạc Hành Chi: ...

"Anh xem ở đây chỉ có một hai ba, ba phần nửa sườn chua ngọt." Kiều Gia Thuận lấy chiếc đũa ngồi đếm, tính theo nửa phần vì quá nhỏ.

"Căn tin này mỗi ngày đều có sườn chua ngọt sao?" Kiều Gia Thuận hỏi Nhạc Hành Chi, nếu như vậy cô mỗi ngày đều tới đây ăn sườn chua ngọt.

Nhạc Hành Chi khẽ ngẩng đầu: "Thỉnh thoảng sẽ có."

"Ra vậy..." Kiều Gia Thuận có chút uể oải, sườn chua ngọt ngon như vậy, xem ra lần sau sẽ ít có, cô không thể mỗi ngày chạy một đoạn xa như vậy đến đây thử vận may a.

Kiều Gia Thuận rất nhanh ăn sạch sườn chua ngọt, chỉ còn lại các món thường, hương vị không thể so với sườn chua ngọt, canh gà có chút tanh, hoàn toàn trái với sườn chua ngọt. Đôi mắt cô sáng long lanh.

Nhạc Hành Chỉ phát hiện Kiều Gia Thuần ăn xong sườn chua ngọt thì không đụng đến món khác, cầm đũa lấy món này, lại lấy món kia, đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn đĩa sườn chua ngọt của anh.

Rốt cục, anh vẫn là nhịn không được ho nhẹ một tiếng, nói: "Em muốn ăn thì lấy đi."

Kiều Gia Thuần kìm lòng không đậu liếm liếm khoe miệng, Nhạc Hành Chỉ một chút cũng chưa ăn phần sườn chua ngọt nào: "Phó trưởng ban, anh thật sự không ăn sao? Em chỉ cần một phần cũng đủ rồi."

"Không sao " Nhạc Hành Chỉ nói: "Anh không thích ăn."

Được rồi, cô đây liền cô nhận vậy.

Kiều Gia Thuần vui vẻ đem sườn chua ngọt của Nhạc Hành Chỉ chuyển qua đĩa của mình, ngay cả mấy miếng cà chua cuối cùng cũng không buông tha.

Ăn xong sườn chua ngọt, Kiều Gia Thuần liền ợ một tiếng. Trời ạ, cô cứ nhiên ở trước mặt con trai ợ hơi.

Cô vội vàng che miệng lại, có chút ngượng ngùng giải thích: "Em bình thường không hay ợ đâu."

Nhạc Hành Chỉ: ...

Ăn cơm xong, hai người dọn phần ăn sau đó ra khỏi căn tin.

Kiều Gia Thuần chào tạm biệt Nhạc Hành Chỉ: "Phó trưởng ban, bai bai, sinh hoạt câu lạc bộ lần sau lại gặp, tạm biệt."

Vốn là buổi sinh hoạt lần sau vào ngày chủ nhật, nhưng vì cuối tuần bắt đầu kỳ nghỉ lễ nên câu lạc bộ cũng nghỉ.

Cho nên sau khi nghỉ lễ một tuần câu lạc bộ mới sinh hoạt lại.

Nghĩ đến đây, Nhạc Hành Chỉ nắm tay, cuối cùng nói với Kiều Gia Thuần: "Chờ một chút."

Kiều Gia Thuần quay đầu lại, hai tay cầm ba lô: "Có chuyện gì ạ? Phó trưởng ban?"

"Cái kia, anh nghĩ lại, chủ nhật hình như rảnh a..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 45 (Ngoại Truyện Sau Khi Kết Hôn)

Kiều Gia Thuần bị hôn đến tỉnh giấc. Trong giấc mơ, cô đang cùng một con cún nắm chặt tay, cún nhỏ liếm mặt cô, ai muốn hôn cùng cún, cô đang muốn đẩy con cún ra thì bỗng nhiên tỉnh.

Cô lấy tay chặn miệng của Lục Cảnh Hành, kéo chặn tới đầu, cô vẫn còn buồn ngủ, chỉ muốn ngủ.

"Nếu em không dậy sẽ bị trễ mất." Lục Cảnh Hành có điểm u oán nói, nhưng âm thanh thật ôn nhu.

Kiều Gia Thuần ló nửa đầu ra khỏi chăn, Lục Cảnh Hành chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt của cô, vẫn còn lim dim.

"Tốt nhất anh cần không nổi." Kiều Gia Thuần nói.

Thấy tóc của cô lộn xộn, Lục Cảnh Hành liền xoa đầu cô.

Kiều Gia Thuần nói là nói như vậy, nhưng cô vẫn chống lại con buồn ngủ đứng lên.

Lục Cảnh Hành hỏi: "Muốn anh giúp em mặc quần áo không?"

"Không cần!" Kiều Gia Thuần có chút thẹn thùng. Tuy rằng cô bây giờ mang thai cử động không tiện, nhưng vẫn kiên trì tự mình mặc quần áo.

"Được rồi, anh ra ngoài chờ em."

Kiều Gia Thuần vào toilet đánh răng, vô tình nhìn thấy chính mình qua gương.

Lập tức bị dọa cho tỉnh.

Trời ạ! Trong gương chính là một cái bánh ngô, mí mắt sưng phù, người con gái này là ai? Cô bị hũy nhan rồi sao?

Kiều Gia Thuần ra khỏi phòng ngủ, từ từ ngồi vào bên cạnh bàn ăn.

Lục Cảnh Hành đem một chén canh gà đưa tới trước mặt cô, sờ mặt của cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

Kiều Gia Thuần không đáp lời, lấy thìa múc ít nước canh.

"Anh chờ sau 11 giờ bay, buổi tối ngày mai sẽ bay về lại."

Lục Cảnh Hành cho là Kiều Gia Thuần luyến tiếc anh.

Kiều Gia Thuần ngẩng đầu lên nhìn, nhưng không nói chuyện.

Lục Cảnh Hành nhìn ra Kiều Gia Thuần có chút tức giận, nhưng anh không biết cô tại sao lại tức giận.

"Chờ sinh xong, giấy chứng nhận anh đều lấy rồi, đến nhà mẹ anh cùng em nói." Lục Cảnh Hành tạm dừng một chút, nói: "Thôi vậy, để anh nói với mẹ. Bác sĩ nói hai ngày trước khi sinh không nhiều, nhưng phòng trước vẫn hơn."

Kiều Gia Thuần cúi đầu.

Lục Cảnh Hành xoa đầu cô.

Kiều Gia Thuần đẩy tay anh ra, có chút nổi giận: "Đừng chạm vào tóc em! Người ta vừa mới chải tóc."

Lục Cảnh Hành rút tay lại, thất dây an toàn.

Kiều Gia Thuần nhin không được hỏi: "Bộ dáng em hiện tại có phải rất xấu không?"

Lục Cảnh Hành hơi nghiêm lại, sau đó trả lời: "Không có, rất đẹp."

"Thật vậy chăng?" Kiều Gia Thuần mới vừa cao hứng đứng lên, rất nhanh lại cảm thấy mất mát: "Anh là đang lừa em ư?"

"Không có, em như thế nào lại nghĩ như vậy?" Lục Cảnh Hành khởi động xe, chuyển động tay lái, chạy ra khỏi bãi đậu xe.

"Hừ, đừng cho là em không biết, anh chính là muốn gạt em sinh đứa nhỏ." Kiều Gia Thuần bĩu môi: "Sớm biết em sẽ không sinh đứa nhỏ, làm em già hơn 10 tuổi."

"Không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Nói rất thoải mái, dù sao cũng không phải anh sinh."

"Anh ước gì có thể thay em sinh đứa nhỏ. Để em sinh đứa nhỏ, anh mỗi ngày đều sợ, sợ em không cẩn thận thì..." Ý thức được điềm xấu, Lục Cảnh Hành dừng lại không nói nữa.

Tối nhà Kiều mẹ, Kiều mẹ nói với Lục Cảnh Hành: "Con đừng lo lắng, không phải còn một ngày nữa sao? Nào có khéo như vậy, vừa vận lúc sinh."

Đêm đó, Kiều Gia Thuần nhìn thấy màu đỏ.

Đi bệnh viện kiểm tra nói có dấu hiệu sinh non, phải nhập viện quan sát.

Điều kiện ở bệnh viện rất tốt, chỉ cần đem đồ vào ở là được.

Buổi tối ăn cơm, Kiều Gia Thuần không thích đồ ăn của bệnh viện, ăn vào lại nôn. Kiều mẹ để cô tắm rửa, cô không thích nước quá nóng.

Lúc đi ngủ, cô nói: "Mẹ, con sợ, mẹ ngủ cùng con."

Cô nằm ở trên giường nhỏ giọng nói chân đau, Kiều mẹ xoa bóp cho cô, tới nỗi mỏi tay.

Này vẫn chưa xong, nửa đêm trần trọc, nói như thế nào ngủ đều bị đau bụng, ngủ không được. Kiều mẹ nói, vậy con phải thế nào? Kiều Gia Thuần nói, con ngồi như thế này là ngủ được.

Kiều mẹ tức giận, nhìn cô.

Kiều Gia Thuần ủy khuất nói: "Con không sinh, con ở trong này rất khó chịu, con..."

Kiều mẹ giận nói: "Khấp thiên hạ con gái ai cũng sinh con, con thật nhiều chuyện!"

Kiều Gia Thuần cũng không phản bác, cầm di động gọi cho Lục Cảnh Hành, gọi được liền biểu tình khóc một chút.

Lục Cảnh Hành hỏi cô làm sao vậy.

Cô hỏi Lục Cảnh Hành như thế nào còn chưa ngủ.

Bên kia trả lời cô ngủ không được.

Cô nói vậy anh ngủ đi, nghĩ thầm, rằng không nên bởi vì bản thân không ngủ được khiến cho mọi người cũng không ngủ được.

Lục Cảnh Hành nói, muốn cùng cô tán gẫu trong chốc lát.

Sáng hôm sau, Lục Cảnh Hành đến bệnh viện, lúc ấy Kiều Gia Thuần vẫn còn ngủ.

Trong mơ cô thấy chính cô sinh đứa nhỏ, nhưng không có ai để ý tới cô, mọi người đều ghét bỏ cô, bị dọa chết khiếp.

Mơ mơ màng màng có chút tỉnh, nghe thấy Kiều mẹ cùng Lục Cảnh Hành đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Kiều mẹ nói buổi tối ngủ không ngon.

Lục Cảnh Hành nói: "Mẹ, mẹ về nhà trước nghỉ ngơi đi, con đưa mẹ xuống."

Kiều Gia Thuần tỉnh, trong phòng một người đều không có, cô liền nằm ở trên giường lau nước mắt. Cũng không phải không thể rung chuông kêu y tá lại đây, nhưng là cô kêu y tá tới đây làm gì? Vừa rồi không có tình huống nào.

Nếu không phải mang thai, cô sẽ không mãi cảm lại yếu ớt như vậy.

Lục Cảnh Hành đã trở lại, thấy mắt Kiều Gia Thuần ướt, chắc chắn vừa mới lau nước mắt.

Anh đi qua, hỏi cô làm sao vậy.

"Mơ thấy ác mộng." Cô ủy khuất nói.

Lục Cảnh Hành nâng người cô dậy, để cô dựa vào trong lòng ngực của anh. Kiều Gia Thuần tựa vào lòng ngực của anh, nghe tiếng nhịp tim trầm ổn của anh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy yên ổn rất nhiều.

Lục Cảnh Hành vuốt lưng của cô.

Cứ như vậy một hồi lâu, Lục Cảnh Hành bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói: "Nhìn em như bây giờ có phải giống Đại Điều không?"

Kiều Gia Thuần nghe xong, lập tức nín khóc mỉm cười, đánh anh, nói: "Hừ!"

Trong lòng thâm hạ quyết tâm sinh xong nhất định phải lập tức bắt đầu tập thể hình, khôi phục lại dáng người trước kia.

Lúc ăn cơm, Lục Cảnh Hành mua đồ ở nhà hàng gói lại đem qua.

Anh cùng Kiều Gia Thuần nói: "Nhà hàng này không có dịch vụ gửi đồ ăn, nhưng đồ ăn rất ngon, chắc chắn là sẽ không để đồ ăn lộn xộn."

Buổi tối, Lục Cảnh Hành xoa bóp chân Kiều Gia Thuần xong, anh tựa vào giường, để Kiều Gia Thuần tựa vào trong lòng anh. Hai người câu được câu không nói chuyện.

Kiều Gia Thuần oán giận nói: "Sớm biết rằng sinh đứa nhỏ khó chịu như vậy, có nói gì em cũng sẽ không sinh."

Lại hỏi: "Nếu em có chuyện, anh có phải sẽ cưới người khác?"

Lục Cảnh Hành nói: "Đừng nói bừa, không nên suy nghĩ bậy bạ."

Kiều Gia Thuần nói: "Em sợ..."

Trong phòng chỉ mở đèn đầu giường, ánh sáng dịu nhẹ, Lục Cảnh Hành nhìn Kiều Gia Thuần, nói: "Anh tin tưởng em có thể dũng cảm."

Cùng anh đối mặt, cô có chút hốt hoảng tránh đi tầm mắt của anh, cúi đầu cầm cúc áo anh.

Lục Cảnh Hành hỏi: "Thật sự không cần anh cùng vào?"

"Không cần!" Kiều Gia Thuần lập tức nói.

Cô không muốn để Lục Cảnh Hành nhìn thấy hình ảnh đáng sợ kia, như vậy sẽ khiến anh ám ảnh.

Lục Cảnh Hành biết cô suy nghĩ, nói: "Kỳ thật có vài che, anh nhìn cũng không thấy, đến lúc đó anh sẽ yên vị bên cạnh em."

Kiều Gia Thuần tưởng tượng một chút đến hình ảnh kia, anh sẽ nhìn thấy bộ dáng hung dữ, xấu xí của cô, lập tức nói: "Không cần! Không cho anh vào!"

Ngừng trong chốc lát, cô còn nói: "Em lần này về sau không bao giờ ... sinh nữa."

Lục Cảnh Hành cúi đầu lên tiếng.

Nói xong, Kiều Gia Thuần liền chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, bà nội đến thăm Kiều Gia Thuần, mang theo một cái kéo để tự mình cắt tóc, cắt tóc xong bà nội đứng dậy. Lại đưa canh gà cho cô uống.

Qua một lát, Lục Cảnh Hành nhờ người đưa bà nội trở về.

Quan San đến thăm Kiều Gia Thuần, an ủi cô nói: "Bảo bối, sinh xong, một tháng sau, đi tập thể hình vui chơi giải trí dạo phố, đều có thể làm."

Kiều Gia Thuần cảm nhận được lời cổ vũ của Quan San, cùng nắm tay với cô.

Buổi chiều, Kiều Gia Thuần vỡ nước ối, bác sĩ báo cô chuẩn bị sinh.

Thực sự tới lúc này rồi, cô ngược lại không khóc không nháo, rất im lặng.

Lúc cô bị đẩy vào phòng sinh, Lục Cảnh Hành vẫn đi theo nắm tay cô, anh nhìn thấy ánh mắt cô giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ bên đường.

Anh nói: "Không có việc gì, anh ở ngay bên ngoài."

Ngoài phòng sinh, ba Kiều ngồi xuống lại thấy bất an, vẫn đứng dậy đi tới đi lui.

Kiều mẹ phiền toái nói: "Lão Kiều, có thể hay không ngừng đi tới đi lui, đi đến mức khiến đầu tôi choáng mắt."

Lục Cảnh Hành vẫn chú ý nghe động tĩnh bên trong, nhưng cánh cửa rất dày, bên trong rất im lặng. Nhưng lúc nghe Kiều mẹ nói chuyện, anh dường như nghe được Kiều Gia Thuần kêu một tiếng.

Một tiếng rất ngắn "A"

Nhưng lại cảm thấy hình như phải, bởi vì ba Kiều và Kiều mẹ đều không có phản ứng gì.

Lục Cảnh Hành trong lòng cảm thấy bất ổn.

Có ý tá đi ra, Lục Cảnh Hành lập tức tiến lên.

Y tá kéo xuống khẩu trang, hỏi: "Anh là chồng của sản phụ?"

Lục Cảnh Hành nói đúng.

Y tá đưa anh một văn kiện: "Cuống rốn bị quấn, khiến thai nhi khó khăn, hiện tại cần đổi thành mổ, cần anh ký chữ ký."

Y tá đã quá quen với trường hợp này, lời nói giống như là hỏi người khác ăn cơm chưa rất bình thản.

Nghe xong người trong nhà cũng kinh hồn bạt vía.

Kiều Gia Thuần ban đầu lựa chọn tiêm thuốc tê không đau để dễ sinh.

Lúc này, Kiều mẹ chất vấn: "Cuống rốn bị quấn, lúc trước kiểm tra như thế nào không phát hiện?"

Y tá nói: "Kiểm tra không phải nhất định có thể phát hiện, hơn nữa thai nhi ở bên trong lúc nào cũng chuyển động."

Ba Kiều hỏi: "Kia, con gái của tôi có thể gặp nguy hiểm không?"

Y tá nói: "Cái này chúng tôi không thể cam đoan, anh vẫn là nhanh ký, thời gian dài quá thai nhi sẽ hít thở không thông, sản phụ cũng có thể gặp nguy hiểm."

Lúc này, Lục Cảnh Hành lật tờ giải phẫu xem, trên giấy thấy chữ nguy hiểm liền bị dọa.

Anh nói tôi ký, sau đó rất nhanh ký tên.

Ở thời điểm này, anh sợ chậm trễ thời gian.

Y tá cầm giấy đồng ý, liền đi vào.

Ba Kiều chấp tay lại, ở đằng kia lo lắng.

Kiều mẹ sắc mặt tối tăm.

Trợ lý Lục Cảnh Hành đem văn kiện tới để anh ký, Lục Cảnh Hành hỏi trợ lý có thuốc lá không.

Trợ lý thấy hơi lạ, bởi vì anh biết Lục Cảnh Hành trước giờ không có thói quen hút thuốc, trừ khi phải bắt buộc dùng, nếu không anh bây giờ đang cảm thấy không ổn.

Trợ lý nói không mang, hỏi anh có muốn anh ta đi mua không.

Lục Cảnh Hành nghĩ một chút, nói không cần.

Lúc trợ lý đi đến hành lang, quay đầu lại nhìn Lục Cảnh Hành, cảm giác có chút cô độc và bất lực.

Thời gian trôi qua thật lâu, ít nhất đối với Lục Cảnh Hành mà nói là đúng.

Cửa phòng sinh cuối cùng cũng mở ra.

Y tá phụ giúp đẩy xe ra.

Lục Cảnh Hành nhìn thấy trong xe em bé được quấn trong cái chăn hồng, hỏi y tá: "Mẹ của đứa bé thế nào rồi?"

Y tá nói: "Chờ qua sát một chút là có thể ra."

Mọi người đều biết trên tay mình có vi khuẩn, không dám bế đứa nhỏ.

Kiều mẹ hỏi: "Con trai hay con gái a?"

Y tá nói: "Con gái."

Ba Kiều nói: "Con gái tốt, con gái đáng yêu."

Y tá rất nhanh đem đứa nhỏ đi, đưa đến phòng giữ ấm.

Kiều Gia Thuận tuy rằng ngay từ đầu tiêm không đau, nhưng là thuốc tê giống như không hiệu quả, cô vẫn là cảm thấy rất đau, cắn răng chịu đựng.

Sau lại sinh không được, kiểm tra lại thấy cuống rốn bị quấn. Cô nghe thấy bác sĩ nói phải mổ, dọa cô chết khiếp, vẫn nghĩ đến hình ảnh Lục Cảnh Hành nói câu kia "Anh tin tưởng em có thể dũng cảm", cô mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Sau lại cô bị tiêm thuốc tê để mổ, thuốc tê này rất hiệu quả, cô cảm thấy chính mình giống như đang ngủ, cái gì cũng không biết.

Sau khi tỉnh lại bác sĩ hỏi cô mấy vấn đề, xác định cô đã tỉnh liền gọi người đưa cô ra.

Ra ngoài liền thấy Lục Cảnh Hành, Kiều Gia Thuận mách với Lục Cảnh Hành nói: "Bảo bối rất nghịch ngợm a."

Lục Cảnh Hành muốn sờ tóc của cô hôn nhẹ lên trán của cô, nhưng là không biết có thể được hay không, tay cô vẫn phải truyền nước. Anh lo lắng, cầm tay lên rồi lại bỏ xuống, thấp giọng nói: "Chúng ta về sau không bao giờ ... sinh nữa."

Kiều Gia Thuận hơi quay đầu thấy ba Kiều và Kiều mẹ ở bên kia, gọi bọn họ: "Ba, mẹ..."

Ba Kiều đi chụp ảnh em bé đưa cho Kiều Gia Thuận, nói câu "So với con trước đây còn đáng yêu hơn", sau đó mới trở về công ty.

Kiều mẹ ở phòng cách vách nghỉ ngơi.

Kiều Gia Thuận trở về phòng, trên tay đang truyền nước, nằm ở trên giường.

Lục Cảnh Hành dùng thìa đưa một muỗng nước cho cô đỡ khô môi, nói: "Phải hai giờ sau mới có thể uống nước."

Kiều Gia Thuận híp mắt, chớp chớp, lại muốn nhắm lại.

Đây là thuốc mê vẫn còn, lúc này rất dễ dàng ngủ.

Y tá dặn dò quá không thể để cho cô ngủ.

Lục Cảnh Hành nói: "Đừng ngủ."

Kiều Gia Thuần cố gắng mở mắt.

Lục Cảnh Hành hỏi: "Đau không?"

Kiều Gia Thuần nói: "Hiện tại không đau, chờ thuốc hết hiệu lực chắc chắn rất đau."

Mới vừa trải qua gây tê, Kiều Gia Thuần có chút suy yếu, âm thanh rất nhẹ.

Lục Cảnh Hành cần tựa vào mép giường, cúi đầu mới có thể nghe rõ cô nói chuyện.

Kiều Gia Thuần hỏi: "Anh nhìn thấy bảo bối rồi phải không?"

"Nhìn thấy rồi."

"Đẹp không?"

"... Đẹp."

"So với em đẹp hơn không?"

"...So với em đẹp hơn"

Kiều Gia Thuần nói: "Theo lý thuyết hẳn là so với em đẹp hơn rồi, bởi vì em so với mẹ đẹp hơn, anh so với ba đẹp hơn, cho nên đứa nhỏ hẳn là sẽ đẹp hơn rồi."

Lục Cảnh Hành cười khẽ, cảm thấy logic của Kiều Gia Thuần vẫn là rất lợi hại.

Kiều Gia Thuần nói: "Đưa điện thoại của em lại đây, xem ảnh ba chụp."

Lục Cảnh Hành đưa cho cô xem.

Kiều Gia Thuần nhàu mày, biểu tình có chút ghét bỏ, nói: "Cái mũi hình như hơi thấp."

Lục Cảnh Hành: "..."

Kiều Gia Thuần nhìn về phía Lục Cảnh Hành: "Anh nhìn xem?"

"Hoàn hảo." Lục Cảnh Hành nói: "Lớn lên sẽ đẹp."

"Là thế này phải không?" Kiều Gia Thuần có chút hoài nghi.

"Uh, cũng có có thể là do góc chụp."

"Em trước đây cái mũi cũng không thấp, anh trước đây mũi thấp ư?"

"...Àn."

Kiều Gia Thuần di chuyển sờ mũi Lục Cảnh Hành: "Sao bây giờ lại như vậy, là phẫu thuật thẩm mỹ ư?"

Lục Cảnh Hành: "... Em rốt cuộc đang suy nghĩ gì, hả?"

Kiều Gia Thuần: "Có phải là phẫu thuật thẩm mỹ không a?"

Lục Cảnh Hành bỗng nhiên đưa tay, đem truyền dịch bỏ xuống dưới, đóng dây lại, bởi vì đã truyền xong nước rồi, thiếu chút nữa sẽ vào không khí.

Lục Cảnh Hành chạy nhanh rung chuông kêu y tá, quay đầu trách cứ Kiều Gia Thuần nói: "Bị em ồn ào, anh đều quên xem truyền nước."

Kiều Gia Thuần gan lớn, tuyệt nhiên không sợ, hi hi nở nụ cười hai tiếng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Viết xong cảm giác như không đủ ngọt ngào, nhưng coi như là ầm lòng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.